ANA-CRISTINA POPESCU

ÎNDRĂGOSTIŢI DE POEZIE

CULEGERE DE CREAŢIE LITERARĂ

DALAMI
2009

ANA-CRISTINA POPESCU

ÎNDRĂGOSTIŢI DE POEZIE

CULEGERE DE CREAŢIE LITERARĂ

DALAMI
2009

ÎNDRĂGOSTIŢI DE POEZIE

Cuprinde
Foaia de creaţie literară: **Muguraşii** (Nr. 1-9) şi
Volumul: **Destin fără aripi** - *Ana-Cristina Popescu*

Culegere text:
profesor Ana-Cristina Popescu

Tehnoredactare computerizată:
profesor Adrian Popescu şi Ana-Cristina Popescu

Tipărire - EDITURA DALAMI,
Caransebeş, 2009

Descriere **CIP** a Bibliotecii Naţionale a României
POPESCU, ANA-CRISTINA

Îndrăgostiţi de poezie / ANA-CRISTINA POPESCU –
Caransebeş: DALAMI, 2009

ISBN 978-973-1717-33-3

821.135.1-1

Copyright © 2009

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate autorului

EDITURA DALAMI
Str. Mihai Viteazu,
Centrul Comercial Euro Shopping Mall, et. 1
Caransebeş, 325400
Jud. Caraş-Severin, România
Tel./Fax: 0255-515818
E-mail: dalamiprint@yahoo.com

PREFAŢĂ

Interviu cu domnul primar, Iancu Simion-Simi,
realizat de profesoara Ana-Cristina Popescu

Primarul localităţii Oţelu Roşu, ***IANCU SIMION-SIMI***, a acceptat cu drag să ne împărtăşească câteva gânduri pe care să le publicăm în *CULEGEREA DE TEXTE LITERARE,* ***ÎNDRĂGOSTIŢI DE POEZIE.***

A.C.P.: Aş dori, înainte de toate, să vă mulţumesc că m- aţi onorat, acceptând acest interviu.

Ştiu că munca de primar e foarte grea, implică multă responsabilitate, multă dăruire, în primul rând lucraţi cu oamenii, iar ei au tot felul de probleme, toţi au personalităţi diferite, dumneavoastră, asemenea unui bun duhovnic, încercaţi să-i ajutaţi pe fiecare, îi ascultaţi, îi înţelegeţi, le deveniţi prieten. Ne destăinuiţi vă rog şi nouă, cât de importantă e munca cu oamenii, pentru dumneavoastră, în calitatea de primar al localităţii Oţelu Roşu?

I.S.S.: Mă întrebaţi de munca cu oamenii, vă voi spune că este, poate, cea mai minunată, cu condiţia simplă, de altfel, să iubeşti din tot sufletul, omul – fiinţa umană – semenul tău, să fi bun şi îngăduitor, să cauţi mereu să-l înţelegi. E adevărat că trebuie uneori să ascult la o zi de audienţe, treizeci-patruzeci de persoane, fiecare cu problemele lui ce nu seamănă una cu alta; când aşteaptă de la mine o rezolvare, e greu, dar aceasta e menirea mea ca primar, să ascult şi să rezolv.

Vreau să vă destăinui un secret, eu trăiesc cu credinţa nestrămutată în Bunul Dumnezeu care mă va ajuta la un trai mai bun pentru oamenii zonei unde m-am născut şi trăiesc. Doar prin credinţă şi adevăr voi putea răzbate în timp.

Cât timp voi fi în fruntea acestui oraş şi mai apoi, crezul meu de om va fi mereu acelaşi: *Nimic fără Bunul Dumnezeu, totul pentru oameni.*

A.C.P.: Vă aflaţi la al doilea mandat, în calitatea primar al localităţii Oţelu Roşu, aţi avut foarte multe realizări, v-aţi ocupat de bunul mers al oraşului, l-aţi înfrumuseţat, aţi aprobat funcţionarea unor magazine comerciale benefice pentru oraş, aţi ajutat pe mulţi oferindu-le locuri de muncă, v-aţi implicat în mod direct în ajutarea şcolilor din localitate, aţi făcut în Ohaba, cămin cultural şi i-aţi bucurat pe oameni, organizându-le de hramul bisericii, de Sfântul M. Mc. Gheorghe, ruga, reînviind astfel frumoasele tradiţii ale locului, aţi bucurat copiii, oferindu-le cadouri de sărbători şi premii la sfârşit de an şcolar şi mai presus de toate, am auzit de la părintele meu duhovnic, preotul Ion Turnea, care vă apreciază foarte mult, spunând că aveţi un suflet mare, că aţi ajutat şi alte localităţi, ca de exemplu biserica din localitatea Băuţarul de jos, în urma rugăminţii preotului paroh al locului. Ne puteţi spune câteva din planurile dumneavoastră pentru viitor?

I.S.S.: Ca să vorbim de viitor, mereu se simte nevoia de trecut, poate doar pentru o simplă comparaţie, sau, de ce nu, trecutul este acel ceva ce ne leagă, ne motivează de cele mai multe ori. Viitorul este indisolubil legat de trecut şi în acest context doresc să vă spun doar câteva cuvinte.

Am candidat la primăria oraşului Oţelu Roşu, deoarece m-am născut în acest oraş, îl iubesc, mă simt legat de el şi totodată, având credinţa în Bunul Dumnezeu şi în oamenii acestui loc minunat, ca împreună să facem din oraşul drag nouă, tuturor, nestemata Văii

Bistrei, un oraş frumos şi prosper.

În primul mandat am achiziţonat utilaje cu care să pot efectua lucrări de reparaţii şi edilitare gospodăreşti în regie proprie, fără intermediari, am creeat totodată şi locuri de muncă.

În următoarea etapă au urmat alte proiecte, iluminatul stradal complet refăcut, asfaltare de străzi, altele refăcute în întregime (Bulevardul Libertăţii). Implicarea în acoperirea blocurilor, amenajarea spaţiului verde pe DN 68, din Ohaba până la limita comunei Zăvoi.

Ca perspective de viitor, voi finaliza o modernă sală de sport în incinta Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 1, centrul civic al oraşului va fi reconsiderat în întregime, apoi voi reface partea pietonală a oraşului.

În viitorul nu mult îndepărtat, doresc ca blocurile să le zugrăvesc în culori calde, ca prin paleta de culori să se creeze o armonie cu spaţiile verzi, iar în suflet să ne dea acea pace şi linişte interioară de care avem atâta nevoie.

A.C.P.: De doi ani de zile mă ocup de apariţia *Foii de creaţie literară Muguraşii*. Au văzut lumina până acum opt numere. În această revistă îşi publică creaţiile nu doar elevii de la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, unde sunt profesoară, ci elevi de la toate şcolile din oraş şi de la două şcoli din mediul rural. Am realizat această revistă pentru a încuraja elevii talentaţi şi am tipărit-o din fonduri proprii, sprijinită mereu de soţul meu. Îmi doresc să pot edita această revistă cu ISBN. Toate numerele apărute până acum, plus numărul nouă al revistei le-am unit într-o *Culegere de texte literare*, *Îndrăgostiţi de poezie*, culegere la care am adăugat şi câteva din creaţiile mele unite într-un volum, *Destin fără aripi*. Pentru a reuşi să public cartea *Îndrăgostiţi de poezie* am nevoie de foarte mulţi bani. Am aflat, că pe lângă calitatea de bun primar, vă place să vă implicaţi şi în acţiuni culturale. M-aţi putea, vă rog frumos, sprijini financiar în apariţia frumoasei cărţi despre care v-am vorbit?

I.S.S.: Am primit cu plăcere felul în care dumneavoastră vă implicaţi în viaţa culturală a oraşului Oţelu Roşu, cât şi a întregii zone. Personal, am căutat de-a lungul timpului, să sprijin iniţiative benefice în plan cultural şi nu numai, adică şi în alte domenii. Vă rog să contaţi pe sprijinul meu, acum şi în viitor.

Sper, din suflet, ca această iniţiativă a dumneavoastră să fie o pildă şi, de ce nu, un imbold, pentru cei care iubesc acest meleag sfânt, dorind să pună în valoare, spiritul mereu fecund al neamului românesc, tradiţiile strămoşeşti.

A.C.P.: Vă mulţumesc mult de tot pentru ajutorul oferit. Mi-aţi făcut cel mai frumos cadou, nu doar mie, ci şi tuturor elevilor ce au publicaţii, rog pe Bunul Dumnezeu să vă răsplătească pentru multa dumneavoastră bunătate. Aş mai avea totuşi o rugăminte, să acceptaţi să public acest interviu ca un *CUVÂNT ÎNAINTE* la cartea ce o să apară foarte curând.

I.S.S.: Mă simt onorat că îmi acordaţi acest privilegiu, de a prefaţa *Culegerea dumneavoastră de creaţie literară*, iar cititorii să mă cunoască ca om al acestui oraş.

Vă mulţumesc.

Cu stimă, pimarul oraşului Oţelu Roşu, Iancu Simion-Simi.

A.C.C.: Şi eu mă simt onorată că aţi acceptat să prefaţaţi *Culegerea de texte literare, Îndrăgostiţi de poezie.* Încă o dată, ţin să vă aduc mii de mulţumiri şi să vă asigur de tot respectul şi consideraţia mea.

ARGUMENT

Soarele urcase biruitor pe bolta cerului trimiţând săgeţi de lumină într-un dans fermecător spre pământ.

Se luminase. Văzduhul era plin de mireasma proaspătă a ierbii. Copilul din mine era atras de chemarea primăverii şi-am început să cercetez sufletul naturii.

Flori, pretutindeni flori, se iveau printre firele de iarbă, urându-mi bun venit în mijlocul lor. Am încercat să le vorbesc, înţelegând din coloritul zâmbetului lor că sunt asemenea copiilor, unice.

Copacii au început să cânte, acompaniaţi de aripile vântului, atrăgându-mi privirile spre jocul mugurilor de pe crengi.

Fiecare muguraş parcă dorea să soarbă nectarul vieţii eterne şi se îmbraca în lumina soarelui ca într-o mantie a misterului. Mâine, fiecare îşi va urma calea, devenind o frunză, o floare sau un fruct…

Copiii sunt asemenea muguraşilor ce zâmbesc mângâiaţi de lumina soarelui, ei răpesc ceva din sensibilitatea şi puritatea ghioceilor ce salută primele raze ale dimineţii care dansează botezându-le căpuşorul alb, abia ivit din zăpadă…

Cred că în sufletul fiecărui om e loc pentru un colţişor de primăvară…

Să privim şi să cercetăm primăvara. O vom găsi plină de culoare şi parfum, plină de sevă, plină de viaţă, înoire şi întinerire, prinsă în dansul gâzelor, zborul păsărilor, lumea muguraşilor ce aleargă după floare… Aţi înţeles vreodată lumea florilor? Şi ea îşi are misterul şi rânduiala sa… Haideţi să ne jucăm de-a primăvara, haideţi să pătrundem în lumea tainică a muguraşilor!… Această lume tainică o veţi înţelege doar citind *Foaia de creaţie literară* **Muguraşii.**

Am fondat *Foaia de creaţie literară* **Muguraşii** în ianuarie, 2007, pentru a încuraja tinerele mlădiţe să păşească spre lumea tainică a cuvintelor, să înveţe a ascunde în sensurile lor metaforice, lumea copilăriei. Am colaborat de la început cu sora mea, profesor Simona Petronela Giurcă şi am fost mereu încurajată în tot ceea ce făceam şi sprijinită financiar la fiecare număr apărut al *Foii de creaţie literară* **Muguraşii** de către soţul meu, profesor Adrian Popescu, căruia vreau să-i mulţumesc în mod deosebit.

După cum se poate observa, din cele relatate mai sus, de doi ani de zile mă ocup să editez *Foaia de creaţie literară* **Muguraşii**. Au prins viaţă, până acum, opt numere. În această revistă îşi publică creaţiile nu doar elevii de la Şc. cu cls. I-VIII Nr. 3, unde sunt profesoară, ci elevi de la toate şcolile din oraş şi de la două şcoli din mediul rural. Am creeat această revistă pentru a încuraja elevii talentaţi şi am editat-o din fonduri proprii, sprijinită mereu de soţul meu după cum am mai menţionat.

Iniţial, au publicat în revistă, poezii şi compuneri, elevii Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu, sub îndrumarea mea, profesor Ana-Cristina Popescu şi elevii Grupului Şcolar Industrial, Oţelu Roşu, coordonaţi de profesoara Simona Petronela Giurcă, ca mai târziu, începând cu nr. 7, să participe şi elevii a două şcoli din mediul rural îndrumaţi de profesor Adrian Popescu, numărul 8 aducând şi Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 1, Oţelu Roşu prin profesoara Laura Serghievici. Prin urmare, *Foaia de creaţie literară* **Muguraşii**, a unit sub egida parteneriatului toate şcolile din localitatea Oţelu Roşu şi două şcoli din mediul rural. Ea rămâne deschisă tuturor copiilor talentaţi şi îndrăgostiţi de poezie.

Ca ieri am fost şi eu copil. Eram în clasa a V-a, când doamna profesoară, Maria Drăguţ, ne-a spus că *de există un elev ce scrie versuri printre noi să-i comunice, căci nu se ştie niciodată de unde şi cum se poate naşte un mare poet*. Am mers acasă şi i-am rugat pe părinţii mei să-mi compună o poezie pentru şcoală. Ei mi-au zâmbit răspunzându-mi că nu pot face asta, fiindcă nu sunt poeţi. Tristă am ieşit în grădină. În aer se simţea apropierea primăverii. Era aşa de frumos totul, niciodată până atunci nu am înţeles câtă lumină şi farmec ascundea natura şi mi-am şoptit în suflet: „*Ce păcat că nu e aici un poet, cu siguranţă ar scrie versuri...! Oare aş putea încerca să scriu şi eu, doar două, trei versuri, oricât de puerile ar fi...? Nu, nu cred că o să reuşesc...*“ Totuşi, o chemare din interiorul fiinţei mele îmi spunea*:Nu renunţa, încearcă*! Şi astfel am început să trec prin sufletu-mi primele mele versuri, pe care nici în zi de azi nu le-am uitat, am început să scriu versuri asemenea „muguraşilor“ ce devin tot mai luminoşi cu fiecare apariţie a *Foii de creaţie literară* **Muguraşii**. Primele versuri scrise de mine, la vârsta de unsprezece ani şi jumătate sunt următoarele:

Mândră, mândră primăvară,
Bun venit la noi în ţară!

Primăvară, primăvară,
Vino iar la noi în țară,
Unde cântă ciocârlia
Şi-nfloreşte păpădia!

Primăvară, primăvară,
Vino iar la noi în țară,
Unde zâmbesc floricele,
Mieluşei şi rândunele!

Primăvara a sosit,
Câmpul, iată-l, a-nverzit,
Toate mândru glăsuiesc,
Primăvară, te iubesc!

Le-am spus părinţilor mei versurile, dar nu m-au luat atunci în seamă, totuşi eu am continuat să scriu. A doua mea poezie am scris-o pentru dirigintele meu, Liviu Sârbu.

În casa veşnicii amintiri, / A sufletului salbă, / Vă vom păstra neîncetat, / Diriginte, inimă caldă, / Vă vom iubi mereu,mereu, / O perlă a-nţelepciunii, / Un suflet pur, senin şi drag, / Apostol al iubirii, / Vom preţui la orice pas, / A dumneavoastră învăţătură, / Şi pururea vii vom păstra, / Anii petrecuţi împreună.

Profesoara de limba română, ce ne-a cerut poezii, nu a mai venit la şcoală, a avut nişte probleme de sănătate şi apoi a rămas la pensie. În locul ei a venit o altă doamnă profesoară, Alexandra Pagu, ce ne-a explicat că trebuie să învăţăm gramatică pentru a vorbi şi scrie corect şi avea dreptate, nu poţi spune că şti ortografie fără a cunoaşte morfologia şi nici punctuaţie fără a cunoaşte sintaxa… Doamna profesoară, Alexandra Pagu, mi-a format temelia, aş putea spune şi îi mulţumesc pentru acest lucru. Toate au locul şi rolul lor. La liceu am cunoscut-o pe diriginta mea, profesor Ariana Sabău, ce mi-a deschis sufletul spre literatură. Doamna Ariana Sabău e un om deosebit, are o voce plăcută şi un dar ce te face să trăieşti lumea fiecărei opere literare, să-i trăieşti esenţa. Am înţeles că trebuie să lucrez foarte mult dacă vreau să devin scriitor, rima nu dădea esenţa poeziei, era doar o formă, o poezie trebuie să fie de fapt o metaforă, iar acea metaforă să-ţi comunice ceva. La facultate cel mai mult mi-au plăcut seminarile profesorului, conf. dr. Gheorghe Secheşan, e şi scriitor. Ne aducea câte o pagină xeroxată dintr-o operă literară şi ne lăsa pe noi să o interpretăm, era superb câte puteai descoperii… Tot la facultate am întâlnit-o şi pe doamna profesoară conf. dr. Rodica Popescu şi pe doamna profesoară conf. dr. Smaranda Vultur care m-au ajutat mereu, îmi împrumutau cărţi, sunt profesoare de o neasemuită valoare, mai ar fi şi mulţi alţi profesori cărora le pot mulţumi şi care m-au pregătit pentru viaţă, însă nu o să-i enumăr pe toţi, sunt prea mulţi, vreau totuşi să-l mai amintesc pe pr. prof. Petru Pantiş.

Fără poezie nu ar exista viaţă, fără poezie tot ce e frumos ar muri, totul s-ar transforma într-un robot fără suflet, dar universul nostru are suflet şi atunci sufletul lui e poezia. Omul a iubit de când e lumea asta, cum ar fi putut el să-şi exprime mai bine viaţa sufletului dacă nu prin versuri. Poezia e o metaforă, e metafora sufletului, s-a născut odată cu cea mai puternică forţă din univers, cu iubirea, a trăit prin misterul naturii, a plâns cu suferinţa fiinţelor, a râs cu zâmbetul soarelui, s-a născut primăvara dintr-un mugur şi a trăit eternitatea până în iarna vieţii, dar nu a murit niciodată, căci alt mugur i-a luat locul şi i-a dus mai departe cuvântul… Din cauză că m-am îndrăgostit de această regină a sufletului, încă din copilărie şi mi-e dor de ea în fiecare clipă, deşi ea e mereu cu mine, m-am gândit să întind o mână tuturor copiilor talentaţi, muguraşilor ce aleargă după floare, să-i ajut să-şi descopere eul acuns, dar nu m-am limitat doar la elevii din şcoala unde profesez, ci am discutat cu alţi trei profesori, de la şcoli diferite, să-mi trimită şi creaţiile altor elevi talentaţi pentru a le publica în revistă.

Aşadar, ***Foaia de creaţie literară*** **Muguraşii**, am conceput-o din dorinţa copilului de odinioară ce dorea să trăiască lumea tainică a versului, din speranţa că poate un muguraş îşi va deschide mâine aripile şi va deveni un bun scriitor. Un lucru e sigur, toţi elevii ce publică în ***Foaia de creaţie literară*** **Muguraşii** sunt îndrăgostiţi de literatură, toţi îşi doresc să devină scriitori, pe toţi i-am încurajat cu toată căldura sufletească şi i-am ajutat, aşa cum mi-aş fi dorit să mă fi putut ajuta şi pe mine cineva la vârsta lor. Cât de mult mi-aş fi dorit, copil fiind, să pot publica câte o poezioară sau compunere într-un ziar sau revistă. Din dorinţa copilului de odinioară am ajutat pe alţi copii. Pentru ei, fiecare număr al ***Foii de creaţie literară*** **Muguraşii** e o sărbătoare, îl citesc şi recitesc şi aşa se va întâmpla şi în viitor. **Muguraşii** e cartea lor cea mai scumpă, cartea cea mai citită de ei, cartea lor. Dacă, peste câţiva ani, unul singur, se va pierde pentru totdeauna pe cărările cuvintelor, va putea spune cu mândrie că debutul lui ca scriitor l-a avut în ***Foaia de creaţie literară*** **Muguraşii** şi sper să nu uite atunci, să ajute şi el la rândul său pe alţii ce vor să-şi încerce aripile.

În **Muguraşii** mai puteţi întâlni: evenimente, gramatică, fişe de lucru, teste, informaţii despre

diferiţi scriitori şi operele lor.

Împreună cu ***Foaia de creaţie literară*** **Muguraşii** o să scot şi primul meu volum, **Destin fără aripi.** L-am intitulat astfel, deoarece surprinde în rândurile lui, încercările sufletului meu de a înţelege tainele greu de pătruns ale vieţii, încercarea lui de a ieşi din firescul lucrurilor şi a depăşii infinitele obstacole întâlnite pe drumul cunoaşterii. În drumul lui, strigă mereu după aripi, pentru a-şi putea lua zborul ca să poată ajunge într-un paradis, aidoma celui din vise, nu reuşeşte însă acest lucru, decât în momentul când trăieşte poezia ***Revelaţie,*** dar culege până atunci pe strunele lui, cele mai profunde sentimente, apropierea de Dumnezeu, iubirea, dorul, setea de absolutul închis în înţelepciune.

Primele mele publicaţii, articole, poezii şi scenete au apărut în ***Foaia Diecezană*** a Episcopiei Caransebeşului. Am debutat cu poezia ***„Doamne, rămâi cu noi că s-a făcut noapte“*** (Ev. Luca 24, 29) în Nr. 7-8 (113-114), pag. 17, An. X, iulie-august, 2004. Am continuat să public în următoarele numere ale ***Foii Diecezane*****:** An. X, Nr. 9-10 (115-116), pag. 16, septembrie-octombrie, 2004; An. X, Nr. 11-12 (117-118), pag. 19, noiembrie-decembrie, 2004; An. XI, Nr. 7-8 (125-126), pag. 7, iulie-august, 2005; An. XI, Nr. 9-10 (127-128), pag. 8 şi pag. 10, septembrie-octombrie, 2005; An XI, Nr. 11-12 (129-130), pag. 14, noiembrie-decembrie, 2005; An. XII, Nr. 1-2 (131-132), pag. 14-15, ianuarie-februarie, 2006; An. XII, Nr. 3-4 (133-134), pag. 14-15, în pag. 15 am publicat şi câte o poezie a elevelor: Blidariu Carmen, Tiba Roxana şi Marcu Cristina, încurajându-le, martie-aprilie, 2006; An. XII, Nr. 5-6 (135-136), pag. 22-23, mai-iunie, 2006; An. XII, Nr. 7-8 (137-138), pag. 8, iulie-august, 2006; An. XII, Nr. 9-10 (139-140), pag. 18-19, în pag. 19 am publicat şi câte o poezie a elevelor: Preda Gabriela Dagmar, Buşu Dayana şi Băilă Diana, încurajându-le, septembrie-octombrie, 2006; An. XI, Nr. 11-12 (141-142), pag. 16, noiembrie-decembrie, 2006, Anul XIII, Nr. 1-2 (143-144), pag. 11, ianuarie-februarie, 2007; Anul XIII, Nr. 3-4 (145-146), pag. 7, martie-aprilie, 2007; Anul XIII, Nr. 5-6 (147-148), pag. 5, mai-iunie, 2007; Anul XIII, Nr. 7-8 (149-150), pag. 13, iulie-august, 2007.

Am avut publicaţii şi în broşurile apărute în 2008: lucrarea *Clasa de elevi ca şi grup educaţional*, din cadrul broşurii *Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei* şi lucrarea *Cum se realizează comunicarea în şcoală*, din cadrul broşurii *Tradiţie, actualitate şi perspective în cercetarea pedagogică din domeniul educaţiei*, dar şi în broşura apărută în ianuarie, 2009, *Demersuri creative în activitatea de predare-învăţare,* cu lucrarea *Metode de predare a limbii şi literaturii române cu aplicaţii pe proza fantastică (dublul şi steategii ale seducţiei) a scriitorului Mircea Eliade.*

Foaia de creaţie literară **Muguraşii**, Nr. 1-9 şi volumul **Destin fără aripi** le voi uni într-o singură carte ce nu poate fi numită altfel, decât **Îndrăgostiţi de poezie**, deoarece, atât eu, cât şi micuţii scriitori ce îi veţi descoperii citind rândurile ei, suntem oamenii ce ne pierdem în metaforele vieţii…

Vă recomand să citiţi această carte, deoarece nu veţi fi dezamăgiţi, veţi întâlni în ea zâmbete, căldură şi dragoste.

Nu pot încheia această prezentare, până nu aduc mulţumiri, marilor suflete, ce au ajutat la tipărirea acestei frumoase lucrări cu ISBN. Fără ajutorul lor nu aş fi reuşit niciodată acest lucru. Totodată, doresc să mulţumesc şi persoanelor ce s-au îndrăgostit de Muguraşii şi au participat cu câte o creaţie literară…

Ţin să mulţumesc, în mod special, primarului localităţii Oţelu Roşu, Iancu Simion-Simi, care m-a onorat, prin faptul că s-a implicat în mod direct, în apariţia acestei cărţi, îndrumându-mă astfel să merg pe drumul ce am început, acela de a ajuta copiii talentaţi să se afirme. Fără sprijinul financiar al dumnealui, nu aş fi reuşit să duc la bun sfârşit această muncă. S-a implicat în absolut toate cheltuielile de editare. Îi voi rămâne veşnic recunoscătoare pentru ceea ce a făcut. Mi-a făcut cel mai frumos cadou, nu doar mie, ci şi tuturor elevilor ce au publicaţii, ne-a ajutat să ne împlinim un vis, să edităm o frumoasă carte cu creaţiile noastre, a încurajat şi susţinut o frumoasă acţiune culturală, iar mai presus de toate a acceptat să prefaţeze această *CULEGERE DE CREAŢIE LITERARĂ*, asigurându-mă astfel de toată încrederea lui.

Mulţumesc, din adâncul sufletului, soţului meu iubit, profesor Adrian Popescu, ce m-a încurajat mereu, în tot ceea ce făceam, m-a ajutat să tehnoredactez această carte şi mi-a oferit un important sprijin financiar la apariţia ei (200 EURO). A adus printre noi şi elevi de la Şcoala cu clasele I-VIII, Verendin-Luncaviţa. El mi-a dat şi ideea de a începe să realizez o revistă, în urmă cu doi ani, o idee minunată, în urma căreia a luat fiinţă **Muguraşii**.

Un fierbinte mulţumesc, pentru dragii mei elevi de la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu,

căci aţi muncit pentru a ajunge la performanţa de a publica în această superbă carte, punând mult suflet, multă dăruire, aţi luptat pentru editarea ei cu ISBN, rugându-vă părinţii să ne sprijine financiar. S-au adunat din osteneala voastră 630 RON, de la elevii claselor a V-a A, a VI-a A, a VII-a A şi a VII-a B. Mulţumesc din inimă, dragi părinţi. Mulţumesc din suflet, scumpii mei elevi.

Mari mulţumiri, sorei mele dragi, profesor Simona Petronela Giurcă şi elevilor Grupului Şcolar Industrial, Oţelu Roşu, ce ne-au fost mereu alături, de când a apărut prima revistă şi contribuind la final şi financiar (120 RON), fiind mereu iubitori de cultură, de frumos.

Alte cheltuieli de editare au fost suportate de mine, profesor Ana-Cristina Popescu (1000 RON).

Mulţumesc pentru colaborare şi elevilor Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 1, Oţelu Roşu, ce au fost încântaţi de revista **Mugurașii**, atunci când le-am prezentat-o prin profesoara Laura Serghievici, începând şi ei să creeze micuţe şi importante frumuseţi literare. Mulţumesc şi doamnei voastre profesoare, ce ne-a bucurat, aducându-vă alături de noi, dar şi pentru că a reuşit să aducă în cartea noastră, câteva aprecieri şi gânduri ale doamnei Geta Heimerl, pasionată scriitoare de poveşti pentru copii şi a cunoscutei actriţe Daniela Nane. Mulţumesc, doamnele mele dragi, Geta Heimerl şi Daniela Nane, pentru interesul arătat faţă de această minunată revistă şi pentru amabilitatea cu care ne-aţi transmis din suflet, gânduri de bine.

Mulţumesc, din toată inima, părinţilor mei, Mîţu Maria şi Mîţu Petru şi bunicilor mei, Ştefănescu Ana şi Ştefănescu Simion ce mi-au fost mereu alături. Vă respect şi vă iubesc foarte mult. Voi m-aţi ajutat să devin om. Fără voi nu aş fi reuşit în viaţă.

Am lăsat intenţionat, la final, pe cel ce mi-a întins o mână caldă, când aveam mai multă nevoie în viaţă de ajutor, l-am lăsat la final, pentru a vă putea vorbi cât mai multe despre el şi acum nu-mi mai găsesc cuvintele, nu le mai găsesc, pentru că nu au puterea să contureze cele mai profunde mulţumiri, ce trăiesc în sufletul meu şi se adresează lui. Omul, trece în viaţă prin multe încercări şi ar dori să întâlnească pe cineva care să-i fie mereu alături, să-l sprijine şi să-l încurajeze sufleteşte, să-l ajute necondiţionat. Eu mă aflu printre cei mai fericiţi oameni, pentru că Bunul Dumnezeu, în marea Lui milostivire, mi-a îngăduit să găsesc cel mai potrivit duhovnic, omul care mă poate înţelege cel mai bine, cel care ştie să mă sfătuiască ce e mai de preţ pentru mine.

De mică am fost foarte credincioasă, am iubit şi iubesc biserica, locul unde mă întâlnesc cu Dumnezeu prin rugăciune, prin Sfânta Liturghie, prin Sfintele Taine. Am participat la Sfintele Slujbe şi activ, la strană şi la cor, însă, mult timp, am căutat un preot care să fie cel mai bun părinte spiritual pentru mine şi când nu mai credeam că o să găsesc vreodată pe cineva aşa de important pentru sufletul meu, atunci l-am găsit, de fapt nu eu am reuşit să-l găsesc, ci el a înţeles că am nevoie de un mare sprijin duhovnicesc şi m-a ajutat. De câţiva ani îmi este cel mai important sprijin sufletesc, cel mai bun prieten, cu el pot vorbi cele mai ascunse lucruri, îmi descarc sufletul, mă ajută mereu, mă încurajează în toate.

Până nu demult, eram ferm convinsă, că în afara celor din familie, nu există nici un om care să te ajute necondiţionat, un om care să te ajute fără să aştepte în schimb nimic, poate doar un mulţumesc şi acela doar dacă vrei să-l spui. De ceva timp am descoperit că există un astfel de om, duhovnicul meu drag, preotul Ion Turnea şi dacă m-aş gândi o clipă, aş putea spune, că şi el face parte din familie, e al doilea meu tată, părintele meu spiritual, cel care mă călăuzeşte sufleteşte pe calea mântuirii, căci această viaţă, după cum frumos spune Sfântul Ioan Gură de Aur e o scenă, iar oamenii actorii, fiecare îşi joacă rolul: bogatul, medicul, profesorul..., ca pe urmă să fie răsplătit în veşnicie pentru virtuţile sufletului. Părintele meu duhovnic nu m-a ajutat doar spiritual, ci în orice alt lucru de care aveam nevoie şi considera că-mi este de folos. El m-a ajutat şi să obţin sponsorizare, vorbindu-i domnului primar, Iancu Simion-Simi, despre această frumoasă carte. Nu ştiu, părinte, dacă o să vă pot mulţumi vreodată, pentru tot ceea ce faceţi pentru mine, un singur lucru pot să vă spun, care cred că spune totul, vă iubesc foarte mult, duhovnicul meu drag şi v-am dedicat o poezie în volumul **Destin fără aripi**.

E bine, ca orice lucru ce începe omul în viaţă, să-l înceapă cu Dumnezeu pentru a putea reuşi. Înainte de a începe să pregătesc această carte pentru tipar, am cerut binecuvântarea duhovnicului meu. Datorită acestui lucru, Bunul Dumnezeu mi-a fost mereu alături şi acum ea vede pentru prima dată lumina şi aşteaptă să fie citită de cât mai mulţi oameni.

Nu în ultimul rând, doresc să mulţumesc oamenilor cu suflet mare, de la *EDITURA DALAMI* care mi-au acordat tot sprijinul necesar pentru publicarea acestei *Culegeri de creaţie literară* .

Ana-Cristina Popescu,
profesor la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu

FOAIE DE CREAŢIE LITERARĂ

Numerele 1-9

Antetul, *Foii de creaţie literară* **Muguraşii**, a luat fiinţă**,** din puritatea primăverii, din superbii muguraşi de magnolie albă, oferiţi în dar de soţul meu, Adrian Popescu.

Colectivul redacţional:

● **Preşedinte şi redactor şef, Ana-Cristina Popescu,**
profesor la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu

● **Vicepreşedinte, Simona Petronela Giurcă,**
profesor la Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

● **Redactor coordonator, Adrian Popescu,**
profesor la Şcoala cu clasele I-VIII, Verendin-Luncaviţa

● **Membrii colectivului de creaţie: elevii de gimnaziu**

● **Culegere text, corectarea materialelor, titluri de pagină: Ana-Cristina Popescu**

● **Tehnoredactare computerizată: Adrian Popescu şi Ana-Cristina Popescu**

NOTĂ:

Deoarece această carte este editată cu ISBN, începând cu anul 2009, *Foaia de creaţie literară* ***Muguraşii***, o să apară o singură dată pe an. În *Foaia de creaţie literară* ***Muguraşii*** pot publica toţi elevii talentaţi, indiferent de şcoala de provenienţă. *Foaia de creaţie literară Muguraşii* este cartea elevilor talentaţi.

Dragi elevi, puteţi trimite micuţele, dar importantele voastre creaţii literare pe adresa: Elzumina@yahoo.com. Materialele trimise nu vor mai fi returnate.

profesor Ana-Cristina Popescu

Cuvânt înainte

Foaia de creaţie literară **Muguraşii** are următoarele obiective, pe care le-a şi atins: stimularea creativităţii elevilor, dezvoltarea imaginaţiei, gustul pentru lectură, revista vizează elevii de gimnaziu, tinerele talente „muguraşii".

De fiecare dată, când apare un număr nou, elevii se bucură enorm şi le este de un real folos, atât pentru cei talentaţi, care concurează, dorind să aibă cele mai bune creaţii, dar şi pentru cei mai puţin talentaţi, care pot să se inspire din rândurile ei.

Foaia de creaţie literară a fost fondată în parteneriat, iniţial între Popescu Ana-Cristina, profesor la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu, şi Giurcă Simona Petronela, profesor la Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu, reuşind, după doi ani de când a fost creată, să unească toate şcolile gimnaziale din localitatea Oţelu Roşu (Nr. 3, Nr. 2 şi Nr. 1), precum şi două şcoli din mediul rural, astfel, copiii de gimnaziu putând colabora şi în acelaşi timp concura.

Împreună cu profesoara Popescu Ana-Cristina, am făcut cunoscută, *Foaia de creaţie literară* **Muguraşii**, la nivel judeţean, prezentând-o la Simpozionul „Didactica Internaţional", la care am participat pe data de 24-29 mai 2008, Crivaia.

Nădăjduiesc, că editarea acesteia cu ISBN, va fi un succes şi un mare pas, a tuturor elevilor ce au publicat în paginile ei, spre făurirea unui ideal în viaţă.

Giurcă Simona Petronela,
profesor la Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Câteva gânduri pentru *Muguraşii;*

Interviu cu doamna Geta Heimerl,
realizat de profesoara Serghievici Laura

L: Doamna Geta Heimerl, în primul rând, doresc să vă mulţumesc că aţi acceptat acest interviu.

Despre dv. s-a scris mult, aţi fost invitată la multe congrese de medicină şi terapii complementare, aţi fost prezentă chiar şi la congrese ale Academiei Militare. Ştiu că aţi scos câteva CD-uri cu poveşti, multe dintre ele fiind făcute cadou copiilor fără posibilităţi. Scrieţi la reviste şi ziare. V-am văzut în emisiuni TV spunând poveşti şi ştiu că aţi avut specacole pe mari scene ale Bucureştiului şi nu numai. Nu i-aţi uitat nici pe copiii din spitale sau pe bărânii din azile. De sărbători, poveştile dv. vor ajunge, pe gratis, în 200.000 de case din Spania şi-n multe case din România. De unde această dorinţă de a scrie pentru copii?

G: Şi eu vă mulţumesc! Apreciez gestul dv. şi felicit creatorea revistei „Muguraşii", Popescu Ana-Cristina, dar şi pe ceilalţi coordonatori: Giurcă Simona Petronela, Popescu Adrian şi Serghievici Laura ce au acceptat să colaboreze cu ea, aducând astfel în parteneriat unităţi de învăţământ diferite şi elevi talentaţi. Ştiu că nu este o treabă uşoară, că implică multă dăruire şi muncă. Mă bucur pentru cei care, dincolo de serviciu sau de băncile şcolii, doresc să lase ceva şi-n sufletele altora.

Ceva asemănător fac şi eu. Tocmai din dorinţa de a lăsa ceva în urma mea s-a născut şi dorinţa de a scrie poveşti. Ele nu se adresează doar copiilor, ci şi părinţilor şi bunicilor, pentru că sunt poveşti scrise cu mare iubire. Tocmai de aceea ele aduc în sufletul celor care le citesc sau le ascultă pace şi bucurie. Fiecare poveste îşi are înţelesul ei de înţelepciune. De aceea o poveste poate fi un exemplu, un sfetnic, un prieten sau de ce nu, un îndemn de a-i face şi pe alţii să scrie alte poveşti.

L: Ne puteţi spune, de exemplu, ce a însemnat pentru un copil sau mai mulţi una dintre poveştile dv.?

G : Sigur că da. În urmă cu trei ani, am semnat împreună cu Vasile Groza, tatăl Loredanei Groza, textele CD-ului „Cutiuţa cu Poveşti", vol 2, în interpretarea marilor actori Florin Piersic, Daniela Nane si Florin Piersic junior. Prima poveste de pe acest CD se intitulează „Magicianul Oache" şi vorbeşte despre cum un copil, Mihăiţă, bolnav fiind, s-a vindecat prin ajutorul prietenilor din natură. În acea perioadă copiii unei colege au fost internaţi amândoi în spital. Era vorba de un băieţel de 3 ani şi o fetiţă de 4 ani. Băiatul nu vorbea la acea vreme şi, normal, părinţii se întrebau dacă nu cumva acesta are probleme. La revenirea din spital, acasă, seară de seară, copilul spunea mamei doar atât: „Mihăiţă", adică dorea să asculte povestea lui Mihăiţă care s-a vindecat. În felul acesta părinţii au înţeles că băiatul lor poate vorbi, că este „pe drumul cel bun", că nu are probleme. Sunt sigură că exemplul personajului din poveste i-a ajutat şi pe ei să creadă în vindecare. La vârsta lor cuvântul din poveste are o mare importanţă.

L: Îmi amintesc că, anul trecut, aţi fost la deschiderea anului şcolar, la o unitate de învăţământ din judeţul nostru şi aţi spus copiilor poveşti. Am fost impresionată de felul în care acei copii savurau poveştile dv., dar mai ales de răspunsul pe care l-au dat atunci când i-aţi întrebat ce doresc să studieze la limba română. Au răspuns că s-ar bucura să înveţe poveşti şi poezii.

G: Se spune că poveştile aduc o nouă dimensiune sufletului. Precis că cei mici simt această putere a cuvântului şi cred în ea. Pentru ei poveştile sunt elementul în care viaţa lor se dezvoltă, înfloreşte, se creează. Am vorbit cu mulţi scriitori şi oameni de valoare ai neamului românesc despre importanţa poveştilor în dezvoltatea noastră ca oameni. Toţi, dar absolut toţi, au fost marcaţi de poveştile citite sau ascultate în copilărie. Toţi poartă şi acum în sufletul lor parfumul minunat al acelor vremuri de neuitat, copilăria. Poveştile au făcut parte din viaţa lor. În fiecare seară, la culcare, puteau deveni câte un personaj din poveştile citite. Vorbind cu ei încă le cântau sufletele la acele poveşti. Ei deveneau, în mintea lor, personajele care scăpau lumea de rău sau salvau un suflet nevinovat. Simţeau în ei dorinţa de a lua atitudine, de a face, de a dărui. Iar măsura dorinţei lor s-a concretizat peste ani şi ani când, la rândul lor, au adus nemurire peste ceea ce au reuşit să creeze.

L: Important ceea ce ne-aţi mărturisit. Vă mulţumesc! Acum, la despărţire, ce mesaj lăsaţi copiilor care vor citi aceste rânduri?

G: Să rămână veşnic cu suflet de copil. Mă refer la a păstra în ei bucuria de a face, da a dărui, de

a trece peste orice greutate. Fiecare om este la un moment dat marcat de greutăţi, dar trebuie să găsească în el acea putere de a merge mai departe. Iar temelia acestei forţe se clădeşte în copilărie. Cuvintele din poveşti pot hrăni orice suflet, indiferent de vârsta acestuia. Ele pot aduce vinderare sau chiar pot salva vieţi. Un suflet puternic este cel care are cunoaştere. Cunoaşterea vine în primul rând din citit. Copii, citiţi! Învăţaţi de la oamenii de valoare ai plaiului nostru să deveniţi oameni! Scrieţi şi voi! Dăruiţi-vă prin scris ideile voaste celor care au nevoie de ele! Poate va veni o vreme când voi înşivă veţi fi luaţi ca exemplu de alţii care vor avea vârsta pe care voi o aveţi acum. Important este să vedem dincolo de noi, de nevoile noastre. Nici nu bănuiţi ce bucurie simţi atunci când dăruieşti, atunci când rodul acestei dăruiri înfloreşte în mintea şi-n sufletul celui care tocmai te citeşte. Simţi că nu ai trăit degeaba. Doresc ca şi voi, la 50 de ani, să simţiţi că nu aţi trăit degeaba.

Un mesaj, de la elevii Grupului Şcolar Industrial, Oţelu Roşu, pentru frumoasa *Foaie de creaţie literară*, **Muguraşii**:

Un minunat castel al copilăriei, *Foaia de creaţie literară* **Muguraşii**, adună în rândurile ei, cu fiecare număr apărut, vise, speranţe, zâmbete şi mai presus de toate, inimi de copii.

De când am zărit-o întâia dată zâmbindu-mi, am îndrăgit-o, era un basm, dar un basm adevărat, personajele lui, noi, elevii. Acest basm îşi adună cuvintele din gânduri de copii şi devine din ce în ce mai lung, cu fiecare apariţie a revistei, cu fiecare muguraş ce prinde viaţă, atras de magica-i frumuseţe.

Pentru fiecare muguraş, ea este soarele ce-i deschide petalele spre viitor, spre dragostea de literatură, spre taina cuvântului.

Elevii: Pădeanu Georgiana, Creţoiu Ionuţ, Lohan Larisa, (cls. a V-a), Călău Maria, Olaru Ionuţ, Roi Karmina, Mocioalcă Petrişor, Daia Roland, Pascu Dalida, Dăescu Cristina, Duma Florin, Smaia Daniela, Sîmtion Georgiana (cls. a VI-a), Popescu Ana-Maria,Vărgatu Alina, Oprea Emanuela şi Lazăr Raluca (cls. a VII-a)

Un gând pentru **Muguraşii,** de la elevii Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu**,**

Lumea minunată a copilăriei:

Revista minunată

O revistă minunată
Apărută-n şcoala noastră,
Numele e Muguraşii,
Iar scriitorii sunt copilaşii.

Barbu Lidia, cls. a V-a A

Prietena noastră

A apărut la noi în şcoală
O revistă Muguraşii,
E atâta de frumoasă,
Scriitori-s copilaşii.

Jicu Alexandra, cls**.** a V-a A

Epistolă

Pădure, soare şi flori,
Câmpuri verzi şi veseli nori
În revistă vei găsi,
Sunt descrise de copii.

Bratu Gheorghe I., cls. a VI-a A

Revista Muguraşii

Este o revistă mare
În care doamna profesoară,
Popescu Ana-Cristina,
Îţi publică creaţiile tale;
În ea sunt compuneri şi poezii
Care îi încântă pe copii,
În ea poate apărea orişicine,
Chiar şi tu,
Cu nişte poezii creeate de tine,
Este o revistă instructivă
Şi pentru elevi educativă.

Barbu Daniel, cls. a VI-a A

Suflet de copil

Revistă Muguraşii
Ce formezi scriitoraşii,
Toţi copiii te-ndrăgesc,
Te iubesc, te preţuiesc,
Eşti comara muncii lor,
Suflet de copil plin de dor,
Primul pas spre nemurire,
Făcut din copilărie.

Drăgan Alexandra Diana, cls. a V-a A şi
Drăgan Andreea, cls. a IV-a A

O petală de suflet,
Revista Muguraşii

E-o singură revistă-n şcoală,
Blândă, caldă şi domoală;
Poezii, compuneri mii,
Ce sunt compuse de copii,
De la copiii isteţi
Ai de unde să înveţi.
Doamna dirigintă o-mparte,
La fiecare câte o carte,
Şi cu toţii o admirăm,
Ceva, ceva, tot învăţăm,
Revista asta nu e rea
Şi noi ne mândrim cu ea.

Oniţoiu Andrada, cls. a VI-a A

...

Cu rima mereu mă joc,
Poezia o scriu pe loc,
Muguraşii îi iubesc,
Aici public ce gândesc.

Dulan Ioniţă, cls. a VI-a A

Muguraşii

Muguraşii, Muguraşii,
Ce ne poartă-n viaţă paşii,
Spre creaţie şi înţelepciune,
Spre zări albastre şi fapte bune.

În revistă poţi citi,
Compuneri, poezii cu mii,
Cei dragi mie le citesc
Şi cu mine se mândresc.

Mică, mică, dar utilă
Pentru cei ce o admiră,
E-o revistă de succes,
A şcolii ce o-ndrăgesc.

Ea te-nvaţă numai bine,
Cum să scri creaţii fine,
Toţi copiii o citim cu drag,
E cartea noastră cea mai scumpă,
E-o lume dintr-un basm.

Preda Cristina Elena, cls. a VI-a A

Sub aripa poveştilor

Copilul iubeşte povestea,
Copilul doreşte să mute munţii,
Copilul crede că totul e posibil,
Copilul visează mereu,
Copilul trăieşte o lume magică,
Muguraşii i-a întins o mână,
Muguraşii i-a împlinit visul,
Muguraşii e soare, e poveste,
Muguraşii e floare, e viaţă veşnică,
Muguraşii e cartea lor.

Oniţoiu Andrada şi **Haba Beatrice**, cls a VI-a A

Revista Muguraşii

Revista Muguraşii a văzut lumina zilei în ianuarie, 2007, a apărut de patru ori pe an, până în prezent au sclipit a viaţă prinzând aripi, nouă numere. Ea a luat fiinţă din dorinţa doamnei profesoare, Popescu Ana-Cristina, de a promova tinere talente literare din cadrul unităţii noastre de învăţământ, Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu. A chemat în parteneriat şi alte şcoli, Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu, coordonat de profesoara Giurcă Simona Petronela; începând cu numărul şapte, Şcoala cu clasele I-VIII, Verendin, Luncaviţa, coordonată de profesorul Popescu Adrian; iar numărul opt a atras încă o şcoală, datorită frumuseţii revistei, Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 1, Oţelu Roşu, coordonată de profesoara Serghievici Laura.

La revista noastră lucrează cu drag toţi elevii din toate şcolile amintite mai sus şi toate clasele, scriind poezii, compuneri, impresii despre localităţile noastre, gânduri şi vise din lumea noastră a copilăriei.

În general noi, elevii, publicăm compuneri despre anotimpuri sau poezii.

Revista urmăreşte să creeze o imagine frumoasă a lumii de basm a copilăriei. Titlul ei, **Muguraşii**, ales de doamna mea dirigintă, profesoara, Popescu Ana-Cristina, este sugestiv, fiindcă acest cuvânt, muguraşii, ne înfăţişează pe noi, elevii, tinerii de mâine, viitorul acestei ţări.

Atât eu, cât şi colegii mei suntem foarte mândri de revista noastră şi aşteptăm cu nerăbdare apariţia ei, periodic.

Pentru mine, Muguraşii, este o revistă de unde pot să mă inspir pentru a face compuneri şi poezii. De multe ori am făcut şi eu poezii şi compuneri care să apară în Muguraşii.

Vigh Laura, cls. a VI-a A

„Poveştile mele au suspans şi trebuie să existe aşa ceva într-o operă literară“

Cristina Jurma: Aţi auzit de apariţia poeziilor în revista de creaţie literară, **Muguraşii**, a elevei Preda Gabriela Dagmar, colega mea, elevă în cls. a VII-a B ?

Cristina: Bună ziua! Sunt reporter la revista de creaţie literară Muguraşii. Pot să vă iau un interviu?

Gabriela: Desigur!

Cristina: Ce ne poţi spune despre poeziile tale?

Gabriela: Pot spune că reprezintă modul în care poţi descrie natura, poţi să îţi spui părerea…Unele poezii sunt despre natura de vis, altele despre mama, unele despre sărbători.

Cristina: De unde te-ai inspirat pentru aceste poezii?

Gabriela: M-am inspirat din toate minunile vieţii pe care le-am văzut şi din poeziile citite. M-am mai inspirat din poveştile în care au fost descrise diferite peisaje.

Cristina: Cât timp ţi-a luat să scri o poezie?

Gabriela: O poezie scurtă o scriu într-o zi sau două? În alte zile o corectez… Fiecare poezie este specială şi trebuie concentrare şi linişte.

Cristina: De la ce vârsta ai început să scri poezii?

Gabriela: Am început să scriu din clasele mici, poezii fară rimă şi cele cu rimă nu erau bune, dar când am ajuns în clasa a cincea am scris poezii mai bune care au apărut în **Muguraşii**.

Cristina: Care este mesajul celei mai bune poezii?

Gabriela: Prima mea poezie bună am scris-o în clasa, pentru doamna învăţătoare, Giurcă Elvira. Se numeşte „Doamna învăţătoare”. Am scris poezia şi m-am gândit să i-o spun ei. Am scris în poezie toate lucrurile bune pe care le făcusem în cei patru ani. Mesajul ei este acela de a-şi aminti de zilele petrecute cu clasa.

Cristina: Vei continua să scri poezii?

Gabriela: Sinceră să fiu, nu ştiu. Deoarece au început să îmi placă poveştile lungi, dar într-o zi am să reîncep să scriu poezii.

Cristina: În momentul de faţă scri vreo operă?

Gabriela: În momentul de faţă încerc să scriu o continuare a poveştii Aventurile Melindei şi ideile îmi vin în gând... după care dispar... şi următoarea zi îmi vin alte idei şi o continui.

Cristina: Ce reacţie va avea cititorul la citirea poveştii?

Gabriela: Povestea Aventurile Melindei are suspans, ceea ce îi va determina pe cititori să o lectureze până la sfârşit. Se vor minuna de aventurile pe care le are o fetiţă, la un concurs unde a fost selecţionată fară să se înscrie.

Cristina: Ce le urezi cititorilor?

Gabriela: Le urez sănătate că-i mai bună decât toate şi lectură plăcută la citirea operelor mele!

Interviu cu eleva ***Băilă Diana Paulina,***
din cls. a VII-a A,
realizat de colega sa, ***Buşu Dayana***

Dayana: Creaţiile literare ale elevei Băilă Diana le puteţi citi în revista **Muguraşii**. Am rugat-o să ne transmită într-un interviu ce sentimente stau la originea creaţiilor ei şi cât de mult se bucură să colaboreze cu revista noastră.
Dayana: - Bună Diana. Mă bucur că ai acceptat să acorzi un interviu legat de revista Muguraşii dar şi despre poeziile compuse de tine?
Diana: - Acord acest interviu cu cea mai mare plăcere.
Dayana: - Aş dori să ne precizezi pentru început dacă ai mai colaborat şi cu alte reviste sau numai le-ai scris în speranţa unei viitoare colaborări.
Diana: - Debutul meu literar l-am avut în FOAIA DIECEZANĂ, revista Episcopiei Caransebeşului cu o poezie. După aceea am publicat doar în revista **Muguraşii**.
Dayana: - În poeziile tale, în mare parte, despre ce ai scris, care a fost tema ta preferată?
Diana: - În general natura, animalele, lucruri obişnuite despre care ai putea spune că sunt neînsemnate, dar care sunt foarte speciale prin naturaleţea lor, să nu uităm că poetul Tudor Arghezi a făcut din cele mai de jos lucruri, frumuseţi, o adevărată estetică.
Dayana: - Ai scris poezii şi despre viaţa ta?
Diana: - Nu, despre viaţa mea nu am scris niciodată, nu m-am gândit încă la acest lucru, dar, uite, mi-ai dat o idee foarte bună.
Dayana: - Ne poţi spune câteva versuri, dintr-o poezie preferată scrisă de tine?
Diana: - Nu pot spune că am o poezie preferată, dar am să îţi reproduc câteva versuri: „Eram copii/ ce nu ştiau/ ce-nseamnă/ primăvara!/ Suntem oameni/ ce nu ştiu ce-nseamnă/ prietenia/ Vom fi bătrâni/ ce nu-şi vor mai aminti/ ce-nseamnă/ copilaria…“. Acestea sunt versuri de care îmi voi aminti mereu!!!
Dayana: - Ştiu, din rândurile revistei **Muguraşii** că scrii şi proză, nu doar poezii. Care scriere în proză crezi că te reprezintă cel mai bine?
Diana: - Ceea ce mă reprezintă cel mai bine ? Să mă gândesc… cred că sunt scrisorile despre viitor.
Dayana: - Mulţumesc pentru interviul acordat şi abia aştept să îţi citesc noile creaţii. Sper că vei colabora în continuare cu revista noastră?
Diana: - De acest lucru poţi fi sigură! Nu voi renunţa să scriu pentru MUGURAŞII, cea mai iubită revistă!
Dayana: - Mulţumesc încă o dată. La revedere.
Diana: - La revedere.

Muguraşii, o părticică din mine

Eram singură. Mă pusesem la masă. Îmi scosesem revistele ***Muguraşii*** din birou şi începusem să le recitesc.

Citisem o pagină, două, iar când ajunsesem la a treia revistă, era udă. În ochii mei ploua cu soare.

Citind mai multe compuneri, venea un muguraş care mă mângâia şi simţeam un cer albastru, senin, ce mă făcea să-i văd pe toţi elevii şcolii care acum sunt scriitori.

Mă gândeam la toţi micii scriitori ce-şi transmit sentimentele atât de frumos şi mă întrebam: Oare cât de frumos vor compune când vor creşte mari?

Ochii mei, inundaţi de muguraşi mă atrăgeau afară şi am dat la o parte perdeaua, pe cer am zărit o inimă în care scria „Revista **Muguraşii**“

Era minunat!

Sunt lucruri care poate le voi uita în viaţă, dar revista **Muguraşii**, niciodată.

Schipor Rebeca, cls. a VI-a A

Notă: Toate publicaţiile din *Foaia de creaţie literară* **Muguraşii** (cele nouă numere), care apar semnate doar cu numele elevului şi clasa sunt ale elevilor de la Şc. cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu, coordonaţi de prof. Popescu Ana-Cristina.

Câteva gânduri pentru *Muguraşii*,

Interviu cu doamna Danila Nane, realizat de prof. Serghievici Laura

Sunt sigură că toţi aţi auzit de doamna Daniela Nane. Mulţi dintre voi aţi văzut-o în serialul La Urgenţă şi sunt convinsă că v-a plăcut.
Am rugat-o să ne dăruiască câteva gânduri revistei noastre, iar răspunsul nu a întârziat.
Doamna Daniela Nane este una dintre cele mai cunoscute actriţe din România. A turnat atât în ţară cât şi peste hotare. Ca actriţă a Teatrului Bulandra, Bucureşti, a interpretat multe roluri importante, care sunt convinsă că au pătruns în sufletul spectatorilor. A fost invitată să susţină spectacole de teatru în toate marile oraşe ale României, dar şi în Austria, Elveţia, Franţa, Italia, Spania, Maroc şi Algeria. Este prima Miss România de după revoluţie. A înregistrat CD-uri cu poveşti pentru copii, a colaborat cu foarte multe reviste. S-a implicat în activităţi educative, dăruind mereu din experienţa, energia şi bucuria lucrului bine făcut. A-i citi în continuare gândurile, nu poate decât să ne facă să conştientizăm că o carieră se clădeşte cu foarte multă muncă, cu responsabilitate, cu dăruire şi multe renunţări, că a ajunge la sufletul omului este cel mai frumos şi mai anevoios drum.

1. Ce a însemnat cititul pentru dv. şi cum v-a influenţat cariera? Care este cartea / autorul dv. preferat şi de ce?

Mi-a plăcut dintotdeauna să citesc. Ţin minte cât de fascinată eram pe la patru ani de poeziile pe care mi le citea mama din cartea Ninei Cassian. În scurt timp le ştiam după poze şi le spuneam pe de rost, mândră că ştiu să „citesc". Din clasa a doua, 3-4 ani am citit câte 2-3 cărţi pe zi. Veneam de la şcoală cu cărţi de la bibliotecă şi mă băgam în pat, la căldură, unde citeam până când veneau părinţii mei de la serviciu. Când auzeam cheia în uşă ascundeam cărţile sub pernă şi mă prefăceam că tocmai m-am trezit din somn. Nu ştiu nici acum de ce mă feream de ei, pentru că şi ei citeau cu plăcere. Poate că-mi era teamă să nu mă certe că citeam, în loc să-mi fac lecţiile. Pe vremea aceea aveam multe teme pentru acasă şi se întuneca până reuşeam să le termin. Am citit de toate, toţi autorii români pe care îi studiam la clasă şi, în plus, Alexandru Mitru, Jules Verne, Dumas sau P. L. Travers („Mary Poppins"). Eram fascinată de lumea bogată a cărţilor.

2. Pentru copiii care doresc să devină actori, ce sfaturi le-aţi da? Cum este viaţa unui actor dincolo de scenă?

Dacă asta e ceea ce îşi doresc cu tot sufletul, se poate. Singurele limite care ne opresc sunt cele impuse doar de noi înşine. Viaţa de actor este frumoasă dacă eşti menit pentru ea şi plină de umilinţe dacă te încăpăţânezi într-o profesie pentru care nu ai aptitudini. Fiecare copil va şti, în adâncul inimii sale, ce vrea cu adevărat şi care e acel domeniu în care simte că are talent.

3. Ce sfat aţi vrea să daţi elevilor?

Un sfat pe care îl pot da unui copil este acela că, indiferent de drumul care colegilor sau părinţilor li se pare bun, singurul în măsură să ştii ce e mai bine şi mai potrivit pentru viaţa ta eşti doar tu însuţi. Dacă sondezi adânc în sufletul tău după lucrurile care te pasionează, vei găsi printre ele ceva care să te motiveze, un domeniu în care să simţi că ţi-e locul şi în care îţi poţi da măsura talentului. Confucius spunea: „Alegeţi profesia care să-ţi placă şi nu va trebui să munceşti nicio singura zi în viaţa ta". Nu e vorba că nu vei depune efort, ci că, dacă ce faci îţi place teribil, orice efort ţi se va părea uşor de susţinut şi îţi va umple sufletul de bucurie, te va face să te simţi împlinit. Fiecare din noi are un har special care, dacă îl descoperi şi îl dezvolţi, îţi va aduce o carieră de succes pentru că vei excela, cu siguranţă, într-un domeniu care te pasionează. Care este acesta numai sufletul tău îl poate şti. Trebuie doar să-l găseşti, cu calm şi încredere, în linişte. Fiecare din noi are un talant de aur de la Dumnezeu şi doar de noi depinde dacă îl valorificăm sau nu.

Vă mulţumim pentru bucuria şi onoarea de a răspunde invitaţiei noastre. Vă rugăm să primiţi în suflet darul nostru de iubire pentru tot ceea ce faceţi în slujba scenei şi culturii româneşti.

Mărturisirire...

Am descoperit, în frumoasa *Foaie de creaţie literară* **Muguraşii**, cele mai sensibile lucruri din univers: seninul cerului, frumuseţea pădurilor, cântecul apelor, zâmbetul florilor, forfota gâzelor, mirosul pământului, seva plantelor şi inimile copiilor. Toate acestea ne-au înalţat spre lumina cunoaşterii şi ne-a inspirat în felul de-a privi lumea şi oamenii.

Elevii Şcolii cu clasele I-VIII, Verendin şi Luncaviţa.

MUGURAȘII

Apare de 4 ori pe an

Anul I, Nr. 1 ianuarie - februarie - martie 2007

Foaie de creație literară realizată de către profesorii:

POPESCU Ana-Cristina *de la Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu* şi

GIURCĂ Simona Petronela *de la Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*

sub egida parteneriatului între elevii celor două instituții de învățământ.

Director: *Ghiorghioni Rozina* – *Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*

Director: *Găină Adriana* – *Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu*

Soarele urcase biruitor pe bolta cerului trimițând săgeți de lumină într-un dans fermecător spre pământ.

Se luminase. Văzduhul era plin de mireasma proaspătă a ierbii. Copilul din mine era atras de chemarea primăverii şi-am început să cercetez sufletul naturii.

Flori, pretudindeni flori se iveau printre firele de iarbă urându-mi bun venit în mijlocul lor. Am încercat să le vorbesc înțelegând din coloritul zâmbetului lor că sunt asemenea copiilor, unice.

Copacii au început să cânte acompaniați de aripile vântului atrăgându-mi privirile spre jocul mugurilor de pe crengi.

Fiecare muguraş parcă dorea să soarbă nectarul vieții eterne şi se îmbrăca în lumina soarelui ca într-o mantie a misterului. Mâine, fiecare îşi va urma calea devenind o frunză, o floare sau un fruct...

Prof. Popescu Ana-Cristina

Scrierile din această foaie de creație literară sunt asemenea mugurașilor pășind spre sufletul deschis al cititorului.

MEMBRII COLECTIVULUI DE REDACȚIE: Băilă Diana, Buşu Dayana, Cărăuşu Robert, Ianoşel Dănuț, Jurma Cristina, Marian Gianina, Matei Laurențiu, Mihuț Marius Cosmin, Preda Gabriela Dagmar, Tănase Raul, Toader Flavius.

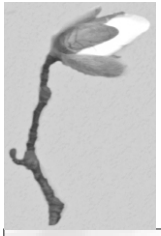

Să păşim cu încredere în viaţă!

SCRISOARE

adresată de Alexandru Vlahuță fiicei sale, Margareta

„Să trăieşti Mimilică dragă, şi să fii bună, să fii bună pentru ca să poţi fi fericită. Cei răi nu pot fi fericiţi. Ei pot avea satisfacţii, plăceri, noroc chiar, dar fericire nu. Nu, pentru că, mai întâi cei răi nu pot fi iubiţi, şi-al doilea, ... al doilea ... de ! norocul şi celelalte „pere mălăieţe“, care se aseamănă cu el , vin de-afară, de la oameni, de la împrejurări, asupra cărora n-ai nici o stăpânire şi nici o putere, pe când fericirea, adevărata fericire în tine răsare şi-n tine-nfloreşte şi leagă rod, când ţi-ai pregătit sufletul pentru ea. Şi pregătirea este o operă de fiecare clipă – când pierzi răbdarea – împrăştii tot ce ai înşirat şi iar trebuie s-o iei de la început. De aceea şi vezi aşa de puţini oameni fericiţi ... Atâţi câţi merită...

A, dacă nu ne-am iubi pe noi aşa fără de măsură, dacă n-am face atâta caz de persoana noastră şi dacă ne-am dojeni de câte ori am minţit sau ne-am surprins asupra unei răutăţi ori asupra unei fapte urâte , dacă , în sfârşit ne-am examina mai des şi mai cu nepărtinire (lesne-i de zis!), am ajunge să răzuim din noi partea aceea de prostie fudulă, de răutate şi de necinste murdară, din care se îngraşă dobitocul ce se lăfăieşte în nobila noastră făptură . Se ştie că durerea e un minunat sfătuitor. Cine-i mai deschis la minte trage învăţătură şi din durerile altora.

Eu am mare încredere în voinţa ta. Rămâne să şti doar ce să vrei. Şi văd c-ai început să ştii asta. Doamne, ce bine-mi pare c-ai început să te observi, să-ţi faci singură mustrări şi să-ţi cauţi singură drumul cel adevărat!

Aşa, Mimilică dragă, ceartă-te de câte ori te simţi egoistă, de câte ori te muşcă de inimă şarpele răutăţii, al invidiei sau al minciunii. Fii aspră cu tine, dreaptă cu prietenii şi suflet larg cu cei răi. Fă-te mică, fă-te neînsemnată de câte ori deşertăciunea te îndeamnă să strigi: „Uitaţi-Vă la mine!“ Dar mai ales aş vrea să scriu de-a dreptul în sufletul tău aceasta: Să nu faci nici o faptă, a cărei amintire te-ar putea face vreodată să roşeşti. Nu e triumf pe lume, nici sprijin mai puternic, nici mulţumire mai deplină, ca o conştiinţă curată.

Păstrează scrisoarea asta. Când vei fi de 50 de ani ai s-o înţelegi mai bine. Să dea Dumnezeu s-o citeşti şi atunci cu sufletul senin de azi.“

Te îmbrăţişează cu drag,
Alexandru Vlahuţă

(Text cules de prof. Giurcă Simona Petronela)

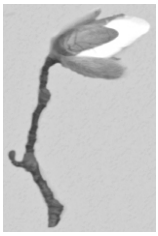

EVENIMENTE

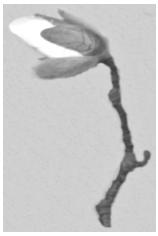

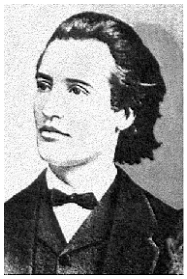

La **15 ianuarie a.c.**, s-au sărbătorit 157 de ani de la naşterea marelui poet, Mihai Eminescu în incinta Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 3.

Programul „*Ninge cu flori de tei*“, coordonat de profesor Popescu Ana-Cristina, a avut rolul de a transmite în sufletul fiecăruia, misterul eului eminescian.

24 ianuarie a.c., a adus cu sine împlinirea a 148 de ani de la Unirea Principatelor Române, eveniment sărbătorit de elevii Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 3 prin referate, cântece şi poezie, fapt menţionat şi de cotidianul imparţial **SUD - VESTUL**, Anul IV, Nr. 15 (861), miercuri 24 ianuarie Reşiţa.

Concursul Mihai Eminescu – faza locală a avut loc în **25 februarie** a.c. Elevii de la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3 care s-au calificat pentru faza judeţeană sunt: Băilă Diana - clasa a V- a A, Jurma Cristina - clasa a V-a B, Preda Gabriela Dagmar - clasa a V-a B, Românu Bianca - clasa a VI-a A, Găină Maria - clasa a VII-a A, Avrămuţ Adrian - clasa a VIII-a B, Drăghici Diana - clasa a VIII-a B, Pădurean Ozana Oana - clasa a VIII-a C; profesorii îndrumători: Popescu Ana-Cristina şi Mârza Ioana.

6 martie a adus în acest an un zâmbet de primăvară în localitatea Oţelu Roşu datorită programului „*Să primim primăvara în suflet!*“ desfăşurat la Casa de Cultură a oraşului. Au participat grădiniţele, şcolile generale şi liceul din localitate. Profesor coordonator al programului, Popescu Ana-Cristina.

10 martie – Faza judeţeană a Concursului „Mihai Eminescu“. Elevii de a la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3 ce s-au calificat la această fază, au obţinut rezultate foarte bune.

17 martie – Concursul ± **Poezie** (română matematică) – faza locală. Elevii participanţi au obţinut rezultate foarte bune.

24 martie – Simpozionul Naţional – „***Tradiţie, Actualitate şi Perspective în Cercetarea Pedagogică din Domeniul***

Educaţiei“, organizat de Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3.

27 martie – elevii clasei a VII-a de la Grup Şcolar Industrial se întâlnesc cu elevii clasei a VII-a A de la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, în incinta muzeului liceal. În sala Eminescu unii dintre elevi citesc diverse creaţii literare personale.

29 martie – elevii claselor a V-a A şi B se întâlnesc în incinta bibliotecii Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 3, pentru a discuta despre lecturile studiate. Responsabil cu biblioteaca şcolii, Popescu Ana-Cristina.

31 martie – Concursul ± **Poezie** (română matematică) – faza judeţeană.

***Notă: Sunt menţionate doar activităţile la care au participat profesorii coordonatori ai* Foii de creaţie literară.**

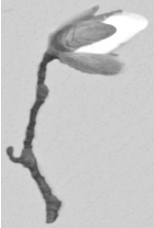

SĂ PRIMIM PRIMĂVARA ÎN SUFLET!

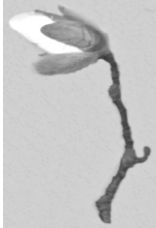

VINE, VINE PRIMĂVARA!

Sceneţă compusă de ***prof. Ana-Cristina Popescu***

Băilă Diana (povestitor):
Azi în câmp s-au adunat
Toate florile la sfat,
Se gătesc de sărbătoare
Primăvara-i pe ogoare.

Cântec:
Vine, vine primăvara,
Înfloreşte toată ţara,
Floricele pe câmpii
Hai să le-adunăm copii!

Buşu Dayana (Ghiocelul):
Eu mi-am ţinut haină albă,
Mi-am scos capul din zăpadă,
De la ea am învăţat
Să fiu pur, să fiu curat.
Azi sub soare strălucesc,
Câmpul eu împodobesc,
Printre iarbă strălucesc
Şi ghiocel mă numesc.

Cântec:
Creşte, creşte iarba verde,
Ciocârlia în munţi se pierde,
Mieii zburdă pe câmpii,
Haide să-i vedem copii!

Jurma Cristina (Toporaş):
Azi lumina-m cunoscut,
Toporaş prin iarbă ascuns,
Am văzut şi păsărele,
Sturzi, berze şi rândunele,
Toate imnuri îmi înalţă,
Iar natura prinde viaţă,
Peste tot e sărbătoare,
Apă vie prin izvoare.

Cântec:
Cântă, cântă toată făptura
Că a înverzit natura,
Primăvara a sosit,
Tot pământu-i fericit.

Preda Gabriela (Lăcrimioară):
Azi o fată-n joc m-a rupt,
Prin cosiţă-i m-a ţesut,
Floricele albe i-am dat
Sufletul i-am mângâiat.
Lăcrimioară mă numesc
Şi sufletul veselesc
Flori, surate vă bucuraţi
Azi suntem lumii-împăraţi!

Cântec:
Ţese, ţese floriceaua,
Înflorit-a iară ţara,
Culori multe pe câmpii
Ca să le-adunăm copii.

Simion Simina (Lalea):
Câte haine mi-am ţesut
Căci doar lalea sunt
Cu zambila mă întrec
Şi sub soare îmi petrec.

Cântec:
Râde, cântă clopoţelul,
Vântul, apa lin doineşte,
Haide să cântăm copii
Primăvara-i pe câmpii!

Tănase Raul (Clopoţel):
Clopoţel eu mă numesc
Şi cu glasu-mi eu doinesc
Cristalin când bate vântul
Şi mângâie tot pământul.

Băilă Diana (povestitor):
Panseluţe, toporaş,
Narcise, trei fraţi pătaţi,
Toată lumea aţi veselit
Azi când câmpul a-nverzit,
Când pădurea a-nfrunzit,
Când vântul nu-i răguşit,
Când izvoarele doinesc
Şi păsărelele ciripesc.

Cântec:
Saltă, saltă căprioara,
Că a înverzit iar ţara
Hai să ne jucăm copii
Jocuri multe pe câmpii!

Drăgan Malvina (vietăţi):
Haideţi şi noi căprioare,
Iepuraşi, voi rozătoare,
Mieluşei în sus săltaţi,
Cu toţii vă bucuraţi.

Hoban Daiana (povestitor 2):
Azi câmpia a înverzit,
Vântul bate liniştit,
Păsărele ciripesc,
Primăverii imn doinesc.

Cântec:
Mândră, mândră primăvară
Bun venit la noi în ţară!
Băieţi, fete, voi copii,
Jucaţi hora pe câmpii.

Bordeanu Mihaela (povestitor 3):
Totul prinde iarăşi viaţă,
Fetele cântă în pridvor,
Floricele pe ogor
Şi băieţii în jocul lor.

Cântec din folclorul popular (toţi):
Frunză verde măierană (la, la, la...)
Mândră mi's că-s bănăţeană (la, la, la...)
Cu ochii negrii, gură mică (la, la, la...)
Şi cu glas de rândunică. (la, la, la...)
Din câmpie şi livezi (la, la, la...)
Valea Bistrei dac-o vezi (la, la, la...)
Satele-s ca florile (la, la, la...)
Când răsare soarele. (la, la, la...)
Bistra apă curgătoare (la, la, la...)
Mână-ţi apele la vale (la, la, la...)
Şi alină-ţi murmuru (la, la, la...)
Până-ţi cânt eu cântecul (la, la, la...).

Săvescu Cristina (povestitor 4):
Acum apa a încetat,
Cântecul de au cântat
Fetiţele-n primăvară,
Mândre ca o lăcrămioară.

Matei Laurnţiu (povestitor 5):
Altele cântă în bătătură
Şi bădiţa mi le fură
Că azi este primăvară
Şi e veselie în ţară.

Cântec din folclorul popular (toţi):
Băgişorul meu de prin Banat,
Eu pe tine mult te-am aşteptat,
Să mă joci în sărbători (la, la, la...)
Cu cătrânţa mea cu flori (la, la, la...)
Legăna-m-aş bage legăna,
Cum se leagănă în pom frunza,
Legăna-m-aş ca bujorul (la, la, la...)
Pe braţele cui mi dorul (la, la, la...)
Nu şciu bage, bage cum nu şci,
Cât îi ge bine omul a iubi,
Ai face din noapce zî, (la, la, la...)
Şi pe la mine ai veni (la, la, la...).

Cărăuşu Robert (povestitor 6):
Astăzi câmpul a-nverzit
Tot pământu-i fericit,
Copii cântă, florile cresc,
Mâţişorii-nmuguresc.
Primăvara-i pe câmpie
Şi în suflet bucurie
Totul zâmbeşte a viaţă,
A speranţă şi verdeaţă.

Mihuţ Marius (povestitor 7):
Din codri încetişor răsună
Vântul, apa de izvor,
Insectele-n jocul lor
Se-ntreceau cântând în zbor.
Rândunele, cocostârci,
Ciocârlia cânta-n lunci,
Toate din flaut doinesc,
Primăvara o vestesc.

TOŢI:
Mândră, mândră primăvara,
Bun venit la noi în ţară!

Serbare: clasele a V-a A şi B
Profesor coordonator
Ana-Cristina Popescu
(7 martie 2007)

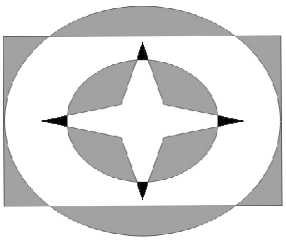

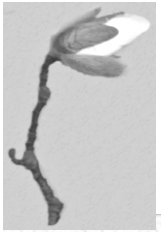

Cuvântul prinde viaţă în suflet devenind vers

Vis

Aţi văzut voi deseori
că unele flori
parcă te-nconjoară?
Te uiţi în stânga,
te uiţi în dreapta
şi vezi doar flori...
Acesta e un vis
pe care tu îl poţi transforma
cum vrea imaginaţia ta;
Visul poate fi frumos
aşa că fi fericit...
Visul e imaginaţie.

Pădurea

Am intrat
într-un loc fermecat
în care,
în zare...
vezi lucruri minunate
şi floricele pe cărare.

Linii mari
ce au coroană verde;
Păsărele
ce zboară deasupra ta...
Ce de minunăţii!

Locul acesta
e o binecuvântare
de la Dumnezeu.
Da, exact,
e pădurea...

Acasă

Viaţa cea mai frumoasă
e acasă.
Acasă e mama,
acasă e tata,
acasă ai tot ce-ţi trebuie.
Ai nevoie de un umăr
pe care să plângi?
E mama.
Ai nevoie de ajutor?
E tata.
Ai nevoie de joacă?
E animăluţul tău.
Acasă e totul!
Unde altundeva
decât acasă?

Eram, suntem, vom fi

Eram doi copii
ce nu ştiau
ce-nsemnă
primăvara!

Suntem doi oameni
ce ştiu ce-nseamnă
prietenia!

Vom fi doi bătrâni
ce nu-şi vor mai aminti
ce-nseamnă
Copilăria!

Flori de primăvară

Azi în curte-au răsărit,
Căci vântul e liniştit,
Lăcrimioare, toporaşi
Sunt atâta de gingaşi,
Clopoţei şi viorele;
Ei şi ce?
Sunt mititele...
Brânduşe şi lalele
Şi eu sunt frumoasă ca ele!
Să nu uit de ghiocel,
Căci nimeni nu e ca el;
Astea-s flori de primăvară
Ce aduc căldură-n inimioară.

O poezie uitată

Într-un colţ de cameră
pe o foicică
mai mititică
am lăsat, demult uitată,
o poezie.

Mica poezie
stătea pe o hârtie
şi cum era ea, aşa,
uitată,
parcă dorea
să se răzbune.

Într-o zi,
uitându-mă la ea
Parcă-mi spunea:
„De ce m-ai lăsat,
frumoasă am fost,
de ce m-ai uitat?“

Demult, demult,
Am scris,
O poezie uitată.

Pis, pis, pis, Pisicuţa mea

Mică, blândă şi
drăguţă,
Ghem rotund,
o pisicuţă,
Din jocul ei fermecat
De mine s-a depărtat;
Eu o strig neîncetat:
Pis, pis, pis,
pisicuţa mea
Oare cine te-o avea?...
Astăzi eu m-am rugat
Şi Bunul Dumnezeu
m-a ascultat,
Pierdută printre străini
te-am aflat
Pisicuţa mea, pis, pis.

Poezii compuse de eleva
Băilă Diana,
clasa a V-a A

Culorile

Voi scrie o poezie
despre câteva culori:
roşu, simbolul iubirii,
galben, soarele pe cer,
albul, crinul de pe câmp,
verde, iarba şi livada
albastru, marea şi cerul
Rozul cea mai duce floare
Ţie care-ţi place oare?

Poezie compusă
de eleva **Jurma Cristina**,
clasa a V-a B

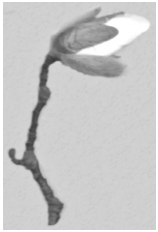

Gânduri din suflet de copil

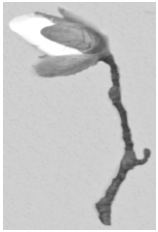

Glasul timpului

Se-aude mereu
Tic-tac, tic-tac,
La orice pas
Tic-tac, tic-tac,
Un sunet de ceas
Tic-tac, tic-tac.

Şi viaţa-i un timp,
Tic-tac, tic-tac,
O clipă de vis,
Tic-tac, tic-tac,
Să şti s-o trăieşti
Tic-tac, tic-tac.

E trandafirul
Vieţii mele,
Tic-tac, tic-tac,
Secunda din vremi,
Tic-tac, tic-tac,
Şi-ncerc să-i sorb
esenţa rugăciunii,
Tic-tac, tic-tac.

Preda Gabriela Dagmar, cls. a V-a B

Copilărie

Eşti raza soarelui pierdută
în amurg şi taci.
Cândva te voi pierde,
Te vei ofili asemenea
apei de ploaie
Uscată de arşiţa amiezii
Şi-mi va fi dor …

Tiba Roxana,
Clasa a VI-a B

Trandafir de ziua ta

„La Mulţi Ani!“ un trandafir
ţi-a spus
Urându-ţi în viaţă noroc,
Căci din grădini fermecate
l-am cules,
Din flori de busuioc.

Să-l porţi cu tine-n orice ceas
Aminte a-ţi aduce,
Că te iubesc măicuţa mea,
Măicuţă-mi scumpă, dulce.

Să ţi-l faci salbă de mărgele,
Să-l porţi în păru-ţi cârlionţat,
Să râdă soarele la ele,
Că-i un dar din suflet curat.

Gabriela Dagmar Preda,
clasa a V-a B

Altar

În casă, lângă fereastră,
Îmi zâmbeşte un soare sfânt,
Un locaş de rugăciune
Către Dumnezeu prea blând.

E altarul rugăciunii
Unde eu mă închin
Şi-mi zâmbeşte Maica Pruncului,
Şi Iisus m-alintă lin.

Buşu Dayana,
clasa a V-a A

Fiţi lumină, că Dumnezeu este Lumina, Întâmplare din viaţa Prof. Popescu Ana-Cristina

Clopotele anunţau vecernia de sâmbătă seara. Mi-am luat o haină pe mine şi am coborât scările în grabă pentru a merge la biserică. Acolo era multă lume ce aştepta ca după terminarea slujbei să-şi mărturisească cu căinţă păcatele pentru a putea intra în bucuria Paştelui, unindu-se a doua zi, la Sfânta Liturghie cu Iisus Hristos prin Taina Împărtăşaniei.

În biserică se apropiase de mine o femeie săracă. Această femeie a încercat să găsească în totată biserica pe cineva care s-o primească în casă, până a doua zi, pentru a-şi putea face o baie trupului şi a-şi spăla hainele. Se pregătea şi ea de împărtăşanie şi dorea să-şi curăţească atât trupul cât şi sufletul .

În sufletul meu începu să se dea o luptă. Ştiam de la preot că este o femeie serioasă, doar că valurile vieţii au aruncat-o în singurătatea străzii. Şi totuşi, în cele din urmă a biruit credinţa. Dacă nu o ajut pe această femeie, pe care nimeni nu o băga în seamă, nu merit nici eu ajutor de la Dumnezeu.

Cum pot zice că-l iubesc pe Dumnezeu pe care nu-l văd, când nu îmi ajut aproapele pe care-l văd. Ce suflet aş mai avea dacă m-aş asemăna cu făţarnicii...

A doua zi, o doamnă în vârstă se apropie cu o lumânare, radiind de fericire şi miros plăcut de sfântul potir. Toţi erau uimiţi de transformare. Acum puteam uni sufletu-mi curat cu Hristos prin Taina Împărtăşaniei. Bucuria Învierii Domnului mi-a însoţit sufletul din acea zi.

Frenţescu Denisa, Gen. 3,
Marian Gianina,
Ianoşel Dănuţ, **Toader Flavius**,

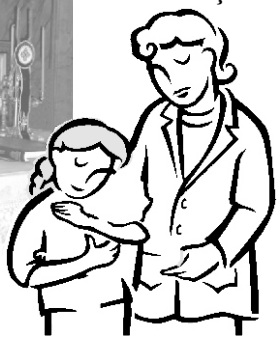

Mama,

Orice ar fi,
Eu vreau să şti,
Mamă,
Mereu te voi iubi.

Ţolea Lorena
clasa a III-a C

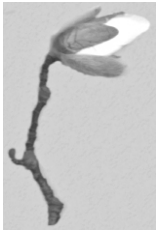

Gânduri din suflet de copil

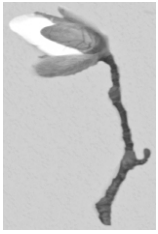

Jertfă şi viaţă

Ai coborât din slăvile divine
Să mă răscumperi din al meu păcat,
Tu-mi eşti cea mai frumoasă bucurie,
Îţi voi mulţumi pe-acest pământ neîncetat.

Cândva pe cruce, la Golgota,
Un miel s-a frânt pentru al meu păcat,
S-aducă lumii mântuire;
Iisus Hristos viaţă-n dar mi-a dat.

Nu meritam nimic din cerul slavei,
Nimic din tot ce Tu, Iisus, mi-ai dat;
Sunt păcătoasă şi azi îţi cer iertare,
Sângele tău mă spală de păcat.

De am greşit adeseori pe cale
Şi-n rugăciuni suspinul meu l-am frânt,
Te rog Doamne să ai milă,
Sunt prea strivită de-al păcatului veşmânt.

Blidariu Carmen,
clasa a IX-a uman

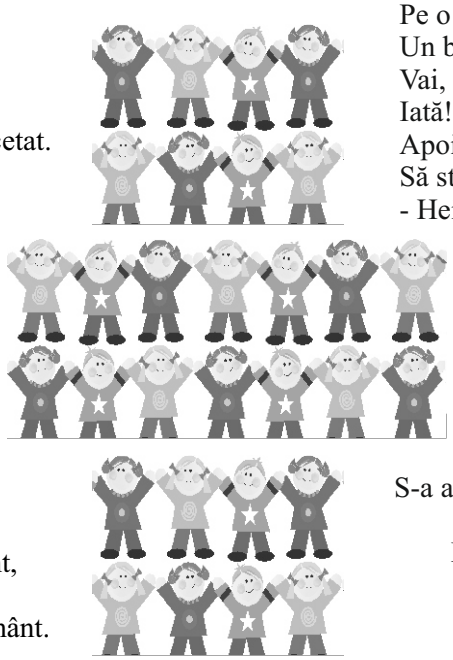

Bondarul

Pe o floare mare, iată
Un bondar s-a aşezat
Vai, ce iute a zburat!
Iată! Face-o roată
Apoi pleacă...
Să strigăm acum o dată:
- Hei bondar, mai fă o roată!

Jurma Cristina
clasa a V-a B

Cucul a vestit

S-a auzit din ceruri un ecou,
CU-CU
Ecoul unui cântec,
CU-CU
E cântul cucului...

A venit primăvara... CU-CU

Preda Gabriela Dagmar
Clasa a V-a B

Amintire

Acum murmurul dulce al clopotului
Glăsuieşte în inima mea,
Clipe de fericire şi inocenţă
Vor deveni focuri …

Inocenţa copilăriei priveşti ca o taină
În zarea fără de sfârşit
Cum dorinţa devine amintire,
Amintirea, oglinda purităţii,
Ea veşnic va dăinui
Peste timpul trecător
Din inima mea …

Şi voi răspunde la glasul clopotului
Ce cheamă spre Tine Doamne,
Ca atunci când de mână,
Copil fiind, mă ducea mama …

Marcu Cristina
clasa a XII-a Uman

Un răsărit de soare la malul mării

E vară. Anotimpul cel mai frumos din an. În acest anotimp răsăritul soarelui la malul mării este splendid. La ora cinci, dis de dimineaţă, soarele răsare. La început era doar o linie de foc, apoi un disc orbitor, o stea, încet, printre norii parcă de zăpadă.

Marea este stăpânită de undele calde şi aurii ale soarelui ce se mişcă şi încep un minunat vals peste vârful valurilor cuminţi..

Cerul este scena pe care pescăruşii încep să cânte şi să zburde în cercuri ca-ntr-o operă de Verdi. La un semn, când soarele se înalţă de două sulţi, doar el, mândrul soare, mai rămâne falnic şi miraculos pe bolta cerului ca un stăpânitor.

Toţi copii ne întrebam cum poate răsări soarele din mare. Şi totuşi el, în fiecare dimineaţă, din adâncul mării, cuminte, ca un leviatan, acest disc de foc se înălţa pe cerul albastru printre norii mari şi albi .

Jurma Cristina, clasa a V-a B
Tănasă Raul, clasa a V-a A

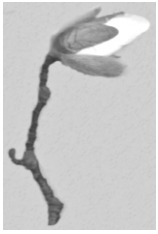

Haideţi să ne jucăm!

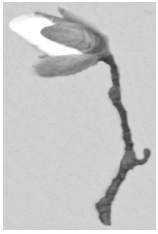

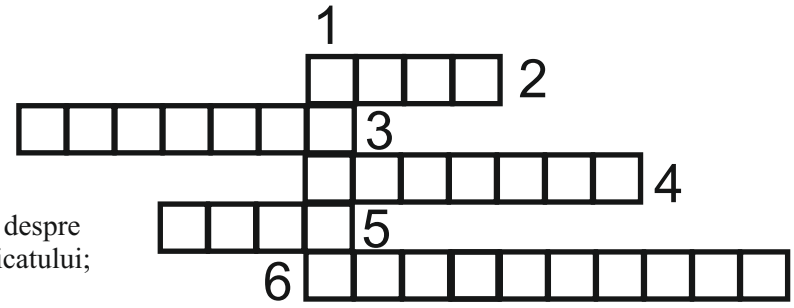

(**Vertical**)
1. Sinonimul cuvântului veşnic;
(**Orizontal**)
2. Gen literar ce cuprinde opere în care se îmbină armonios naraţiunea, descrierea şi dialogul;
3. Partea principală de propoziţie despre care se spune ceva cu ajutorul predicatului;
4. Elev silitor;
5. Paronimul cuvântului oral;
6. Cuvinte noi, împrumutate din alte limbi.

Rebus realizat de elevii: Cărăuşu Robert, Mihuţ Marius Cosmin şi Matei Laurenţiu, clasa a V-a B

ÎNVINUIREA PĂUNIŢEI

Jos în câmp, se alarmase
Păsărimea toată,
Căci doamna Păuniţă
Fusese prinsă hoaţă.

Domnul Cintezoi se jură
C-a văzut când a furat
De la doamna Ciocârlie
Trei grăunţe şi-un gândac.

Cucul spune c-a văzut
C-a furat şi-o râmă,
Iară Cioara tot afirmă
Că nu-i treabă bună.

Iată vine domn Sticlete,
Domnul poliţai,
Care ţipă, se cruceşte
Şi nu ştie ce să creadă.

Rândunica strigă-ntruna
C-aşa furt nu-i de iertare
Şi pe doamna Păuniţă
Să o-nchidă la-nchisoare.

Sturzul îi ia apărarea,
Pupăza, o-nvinuieşte,
Iar păunul se tot roagă
Să o lase şi s-o ierte.

A venit şi Pitpalacul,
Ca judecător,
Păuniţei să-i ia partea
Ca un stimat domn.

Vulturul călău din fire
Vrea să o omoare,
Pentru că şi mierla spune
C-a furat mâncare.

Strigă Făzăniţa-ntruna:
Unde e dreptatea?
Iar Gaiţa tot afirmă
C-aşa-i societatea.

Când sentinţa fuse dată,
Păuniţa se jură,
Curţii ca să-i mulţumească,
Legile să le părăsească.

Prof. Ana-Cristina Popescu

– Descartes –
Cogito, ergo sum.
(Gândesc, deci exist)

– Septuaginta –
Verbum dulce multiplicat amicos.
(Vorba dulce înmulţeşte prietenii)

– Seneca –
Sapientia ars vitae est.
(Înţelepciunea este ştiinţa vieţii)

Colectivul redacţional:

Preşedinte: Popescu Ana-Cristina
Vicepreşedinte: Giurcă Simona Petronela

Membrii:

Elevii Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 3

Băilă Diana - clasa a V-a A;
Buşu Dayana - clasa a V-a A;
Cărăuşu Robert - clasa a V-a B;
Jurma Cristina - clasa a V-a B;
Matei Laurenţiu - clasa a V-a B;
Mihuţ Marius Cosmin - clasa a V-a B;
Preda Gabriela Dagmar - clasa a V-a B;
Tănase Raul - clasa a V-a A

Elevii Grupului Şcolar Industrial

Marian Gianina - clasa a VII-a
Ianoşel Dănuţ - clasa a VII-a
Toader Flavius - clasa a VII-a

culegere text: profesor Ana-Cristina Popescu
tehnoredactare computerizată: Adrian Popescu

MUGURAȘII

Apare de 4 ori pe an
Anul I, Nr. 2 aprilie-mai-iunie 2007

Foaie de creaţie literară realizată de către profesorii:
Popescu Ana-Cristina de la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3 Oţelu Roşu şi
Giurcă Simona Petronela de la Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu.
Sub egida parteneriatului între elevii celor două instituţii de învăţământ.
Director: Ghiorghioni Rozina – Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu,
Director: Găină Adriana - Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu.

Calea spre cunoaştere

„*Căci nu este pom bun care să facă roade rele şi, iarăşi, nici pom rău care să facă roade bune* (43). *Căci fiecare pom se cunoaşte după roadele lui. Că nu se adună smochine din mărăcini şi nici nu se culeg struguri din spini* (44). *Omul bun, din visteria cea bună a inimii sale, scoate cele bune, pe când omul cel rău, din visteria cea rea a inimii lui, scoate cele rele. Căci din prisosul inimii grăieşte gura lui* (45).“ (Luca, cap. 6, v. 43-41).

Omul trebuie să-şi călăuzească paşii în viaţă către un scop util care aduce roade bune în lume. Fiecare individ are o calitate specifică doar fiinţei lui, calitate ce ar putea să o descopere, să o cultive sau ar putea să o îngroape în uitare asemeni unei flori ofilite, asemeni unui talant pentru care va da un răspuns mai apoi.

Toţi cei ce trăim în lume suntem la fel, indiferent de locul care îl ocupăm în societate, preotul are misiunea sa, dascălul, medicul, ţăranul etc. misiunea lui. Totul se adună şi se completează reciproc.

Viaţa unui om este asemenea unui flori, care astăzi este, se bucură de puţină lumină, de fericire, iar mâine trece asemenea unei umbre într-o altă lume pe care filozofii ar putea-o numi lumea visului, a misterului, a vieţii fără de moarte, un tărâm de basm, iar creştinii îi spun lumea adevăratei fericiri.

Omul este o fiinţă unică, însă Dumnezeu, Singurul, e cel ce îl înţelege, doar El, Creatorul. Nici un alt om nu poate înţelege mai bine un alt om decât Bunul Dumnezeu, căci fiecare este singur oricâţi prieteni pe placul sufletului ar avea. Singur păşeşte în viaţă înţelegând prima dată suferinţa, căci primul lucru pe care îl face nu e altul decât plânsul, lacrima, singur trece prin tumultul încercărilor şi singur părăseşte această lume după cum a venit.

E bine ca viaţa fiecărui om să îmbrăţişeze adevărul, căldura dragostei, căci doar ea, dragostea, dăinuieşte în veac, răul distruge totul şi mergând pe această cale să fie evitată deşertăciunea, despre care ne vorbeşte atât Eclesiastul, cât şi cronicarul Miron Costin în poemul „Viaţa lumii“.

Însetat de absolutul cunoaşterii, încă din copilărie, oricare individ trebuie să caute apa din care bea curcubeul, asemenea scriitorului Lucian Blaga pentru a putea fi folositor neamului său şi a nu muri în necunoaştere.

Wilhelm Stekel în lucrarea „*Recomandări psihanalitice pentru mame*“ spune că educarea unui copil începe din momentul opţiunii pentru căsătorie. Copilul trebuie să cunoască armonia unui cămin, nu să-şi pună întrebarea „*Ce rost are să trăieşti*“.

Alfred Adler în „*Psihologie şcolarului greu educabil*“ accentuează faptul că viaţa psihică a omului nu poate fi zugrăvită prin verbul „a fi“ ci prin verbul „a deveni“. Felul în care omul ascultă, vorbeşte, trădează posibilităţile comunicării cu semenii săi. Tot în această carte el afirmă că majoritatea copiilor ce au probleme suferă de complexe de inferioritate, lucru amintit şi de Françoise Dolto în lucrarea „*Psihanaliza şi copilul*“. De aceşti copii trebuie să ştii cum să te apropii, să îi faci să înţeleagă puterea dragostei, să poată deveni înţelepţi, cu suflet bun, pentru că educaţia unui copil trebuie făcută doar cu dragoste. Dragostea este singura cale care te învaţă să descoperi lumina, adevărul şi să fii înţelept şi fericit.

Din dragoste pentru fiecare dintre noi, Mântuitorul Iisus Hristos a venit în lume. Prin El fiecare poate învăţa adevărata dragoste. El este calea spre înţelepciune „În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găsi loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine ca să fiţi şi voi unde sunt Eu. Şi unde Mă duc Eu, voi ştiţi şi ştiţi calea. Toma I-a zis: Doamne, nu ştiu unde Te duci; şi cum putem şti calea! Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine“ (Ioan 14, 2-6).

Prof. Ana-Cristina Popescu

MEMBRII COLECTIVULUI DE CREAŢIE: Băilă Diana, Buşu Dayana, Cărăuşu Robert, Frenţescu Denisa, Jurma Cristina, Marian Gianina, Matei Laurenţiu, Mihuţ Marius Cosmin, Preda Gabriela Dagmar, Tănase Raul.

Bucuria cuvintelor luminate

Predică rostită de Sfântul Ioan Hrisostom la praznicul luminat şi sfânt al Învierii lui Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre:

„Cine sunt acei ce iubesc pe Dumnezeu din tot sufletul?
Fie ca ei să se bucure de această măreață sărbătoare!
Cine sunt acei ce slujesc Domnului cu credință?
Fie ca ei să se veselească întru Domnul!

Cine sunt aceia ce sunt vlăguiți de atâta post?
Acum îşi vor primi răsplata mult dorită!
Cei ce au muncit cu râvnă încă din cel dintâi ceas,
Să-şi primească răsplata ce li se cuvine;
Cel care a venit după al treilea ceas,
Să se bucure şi acela de marea Sărbătoare!
Şi cel ce a venit după al şaselea ceas,
Să nu se îndoiască; pentru că nu va rămâne pe dinafară!
Iar cel ce a sosit în cel din urmă ceas,
Să nu-i fie frică de întârzierea sa!

Pentru că Domnul este binevoitor şi primeşte şi pe ultimul venit
El dă pace celui ce vine în ultima clipă
aşa cum dă şi celui ce a trudit din primul ceas.
Unuia îi dă, iar pe celălalt îl îndestulează.
El prețuieşte truda şi salută curajul.
El onorează atât faptele cât şi gândurile bune.
Să ne bucurăm cu toții de bunăvoința Domnului!
Cel dintâi şi cel de pe urmă sosit să primească aceeaşi răsplată;
cel bogat şi cel sărac să se bucure deopotrivă!
Cel harnic dar şi cel molcom să sărbătorească această sfântă zi!

Cel ce a postit cât şi cel ce nu a postit
să se bucure azi de Masa cea plină de bunătăți!
Mâncați cu toții din vițelul cel gras!
Să nu rămână nimeni flămând. Sorbiți cu toții din paharul credinței.
Bucurați-vă de măreția bunătății Sale!

Nimeni să nu fie trist pentru că este sărac,
pentru că împărăția lui Dumnezeu ne-a fost dezvăluită!
Să nu fie nimeni abătut din cauza păcatelor sale;
pentru că iertarea ne-a venit din mormântul Domnului.
Să nu fie nimeni înfricoşat de moarte,
pentru că moartea Mântuitorului ne-a eliberat pe noi!
El a călcat pe moarte şi a învins-o.

El a distrus tărâmul morții când a coborât în el;
l-a băgat în spaimă când acela a încercat să muşte din carnea Sa.
Aşa a proorocit Isaia:
„Tu iadule te-ai înfricoşat când L-ai întâlnit pe El".
Iadul s-a înfricoşat pentru că a fost învins.
S-a înfricoşat pentru că a fost făcut de ruşine.
S-a înspăimântat pentru că a fost distrus.
S-a înspăimântat pentru că i s-a luat puterea.
S-a înspăimântat pentru că este acum neputincios.
Iadul a luat un trup şi a descoperit pe Dumnezeu.
A luat pământ şi a descoperit Cer.
A luat ce a văzut şi a fost copleşit de ceea ce nu văzuse.
O moarte, unde-ți mai este coasa?
O iadule, unde îți mai sunt izbânzile?

Hristos a înviat şi tu moarte ți-ai pierdut puterea!
Hristos a înviat şi cei răi s-au prăbuşit!
Hristos a înviat şi îngerii se veselesc!
Hristos a înviat şi viața a învins moartea!
Hristos a înviat cu moartea pre moarte călcând

Http://www.războiulnevăzut.org/articol/54/*Predică la Învierea Domnului* de Sf. Ioan Gură de Aur.

Sfintele Paşti
să vă aducă lumină
în suflet, multă
dragoste şi sănătate.

REDACŢIA

De Paşti

O seară minunată
Înainte de Paşti
Mă face să fiu bucuroasă...
E chiar noaptea de Înviere.

Este sărbătoare;
Haine noi vom îmbrăca;
Hristos a înviat!
Ouă roşii să ciocnim!

Paştele aduce
Bucurie-n suflet,
Ouă roşii, colorate,
Să fim fericiți!
E minunat,
Să-nvii odată cu Hristos,
Să-ți ajuți familia,
Să fi bucuros.

De două ori pe an,
Poți face asta,
Una-i chiar acum;
E Paştele!

Băilă Diana,
clasa a V-a A

Să ne jucăm învăţând!

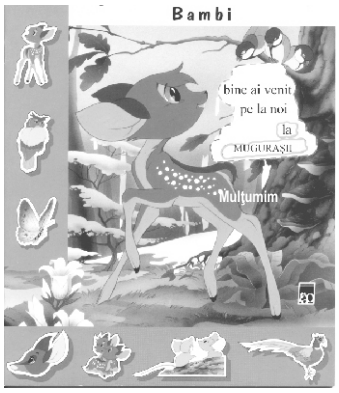

Se dă textul:

„Într-o dimineaţă frumoasă de primăvară, se născu viitorul prinţ al pădurii. I se puse numele de Bambi. El avea o mulţime de prieteni, dar iepurele Boncănilă era cel mai bun prieten al lui, care îl învăţa pe Bambi mii de lucruri.

Bambi se împrieteni cu o tânără căprioară care se numea Feline.

(Bambii şi prietenii lui)

1. Găseşte trei substantive comune şi unul propriu în textul dat şi analizează-le.
2. Scrie din text un numeral pe care îl vei analiza.
3. Alcătuiţi familia şi câmpul lexical al termenului „pădure“.
4. Ce este cuvântul subliniat din propoziţia: „o tânără căprioară“.
5. În zece rânduri, comentează puţin textul dat.
6. Alcătuiţi o compunere cu titlul „Eu şi prietenii mei“, de 20 de rânduri (foaie A4)
7. Găseşte în textul dat cuvinte care să conţină diftongi.
8. Fă textul mai frumos, având în vedere următoarele: priveşte planşa din josul paginii şi foloseşte-te de toate imaginile şi reprezentările;
   - Folosirea dialogului şi a naraţiunii;
   - Descrierea;
   - Folosirea mijloacelor artistice.
9. Alcătuieşte un dialog pe seama personajului Bambi şi a lui Boncănilă, în care să vorbească despre amintirile lor. Dialogul trebuie sa conţină 15 replici.
10. Alcătuieşte un final pentru textul dat.
11. Alcătuieşte trei enunţuri în care cuvântul „***ochi***“ să fie utilizat cu sensuri diferite.
12. Câte verbe sunt în textul dat? Analizează-le.
13. Este vreun pronume în dialogul tău? Analizează-l.

Test propus de eleva **Băilă Diana**, relizat în colaborare cu elevii: Tănasă Raul, Cărăuşu Robert, Mihuț Marius Cosmin şi Matei Laurențiu (cls. a V-a)

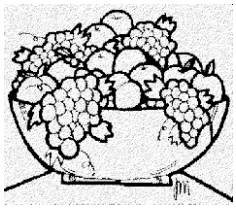

Natura

Natura e parfumată
Cu parfum de anotimp,
Primăvară, vară, toamnă,
iarnă, poartă-n al său nimb.

O natură deplină
E ca visul fermecat,
Soare rouă-n diamante
În păduri aer curat.

Cârstea Marin Adrian şi Linţu Georgiana Camelia, clasa a V-a A

Natura

Şti tu oare câte stele
Strălucind pe cer senin
Şi câţi toţi privind la ele
Se întreb de unde vin?

Şti tu câte flori în lume
Răspândesc parfumul lor,
Câte harnice albine
Strâng din mierea florilor?

Şti tu oare câte păsări cântă
Şi pe a lor pui hrănesc
Şi câţi copilaşi ascultă
Pe măicuţa şi-o iubesc?

Şti tu oare ce frumos e curcubeul
Strălucind pe-naltul cer,
Soarele-ncălzind pământul
Nu rămâne un mister?

Frumuseţea poeziei

Gând

Cine bate la fereastră?
Acea pasăre măiastră
Cu un ciripit divin
Cu al mării glasu-i lin?

Glasul lui mă-ntreabă uşor
Cum te cheamă scump odor?
Sunt o fetiţă cuminte
Ce aşteaptă-n suflet cuvinte.

Ţolea Lorena, clasa a III-a C

Mulţumire

Mulţumim Iisuse Doamne
Că pe noi ne-ai înviat,
Că ne-ai şters a nostru păcat,
Ne-ai iubit, ne-ai mângâiat
Şi pe braţe ne-ai purtat.

Dănilă David, clasa a II-a A

Buburuza

Buburuză, buburuză,
Poartă-n zbor al meu noroc
Şi pe aripi de primăvară
Să-l lipeşti, să-i găseşti loc
Spre eternitatea veşnicului joc.

Marin Băncilă Lucreţia
Clasa a II-a A

Imagini

Ştiu cum ieri
Eram doar o fetiţă
Ce abia se ţinea
pe picioare.

Văd cum azi
Sunt mare
Şi înţeleg tot
ce aş putea şti.

Îmi imaginez cum mâine
Voi fi un adult
Ce va şti
Imagini.

Băilă Diana,
clasa a V-a A

A sosit

A sosit în prag
Un iepuraş drag
Cu ouă în spate,
Şi dulciuri aromate,
E iepuraşul, aşteaptat
Pentru un paşte minunat.

Hoban Daina, clasa a V-a A

Un vis magic

Am adormit pornind spre paradis
Şi am ajuns într-o lume mare
Cu mult soare;
Fluturii din floare-n floare
Dansau, căci era sărbătoare,
Florile-mi zâmbeau mereu
Şi m-a prins de mână-o floare
Să mă ducă cu ea-n zare ...
Am fugit şi m-am trezit
În pătuţu-mi vrăjit.

Preda Gabriela Dagmar,
clasa a V-a B

Vestitori din zări albastre

Păsările ciripesc,
Peste ţări călătoresc
Şi aduc din zbor uşor
Primăvara tuturor.

Ţolea Lorena, clasa a III-a C

Domnul Ion

Am mers şi l-am întrebat pe domnul Ion,
domnul Ion de la raion,
de la raionul doi;

L-am întrebat dacă acesta-i raionul cu foi,
cu foi pentru scris,
să-i scriu o poezie.

Băilă Diana, clasa a V-a A

Broscuţa

Peste mlaştini şi grădini
O broscuţă, oac-oac,
Toată ziua cântă-ntruna ...
Până când răsare luna
Când începe un cânt nou,
Oac-oac-oac.

Avram Roxana, clasa a V-a A

Vine iepuraşul

Uite ginga-ginga
Ce scump e copilaşul,
Uite ginga-ginga
Când vine iepuraşul,
Uite ginga-ginga
Ce ouă roşii a luat,
Uite ginga-ginga
Pe masă le-a lăsat.

Buşa Dayana, clasa a V-a A

Narcisa

E semnul primăverii,
A adolescenţei vis;
La greci e floarea
Celor ce îţi ursesc
Norocul şi menirea;
În China-i chiar norocul;
În Anglia e magia,
E vraja pentru inimii;
În Franţa-i suferinţă;
Germanii povestesc
Că dacă spre ea cu degetul arăţi,
Nu va mai înflori
Şi-n frigul iernii ce-a trecut
Va muri.

Băilă Diana, clasa a V-a A

Soarele

Ca un joc de rândunele,
Cercuri, cercuri prind scânteie,
Razele fermecate,
De iubire luminate,
Să alerge prin văzduh,
Să mângâie-a nostru pământ.

Jurma Cristina, clasa a V-a B

Copilărie şi imaginaţie

Anotimpurile în culori

Verde-alb, e-o primăvară
Galben, soarele la vară,
Maroniu câmpul e toamna
Alb pământul este iarna.

Ţolea Lorena, clasa a III-a C

Primăvară, te iubesc!

Primăvara eşti frumoasă
Când întorci păsările acasă,
Şi când florile-nfloresc,
Şi la tine se gândesc.
Cucul cântă dimineaţa,
Rândunica zboară ziua
Copăceii înfloresc,
Primăvară, te iubesc!

Simion Simina Diana, clasa a V-a A

Mămica mea

Cine are
Chip de soare?
Cine are
Glas de mare?
Cine mă alintă uşor
Şi-mi zâmbeşte cu drag mie?
E, mămica mea!

Ţolea Lorena, clasa a III-a C

Ameţită

Acum o zi mi-am amintit,
Atunci când m-am trezit,
Că tema nu mi-am făcut,
Şi pe scări eu am căzut.

Ameţită-mi spun cu toţii,
Boacăne eu ştiu să fac,
Ai dat peste un ciot,
Căci în seamă nu l-ai luat
Şi m-am accidentat.

Băilă Diana, clasa a V-a A

Tunetul timpului

Cu un an în urmă am fost în excursie împreună cu prietenele mele în Delta Dunării. E un loc minunat cu păsări unice.

Într-o zi am descoperit un vechi tunel de tren. Când am păşit pragul lui, cerul s-a întunecat şi a început să fulgere. Acolo, un fel de fantomă ce îşi căuta fetiţa ne-a ieşit în faţă şi ne-a întrebat:

– Cine sunteţi şi ce căutaţi aici?

– Suntem turişti, dar plecăm îndată.

– Ajutaţi-mă să-mi găsesc fiica, şi veţi fi răsplătiţi! Fiţi atenţi: „Acum mulţi ani, eu şi fiica mea, Elena, am fost alungaţi de pe Merida, planeta noastră natală. Traversând cele două lumii: Merida şi Pământul, Elena mi-a căzut din braţe ajungând în această zonă, însă e de negăsit. Fiica mea avea putere să se transforme din om în fantomă, aşa că ar putea fi una dintre voi. Tot ce ştiu e că Elena purta la gât un lanţ cu diamante ... În acel moment fantoma a fost întreruptă de Elon, prietena mea.

– Pe mine mă cheamă Elon şi am acest lanţ despre care vorbeşti tu. Am senzaţia că am mai fost aici. Da, acesta e tunelul timpului! Uite ce multe ceasuri plutesc în jur.

Elon era de fapt Elena, tunelul de tren era tunelul timpului iar noi am fost răsplătiţi cu câte un diamant şi amintirea unei lumi ciudate.

Băilă Diana, clasa a V-a A

INEDIT

O scrisoare găsită, talmăcită şi tradusă... Şi care trebuie spusă.

04.04.2007
Pădurea Neagră

Dragă mamă,

Ştiu că o să te surprindă scrisoarea mea, dar într-adevăr, sunt eu, Puiu, copilul tău, rămas acasă. Sunt în viaţă şi sunt bine, sănătos acum. Cu greu am rămas în viaţă.

Îţi trimit această scrisoare din locul în care stau acum. După ce ai plecat tu în ţările calde ţi-am simţit lipsa. Îmi pare rău de tot pentru ce s-a întâmplat. Înţeleg ce a fost în sufletul tău când am fost rănit în aripă de vânător. Te rog să mă ierţi. Dacă nu ar fi fost, Ana, fetiţa care m-a ajutat şi m-a luat de la marginea lăstarului aş fi murit îngheţat de frig. Ana m-a dus la casa ei şi a chemat un medic veterinar să mă ajute să îmi recuperez aripa.

Îmi place la Ana acasă. Ne jucăm toată ziua, însă simt că îmi lipseşte ceva, dragostea ta şi a fraţilor mei. Îmi lipsiţi mult. Abia aştept să veniţi din nou aici, la primăvară. Un lucru singur aş vrea să te rog: „Să mă ierţi“. Am un gol în sufletul meu care nu poate fi acoperit decât dacă mă ierţi că nu te-am ascultat când ai spus să nu zbor. Sunt un fiu rău, că te-am dezamăgit. La primăvară, Ana mă va duce înapoi în cuibul nostru. Vă aştept cu drag pe toţi. Îmi este foarte dor de voi.

Ca să îţi arăt dragostea mea faţă de tine o să fiu cuminte
şi bun de acum încolo.
Cu drag, al tău fiu,
Puiu.

Jurma Cristina Maria, clasa a V-a B
Preda Gabriela Dagmar, clasa a V-a B

Magica lume a cuvintelor

Cartea, prietena mea

Era o zi obişnuită de şcoală până ce profesoara de limba română a spus că urmează să dăm un test.

Toţi s-au agitat, mai puţin eu.

Orele s-au terminat şi m-am dus acasă. Mama a spus să mă duc în camera mea unde mă aştepta prietena mea, cartea, pe birou.

Strălucind, mă aştepta ştiind că prietenul la nevoie se cunoaşte, iar eu mă întrebam ce am făcut ca să mă ajuţi. Da, ce am făcut? O feream de praf, o îngrijeam, îmi plăcea să-i ascult învăţăturile ascunse printre file.

Şi astăzi mă aşteaptă plină de lumină şi căldură să o citesc... Am dat să o deschid şi întâmplarea a făcut să se deschidă la pagina pe care răsăreau printre litere proverbele, printre care cel mai de preţ proverb al legăturii mele cu această comoară „*Prietenul la nevoie se cunoaşte*“.

Da, doar ea, cartea, mă ajută să pot înţelege viaţa, tainele universului şi tot datorită ei am luat la test nota zece.

Frenţescu Denisa,
clasa a VII-a A,
Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3
Marian Gianina, **Vladu Sorin**,
cls. a VII-a, Grup Şcolar Industrial,
Oţelu Roşu

Evenimente:

1. Elevii cls. a VIII-a C, în timpul orei de dirigenţie au prezentat eseuri cu tema *Învierea Domnului*;

2. 20 aprilie - simulare (testarea naţională) - lb. rom. cls. a VIII-a;

3. 8 mai, elevele Băilă Diana, Preda Gabriela Dagmar, Jurma Cristinna, Buşu Dayana şi Ţolea Lorena participă la *Concursul Naţional de Poezie - Copiii României creează, ediţia a xv-a*;

4. 17 mai - teza naţională la lb. rom., cls. a VII-a;

5. 1 iunie *Bucuria de a fi copil* - moment artistic;

6. 1 iunie, apariţia Nr. 2 a revistei Muguraşii;

7. 1 iunie, banchetul cls. a VIII-a;

8. 8 iunie, festivitatea de premiere la cls. a VIII-a, cursul festiv.

Redacţia

Mistere în natură

Natura te roagă
Bun să fi cu ea,
Copacul din grădina ta
La greu nu îl lăsa.

Pasărea zboară,
Zboară spre cer,
Zboară afară
Când nu e ger.

E primăvară iară
Şi florile răsar,
Au mii de culori ...
Şi ceru-i fără nori.

Băilă Diana, a V-a A

Semnele primăverii

Câmpii verzi cu floricele,
Apă limpede şi rece
Ce peste pietre iuţi trece,
Pământul îl răcoreşte,
Pasărea acum doineşte,
Pomul râde la copii
Primăvara va veni.

Buşa Dayana,
clasa a V-a A

Vara la mare

Valurile se năpustesc,
De stânci se tot lovesc,
Scoicile sunt aruncate,
Pe nisipuri fierbântate.

Cerul e atât de clar,
Marea tot mugeşte iar,
Văd vapoare colo-n zare,
Cărând scoici pe sub picioare.

Mulţi turişti fac baie-n mare,
Soarele pare tot mai tare,
Zăpuşeala-nvinge iară,
Bucuroasă că e vară.

Martin Laura,
cls. a VIII-a C

Anotimpurile

Se-nvârt întruna după soare
Şi-n horă acum e primăvară,
Cireşu-nfloreşte, apoi e vară,
Şi-apoi vin strugurii în toamnă
Şi flori de nea avem la iarnă.

Geneanţu Florina, clasa a V-a A
Istine Elena Andreea, clasa a V-a A

Semnele primăverii

Câmpii verzi cu floricele,
Apă limpede şi rece
Ce peste pietre iuţi trece,
Pământul îl răcoreşte,
Pasărea acum doineşte,
Pomul râde la copii,
Primăvara va veni!

Buşa Dayana, clasa a V-a A

Ţântarii

Ia, priviţi, ce mici jivine
Înarmate cu siringi,
Care te atacă noaptea
După ce lumina stingi.
Orişicât ţi-acoperi faţa
Reactoarele pândesc,
Şi de sus, de prin tavane
Peste tine năvălesc.
Gălăgia lor stringentă
Te ridică sus din pat,
De aici şi vorba vine:
Nu mă bâzâi la cap.
Bietul om se tot întreabă
De ţântari cum să mai scap?
Puneţi sită la ferestre,
Cumpăraţi un şprai acid
Şi-l pulverizaţi cu totul
Pe tavan şi pe zid.
Lichidându-i pe vampirii
Cu aripi şi trompe fine
Care ţi-au mâncat sângele
Vei avea vise senine.

Barbu Teofil,
clasa a V-a B

Pas cu pas... spre primăvară

Primăvara

Primăvara a venit şi a adus cu ea păsărelele care s-au reîntors la cuiburile lor cântând armonios.

Ele îşi refac cuiburile şi zboară sub cerul liber ca nişte pene în aer şi vânt. Ele cât şi barza sunt vestitori ai primăverii.

Pe cer se află un glob strălucitor „soarele". El îşi aruncă razele călduroase asupra pământului. Norii pufoşi ocupă locul lor pe cer, dar de data aceasta au şi nişte pete negre. Ce să fie oare? Sunt berzele ce anunţă venirea primăverii. Ele s-au întors în ţara noastră pentru că natura s-a încălzit. Ele se vor împerechea şi vor face puişori mici şi drăguţi, pe care apoi îi vor învăţa să zboare. Mai întâi îşi vor reface cuiburile sau îşi vor face altele mai spaţioase şi departe de oameni. Pentru ele duşmanii sunt oamenii.

La marginea pădurii, într-o scorbură se aud câteva mormăituri. Cine să fie decât ursul care s-a trezit din hibernarea lui? Se duce să facă o plimbare prin pădure.

Căprioara nu se lasă mai prejos şi iese şi ea din ascunzişuri. Iese cu puii ei, ca să se încălzească puţin. Au început să alerge prin pădure vizitând celelalte animale şi spunându-le că natura s-a trezit în sfârşit la viaţă, după un somn îndelungat.

Copacii au înflorit şi parcă zâmbesc sub soarele strălucitor. Ploaia scurtă răcoreşte florile. Mai vezi câţiva fluturi zburând cu aripile lor colorate viu.

Oamenii şi-au început munca pe câmp. Ei pun roade care să le culeagă la toamnă.

În sfârşit va veni şi Paştele. Gospodinele au început să facă ouă roşii pe care le vor ciocni cu cei dragi.

Primăvara este cel mai important şi frumos anotimp.

Această compunere a fost realizată la masa rotundă de elevii:

Tiba Roxana, **Stanca Daniel**, **Suciu Adrian**,
Popescu Aurică, **Bouroşu Andrei**
Clasa a VI-a B

Călătorie prin vârsta copilăriei

Se spune că orice om, are o copilărie de 18 ani. Mama îmi spune adesea că un copil ca mine are o copilărie de 13 ani, pentru că noi nu mai ştim ce înseamnă să fi copil, noi vrem să fim nişte adolescenţi rebeli care să facă doar ce vor. Ea îmi spune că în sufletul oricărui om lumânarea copilăriei nu se sfârşeşte niciodată, ea trăieşte mereu.

Mi-am dat seama de asta atunci când mi-am amintit că şi mamei îi place uneori să se joace cu mine diferite jocuri şi să-şi amintească de copilărie.

Curioasă fiind, l-am întrebat pe tata dacă copilăria are vârstă. El mi-a spus că nu, că această copilărie e un loc, o mulţime de la matematică, plină de ani şi amintiri. El m-a rugat, dacă vreau, să fac pe o hârtie o mulţime de ani în care am fost mic copil şi o mulţime de ani viitori cu ce doresc să se întâmple.

Am scris acolo de toate: olimpiadele la care am participat, în ce an mi-a căzut primul dinte, de prietenul meu Ciprian, care mi-a spart un balon când aveam eu 4 ani şi de toate amintirile mele... am scris şi o mulţime pentru viitor. Până la urmă nu a mai fost o mulţime, ci o compunere minunată.

Mi-am dat seama că era adevărat, era adevărat că adevărata copilărie nu are vârstă. Trăiţi copilăria, cât puteţi, nu o lăsaţi aşa, pentru că nu ştiţi ce vă rezervă viaţa.

Băilă Diana,
cls. a V-a A

Jocul ne învaţă

Orizontal:
1. Mai mic decât Kg
2. Îşi cântă numele
3. Ai venit la mine. Eu sunt...
4. Te apără de ploaie
5. Sinonimul cuvântului greşeală
6. Parte de vorbire care denumeşte fiinţe, obiecte, lucruri.
7. Astrul care ne luminează ziua
8. Antonimul cuvântului noapte
9. Prenumele realizatoarei rebusului

Vertical, colorat:
A. Vă mulţumim că aţi citit...

Rebus realizat de **Băilă Diana**

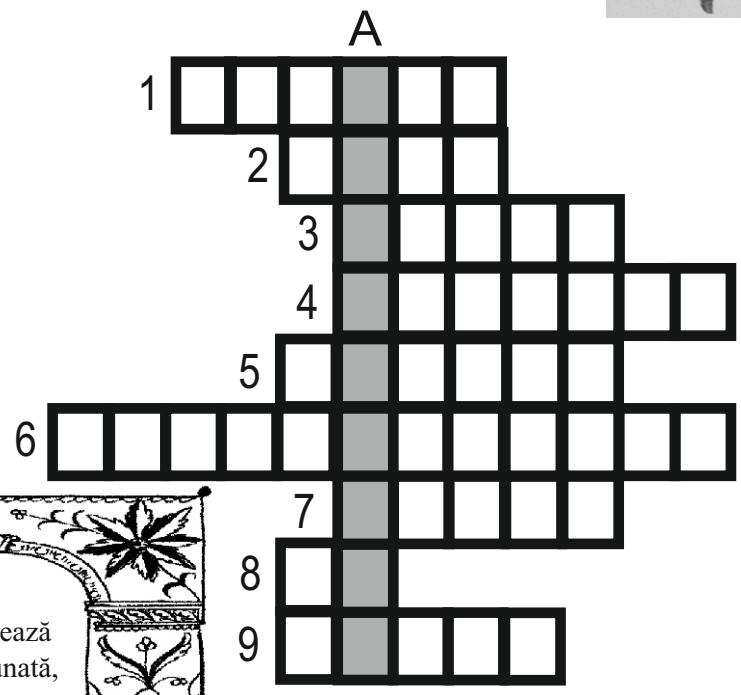

şi o cât mai multă lectură!

Din tema, dialoguri imaginare

1) În faţa Capitoliului planetar, reporterii echipei Alfa de la Centru 1 al mass-mediei de nord au obţinut în exclusivitate un interviu de la astronautul de naţionalitate română care toamai s-a întors din spaţiu.

– Bună ziua, domnule astronaut Marin Alexandrescu.
– Bună ziua.
– Dumneavoastră sunteţi cosmonautul român care a ieşit în spaţiu la ultima misiune planetară?
– Da şi sunt mândru.
– Vă rog frumos să-mi spuneţi, de unde aţi decolat pentru a ieşi în spaţiu şi cum a decurs călătoria?
– Am decolat de pe cunoscutul „Cap Canaveral“ şi am ieşit în spaţiu pe deasupra Australiei, acolo aflându-se cea mai mare gaură în stratul de ozon fapt pentru care s-au făcut cercetări... Călătoria a decurs bine, când am plecat am avut o defecţiune la sistemul de comunicare, în rest a fost un succes al ştiinţei.
– Cât timp a durat întreaga călătorie? Am înţeles că aţi făcut şi un ocol al Terrei.
– Da, am făcut 30 de minute pâna la orbita circumterestră. Timpul până la ieşirea în spaţiu a fost iniţial de o zi. S-a instalat un satelit meteorologic. S-a survolat timp de 90 de minute, practic ocolul Terrei, cu o viteză de 23.000 km/h şi s-au facut cercetări privind reuşita programului de regenerare a ozonului.

Tot 30 de minute am făcut până la aterizare. Deci o zi şi 150 de minute.

– Cum se vede Pământul de acolo?
– Foarte frumos, însă este încă poluat datorită poluatorilor ce au atăcat şi au subţiat stratul de ozon. Dar putem spune că el se reface.
– Vă mulţumesc pentru timpul acordat.
– Şi eu vă mulţumesc .

Nistor Cristian, clasa a VII-a A

9 mai 4550
Dorman Londrel

Dragă Alex,

La şcoala la care sunt e super. Toate orele le facem pe calculator. Îmi place aici. Dacă mi-a căzut o firimitură, o scamă, vine un robot şi curăţă tot.

Facem şi ore de astronomie, într-o cameră specială unde plutim, pentru că nu este gravitaţie.

Toţi elevii sunt geniali, iar un elev din clasa a VIII-a M.M. ştie lucruri de facultate. El e colegul meu de bancă.

Am auzit că pe planeta Marte, localitatea Etra, locul unde studiezi tu există nişte fiinţe, un fel de amestecătură între om, peşte şi monstru. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti despre planeta ta mai multe.

Aştept să-mi scrii.

De la Şcoala „Pur Blanca“,
vechea ta prietenă, **Diana Băilă**.

Colectivul redacţional:
Preşedinte: prof. Popescu Ana-Cristina
Vicepreşedinte: prof. Giurcă Simona Petronela
Culegere text şi tehnoredactare:
prof. Ana- Cristina Popescu

MUGURAȘII MUGURAȘII MUGURAȘII

Apare de 4 ori pe an
Anul I, Nr. 3, iulie - august - septembrie 2007
Foaie de creație literară realizată de către profesorii:
POPESCU Ana-Cristina *de la Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu* şi
GIURCĂ Simona Petronela *de la Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*
sub egida parteneriatului între elevii celor două instituții de învățământ.
Director: ***Ghiorghioni Rozina –*** *Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*
Director: ***Găină Adriana –*** *Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu*

Cu început de şcoală în suflet

„ Cred că începutul şcolii e la orice vârstă un moment de nostalgie. Copil fiind tânjeşti după vacanţa lungă care, chiar dacă la un moment dat părea interminabilă, s-a terminat inaccetabil de repede. Matur fiind ai vrea să faci un schimb de roluri. Să fi tu cel gâtuit de emoţie la început de şcoală, iar cea mai mare problemă a ta să fie faptul că noul tău coleg de bancă nu este prietenul tău cel mai bun. Sau spre disperarea ta, să fie o fată nesuferită şi pârâcioasă, care se întoarce ostentativ cu spatele la tine când ai extemporal la matematică...

Cu fiecare început, îmi promiteam să fiu mai bun, să fac şi mai multe lucruri frumoase, s-aduc şi mai multă bucurie părinţilor...“ (Emilia Mihalache)

Şcoala a fost, este şi va fi izvorul nesecat al amintirilor, al copilăriei, vârsta de aur a vieţii.

Membrii colectivului de creaţie:
Băilă Diana, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII, Nr. 3, Oţelu Roşu
Jurma Cristina Maria, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII, Nr. 3, Oţelu Roşu
Preda Gabriela Dagmar, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII, Nr. 3, Oţelu Roşu
Olaru Ionuţ, cls. a V-a ,Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu
Călău Maria, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Colectivul redacţional:
Preşedinte: Popescu Ana-Cristina
Vicepreşedinte: Giurcă Simona-Petronela
Culegere text: Popescu Ana-Cristina
Tehnoredactare computerizată: Popescu Ana-Cristina

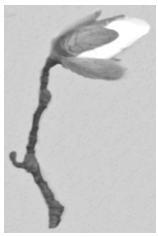

Vacanţa, prilej de cunoaştere şi relaxare

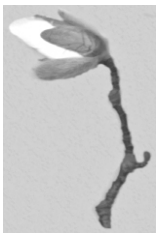

MĂNĂSTIRILE METEORE

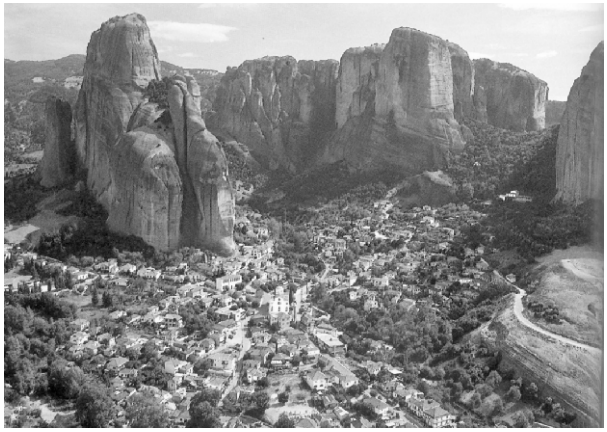

Meteora este o regiune stranie, plină de stânci gigantice în formă de turnuri sau de pilastre, având o înălţime de 100-150 m. Din 24 de mănăstiri care constituiau cândva ansamblul monastic al Meteorei doar cinci sunt astăzi locuite. Construite în secolul al XIV-lea de către călugării ce căutau izolarea şi mântuirea lor spirituală, ele uluiesc cu acoperişurile lor bombate, cu galeriile lor din lemn şi etajele superioare ridicându-se într-o manieră precară deasupra scărilor şi scripeţilor pentru plasele ascensorului cu mărfuri. Acest ascensor înlesnea transportarea alimentelor în trecut, deoarece drumul era foarte greu accesibil. Astăzi se poate ajunge aici fără efort, pe drum asfaltat sau pe potecile înguste tăiate în stâncă.

Pe platoul celei mai înalte dintre stâncile Meteore, cu altitudinea de 613 m, se află mănăstirea cea mai reprezentativă din tot ansamblul, cunoscută sub numele de Marele Meteor, cu haramul *Schimbarea la Faţă*.

Fondatorul acestei mănăstiri a fost Sfântul Atanasie Meteoritul, venit aici de la muntele Athos. El a întemeiat pe această stâncă o mică sihăstrie ce îi poartă numele. Tot el a început construcţia bisericii *Schimbarea la Faţă* terminată ulterior de Ioraf şi Simeon. Această biserică este cea mai veche şi impunătoare din tot ansamblul Meteorelor, iar fresca interioară, de mare calitate artistică, aparţine şcolii cretane.

Mănăstirile *Schimbarea la Faţă* sau *Marea Meteora a lui Varlaam*, *Russanos* şi *Sfântul Ştefan* sunt veritabile muzee bizantine, etalând printre altele icoane superbe, vechi manuscrise, cărţi, monede, straie călugăreşti, mozaicuri şi fresce unice, arme şi haine militare. Au porţile deschise turiştilor pentru a le vizita.

Numele mănăstirii Varlaam vine de la fondatorul ei, Cuviosul Varlaam care a sihăstrit singur pe vârful unei stânci uriaşe în jurul anului 1350. În anul 1518 doi fraţi Nectarie şi Teofan, din familii de conducători ai Epirului s-au călugărit şi au zidit pe vechile ruine biserica cu hramul *Sfinţii Trei Ierarhi*, iar mai târziu biserica *Tuturor Sfinţilor*. Până nu demult şi la mănăstirea Varlaam se ajungea cu ajutorul unor plase trase sus cu ajutorul unui sistem de scripeţi.

Mănăstirea Russanos îşi ia numele de la fondatorul ei şi se află în vecinătatea Marelui Meteor.

Mănăstirea Sfântul Ştefan este o veche aşezare monahală de pe muntele Meteora fiind fondată în anul

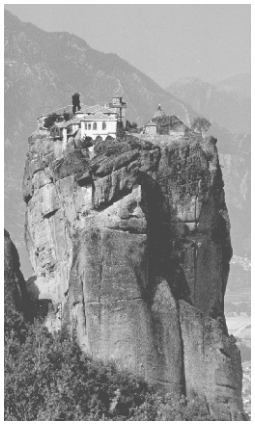

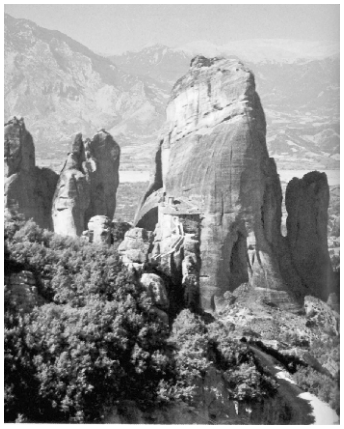

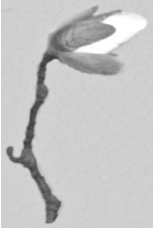

Vacanţa, prilej de cunoaştere şi relaxare

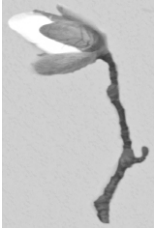

1192 de către sihastrul Ieremia. Muzeul mănăstirii adăposteşte numeroase şi preţioase obiecte de cult.

Aici poate fi văzut un codex bizantin din anul 1404, donat de Filotei şi Antonie Cantacuzino.

Deasupra unei mari stânci singuratice se înalţă *Mănăstirea Sfânta Treime* care a fost fondată în anul 1438 de sihastrul Domenic.

În trecut se putea ajunge la ceastă mănăstire cu ajutorul unei scări de funii sau a unei plase trasă de un sistem de scripeţi.

Pe creştetul ros al unei stânci stă agăţată cea mai mică mănăstire de pe Meteora, *Sf. Nicolae Anapafas*.

Într-o scorbură în stâncă se află *Mănăstirea Sfântul Gheorghe*. La această mănăstire nu pot ajunge decât alpiniştii, cu mare greutate, punându-şi viaţa în pericol. Ajunşi în incinta mănăstirii fiecare pune un steguleţ, un batic, ca un semn al victoriei şi aprind o lumânare pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu că au ajuns cu bine.

Interesante sunt pentru toţi vizitatorii grădinile cu trandafiri aflate

printre stâncile Meteorei.

Mănăstirile Meteore sunt de o frumuseţe unică şi sunt vizitate de numeroşi turişti ce animă singurătatea acelor locuri. Se spune că din această cauză mulţi monahi iubitori de linişte s-au retras la Muntele Athos.

Prof. Popescu Ana-Cristina
Prof. Giurcă Simona Petronela

Evenimentele lunii septembrie:

1. Cenaclul de creaţie literară Muguraşii;

2. Meditaţii cls. a VII- a;

3. Începutul anului şcolar;

4. Repartizarea manualelor pe clase şi inventarul colecţiilor Bibliotecii Şcolii cu clasele I- VIII Nr. 3, Oţelu Roşu;

5. Test de evaluare a cunoştinţelor, cls. a-V- a

6. Amenajarea clasei cu imaginile scriitorilor cunoscuţi din literatura română...

Ghicitoare

E mică dar educativă,
Multe jocuri are-n ea,
Poezii asemenea,
Compuneri şi ilustraţii,
De copii e îndrăgită,
E revista lor iubită.

(*Muguraşii*)

Băilă Diana şi **Buşu Dayana,**
cls. a VI-a

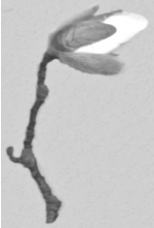

LUMEA COPILĂRIEI

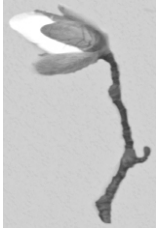

Îţi mulţumim doamnă învăţătoare, Cojocaru Daniela!

A trecut o săptămână de când am început un nou ciclu din viaţa noastră de elev. Am cunoscut diferiţi profesori care ne vor călăuzi spre tainele diferitelor discipline, însă în sufletul nostru aţi rămas şi veţi rămâne mereu dummneavoastră ca o icoană vie, ca o flacără ce va arde neîncetat în candela inimilor noastre.

Acum patru ani ni se deschideau porţile şcolii asemenea unui univers ce trebuie descoperit şi înţeles. Ne pierdeam în imensitatea neînţelesurilor până ce o rază de soare ne-a deschis braţele şi ne-a luminat calea. Acea rază de soare eraţi dumneavoastră, draga noastră învăţătoare. Ne-aţi luat de mână şi ne-aţi dus în acea lume ce părea atât de misterioasă, şcoala.

Arta scrisului e o cale pe care noi am învăţat-o de la dumneavoastră. Câtă răbdare aţi avut cu noi, câtă pricepere şi măiestrie ca să ne puteţi iniţia în cunoaşterea fiecărei litere, să ne luminaţi mintea că jocul acela de linii, cerculeţe şi bastonaşe unite într-un anume fel din cărţi ne transmite informaţii.

Prin dumneavoastră am descoperit frumuseţea limbii noastre, am gustat din frumuseţile literaturii îmbogăţindu-ne cu ele mintea şi sufletul, am învăţat să numărăm, să socotim, să ne cunoaştem ţara, istoria poporului român, să înţelegem florile şi animalele la biologie, să iubim cântecul şi jocul pentru a trăi bucuria de a fi copil. Dumneavoastră aţi avut cheia înţelepciunii ce ne-a făcut să păşim spre drumul frumos al ştiinţei.

Nu în ultimul rând ne-aţi învăţat să fim oameni. Ce lucru frumos e acesta! Respectându-i pe cei din jur vom fi apreciaţi şi iubiţi. Ajutându-ne unii pe alţii în orice moment, fie el cât de greu ne putem câştiga prieteni adevăraţi. Noi, colegii, am devenit asemenea unei familii mulţumită dumneavoastră şi ce frumos petrecem jumătate din timpul nostru, o jumătate de zi de luni până vineri în armonie bucurându-ne de frumoasa viaţă de elev. Ne place să ne petrecem timpul acesta într-un loc luminos unde să păstrăm curăţenia după cum bine şi frumos ne-aţi îndrumat.

Pentru toate vă mulţumim, vă iubim şi vă păstrăm veşnic în suflet toată viaţa, căci dumneavoastă ne-aţi deschis cu multă dragoste porţiile cunoaşterii, a doua noastră mamă dragă.

Elevii cls. aV-a A:

Barbu Daniel, Boldea Petronela-Mirabela, Bratu Gheorghe Ionuţ, Ciocea Daniel Dani, Drăgan Claudiu, Dulan Ioniţă, Gherescu Elisaveta Ramona, Haba Beatrice, Mustaţă Ovidiu Darius, Oniţoiu Andrada Bristina, Păduraru Cristian Anişor, Petraş Denisa, Preda Cristina Elena, Răducan Alina Ana-Maria, Schipor Rebeca, Spulber Mariana, Stan Nicoleta-Evelina, Tilneac Andrea-Magdalena, Tilneac Maria-Bianca, Trăilescu Georgian Mădălin, Vigh Laura Izabela ,îndrumaţi de diriginta lor, Ana-Cristina Popescu

La bunici

Este vară. Razele soarelui mângâiau cu blândeţe ferestrele şcolii noastre anunţând, parcă, venirea vacanţei de vară.

Ce mare bucurie!

Vacanţa este un prilej de odihnă şi relaxare. Pentru a ne relaxa am plecat împreună cu mama la ţară, la bunici.

Călătoria a fost plăcută, peisajul fiind minunat am poposit la mănăstirea Piatra Scrisă, Orşova şi Gura Văii. În drumul nostru am admirat hidrocentrala Porţile de Fier I apoi Porţile de Fier II şi mama mi-a spus despre importanţa acestora.

Ajunşi la ţară, am profitat din plin de timpul frumos şi am mers la Dunăre, la plajă.

A fost minunat...Mi-am făcut o prietenă pe care am invitat-o pe la mine în vacanţa următoare.

Vacanţa a fost binevenită, plimbarea a fost plăcută, dar eu deja mă gândeam la colegi şi începerea noului an şcolar.

De câteva zile şcoala a început şi sunt fericită că mi-am reîntâlnit colegii, însă gândul meu zboară: Cum va fi vacanţa următoare?

Călău Maria, cls. a V- a Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

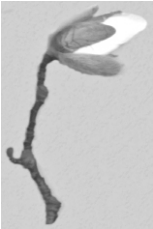

LUMEA COPILĂRIEI

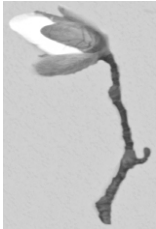

Vacanţa mare

E 15 iunie şi se închid porţile şcolilor. Copiii iau vacanţa mare. După un an de învăţat această vacanţă este binevenită. Fiecare facem planuri unde să ne-o petrecem.

Este prima vacanţă petrecută acasă cu familia. De obicei vacanţele mi le petrec la bunicii mei, dar de această dată am ales să vizitez locurile din zona noastră.

Noi locuim într-o zonă de munte foarte frumoasă, cu aer curat, liniştită, ferită de aglomeraţia oraşului şi cu multe locuri interesante.

În această vacanţă am vizitat barajul de la Poiana Mărului. El este un lac foarte mare la care au lucrat foare mulţi oameni. Este important pentru că poate produce energie electrică atunci când el va fi gata. În el trăiesc şi foarte mulţi peşti.

Am vizitat zona turistică din Poiana Mărului unde ne-am petrecut câteva zile. Am fost la picnic cu familia şi cu prietenii.

În zilele ploioase când nu ne puteam duce în drumeţii, citeam şi scriam pe un caiet exerciţii pentru vacanţă.

În zilele călduroase mergeam la scăldat cu prietenii unde ne jucam şi multe jocuri.

Această vacanţă a fost foarte frumoasă pentru mine şi va rămâne în mintea mea pentru mult timp de acum înainte.

Olaru Ionuţ,
cls. a V- a Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

„Cine are carte are patru ochi“

Era o zi frumoasă de toamnă. Soarele încălzea uşor. Căldura lui pătrundea prin ferestrele şcolii moleşindu-ne.

Eu şi colegii mei trebuia să începem ora de limba română. Aveam emoţii mari, pentru că era prima noastră oră, iar pe domnul profesor nu-l cunoscuserăm încă.

Nu după mult timp se sună de intrare. Pe uşa clasei intră un bătrânel simpatic. Noi îl salutăm în cor. Avea părul alb, un glas domol şi o privire caldă.

Era foarte plăcut să-l asculţi cum povesteşte şi astfel nu ne-am dat seama cum a trecut timpul. Ne-a citit poezii şi ne-a dat multe poveţe.

Lucrul care mi-a plăcut cel mai mult a fost atunci când ne-a îndemnat să învăţăm cât mai mult ca să fim nişte oameni respectaţi, educaţi, şi bine pregătiţi, pentru că doar astfel am putea reuşi în viaţă.

La sfârşit el ne-a mai spus să ne ghidăm în viaţă după proverbul: „***Cine are carte are patru ochi.***“

Domnul profesor va rămâne mereu în inima mea pentru cuvintele ce ni le-a transmis.

Olaru Ionuţ, Grup Şcolar Industrial Oţelu Roşu

„Cine are carte are parte“

Era o zi frumoasă de vară.

Împreună cu mama am mers la ziua de naştere a naşei mele. A fost plăcut, musafirii au fost cunoscuţi de noi şi ne-am simţit foarte bine. După masă am ieşit în terasă să servim desertul. Adrian, băiatul naşei mele s-a scuzat politicos spunând că merge să înveţe. Este student la medicină şi e foarte silitor. Părinţii lui muncesc mult, dar au satisfacţia că în viitor băiatul va avea o meserie mai bună şi de aceea sunt mândri.

Adrian este convins că numai învăţând reuşeşti în viaţă şi se bazează pe deviza: „***Cine are carte are parte***.“

Mi-a rămas în minte această deviză şi încerc să urmez şi eu drumul acesta, învăţând.

Călău Maria,
Grup Şcolar Industrial Oţelu Roşu

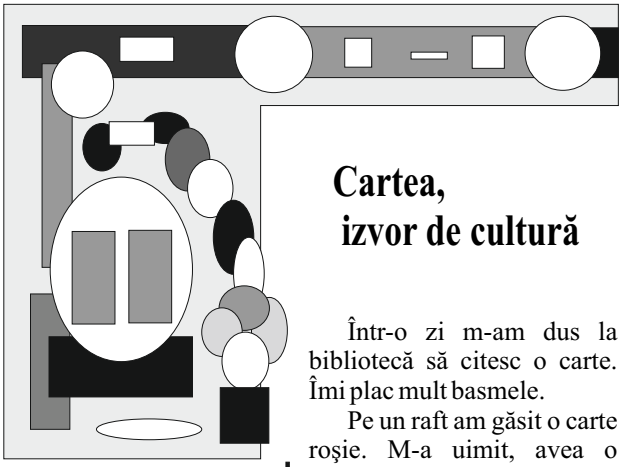

Cartea, izvor de cultură

Într-o zi m-am dus la bibliotecă să citesc o carte. Îmi plac mult basmele.

Pe un raft am găsit o carte roşie. M-a uimit, avea o stemă rotundă. Am deschis-o şi pe prima pagină scria: Istoria românilor.

Am început s-o citesc. Părea interesantă. Spunea cu cine s-au bătut dacii şi ce războaie au câştigat, parcă îţi imaginai războiul, aşa de frumoase slove avea.

Simţeam că am intrat pe o poartă în carte şi am ajuns în acea epocă trăind războiul.

Am citit jumătate din conţinutul cărţii după care am aşezat-o frumos pe raft şi am plecat acasă.

Din acea zi mi-am spus că ea, cartea, va fi mereu pentru mine un izvor de cultură.

Vladu Alina,
cls. a V-a

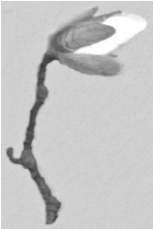

LUMEA COPILĂRIEI

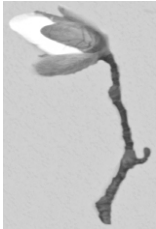

Cartea, prietena mea

Alin este un băieţel pasionat de romane. El are 13 ani, e cuminte, învaţă şi pe deasupra o ajută şi pe mama lui în gospodărie.

Deşi această familie nu avea o situaţie financiară bună, Alin iubea cartea. Pentru a-şi potoli setea de cultură mergea zilnic la biblioteca şcolii şi împrumuta cărţi.

Într-o zi, la şcoală, profesorul de istorie ne dăduse un test despre al doilea război mondial.Toţi eram speriaţi neştiind ce să scriem, doar Alin scria de zor.

După câteva zile Alin a răcit şi a fost internat la spital. Noi, colegii lui de clasă, ştiind că e îndrăgostit de învăţătură, că el consideră cartea cea mai bună prietenă a lui, cea care îl învaţă să cunoască viaţa, ne-am gândit să-i facem o surpriză şi i-am făcut cadou un volum despre războaie.

Când a văzut cartea, ochii lui Alin au trădat sufletul plin de bucurie prin lacrimile ce izvorau.

Am început să înţelegm astfel şi noi cât de importantă este cartea în viaţa unui om.

Ilin Ana-Maria, cls. a V-a

Cartea de poveşti

Într-o zi frumoasă eu mă plimbam pe stradă. Mergând pe stradă am zărit o carte de poveşti pe jos. Am luat-o în braţe şi am fugit cu ea.

În drum spre casă am făcut popas la o librărie pentru a-i cumpăra o copertă.

Ajunsă acasă am lăsat-o uitată pe birou cu gândul de a citi din ea o poveste înainte de culcare.

Păcat, seara se lăsase cu oboseala ei şi eu nu am citit un rând măcar adormind cu cartea lângă mine.

În vis cartea prinsese viaţă, îşi dăduse jos coperta, căci îi era cald şi porni spre geam invitându-mă să o urmez într-o lume a basmelor. A fost o noapte magică care m-a făcut să iubesc din acel ceas poveştile.

Cartea găsită, care mă iniţiase în lumea misterioasă a basmelor, primise un loc de cinste în biblioteca mea.

Băilă Cristina, cls. a V-a

Recreaţia, prietena elevilor

Oricât de silitor ar fi un elev aşteaptă întotdeauna cu nerăbdare recreaţia.

În recreaţie elevii pot să-şi facă noi prieteni, să facă schimb de cunoştinţe îmbogăţindu-şi cultura generală, să se distreze prin învăţarea mai multor jocuri.

Recreaţia este un timp benefic pentru fiecare copil.

Îmi amintesc cu plăcere meciul de hambal pe care l-am jucat într-o zi de joi, în pauza mare, fetele contra băieţilor. A fost un meci distractiv. Am jucat pentru prima dată în viaţa mea hambal, însă m-am simţit extraordinar.

Fetele nu ţineau cont de regulile jocului şi astfel au câştigat. Băieţii fiind cavaleri nu s-au supărat lăsând fetele să se bucure de victorie.

În acea pauză timpul părea să ţină cu elevii. Soarele se juca cu razele lui prin pletele noastre, natura ne zâmbea, vântul cânta printre frunzele copacilor. Parfumul florilor ne îmbăta cu mirosul lui până ce nişte stropi mari de ploaie, căzuţi din senin ne-a tulburat jocul.

Când cerul a început să-şi schimbe culoarea şi să trimită ploaie pe pământ clopoţelul a sunat pentru a intra din nou la clasă.

Nu voi uita niciodată această recreaţie.

Dăescu Cristina, cls.a V-a,
Grup Şcolar Industrial
Românu Nicoleta, cls. a V-a, Gen. 3 şi
Cărăuşu Robert, **Matei Laurenţiu** şi
Mihuţ Marius Cosmin, cls. a VI-a

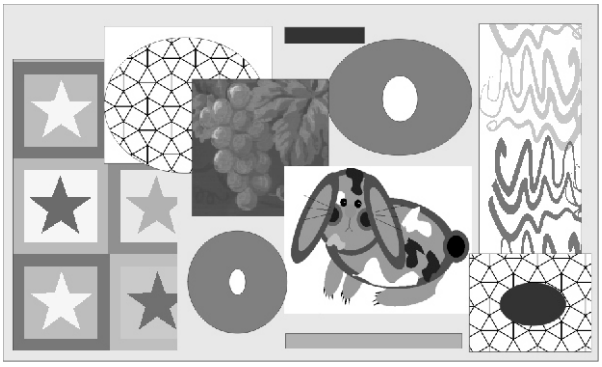

În livadă

Într-o zi de august, eu şi prietenii mei, ne-am decis să mergem să culegem fructe din livada lui Nea Vasile.

Am strâns tot ce ne-a trebuit ca să le adunăm şi am plecat spre livadă. Acolo erau cincisprezece pomi cu mere, iar zece cu pere şi mulţi alţi pomi cu alte fructe care nu erau coapte. Am pus coşurile în iarbă şi ne-am apucat de treabă. Soarele era pe cer şi ne privea.

Între timp nenea Vasilea venea cu nişte mâncare. După muncă am primit şi răsplata. Ne-am aşezat toţi pe o pătură şi am început să mâncăm. Soarele se bucura. Când a venit un nor el s-a întristat că nu ne mai putea vedea. După ceva timp norul a trecut, iar noi ne-am întors la treabă.

Seara, obosiţi, am plecat acasă.Am strâns opt coşuri cu mere şi şase cu pere.

Vladu Alina, cls. a V-a

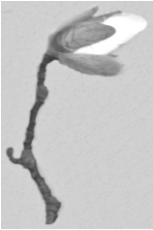

Gânduri din suflet de copil

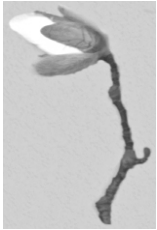

TOAMNA

Ploaia se izbeşte de pământ
Şi vezi cum păsările se înalţă,
Şi zboară asemeni unui gând
Şi-n ţară toamna se încalţă.

E greu să uiţi cum minunata vară,
Tot timpul însorită,
Acum a dispărut în zare,
Nici nu mai e găsită.

Florile dispar
Şi oriunde te-ai uita,
Pe cer vei afla
Norii plumburii
Ce-ţi strâng inima.

Băilă Diana, cls. a VI-a

ZBOR ŞI NOR

E un nor care zboară de dor;
Eu de dor nu o să mor,
De dor am să zbor
Pe un nor uşor,
E uşor mai bine zbor,
Un nor de vis,
Un nor uşor,
Un nor de dor,
Şi zic zbor, zic nor,
Până ajung la dor,
La dorul de natură,
La dorul de vis
Şi învăţ să zbor.

Băilă Cristina, cls. a V-a

PLANETELE

Planetele sunt peste tot,
Terra este prima- n top,
Ea, planeta cea albastră,
Plină de viaţă,
Planeta noastră,
Planetă frumoasă;
Prinţesă frumoasă;
Pe Marte vei găsi
Marţieni cu mii,
Jupiter de-un zeu ne spune,
Pluto-i mică-n galaxie,
Neptun e un mare zeu
Şi Uranus e la fel
Venus, Mercur şi Saturn
Zei la fel cândva-n vechime,
Azi planete-n galaxie,
Să te joci, să le aduni
Şi spre Soare să le sui.

Tănase Raul,
Belin Cristian,
cls. a VI-a

RĂSĂRITUL SOARELUI

Inimă de soare
Cu ochi ca albina
Eşti rază de floare
Şi zâmbeşti dimineaţa din mare.

Drăgan Claudiu, cls. a V-a

MAMA

Mama mea dragă şi bună,
Tu eşti raza mea de lună,
Tu eşti sămânţa din floare
Care primăvara-nfloare.

Eu seara când mă culc,
La îngerul bun mă rog,
Că tu eşti departe, cu gândul aproape,
Să-ţi dea Dumnezeu sănătate.

Sus pe cer sunt multe stele,
Pe pământ sunt floricele,
Dar niciuna dintre ele
Nu-i ca ochii mamei mele;
Inimioara mea, bate pentru ea,
Că-i mămica mea.

Oniţoi Andrada Bristina,
cls. a V-a

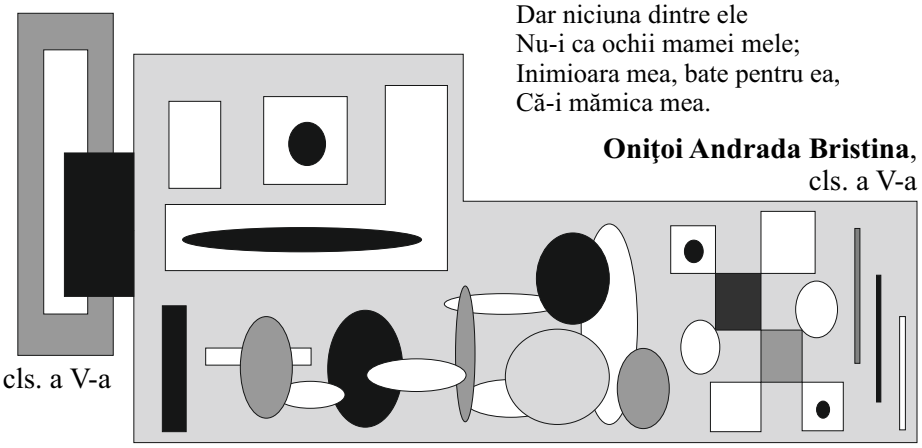

ANIVERSAREA BUNICII

Primăvara e un anotimp care ne înveseleşte pe toţi. Bunica mea se bucură şi mai mult, pentru că atunci este ziua ei de naştere. Ea nu uita niciodată să ne cheme pe toţi la aniversare.

Şi anul acesta ne-a invitat pe toţi la masă. Eu şi mama ne-am gândit să-i facem cadou un tort mare de ciocolată.

L-am împachetat frumos şi fără să ştie ea, l-am pus într-o altă cameră pe o măsuţă. În timpul mesei toţi povesteau întâmplări vesele din viaţa noastră, iar bunica le asculta cu atenţie. Nimeni nu a observat că verişoara mea mai mică, Cristina a dispărut de lângă noi.

A sosit şi timpul să aducem tortul la masă şi să-i cântăm LA MULŢI ANI bunicii. Surpriză, Cristina era lângă tort plină din cap până în picioare de cremă de ciocolată. Mama a rămas fără grai, dar eu am început să râd. Am râs cu lacrimi şi toţi au râs cu mine.

Nimeni nu s-a supărat.Chiar şi bunica a râs zicând:

- În sfârşit, am primit un tort ornat cu o nepoţică.

Kocsis Laura, cls. a V-a

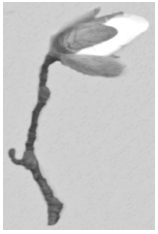

Să învăţăm prin joc!

CINE SUNT EU?

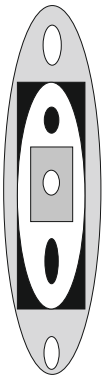

Cine sunt eu?
O rază de soare...
Cine sunt eu?
O petală de floare...
Cine sunt eu?
Dragostea părinţilor;
Cine sunt eu?
Iubirea bunicilor;
Cine sunt eu?
Un peşte în mare...
Cine sunt eu?
Un fluture în vânt...
Cine sunt eu?
Copil pe pământ.

Tiba Roxana,
cls. a VII-a

SOMN UŞOR

Seara când merg la culcare
Rog pe Bunul Dumnezeu
Să-mi trimită un îngeraş
Bun, blând şi drăgălaş,
Somnul să-mi vegheze lin,
Copilaş mic sunt, Florin.

Moica Florin,
cls. a VI-a

LAPTELE

Sunt un lapte proaspăt
De la o văcuţă
Ce zilnic îşi cântă serenada „Mu“
Acum urmează să mă cumpere cineva
Care vrea să mă bea.

Voi fi fiert, pus într-o cană
Şi apoi băut,
Mă mai bate apoi stăpâna
Când vrea să mă facă unt.

Şi pisica mă mai linge
Cu limbuţa ei
Toată făptura mă doreşte
Şi spre mine lung priveşte
Căci sunt hrană , vitamine,
Calciu sunt, sunt tot ce-i bine.

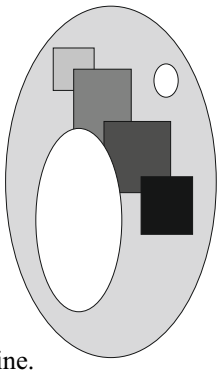

Vladu Alina, cls. a V-a

VINE TOAMNA

Soarele pleacă, norii vin,
Căldura fuge, ploile curg,
Păsările zboară şi vântul bate,
Ele dispar în zări depărtate.

Totul se întunecă,
O ploaie mai curge,
Frunzele cânta plângând spre pământ,
Toamna năframa şi-o ţese pe câmp.

Băilă Diana, cls.aVI-a

FULGERUL

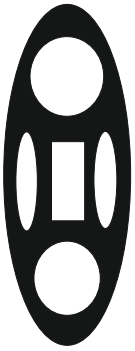

E noapte întunecată
Şi afară plouă
Fulgerul loveşte
Unde doreşte.

Fulgerul puternic
Însoţit de o ploaie lungă
Sperie noaptea
Şi armonia alungă.

Băilă Diana, cls. a VI-a

Jocuri de cuvinte

Completează spaţiile punctate cu litere pentru a găsi cuvântul potrivit:

1. Un şoricel cu blană sură
Caută-n dulap şi fură
Pâine, brânză şi smochine
Şi se ospătează _ _ _ _.

2. Frunzele ruginii
Cad mii şi mii
Fructele s-au copt,
Legumele dau rod;
Cine vine pe câmpii?
_ _ _ _ _ _

3. Păsărelele vorbesc,
Animalele grăiesc,
Floricelele zâmbesc,
_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
Mă numesc,
Figură de stil sunt şi trăiesc
În opere literare mă regăsesc.

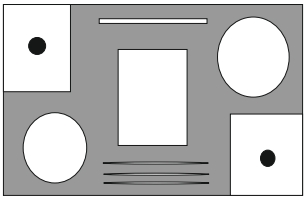

Vipera e un _ _ _ _ _ otrăvitor.
Un adverb de mod este _ _ _.
Face făină la moară _ _ _ _ _ _ _.
În cincisprezece septembrie a început _ _ _ _ _ _.
Atunci când povesteşti foloseşti _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ ,
mod de expunere.
Fără ea nu poţi trăi _ _ _.
Prenumele profesoarei mele de limba română
este _ _ _ - _ _ _ _ _ _ _ _.
Orice faci să faci cu _ _ _ _ _ deschisă.
Doisprezece luni formează un _ _.
Antonimul cuvântului cald este _ _ _ _.
Nu-i nici ieri, nici mâine, este _ _ _.

Băilă Diana,
Jurma Cristina,
Preda Gabriela Dagmar,
cls.a VI- a

MUGURAȘII

Apare de 4 ori pe an

Anul I, Nr. 4 octombrie - noiembrie - decembrie 2007

Foaie de creație literară realizată de către profesorii:

POPESCU Ana-Cristina *de la Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu* şi

GIURCĂ Simona Petronela *de la Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*

sub egida parteneriatului între elevii celor două instituții de învățământ.

Director: *Ghiorghioni Rozina* – *Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*

Director: *Găină Adriana* – *Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu*

ŢARA MEA

Ţara mea se numeşte România. Ea pentru mine este cea mai frumoasă ţară. Are munţi înalţi, plini de animale de toate felurile, câmpii întinse cât vezi cu ochii cu lanuri de grâu aurii presărate de maci roşii. Are ape curgătoare care o străbat în lung şi în lat. Avem Marea Neagră unde merg mulţi români în fiecare vară pentru a-şi petrece timpul şi a se bucura de litoralul românesc în zilele călduroase.

Mama mea este româncă. La fel şi tatăl meu este născut pe pământ românesc. Noi toţi vorbim româneşte şi vom vorbi oricând şi oriunde ne vom afla. Românii sunt un neam de oameni demni, serioşi, harnici şi foarte prietenoşi. Noi ştim să primim cum se cuvine pe toţi cei care ne vizitează. Am rezistat în timp prin tradiţiile noastre şi ne-am câştigat existenţa prin muncă, nu cerşind sau făcând alte lucruri de care să ne fie ruşine. Am trăit în pace şi bună înţelegere cu cei de alături. Ţăranii din satele româneşti sunt oameni simpli dar nu le lipseşte demnitatea şi dragostea de ţară.

Mă bucur că sunt român. Haideţi cu toţii să fim români şi să ne iubim ţara noastră, ROMÂNIA!

Elev: Olaru Ionuţ, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial

CRĂCIUNUL, PRILEJ DE BUCURIE ŞI DRAGOSTE

Cel mai frumos eveniment este sărbătoarea Naşterii Domnului, când toţi oamenii, mici sau mari, buni sau răi, primesc şi dăruiesc cadouri celor dragi. Toţi copiii de toate vârstele visează la seara de Crăciun, îşi doresc să fie alături de toţi cei dragi aşteptându-l pe Moş Crăciun să vină din depărtări, de la Polul Nord, cu sania sa trasă de reni şi încărcată cu cadouri.

Crăciunul trezeşte sentimentul de bunătate în sufletul tuturor şi fiecare încearcă să fie mai bun, mai nobil, mai corect.

Cu ocazia Crăciunului, eu, Pascu Dalida, doresc să le mulţumesc tuturor celor ce mi-au fost mereu alături, familiei mele, prietenilor, colegilor mei celui mai nobil suflet, dirigintei mele, Cecon Iulia Andreea, profesorilor mei ce au fost pentru mine asemenea unei lumini călăuzitoare ce mi-au deschis drumul spre viaţă.

Îmi doresc ca fiecare om să simtă în suflet bucuria Crăciunului, lumina Naşterii Domnului şi să fie fericiţi.

Elevă: Pascu Dalida, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial

Crăciun fericit, An nou cu sănătate **Sărbători fericite şi la multe succese în Anul 2008! Vă urează:**

Membrii colectivului de creaţie:

Colectivul de elevi al clasei a V-a A, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Băilă Diana, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Jurma Cristina Maria, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Preda Gabriela Dagmar, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Olaru Ionuţ, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu
Călău Maria, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Colectivul redacţional:
Preşedinte: Popescu Ana-Cristina
Vicepreşedinte: Giurcă Simona-Petronela
Culegere text: Popescu Ana-Cristina
Tehnoredactare computerizată:
Popescu Ana-Cristina

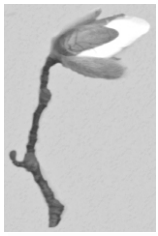

Hristos se naşte, măriţi-L!

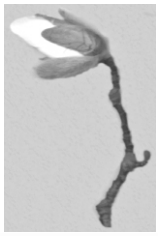

CÂNDVA ÎN NOAPTEA SFÂNTĂ - Scenetă -

POVESTITORUL:
Azi pe cerul infinit
O stea mândră a strălucit,
Îngerii pe nori zburau,
Osanale ei cântau.

Şi sub cer toată natura
Cânta imnuri, iar făptura
Slavă aduce pe pământ
Domnului Prea Bun şi Sfânt.

Paradisul e în toate
Şi sfinţenie-n libertate,
Noaptea sfântă luminoasă,
Căci Dumnezeu ne veghează.

Prin profeţi ni s-a vestit,
Căci pe Fiul său iubit
Dumnezeu pe pământ
o să-l trimită,
Moartea va fi biruită.

Şi un înger lin coboară,
Cu căldură înconjoară
Păstorii de lângă foc,
Oprindu-i din a lor joc.

Cu o veste minunată,
Fruntea lor încordată
O încununează azi
Şi le şterge-al lor necaz:

ÎNGERUL I:
Sculaţi păstori, vă grăbiţi
Şi spre staul să porniţi,
Că astăzi pe acest pământ
S-a născut un Prunc Prea Sfânt.

Iată steaua luminoasă,
Îngerii în cor serbează
Naşterea lui Mesia
Acum s-a-mplinit prorocia.

POVESTITORUL:
Păstori-n glas îngeresc
Colind mândru ei grăiesc
Şi spre staul se grăbesc,
Lui Dumnezeu mulţumesc.

Într-o iesle stă Iisus,
În sărac locaş, de sus
Pe pământ, întru smerenie
A venit, spre mângâiere.

Boi cu aburul uşor,
Miei zglobii, încetişor,
Încălzeau pe Cel prea Bun,
În sălaşul lui Crăciun.

O lumină-i înconjoară
Şi păstorii-ncet intrară
Să se-nchine cu sfială,
Cu căldură-n inimioară.

PĂSTORUL I:
Maică sfântă ne iertaţi
C-am venit să ne lăsaţi,
Să ne închinăm şi noi
Cei săraci, pribegi şi goi.

PĂSTORUL II:
Pe când la foc ne încălzeam,
Glas de înger auzeam,
Şi-am aflat că s-a născut
În acest sărac locaş,
Cel Făr-de-nceput.

MAICA DOMNULUI:
Îndrăzniţi sărmani păstori,
Dumnezeu v-a trimis pe voi,
Căci smerenia El iubeşte
Şi pe tot cel ce adevărul
binele făptuieşte.

POVESTITORUL:
De la răsărit cu alai
Au pornit la drum trei crai
După steaua ce le-a vestit
Că-mpăratul a venit.

Pe pământ spre bucurie,
Spre izbândă, izbăvire,
Şi la Irod a ajuns,
Când steaua-n nori s-a ascuns.

MAGUL I:
Împărate mult lăudate
Ne iertaţi că pe-nserate
Am venit să deranjăm
Cu o-ntrebare să aflăm;
Unde pe acest pământ
S-a născut un Prunc Prea Sfânt,
S-a născut un Împărat
Mult iubit şi aşteptat?

MAGUL II:
De-aveţi ştire te-am ruga
Veste mare de ne-aţi da,
Căci o stea ne-a călăuzit,
Spre-al tău ţinut am venit.

IROD:
Împărat prea luminat
Să se nască-a cutezat?
Dar mergeţi degrabă şi mă
vestiţi
Dacă pe Prunc găsiţi.

C-am să vin să mă închin
Pruncului ce semn divin
S-a numit Mare - Împărat
Şi-o lume-ntreagă l-a aşteptat.

POVESTITORUL:
Magii cum iar au pornit
Steaua ce bucurie a vestit
Pe cer iar a răsărit
Şi spre sălaşul sfânt
i-a călăuzit

În lăcaş ei au intrat
Şi la Prunc s-au închinat,
Mândru ei au cuvântat,
Cu daruri l-au onorat.

MAGUL III:
De la răsărit am venit,
După o stea ne-am călăuzit,
Căci pe cerul infinit
Mare semn noi am zărit.

Împărat Blând ne-a fost trimis
Şi răul a fost învins,
Închinare am venit
Să-i aducem ne-am grăbit.

MAGUL I:
Eu Baltazar mă numesc
Iar craii ce mă-nsoţesc
Sunt Gaşpar şi Melchior
Şi-am venit încetişor,

După o stea prea luminoasă
Să slăvim minune frumoasă,
Şi daruri noi i-am adus
Pruncului trimis nouă de sus.

MAGUL II:
Aur căci e Împărat
Mult vestit şi aşteptat,
Tămâie că-i cărturar
Şi smirnă, smerit, scump dar.

POVESTITORUL:
Magi-n vis au fost vestiţi:

ÎNGERUL II:
Pe Irod să-l ocoliţi,
Căci cu viclenie vrea
Pruncului viaţa să-i ia.

POVESTITORUL:
La Iosif apoi în vis,
Din frumosul paradis,
Un înger a apărut,
Sfătuindu-l i-a cerut:

ÎNGERUL I:
Ia pe Prunc şi mama sa
Şi în noaptea asta
Spre Egipt vă grăbiţi,
Viaţa Pruncului să păziţi.

POVESTITORUL:
Glas de jale se-auzea,
Rahela amar plângea:

RAHELA:
Copilaşi mei iubiţi,
Foarte scumpi şi doriţi,
Irod crudul v-a răpus,
În nebunia-i a distrus,
Suflet de mamă a străpuns,
Pentru tron, împărăţie,
Pentru pământeasca-i măreţie.

POVESTITORUL:
În Egipt Iisus creştea,
Lângă Iosif, mama sa,
Şi cu Duhul se-ntărea,
Pentru a salva lumea.

Prof. Ana-Cristina POPESCU

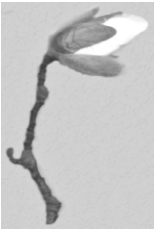

EVENIMENTE

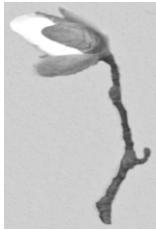

1. Balul toamnei;
2. Simularea tezei naţionale;
3. Meditaţii pentru teza naţională;
4. Teză naţională;
5. Lecţie deschisă şi referat, cls. a V-a A;
6. 1 decembrie, *Marea Unire*, program artistic;
7. 1 decembrie, numărul 4 al revistei Muguraşii;
8. 20 noiembrie şi 18 decembrie, cerc pedagogic;
9. 20 decembrie, *Hristos se naşte, măriţi-L,* program artistic;
10. Cls. a V-a A şi I-A, parteneriat cu tema *Evenimente ale anului şcolar 2007-2008 la Şc. cu cls. I-VIII, Nr. 3, Oţelu Roşu.*

SFÂRŞIT DE TOAMNĂ

E luna noiembrie. Este ultima lună de toamnă. Totul este învăluit într-o haină nouă. Zilele scad tot mai mult iar nopţile cresc.

După zilele calde şi frumoase natura s-a pregătit pentru zilele ce vor urma. Oamenii şi-au cules recoltele lăsând câmpurile roditoare acum pustii. Păsările se pregătesc pentru când o să ningă. Unele trebuie să fi luat deja un alt drum. Câmpul se îmbrăcă în fiecare noapte cu haina cea nouă, albă şi pufoasă, arătându-ne astfel ce o să vină. Copacii s-au scuturat demult de podoaba ce au purtat-o toată vara ca să aştearnă şi ei un covor multicolor peste pământ care să ţină astfel de cald multor vietăţi ce o să iasă la primăvară să ne încânte. Aş fi vrut să fi ţinut mai mult vara. Atunci aş fi reuşit să fi terminat unele lucruri propuse ca de exemplu ierbarul.

Cum natura trebuia să-şi urmeze cursul ei şi noi ar fi trebuit să ne fi pregătit pentru iarna ce va urma.

Elevul: ***Olaru Ionuţ***, cls. a V-a,
Grup Şcolar Industrial

BASMUL TOAMNEI

A sosit toamna.

Câmpia cea verde şi veselă acum pare ruginită din cauza frunzelor ruginii care au căzut pe câmpie. Păsărelele pleacă în ţările calde, începem şcoala, norii cei pufoşi şi albi ca laptele acum sunt cenuşii şi plini de ploaie. Vântul cald ce adia uşor acum este foarte puternic şi rece.

Florile mamei din grădină sunt acum îndoite, nu ca înainte drepte, emanând un parfum plăcut, suav. Culorile lor nu sunt atât de frumoase ca înainte.

Toamna este un anotimp de bucurie, dar este un anotimp de tristeţe, însă un anotimp bogat, deoarece oamenii sunt foarte bucuroşi că adună recoltele.

Unii copii sunt bucuroşi că încep şcoala, iar alţii trişti că s-a terminat vacanţa de vară.

Şcoala îşi deschide porţile. Copiii aleargă prin curtea şcolii. Bobocii păşesc pentru prima dată în şcoală pe sub un tunel de flori făcut de elevii mai mari.

Ce anotimp bogat e toamna!

Elevă: **Haba Beatrice**, cls. a V-a A

ESTE TOAMNĂ

Este toamnă,
Frunzele cad;
Este toamnă,
Pleacă păsărelele;
Este toamnă,
Este frig;
Este toamnă
Sunt fericită.

Frunze ruginii
Cad pe câmpii,
Cad mii şi mii,
Din pomişori
Pentru puişori.

Puişorii
Sunt copii,
Pe câmpii,
Se uită la stele
Ca la floricele…
Au văzut şi-o păsărică,
Foarte mică;
Azi e toamnă
Pe pământ.

Elevă: **Oniţoiu Andrada**, cls. a V-a A

TOAMNA

Frunze ruginii cad pe cărări;
Păsările călătoare
pleacă în ţările calde;
Soarele încălzeşte
din ce în ce mai puţin,
În livezi miroase a mere
coapte…
Cerul este acoperit cu nori,
Natura se pregăteşte de iernat.

Elevă: **Petraş Denisa**, cls. a V-a A

FLOAREA-SOARELUI

Sunt o floare,
Sunt frumoasă,
Sunt o floare,
Ce culoare?
Galbenă, de ce oare?
Că eşti frumoasă;
Eşti ca luna
Sau ca soarele?
- Cum preferi?
- Eu sunt galbenă,
Nu sunt soare
Şi nici lună
Sunt o floare
Fără nume.

Elevă: **Preda Cristina**,
cls. a V-a A

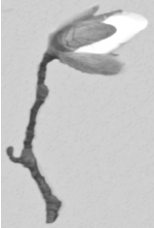

SĂRBĂTORILE TOAMNEI

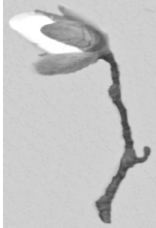

TRECE TOAMNA

Trece toamna, vine iarna,
Păsări zboară-n alte ţări,
Norii plâng acum zăpada,
Şi steluţele din zări.

Elevă: **Tilneac Bianca**, cls. a V-a A

COPILĂRIE

Floare desprinsă parcă din surâs de soare,
Un joc de lumină şi culoare,
primăvară eternă a sufletului,
aripă de vis a paradisului…

Ea e fructul dulce a vieţii unui om.

Eleve: **Gabriela Preda** şi **Jurma Cristina**, cls. a VI-a B

DE HALLOWEEN

Pe străzi luminate
Sunt fete speriate;
De strigoi şi fantome
Vor fi atacate
Dacă multe bomboane
Ei nu vor primi,
Că doar e Halloween!

Cu dovlecii în mână
Pe la case se adună
Spirite rele cu gânduri grele
Cu peruci colorate;
Copiii pleacă din case în case…

Vor veni la tine
Cu gânduri de bine,
Să te sperie puţin
Că-i Halloween.

Elevă: **Preda Cristina**, cls. a V-a A

ADEVĂRUL DESPRE HALLOWEEN

- povestire -

Întâmplarea spune că pe data de 31 octombrie spiritele rele, vampirii şi vârcolacii ies la suprafaţă şi intră în corpurile celor vii. Se spune că este viaţa de după moarte. Iar pe această dată, de 31 octombrie este Halloween-ul.

Karl, ca orice copil se costumează cu prilejul sărbătorii pentru a merge cu sora lui pe stradă. De această dată el era costumat în vampir. În timp ce se plimba cu sora lui s-a întâlnit cu nişte prieteni şi s-au decis să meargă împreună.

Pe la miezul nopţii, nişte nori negrii au acoperit în totalitate cerul. Copiii s-au speriat. A fulgerat o dată într-un canal şi asta a fost… Spiritele rele, vampirii şi vârcolacii au început să iasă de sub pământ. Spiritele au pus stăpânire pe corpurile micuţilor, iar vampirii şi vârcolacii i-au speriat pe copilaşi.

Karl nu s-a speriat. Norocul lui era că se costumase în vampir, iar vampirii îl credeau ca ei. Karl se gândea cum să scape de acei monştri. Din cer coboară spre Karl un fum negru. Acel fum i-a dat lui Karl puteri supranaturale pentru a putea opri răul de pe Pământ. Dar Karl nu a fost singurul care a primit supraputeri, mai primise şi sora lui.

S-a dat o bătălie cumplită între bine şi rău. După o luptă lungă nu cedase nimeni. Atunci Karl s-a uitat la cer şi din ochii lui a început să iasă foc care distrugea norii ce aduseseră pe cei morţi între cei vii. Tot atunci ieşise soarele ca un miracol luminând noaptea şi distrugând răul definitiv.

Karl şi sora lui au salvat în acea noapte lumea. De atunci în fiecare an în data de 31 octombrie primesc puteri supranaturale.

Aceasta a fost cândva pe când zburau animalele spre cer şi peştii se bronzau la soare.

Elevă: **Preda Cristina**, cls. a V-a A

COPACUL

Într-o zi am mers în pădure. Păsările se jucau printre crengile copacilor în timp ce frunzele zburau legănându-se spre pământ.

Toamna îşi aştepta rândul, aştepta să îmbrăţişeze natura cu farmecul ei.

În mijlocul pădurii era un copac putred şi uscat. M-am apropiat de el şi parcă plângea. Nu ştiam cum să-l ajut. Am luat apă de la un izvor din apropiere şi l-am udat. În zadar.

Seara am plecat tristă acasă. Mama m-a întrebat de ce sunt necăjită. I-am povestit întâmplarea, iar ea mi-a răspuns că acel copac a murit pentru a renaşte din nou la primăvară. Mlădiţe verzi îi vor lua locul.

Elevă: **Vladu Alina**, cls. a V-a C

SOARELE ŞI LUNA

Dimineaţa când mă trezesc
Pe cer eu o zăresc stea foarte mare
Care se numeşte *Soare*
Străluceşte foarte tare,
Iar seara pleacă la culcare
Şi pe bolta cea cerească
Apare luna,
A nopţii-mpărătească.

Elevă: **Haba Beatrice**, cls. a V- a A

CĂSUŢA MELCULUI

Are melcul o căsuţă
Rotunjoară şi micuţă;
Cum îi spune? Ce să fie?
Se numeşte cochilie.

Urcă melcul codobelcul
Încetuc pe dealul mare
Şi răsuflă cu greu tare:
Grea-i căsuţa din spinare!

Dar de-acum că frigul vine,
Degeaba o port la mine,
Mă ascund acolo-n grădină
Până vara o să vină.

Elevă: **Oniţoiu Andrada**, cls. a V-a A

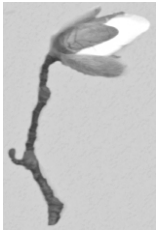

Iarna a sosit! Ninge cu slove de copil

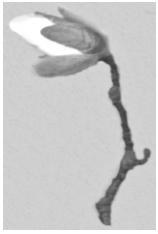

PRINŢESA IARNA

Iarna se dezlănţuie peste tot. Văzduhul e învăluit parcă în vată, iar oraşul e prins sub zăpadă ca o carapace de gheaţă. Prinţesa Iarna şi-a scuturat pletele bălaie peste câmpuri, răspândind fiori de gheaţă. Totul în jur e alb şi strălucitor. Copacii s-au îmbrăcat şi ei în haine strălucitoare, bătute cu nestemate care sclipesc la fiecare adiere. Vântul taie aerul cu săbii lungi. Din cer fulgi mari ca un roi de fluturi plutesc ca într-un vis. Mă uit pe geam şi rămân vrăjit de frumuseţile iernii.

În sobă arde focul aşa că nu simt frigul de afară.

Ninsoarea încetează. Dintre norii ca de clăbuci de fum iese soarele strălucind palid şi dezmierdând marea de ninsoare.

Din depărtare, pe întinderea pustie şi fără de urme câţiva copii vin în fugă. Voioşi şi cu obrajii roşii, copiii trag săniuţele după ei. Zăpada le scânteie sub paşi. Ies şi eu şi împreună zburdăm şi ne tăvălim prin plapuma pufoasă. După o bătaie cu bulgări facem şi un om de zăpadă pe care îl lăsăm de pază peste pârtie.

Seara, înfriguraţi ne îndreptăm spre casele noastre cu gândul că trebuie să vină Anul Nou. Mai are de stat acolo sub nori vreo câteva zile şi apoi urmează să coboare, să alunge anul cel bătrân.

Totul e aşa de minunat.

Elev: **Olaru Ionuţ**,
cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial

PARADISUL IERNII

Vacanţa de iarnă…Mă trezesc şi sar la geam ştiind că astăzi va fi o zi minunată. Trebuia să merg în cel mai minunat loc numit „PARADISUL IERNII“… se făcuse ora nouă şi împreună cu prietenele mele ne-am pregătit pentru această zi. Mergem la autobuzul nostru magic şi ca printr-o vrajă autobuzul s-a ridicat la cer ca un avion şi în trei minute am ajuns la destinaţie… locul unde am ajuns era parcă rupt din rai. Zăpada avea culorile steagului nostru, roşu, galben şi albastru, iar razele soarelui o lumina feeric strecurându-se printre norii roz ce se combinau cu fulgii de culorile „raiului“. Copacii parcă erau împodobiţi cu flori în loc de haină de omăt. Un drum magic, pavat cu cristale verzi, mă invită să păşesc într-o lume a paradisului. Fără să-mi anunţ prietenele mă abat pe acel drum. În nici câteva secunde alunec spre inima misterioasă a drumului ca pe un tobogan. Ce distracţie… la sfârşitul drumului era o casă din acadele, ferită de zăpadă. Curioasă mă duc la acea casă şi bat la uşă. Uimită văd că omul care îmi răspunde era Moş Crăciun. Parcă era un vis… Cel mai potrivit cadou era să ajung acasă, îmi era dor de părinţi. I l-a cerut lui Crăciun care surprins de dorinţa mea mi-a îndeplinit-o imediat.

A fost cea mai frumoasă călătorie.

Elevă: **Găină Roxana**, cls. a VII-a A

OMUL DE ZĂPADĂ

A venit iarna. Fulgii mari şi pufoşi zboară. Ei plutesc în aer ca un roi de fluturi albi. Zăpada îmbracă mândra ţară. Soarele palid abia se zăreşte printre nori. Ziua este mai scurtă şi noaptea mai lungă.

Într-o zi a nins mult şi zăpada a acoperit totul. Prietenele mele m-au invitat la săniuş.

În timp ce ne jucam prietenei mele i-a venit ideea să facem un om de zăpadă. Eu i-am făcut capul, Alina i-a făcut corpul, Mariana i-a pus ochi de tăciuni, nasul din morcov, oală în loc de căciulă şi dinţi de fasole. Toată ziua omul de zăpadă ne-a zâmbit. Seara ne-a fost greu să ne despărţim de el.

E tristă iarna pentru că nu pot aduce omul de zăpadă în casă ca să nu moară.

Elevă: **Schipor Rebeca**, cls. a V-a A

IARNA

Iarna este a patra fiică a bătrânului an. Ea vine cu norii plumburii şi fulgii de zăpadă care în dansul lor cad agale spre pământ îmbrăcându-l într-o mantie argintie şi pufoasă.

Totul în jur este de un alb strălucitor şi pur. Iarna cuprinde cu farmecul ei totul şi la ferestre pune flori de gheaţă şi promoroacă.

Vântul vâjâie pe la geamuri şi troieneşte cărările. Pe jos se aşterne un covor de zăpadă moale. Doar când norii se mai împrăştie soarele îşi mai aruncă câteva raze peste diadema de ninsoare.

Elev: **Păduraru Cristian**, cls. a V-a A

Sosirea iernii

Era toamnă. Andrei, Mihai şi Claudiu priveau pe geam cum frunzele ruginii care înainte erau verzi şi frumoase, acum se dezlipeau de crengile copacilor.

Tot pământul era îmbrăcat cu o plapumă ruginie.

În fiecare zi Mihai, împreună cu fraţii săi, mergeau la geam să vadă dacă a nins.

Într-o zi Claudiu zise mâhnit:

- Băieţi, nu mai are rost, nu vedeţi că nu va ninge!

Când au pierdut orice speranţă că va mai veni iarna cu fulgii ei magici auziră glasul mamei lor anunţându-i:

- Hei, băieţi, afară ninge!

Bucuria copiilor se contopea cu frumuseţea naturii în prag de iarnă.

Elevă: **Ilin Ana-Maria**,
cls. a V-a C

GHICITOARE

Dimineaţa când ne trezim
Sus pe cer noi îl zărim,
Ne zâmbeşte ne-ncălzeşte
Şi pe toţi ne-nveseleşte.

Elevă: **Băilă Diana**, cls. a VI-a A

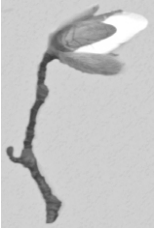

Magia anotimpului de gheaţă

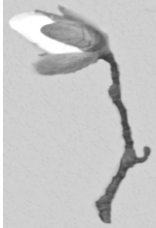

Bucuriile anotimpului de gheaţă

A sosit iarna. Toamna cea ruginie a trecut, dar a venit iarna cea grea. De o zi, ea îşi arată primele semne. Cerne din văzduh fulgii pe luncă aşternându-i într-o plapumă groasă, albă, moale şi cristalină asemenea soarelui de strălucitoare. Natura îşi îmbracă haină albă de lumină. Apele îşi construiesc pod de gheaţă.

În văzduh fulgii au început să danseze. S-au prins într-o horă asemenea unui roi de fluturi albi.

Soarele şi-a ascuns faţa, a oprit jocul razelor şi a lăsat anotimpul rece să domnească peste pământ.

Deşi iarna este un anotimp friguros are bucuriile lui: misterul zăpezii, sărbătorile religioase, bradul veşnic verde ca simbol al veşniciei, colindele ce ne încălzesc sufletul.

Ce anotimp plin de bucurii şi de lumină este anotimpul de gheaţă, iarna.

Elevă: **Haba Beatrice**, cls. a V- a A

A venit iarna

Într-o dimineaţă, după ce m-am trezit să merg la şcoală, am văzut că afară era totul alb şi ningea cu fulgi mari. Mergând spre şcoală am văzut numai copii bucuroşi de venirea primilor fulgi de nea. Fiecare îşi va imagina cum va merge la săniuş, la schiuri sau la patinoar. Totuşi cel mai frumos eveniment legat de venirea iernii este magia sărbătorilor, minunata sărbătoare de Crăciun, ziua naşterii Domnului Iisus Hristos.

Se spune că în noaptea de Crăciun, oamenii trebuie să fie mai buni şi că orice dorinţă ţi se împlineşte. Este seara când magii călăuziţi de o stea au venit să se închine şi să aducă daruri micului Iisus. Este noaptea când noi cei mici aşteptăm în jurul bradului să vedem ce ne aduce moşul. După ce a trecut Crăciunul ne îndreptăm cu paşi repezi spre revelion. În noaptea Anului Nou se spune că trebuie să fim veseli pentru ca tot anul să ne meargă bine. În acea noapte vechiul an îşi consumă ultimele clipe, lăsând loc noului an care urmează să vină. După ce am intrat în noul an toată lumea se gândeşte cum să planifice o mică vacanţă la munte pentru a se bucura de plăcerea sporturilor de iarnă. Cea mai frumoasă senzaţie pe munte este atunci când ieşi dimineaţa din cabană, soarele străluceşte pe cer, zăpada răspândeşte un aer sclipitor iar în aer sunt numai cristale de gheaţă. Muntele are un farmec aparte. Este locul unde se leagă multe prietenii, dar este şi un loc foarte periculos, din cauza că ceaţa se lasă foarte repede şi viscolul poate porni din senin. După ce vacanţele au luat sfârşit ne întoarcem la problemele noastre de zi de zi., cei mici la şcoală, iar părinţii la serviciu lăsând în urmă magia sărbătorilor şi clipelor de neuitat ale vacanţei.

Cu forţe proaspete ne întoarcem la şcoală pentru a învăţa cât mai bine, astfel părinţii noştri vor fi mulţumiţi, iar noi le putem răsplăti eforturile pe care le-au depus de sărbători ca noi să ne simţim cât mai bine.

Elevă: **Roi Karmina**, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial

Bucuriile Zăpezii

A sosit iarna. Zăpada cea albă s-a aşternut peste case, dealuri şi străzile îngheţate. Prin aer, fulgii cei albi şi pufoşi zboară bucurându-ne pe noi şi făcându-ne să nu mai vrem, să ne luăm ochii de pe geamuri. Iarna este cel mai minunat anotimp, dar şi cel mai rece. Copiii se dau cu sania, fac oameni de zăpadă, se joacă cu bulgării, fac îngeraşi albi în zăpada pufoasă.

Soarele se ascunde după norii cei încărcaţi şi nu cred că v-a ieşi mult timp din spatele lor. Ninge fără încetare, bucuria copiilor. Le este foarte frig, dar nu intră în casă la căldură, pentru că se distrează foarte bine şi sunt foarte bucuroşi că a venit iarna sau anotimpul copiilor cum s-ar spune. Seara când intră în casă unde este cald şi bine se dezbracă de hainele ude şi beau o cană cu ciocolată caldă să se mai încălzească după frigul de afară. Înainte de culcare se mai uită o dată pe geam cum din norii plumburii cad fulgi pufoşi, albi şi foarte frumoşi. Noaptea, fiecare ajunge prin intermediul visului într-o ţară a zăpezii, un tărâm al copilăriei îmbrăcat în puritatea albului.

Totul e minunat iarna, copiii trăiesc într-o lume de basm, natura este îmbrăcată intr-o haină albă de gheaţă şi lumină, sărbătorile ne încălzesc sufletul. Totul este un paradis al bucuriilor zăpezii.

Elevă: **Preda Cristina**, cls. a V-a A

IARNA

Iarna este anotimpul meu preferat. atunci când covorul alb de nea se întinde peste tot ţinutul, când fulgii dansează în zborul lor zglobiu legănându-se lin, când copacii dantelaţi cu mărgăritare sclipitoare se întind în faţa noastră, *Iarna,* ca o *CRĂIASĂ A ZĂPEZII,* cu bagheta ei magică anunţă venirea sărbătorilor de iarnă. Bucuria e mare, copiii nerăbdători şi sfioşi îşi lustruiesc ghetuţele şi aşteaptă venirea lui *MOŞ CRĂCIUN* care aduce daruri, însă aduce şi câte o nuieluşă pentru copiii neascultători.

Mirosul de ger proaspăt, precum şi scârţâitul omătului sub picioare dă copiilor un chef nebun de joacă. Săniuşul, omul de zăpadă, joaca cu bulgări sunt distracţiile copiilor mult aşteptate ce fac să tresalte inima de bucurie.

Zgomotul zurgălăilor, mirosul de cozonaci, anunţă parcă începerea colindului. Sunt tradiţii păstrate din timpuri vechi şi aşteptate cu drag în fiecare an. Copiii cu obrajii ca şi bujorul, cu traista de gât, cu căciula trasă pe urechi, fac ca obiceiul colindului, mersul cu steaua, cu capra, să dăinuiască din an în an.

Împodobirea pomului de iarnă, ajunul Crăciunului cu familia strânsă în jurul bradului precum şi sărbătoarea *Anului Nou* sunt momente sfinte, de neuitat. Când gerul afară domneşte, *Naşterea Domnului* ne încălzeşte sufletul.

Elevă: **Călău Maria**, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial

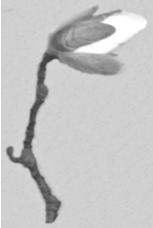

Călătorie în lumea cuvintelor

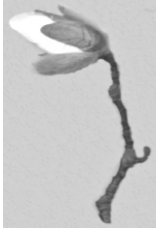

FRUMUSEŢEA IERNII

Este iarnă. Ieri, azi-noapte şi astăzi până la prânz a nins a nins fără încetare. Zăpada e foarte mare şi pufoasă. Peste tot în jur unde priveşti este totul acoperit cu zăpadă. Pentru copii e un lucru foarte frumos, dar pentru adulţi un lucru trist, deoarece este frig.

Copiii au ieşit cu săniuţele, alţii sunt cu schiurile, iar alţii modelează oameni de zăpadă.

Iarna e un anotimp fermecat. Toate apele sunt acoperite de un pod de gheaţă, special pentru patinaj. Ţurţurii de gheaţă împodobesc casele oamenilor asemenea stalactitelor ce împodobesc pereţii peşterilor. Oraşul, ţara, totul e sub stăpânirea zăpezii.

Iarna este un anotimp frumos prin farmecul albului ei.

Elevă: **Vigh Laura**, cls. a V-a A

GHICITOARE

De la ea înveţi a scrie,
Să citeşti şi să vorbeşti,
Să compui şi s-o iubeşti,
Vezi acum de o ghiceşti!
(*LIMBA ROMÂNĂ*)

Elevă: **Buşu Dayana**, cls. a VI-a A

POEZIA MEA

Afară ninge?
Nu, plouă.…
Ba da, ninge…
Of, of, of!
Să scriu o poezie?
Da, asta am să fac…
Mă joc şi scriu;
Afară plouă,
Ninge,
Şi eu te scriu pe tine,
Micuţă poezie.

Elevă: **Preda Cristina**, cls. a V-a A

E RONALDO

E Ronaldo,
E cel mai bun,
Loveşte mingea ca un tun,
Înscrie în fiecare meci
Şi-l iubesc pe veci.

Elev: **Ciocea Dani**, cls. a V-a A

MAMA MEA

Mama mea cea dragă, bună,
Tu eşti raza mea de soare
Ce sclipeşte peste zi,
Ce scânteie peste noapte,
Pe câmp sunt flori o mie,
Dar nici una nu-i ca tine,
Eşti unică în sufletul meu
Şi te voi iubi mereu.

Elevă: **Petraş Denisa**, cls. a V-a A

AŞ TRĂI

Aş trăi pe o planetă
Foarte mică şi discretă,
Să fie cald în ea,
Să fie doar a mea;
Prietenii mi-aş aduna
Toată ziua m-aş distra.

Elevă: **Buşu Dayana**, cls. A VI-a A

PASIONAT DE FOTBAL

Dimineaţa când mă trezesc
Spre teren eu mă grăbesc,
Mingea eu o îndrăgesc;
Vreau să fiu fotbalist bun,
Ca Droba vreau să dau gol,
Să înscriu în fiecare meci,
Să mă îndrăgească pasionaţii de fotbal
Pe veci.

Elev: **Dulan Ioniţă**, cls. a V-a A

POVESTEA IERNII

Iarna este un anotimp plin de lumină, frumuseţe. De el se bucură mai ales copiii. Fulgii urmând parcă jocul copiilor dansează în văzduh asemenea unor fluturi albi dând senzaţia de magie.

Iarna este anotimpul cel mai religios, deoarece serbăm ***NAŞTEREA DOMNULUI, BOTEZUL DOMNULUI.***

Mândra iarnă îmbracă natura în zale arginti dând senzaţia de poveste. Ea însăşi s-a născut din frig şi gheaţă cucerind văzduhul.

Iarna e un anotimp magic.

Elevă: **Răducan Alina**, cls. a V-a A

FARMECUL IERNII

Este luna decembrie, iar iarna începe să cearnă fulgi de zăpadă peste oraş. Fulgii de zăpadă sunt asemenea unor flori de gheaţă care se aşează încet, încet pe pământ şi transformă peisajul cândva rumeniu într-un tablou alb şi strălucitor.

Ninge-ntruna cu fulgi mari, iar troienele de zăpadă se adună grămadă peste pustiul peisaj ce-a fost cândva acoperit de umbra frunzelor ce cădeau bătute de vânt în voia sorţii.

Tot oraşul a îmbrăcat haina albă a zăpezii.

Copiii vrăjiţi de farmecul iernii rup liniştea cu glasurile lor.

Sărbătorile bat şi ele la uşă. Totul este magic.

Elevă: **Gherescu Ramona**, cls. a V-a A

NOTA 8

Întruna din zile, doamna profesoară de istorie ne-a adus notele la testul pe care îl dădusem în urmă cu o săptămână.

Colegii mei au întrebat-o pe doamna profesoară dacă există lucrări notate cu zece sau nouă. Ea le-a răspuns că aceste note nu se regăsesc în lucrări. La început am crezut că ea glumeşte, dar când a împărţit lucrările am observat că este adevărat.

Eu mă regăseam printre cei patru elevi care au luat nota 8. Ştiam ce mă aşteaptă: fără calculator o lună, fără televizor o săptămână. Am hotărât să nu le spun părinţilor.

Când am ieşit de la şcoală am trecut şi pe la mama la serviciu pentru a-i spune că am terminat orele şi că mă duc acasă. I-am spus că totul este bine, însă ea citindu-mă ca de fiecare dată a înţeles că-i ascund ceva.

Minciuna a ţinut cât a ţinut, dar când a trebuit să-i arăt carnetul am primit nu doar pedeapsa meritată, dar şi privirea plină de mustrări a mamei ce mi-a pătruns în suflet.

Acest lucru m-a învăţat că nu e bine să minţi şi că greşeala recunoscută e pe jumătate iertată.

Elevă: **Băilă Diana**, cls. a VI a A

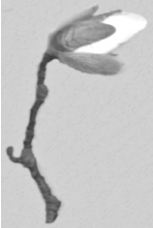

Curcubeul cuvintelor

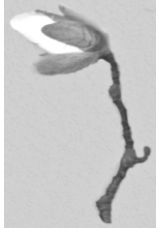

STRĂINUL ALUNGAT

Afară plouă,
Plouă cu găleata
Şi pe trotuar se aude un pas venind
Care se opreşte drept în faţa porţii
Şi-ncepe a bătea în poarta mea;
O dată, de două ori, de trei…
Şi mă gândesc:
„Cine poate fi la ora asta?“
Dar îl întreb cu glas răutăcios:
-Cine eşti?
-Eu sunt şi nu am ce mânca,
Dar te rog stăpânul meu
Îndură-te şi dă-mi şi mie o bucată de pâine.
-La ora aceasta vi să-mi ceri tu pâine?
Ia pleacă de aici tu om străin…
Atunci acel străin s-a-ndepărtat
De casă, mergând îngândurat…
Mi-am spus atunci în gându-mi eu
„Nu am eu oare pâine din belşug?“
Şi-atunci străinul am strigat:
-Străine, străine, vino
Căci am să-ţi dau ce mi-ai cerut;
Dar în zadar eu l-am strigat,
El a plecat, fusese alungat.

Elev: **Barbu Daniel**, cls. a V-a A

PENTRU MAMA

Un mesaj căzut în inima mea,
Un mesaj din cer,
Pentru mama mea făcut,
În mesaj scria:
Te iubesc mămica mea.

Elevă: **Tilneac Andreea Magdalena**, cls. a V-a A

STEAUA MEA

Am văzut o stea
Care lumina în inima mea
Erai tu, da, tu erai,
Dar ea tot pică din cerul albastru,
Dar şi tu picai în inima mea,
Dar mi-am pus o dorinţă,
Să mă iubeşti şi s-a îndeplinit
Şi în viaţă se termină cu bine,
Mai bine zis cu tine, mamă,
Steaua mea.

Elevă: **Băilă Cristina**, cls. a V-a C

FETIŢA ÎNGHEŢATĂ

O fetiţă pe nume Anisia stătea într-o cămăruţă care era pe jumătate dărmată. Pe pat, lângă ea se afla o păpuşă veche, dar moale asemenea zăpezii.

Era ajunul Crăciunului. Şi-ar fi dorit şi ea un brad, o cameră caldă, dar cel mai mult mângâierea mamei ei ce o privea din cer.

Încercând să se încălzească cu păpuşa, singura ei mângâiere adormi datorită frigului şi o visă pe Crăiasa Zăpezii. Ea a ajutat-o să-şi împodobească viaţa mobilându-i camera, făcându-i focul, aducându-i brad şi jucării.

Zorii dimineţii au găsit o fetiţă îngheţată transformată în turţur de gheaţă de către Crăiasa Zăpezii.

Elevă: **Băilă Cristina**, cls. a V-a C

ION LUCA CARAGIALE

Ion Luca Caragiale
A scris multe povestioare,
Nuvele, schiţe şi comedii,
Toate pentru a le citi,
Pentru a trage învăţătură,
În viaţă să fi om bun,
Să alegi al vieţii drum,
Căci înţelepciunea-i foc
străbun.

Elevele: **Vigh Laura, Gherescu Ramona, Păduraru Cristian,** cls. a V- a A

PĂPUŞA MEA

Azi la poştă a sosit
Un pachet de la tăticul,
Zice el că mi-a trimis
O păpuşă cât bunicul.

Repede am alergat,
Vestea am împrăştiat
Şi-mpreună cu mămica
Am mers să-mi iau păpuşica.

Şi venind iute acasă
Eu degrabă am observat:
Ori păpuşa e prea mică,
Ori bunicul prea înalt.

Elevă: **Oniţoiu Andrada,** cls. a V-a A

Toamnă şi Primăvară

Când toamna soseşte,
Totul vestejeşte
Şi nu înverzeşte
Până când soseşte
Primăvara.

Primăvara a sosit,
Totul a reînverzit
Şi nu s-a mai vestejit
Până când va fi sosit
Următoarea Toamnă.

Elevă: **Oniţoiu Andrada**, cls. a V-a A

A SOSIT CRĂCIUNUL

A sosit Crăciunul
O, ce bucurie!
Tu ne-aduci Iisus
Har şi veselie;
Ce frumos e bradul!
Ce frumos e tot!
O, ce bucurie!
Parcă nu mai pot.

Noi avem hăinuţe,
Calde şi frumoase,
Jucării şi pâine,
Case călduroase,
Dar atâţia, Doamne,
N-au nici foc, nici case,
Nici măicuţă bună,
Nici hăinuţă groasă.

Elevă: **Oniţoiu Andrada**, cls. a V-a A

Scumpă mamă

O rază de soare
Ce luminează
printre norii sufletului
Eşti tu, mamă.

Elevă: **Boldea Petronela**, cls. a V-a A

IARNA

Vara, toamna, primăvara,
Trei anotimpuri!
Mai este unul?
Care este?
Vara ?
Toamna?
Primăvara?
Iarna nu este!
Ea lipsea,
Iarna.

Elevă: **Preda Cristina**, cls. a V-a A

POVESTE DE IARNĂ

Luna-ncet a răsărit,
Fulgii zboară liniştit,
Pământul a adormit,
Iarna repede a venit.

Sus, din cerul cel înalt,
Norii-ncep să cearnă,
Natura spune poveşti
Din străbuna iarnă.

Elevă: **Boghian Claudia**, cls. a V-a C

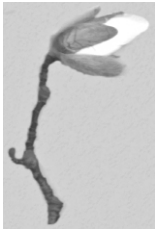

A sosit iarna !

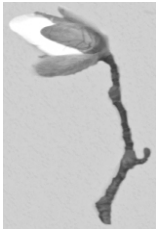

Iarna geroasă şi frumoasă

A sosit iarna, unul dintre cele mai frumoase anotimpuri.

Toţi copiii mari şi mici scot săniile din magazie şi se duc pe dealul îmbrăcat cu o zale argintie să se joace alunecând pe fâşia albă căzută din cer ca pe gresia udă şi rece.

De Crăciun copiii aleargă prin omăt purtând colindul pe la casele creştinilor primind în dar de la aceştia nuci, covrigi, cozonaci sau bani.

Când totul părea lipsit de viaţă am zărit două păsărele rătăcite ce abia mai suportau frigul printre crengile încărcate de zăpadă ale unui copac. Le-am luat în casă şi împreună cu tata le-am făcut o colivie unde să se odihnească până la primăvară.

Anotimpul geros şi rece patronează acum natura şi omul.

Elev: **Dulan Ioniţă**,
cls. a V-a A

DARUL DUMNEZEIESC

Este iarnă. Totul este alb şi pur. Alina stătea în faţa geamului şi privea splendoarea naturii îmbrăcate în alb.

Prin gândul ei se strecura acum o întrebare fără răspuns: „De unde vine zăpada?“

Seara adormi cu gândul la acest mister. În somn a făcut o călătorie în împărăţia zăpezii unde până şi oamenii erau de nea. Un omuleţ ce avea aripi de îngeraş s-a îndurat să-i răspundă la întrebare.

Când se trezi, Alina ştia că zăpada este un dar de la Dumnezeu.

Elevă: **Kocics Laura**,
cls. a V-a C

O ZI DE IARNĂ

Într-o zi noiembrie a început să ningă. Mihai şi sora sa, Dana au mers să se dea cu sania şi să se joace pe covorul alb de nea.

Ajunşi pe deal s-au întâlnit cu prietenii lor care s-au grupat în echipe şi au organizat un concurs de săniuş. După ce au obosit să mai alerge pe pârtie au construit oameni de zăpadă şi i-au înconjurat cu ziduri din zăpadă îngheţată. A început apoi un război cu bulgări până pe înserate.

Ziua se ascunse după nori şi fiecare au pornit spre casele lor cu gândul că mâine o vor lua de la început. Mihai şi Dana au mai scris o filă în jurnalul lor, de această dată despre iarnă.

Elevă: **Stanciu Georgiana**,
cls. a V-a C

NORIŞOR PUFOS

Norişor pufos,
Haios, mătăsos,
Zboară-n cer să-mi spui
Cum bate vântul…
Vino-n braţele mele
Să te strâng la piept,
Că eşti tare pufos…
Haios, drăgăstos.

Elevă: **Tilneac Maria Bianca**,
cls. a V-a A

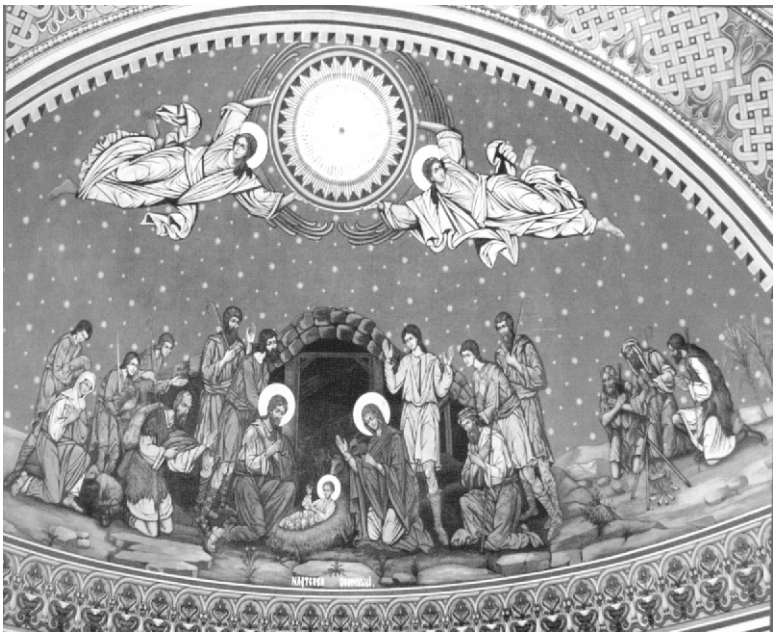

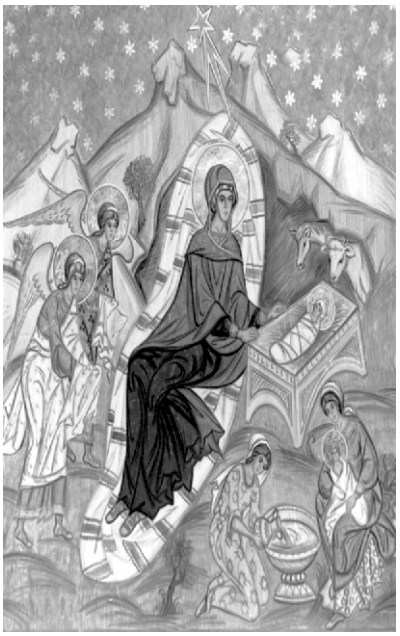

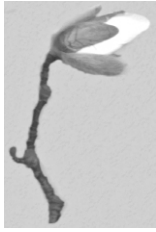

Colindăm Domnului

Slobozi-ne Gazdă-n casă,

Slobozi-ne gazdă-n casă,
Flori dalbe, flori de măr
Că afară plouă, varsă,
Flori, dalbe flori.

Şi mai pică picurele,
Flori dalbe, flori de măr
De pe garduri de nuiele,
Flori, dalbe flori.

Căci de frig ne-am făcut verzi,
Flori dalbe, flori de măr
Ca şi iarba pe livezi,
Flori, dalbe flori.

Nu ieşi cu mâna goală,
Flori dalbe, flori de măr
Numai cu colaci în poală,
Flori, dalbe flori.

Gazdă dacă nu ne crezi,
Flori dalbe, flori de măr
Ieşi afară de ne vezi,
Flori, dalbe flori.

Cu cârnaţul subsuoară,
Flori dalbe, flori de măr
Şi cu-n cartaboş în oală,
Flori, dalbe flori.

Că ni-e murgul cimpăvit,
Flori dalbe, flori de măr
Şi-ar fi bine potcovit,
Flori, dalbe flori.

Cu potcoave de colac,
Flori dalbe, flori de măr
Şi cu cuie de cârnaţi,
Flori, dalbe flori.

Ce seară mi-i astă seară?

Ce seară mi-i astă seară?
Astă seară-i seara mare
Doamne, dă Domnului Doamne.

Asta-i seara de Ajun
Mâine-i ziua de Crăciun
Doamne, dă Domnului Doamne.

Când Dumnezeu S-a născut
Şi pământul l-a făcut
Doamne, dă Domnului Doamne.

Sus cerul l-a ridicat
În patru stâlpi l-a rezimat
Doamne, dă Domnului Doamne.

În patru stâlpi de argint
Mai frumos l-a-mpodobit
Doamne, dă Domnului Doamne.

Tot cu stele mărunţele,
Mai pe sus cu mai mărele
Doamne, dă Domnului Doamne.

Soarele cu razele,
Luna cu luminile
Doamne, dă Domnului Doamne.

Om bun să te veseleşti,
Pe noi să ne dăruieşti
Doamne, dă Domnului Doamne.

C-un colac de grâu curat,
Cu vin roşu strecurat
Doamne, dă Domnului Doamne.

Şi de-acum până-n vecie,
Dumneavoastră bucurie
Doamne, dă Domnului Doamne.

Colind

de Vasile Voiculescu

Din mii de falnice regine
Ce stăpâneau peste pământ
A fost aleasă o fecioară
Să întrupeze Duhul Sfânt.

Sfioasă, blândă şi cuminte,
O biată fată din popor
A zămislit, necunoscută
Pe marele Mântuitor.

Şi-n ieslea umedului staul
Pe-un braţ de paie s-a născut
Acel ce-avea puteri să frângă
Păcatul greu de la-neeput.

Lăsând de-o parte împăraţii
Cei plini de oşti şi slujitori,
Întreaga Domnului mărire
S-a coborât printre păstori.

El, Mesia Izbăvitorul,
Trimisul Tatălui din Cer
S-a ridicat sub ocrotirea
Şi-n casa unui biet dulgher.

Căci harul pururi se revarsă
Pe cel sărac, cinstit şi bun...
...Fiţi gata să primiţi pe Domnul
În ziua Sfântului Crăciun.

MUGURAȘII

Apare de 4 ori pe an
Anul II, Nr. 5 ianuarie - februarie - martie 2008
Foaie de creație literară realizată de către profesorii:
POPESCU Ana-Cristina *de la Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu* şi
GIURCĂ Simona Petronela *de la Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*
sub egida parteneriatului între elevii celor două instituții de învățământ.
Director: ***Ghiorghioni Rozina*** **–** *Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*
Director: ***Găină Adriana*** **–** *Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu*

Iubită mamă,

Cu ocazia zilei de 8 Martie te felicit încă o dată şi îţi urez multă sănătate, fericire şi numai împliniri. Pentru mine eşti fiinţa cea mai sublimă şi mai sfântă din lume. În primele zile de viaţă m-ai vegheat stând tot timpul lângă mine. Tu ai fost cea care mi-ai văzut primul meu zâmbet, primii mei paşi şi cei care mi-a auzit primele silabe.

Îmi eşti mereu alături în toate problemele mele. Îmi dai sfaturi când am nevoie de ele, mă cerţi când greşesc şi mă îndemni spre bine. Îmi eşti atât o mamă, cât şi o prietenă. Zilele petrecute cu tine sunt nemaipomenite.

Cu glasul tău duios, cu privirea ta caldă mă îndemni să fac numai fapte bune, să învăţ, iar mulţumirea ta îmi umple sufletul de bucurie. Suntem nedespărţite, numai ţie pot să-ţi spun ce este în sufletul meu, bucuriile şi uneori tristeţea care ne apasă. Eşti fiinţa pe care o simt sinceră şi apropiată.

Prin firea ta veselă îmi alungi teama şi îmi dai încredere în mine.

Copilăria îmi este învăluită în plapuma moale a dragostei şi n-am să uit niciodată aceasta. De aceea îţi mulţumesc că exişti, că ai grijă de mine şi îţi promit că-ţi voi fi recunoscătoare ascultându-te şi respectându-te.

Cu multă dragoste, fiica ta, Maria

Elevă: **Călău Maria**, cls. a V-a
Grup Şcolar Industrial

Membrii colectivului de creaţie:
Colectivul de elevi al clasei a V-a A, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Băilă Diana, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Jurma Cristina Maria, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Preda Gabriela Dagmar, cls. A VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Olaru Ionuţ, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu
Călău Maria, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Colectivul redacţional:
Preşedinte: Popescu Ana-Cristina
Vicepreşedinte: Giurcă Simona-Petronela
Culegere text: Popescu Ana-Cristina

Tehnoredactare computerizată: Popescu Ana-Cristina

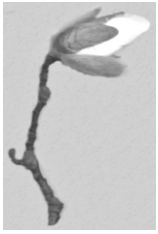

Slove potrivite

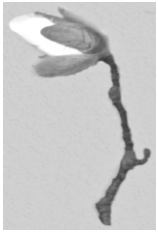

Pădurea

Din vremuri străvechi codrul este frate cu românul. Acest spaţiu mirific al copilăriei tuturor prinde viaţă în imaginaţia noastră. Copacii au suflete şi comunică cu cei din jur, îşi pleacă crengile să facă umbră aleargă cu tine atunci când fugi prin pădure şi ecoul îţi răspunde la strigătele tale. Pădurea ascunde toate visele unui autor care fiind copil nu are rădăcina visului înfiptă în pământ ca şi rădăcinile copacilor, ci visele împreună cu gândul aleargă de colo până colo, nestingherite de nimeni şi de nimic. Pădurea ne dă oxigen ca să trăim, dar alimentează şi imaginaţia noastră.

Cine oare nu şi-a imaginat, copil fiind, că acolo în scorbura unui copac ar putea însera Lizuca şi Patrocle sau că prin crengile copacilor înalţi vine călare pe mătură vrăjitoarea cea bătrână sau Muma Pădurii.

Un autor de compuneri prin personificare dă viaţă arborilor pădurii şi prin dialog indirect comunică cu cititorul. Toţi copiii au pădurea lor.

Păduraru Cristian, cls. a V-a A

După zmeură

Era o zi de vară însorită. Eu împreună cu Sergiu, Sorin, Ionel şi câţiva vecini ne-am hotărât să mergem împreună după zmeură. Am pornit dis de dimineaţă pentru a avea întreaga zi înainte şi a ne bucura de ea. După ce am străbătut izlazul satului am început să urcăm panta muntelui. Totul în jur era verde, aerul era curat şi păsările alergau printre ramuri cântând.

Vecinul meu Sergiu ne sperie spunând:

-Ce ar fi să ne întâlnim cu ursul în pădure?

Aceasta ne-a cam pus pe gânduri pe toţi. Am cam început să privim în jurul nostru şi ne speriam câteodată şi de câte un copac sau de crengile care trosneau sub picioarele noastre. Totul în jur era o atmosferă de basm cu razele soarelui care străluceau prin crengile copacilor şi scoarţa acestora căpăta o strălucire diferită.

Am încercat să alergăm prin pădure, să strigăm şi să ascultăm ecoul. După un timp am ajuns şi la locul cu zmeură şi am început să culegem punând două zmeure în gură şi una în găleată. După câtva timp deasupra noastră se aud trosnituri de crengi uscate şi mormăituri de urs. Am început să strigăm după ajutor şi să alergăm la vale. Ionel a ridicat privirea spre copac în timp ce alerga şi a observat că nu era nici un urs, ci Sorin care se prăpădea de râs.

Am mers toţi la el şi am început să-l ciufulim de ciudă. Când soarele se ducea la culcare noi eram aproape de casă.

Păduraru Cristian, cls. a V-a A

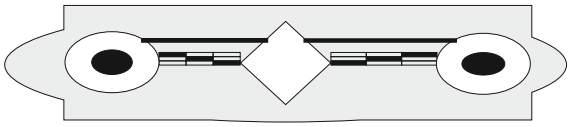

Muzeul satului bănăţean

Era o zi frumoasă de vară, eram în vacanţă cu mama mea, la Timişoara, la unchiul meu.

Timişoara este un oraş frumos şi mare, cel mai mare din vestul ţării noastre. El e bogat în parcuri pline de flori, de trandafiri, de copaci. Am auzit că mai este numit şi oraşul florilor.

Printre toate frumuseţile am vizitat şi Muzeul Satului. Înconjurat de copaci grandioşi pare o cetăţuie unde întâlneşti toate obiceiurile noastre strămoşeşti. Căsuţe micuţe cu cerdac, împodobite la ferestre cu muşcate roşii şi albe, pereţii căsuţelor erau ornamentaţi cu prosoape cusute şi icoane. Am putut observa o mulţime de vase de lut şi tacâmuri de lemn. Mi-a plăcut să admir frumuseţea costumelor populare. În curtea muzeului se află o micuţă biserică ce aminteşte de credinţa poporului nostru şi dragostea pentru Dumnezeu.

Am plecat de acolo profund impresionat de carul plin de flori, bucurându-mă de mulţimea lucrurilor frumoase şi păstrate cu atâta sfinţenie pentru a arăta tuturor obiceiurile noastre ale bănăţenilor.

Bratu Gheorghe Ionuţ, cls. a V-a A

Evenimente

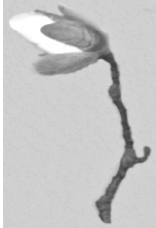

– Participare şi obţinerea mai multor premii şi menţiuni la olimpiade, faza zonală, judeţeană, concursul ± poezie, concurs de eseuri la muzeul din incinta Grupului Şcolar Industrial;

– Serbări şcolare în cadrul consiliului elevilor;

– Participare la simpozioane, didactica.

Pădurea mea

Eu am o pădure la ţară, locul de unde vine tata. Este o pădure foarte mare, plină de copaci înalţi, mari şi groşi cam cât capul unui balaur de poveste.

Vara când merg la ţară îmi place să mă sui în copaci, apoi să sar în râul cu apă fierbinte, încălzită de razele puternice ale soarelui. Călăresc calul mătuşii mele prin pădurea cea mare şi mă joc ascunsa.

Spre seară îmi mai luam câte o pernă şi mă culcam în copacii mai săraci în crengi unde visam să fiu pădurar ca să apăr pădurea de basm, pădure în care voi trăi fericit cu zâna mea.

Dulan Ioniţă, cls. a V-a A

Ţânţarul şi girafa

Un ţânţar mic, necăjit,
De pe cal el a sărit,
Drept la girafă la gură
Şi ia dat o muşcătură.

Scoală sus girafă odată,
Parcă n-ai mâncat otavă…
Ea striga în gura mare
Nu ţi-e ruşine că-s mare şi tare.

Un ţânţar cam gros la ceafă
Face box cu o girafă.

Nu trebuie să-i desconsideri pe cei mai mici
Decât tine.

Buşu Dayana, cls. a VI-a A

Misterul pădurii

O pădure obişnuită este plină de copaci. Copaci în sus, copaci în jos, copaci în faţă, copaci în spate, peste tot numai copaci, copaci înfipţi în pământ. Dar misterul care este? Bunicul mi-a spus o poveste când am fost mică. Mi-a spus cum era pădurea în care se juca când era mic; era exact cum am mai spus, plină de copaci.

Dar pădurea unde a crescut bunicul meu era foarte diferită. În zilele foarte călduroase de vară când mergi în pădure să te răcoreşti îi vedeai pe copaci plini de viaţă. Îi vedeai o dată în faţă şi apoi nu mai îi vedeai. Până te întorci copacii dispar, iar în ziua următoare erau exact unde erau prima dată.

Dar de ce era aşa deosebită acea pădure? De ce umblau copacii de colo, colo? Oare pentru că era prea cald afară şi doreau să se răcorească? Oare pentru că erau chemaţi de cântecul păsărilor?

Pădurea era misterioasă, dar când vroiai să te ascunzi, până clipeai apăreau câte cinci copaci după care nu te mai vedeai. Mai venea şi câte o veveriţă la tine să îi dai o nucă şi atunci copacii mergeau să se răcorească puţin.

Pădurea poate fi atât de misterioasă!

Preda Cristina, cls. a V-a A

Copacul şi râul

El e plin de crengi, frunze şi păsări,
Are multe flori,
Coroana lui e verde
Care răspândeşte un…
Mare dor.

Haba Beatrice, cls. a V-a A

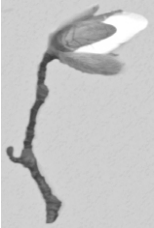

Primăvara a sosit! „Mama“ cu slove de copil

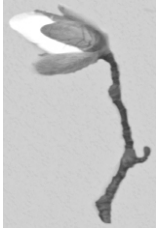

1 Martie

E prima zi de primăvară. Din nordul de neguri, primăvara se luptă cu puteri noi să alunge bătrâna iarnă.

Se luptă şi se luptă iar astfel îi topeşte puterea, ajutată de bulgărele de aur care trimite săgeţi spre pământ. Pulberea lui se revarsă peste tot dezmierdând şi încălzind crengile copacilor şi pajiştea care încearcă să revină la viaţă.

Zumzet de gâze ne cântă despre această zi minunată de primăvară, desprinsă parcă dintr-un basm. Cântecul acesta îl cântă şi mugurii care pocnesc pe ramuri, iar păsărelele iau parte şi ele cu câte o arie completând acest tablou. Grădinile se însufleţesc dând naştere la firul crud al ierbii. Aşterne covor după covor înaintea paşilor noştri, desfătându-ne cu moliciunea sa. Norii fug în stoluri pe întinderea largă făcând loc luminii.

Firul alb se împleteşte cu cel roşu şi astfel îl dăruim celor dragi. Puritatea şi curăţia sufletească ne învăluie în aceste zile. Ne trezim la viaţă parcă odată cu natura, iar în inimile noastre se nasc noi simţăminte. Renaşterea aceasta ne dă putere şi speranţă, încredere şi dragoste pentru ce e în jur. În acest anotimp sărbătorim începutul, puritatea şi iubirea.

Mărţişorul împleteşte în el toate aceste lucruri legate cu şnur alb şi roşu şi astfel îl dăruim celor dragi împreună cu tot ce este mai pur şi mai curat.

Olaru Ionuţ, cls. a V-a Grup Şcolar Industrial

Primăvara

A sosit mult aşteptatul anotimp, primăvara. Zilele geroase de iarnă au trecut. Sub plapuma subţire de zăpadă gingaşul ghiocel cu petalele lui albe şi firave a scos căpuşorul anunţând parcă cu glasul lui suav venirea primăverii.

Pădurea a înverzit, iar în copaci trilurile de păsărele se întrec în cântec ca o orchestră condusă de cel mai bun dirijor. Veselia o transmit şi oamenilor care au aşteptat nerăbdători venirea lor.

Câmpia, ca o prinţesă a îmbrăcat haina nouă, verde, plăcută ochiului.

Presărată cu flori multicolore unde fluturii viu colorаţi zboară în roiuri bucurându-se şi ei de aceste frumuseţi ale naturii. Vântul adie călduţ, soarele străluceşte cu razele lui palide peste pământul reavăn anunţând parcă începerea lucrărilor agricole.

Totul a prins viaţă. Atât vieţuitoarele cât şi oamenii trăiesc cu intensitate acest anotimp plăcut.

Bine ai venit primăvară!

Călău Maria, cls. a V-a
Grup Şcolar Industrial

Mărţişorul

A venit primăvara cu mirosul lunii martie cu ghioceii albi ca perlele bunicii, cu păsărelele care ne alintă sufletul cântându-ne frumos, cu soarele auriu ce ne face să fim veseli în fiecare zi, deoarece el e o bucurie care ne încălzeşte inima.

De sub plapuma albă, subţire de nea gingaşi şi sfioşi, ghioceii au scos căpuşorul anunţând venirea primăverii. În aer pluteşte mirosul de pământ reavăn. Primăvara cu miresmele ei a învăluit ţinutul dând oamenilor poftă de viaţă şi bună-dispoziţie.

1 Martie, luna Mărţişorului este o sărbătoare tradiţional românească a primăverii, a prospeţimii, a bucuriei. Legate cu şnur alb şi roşu, mărţişoarele sunt simboluri aducătoare de noroc şi bunăstare. Roşul este considerat culoarea primăverii, iar albul culoarea iernii.

Dăruind aceste simboluri intrăm veseli în această lună de primăvară bucurându-ne de frumuseţile ei după o iarnă lungă.

Călău Maria, cls. a V-a Grup Şcolar Industrial

Visul

Eu locuiesc pe o alee întunecată, într-o casă foarte mică, dar şi ea va fi dărmată la sfârşitul lunii. Cândva veneau mulţi prieteni în vizită la mine, dar pe atunci locuiam într-o vilă ce stârnea invidia multora. Acum nu mai vin, căci nu mai au unde. Şi căsuţa cea mică a fost dărmată, iar eu şi familia mea dormim pe unde apucăm.

Dormind pe stradă am visat că eram pe o alee frumoasă şi colorată, cu case mari, viu colorate, iar pe drum trecea o femeie cu trei copii care veneau de la cumpărături şi care m-a invitat la ea acasă.

Am mers câteva minute şi pe margini erau case din ce în ce mai mari, la capătul aleii era casa femeii, cea mai frumoasă dintre toate. Grădina ei te fermeca, era un colţ de paradis. Când mi-am întors capul am văzut uşa ce dădea spre alee deschisă şi m-am trezit din nou pe aleea mea sărăcăcioasă unde adormisem, iar acum mă trezise vocea caldă a părinţilor mei, iar acum mă trezise vocea caldă a părinţilor mei.

Părinţii mei veniseră să-şi ia rămas bun de la

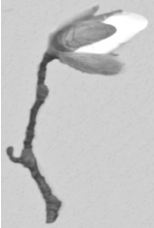

Primăvara a sosit!
„Mama“ cu slove de copil

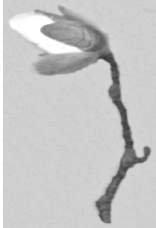

mine spunându-mi pentru ultima dată: te iubesc.

Pronunţând aceste cuvinte au dispărut în văzduh şi au apărut nişte clădiri mari asemenea piramidelor şi mult nisip. O femeie păzea acel tărâm. În faţa mea apăru o uşă. Când i-am trecut pragul m-am trezit din cauza lătratului unui câine la mine în pat, acoperit de plapuma caldă şi albă ca zăpada.

Visasem.

Cărăuşu Robert, cls. a VI-a B

Gândul despre mama

Primăvara şi-a depăşit surorile şi a trecut pe la noi dând naturii viaţă şi făcând vânt în păduri.

Ea arată precum cerul, albastră şi colorată…

Florile râdeau în adânca libertate a primăverii. Îţi pierdeai ochii în cristalinul cer care arunca spre pământ lacrimi prefăcute în diamante. Fericirea a intrat în natură dând ce e mai bun din ea.

În curând va sosi 8 martie, ziua mamei. Eu încep să-mi imaginez ce dar îi voi oferii iubitei mele mame..

Mama este cea mai dragă persoană a sufletului nostru. Cu ochii blânzi de căprioară, mama este bucuria ce te înconjoară.

Încercând să găsesc un dar perfect pentru tine, mamă, am început să-mi imaginez:

Petalele sidefate ale buchetului de flori, străluceau în lumina soarelui. Combinaţia de culori pastelate ale florilor luminau colţul întunecos al camerei. Forma sa rotundă imita parcă soarele care răspândea căldură şi lumină în inimile oamenilor.

Buchetul de flori era alcătuit din felurite flori pătate cu diferite culori care de care mai minunate. Florile şi culorile se armonizau într-un mod atât de plăcut, încât doream să admir buchetul ore în şir. Ele răspândeau un miros plăcut, parfumând încăperea. Cu un proaspăt miros de primăvară.

Mirosul îmbietor al freziilor, al zambilelor şi cel al narciselor îmi aduc aminte că a venit primăvara, şi odată cu ea şi ziua ta, mamă.

În dar aş vrea să primeşti acest buchet al primăverii, cadoul meu făcut din suflet, cu multă dragoste pentru tine.

Te iubesc mamă şi te voi iubi mereu!

Haba Beatrice, cls. a V-a A

Mama

Mama este precum primăvara: când mă uit pe cer îi văd chipul în fiecare din norii ce-i zăresc, îi văd chipul frumos într-o floare care a înflorit pentru a mă iubi şi a avea grijă de mine, o aud spunându-mi „ te iubesc “ , încet şi lin cum numai ea ştie în susurul izvorului, îi simt mângâierea din razele soarelui care mă mângâie alintându-mă, iarba cea grasă şi moale pe care mă întind îmi aminteşte de mama, cum mă învelea şi avea grijă de mine. Am cerut să iubesc şi să fiu iubită şi mi s-a răspuns…Chiar am simşit uneori că am mai mult decât mi-aş fi dorit când o simt aproape de mine şi că nu mă va părăsi niciodată.

Mama este fiinţa care mi-a dat viaţă, care mă va iubi mereu, care a avut grijă de mine şi care are în continuare. Mama este cea mai dragă fiinţă din lume, este prima fiinţă pe care o zăresc în fiecare dimineaţă când mă trezesc şi ultima pe care o regăsesc seara când mă sărută pe obraz. Mama este prima fiinţă pe care o zăresc la nevoie şi care mă ajută în toate problemele mele. Ea simte prima când sunt tristă sau am ceva pe suflet. Ea mă întreabă: „Ce s-a întâmplat draga mea?“ Iar eu auzindu-i glasul care îmi răsuna în urechi, datorită iubirii ei îi spun cu sinceritate ce mă frământă, având încredere că mă va ajuta.

Fără mama speranţa de a avea o viaţă fericită şi fără griji se stinge. Simţi că totul se năruie că nu mai ai nici un ţel în viaţă, uiţi să iubeşti sau chiar rostul pentru care trăieşti pe acest pământ. Mama ţi le dă pe toate, aşa că eu o iubesc foarte mult pe mama mea, pentru că îmi dă speranţa şi scopul pentru a trăi şi a iubi.

Preda Cristina, cls. a V-a A

Familia

Este un grup care se numeşte familie,
El e alcătuit din: mamă, tată şi copiii;
Fiecare are rolul său
Mama gospodină,
Tata muncitor,
Iar copilul elev.

Haba Beatrice, cls. a V-a A

Membrii colectivului de redacţie,
urează cu ocazia zilei de 8 martie tuturor mamelor, sănătate şi multă putere de viaţă,
Vă iubim!

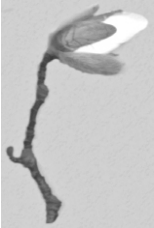

Din parodiile elevilor

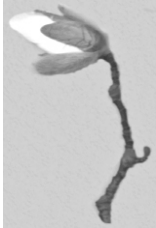

Din suferinţele elevilor:

Aş dori

Aş dori să nu dau teză,
Aş dori să nu existe matematică;
Eu multe aş dori,
Puţine s-ar îndeplini.

Aviator aş vrea să mă fac,
Dar sunt prost ca un copac,
Eu multe aş vrea să fiu,
Dar puţine ştiu.

La matematică un zece doresc,
Dar şapte primesc;
De la şcoală aş vrea
Să lipsesc toată ziua.

Şcoala o consider joc,
Dar nu e bine deloc,
Un lucru aş mai vrea:
Ca şcoala să nu fie naşpa.

Dulan Ioniţă, cls. a V-a A

Elevul de serviciu

Astăzi X. e de serviciu,
În loc să mături pe aici,
Mi-a furat mie căciula
Şi strigă cât îl ţine gura:
-Am crezut că este a mea,
Totuşi a adunat de toate,
Până şi corn, şi lapte,
A zis că le-a pus la gunoi
Şi acum ne ceartă pe noi,
Pe noi ai lui colegi,
Dar te-ai prins;
Pe aici a murdărit tot ce se poate,
Aruncând cu lapte după fete,
A udat flori şi perete
Şi dă vina tot pe ele…
Însă o să-l cuminţim,
Şi pe toţi să mulţumim.

Dulan Ioniţă, cls. a V-a A

Baba

Vine baba, pleacă baba,
Du-te babă, haide babă,
Uite-o aici, nu-i aici,
Baba vine, baba pleacă,
Eu mă joc şi baba-i babă…

Tillneac Andreea Magdalena,

Domnul Murătură

Odată domnul Murătură a plecat în pădure cu alţi doi prieteni. Pe unul din prietenii lui îl chema Gheorghe de la Afumaţi şi pe altul Pătru de la Mal.

În drumul lor au ajuns într-un luminiş cu multe ciuperci, iar domnul Murătură s-a gândit că ar fi bune pentru pus în borcan pe iarnă. A început să le adune în timp ce prietenii lui au adunat lemne.

După ce au terminat treaba au ajuns la cabana pădurarului care le promisese o ciulama de ciuperci prietenilor lui Murătură şi s-a ţinut de cuvânt.

În felul acesta Murătură a rămas şi fără ciuperci şi fără lemne pe iarnă.

Barbu Daniel, cls. a V-a A

Misterul nesfârşit al pădurii

Într-o pădure cu un miros de vară proaspătă cântau animalele şi păsările cu mare veselie. Câţiva oameni s-au dus la pădure să se distreze, pentru că a venit vara. Mirosul floricelelor colorate se îmbina cu mirosul pădurii în timp ce păsările se jucau dansând printre crengile copacilor. Eu adunam flori pentru bunica mea care astăzi îşi serba ziua de naştere. Am ales cele mai viu-colorate flori pentru a-i însenina viaţa.

Fiecare element al pădurii are un mister aparte. Totul parcă îţi şopteşte poveşti neînţelese şi totuşi pline de înţeles. Florile din buchetul pregătit bunicii îmi cântau o poveste prin puritatea şi gingăşia lor.

Seara i-am oferit bunicii cel mai potrivit cadou, buchetul de flori ce ascundea o parte din misterul nesfârşit al pădurii.

Schipor Rebeca, cls. a V-a A

Aleea singuratică

Deseori, când sunt singură, mă aşez în faţa geamului şi privesc strada. E o alee lungă, cel mai adesea străjuită de câţiva plopi răzleţi.

De câte ori o privesc simt că ascunde în ea ceva tainic. Toţi oamenii o ocolesc spunând că este bântuită.

M-am plimbat odată pe acea alee, iar oamenii ce treceau pe aleea vecină mă priveau ciudat, mă făceau să mă simt oarecum ciudată.

I-am povestit mamei această întâmplare, iar ea mi-a explicat că pe acea alee a trăit un copil sărac. El era luat în râs de toţi. Pe acea alee şi-a găsit sfârşitul. Se spune că cei ce trec pe acolo sunt întâmpinaţi de sufletul acelui băieţel.

M-am plimbat iarăşi pe alee fără să iau seama la privirile răuvoitoare şi am constatat că acel copil nu bântuia pe nimeni că era un copil bun, iar aleea nu merita să fie numită aleea bântuită, ci singuratică.

Jurma Cristina, cls. a VI-a B

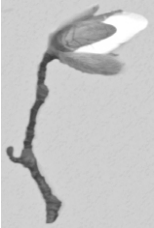

Călătorie în lumea imaginaţiei

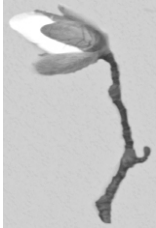

O călătorie ciudată

Pentru a ajunge la bibliotecă trebuie să iau tramvaiul 29. În acea zi a venit fără întârziere, am urcat şi m-am aşezat pe un scaun, tramvaiul porneşte.

Atunci când tramvaiul a pornit m-am speriat, deoarece totul în jur a prins viaţă, chiar şi scaunele, era un haos de nedescris.

În jurul meu erau mulţi oameni foarte ciudaţi, unii erau îmbrăcaţi în armură de fier şi în mână aveau lanţuri, iar alţii scoteau diferite sunete înfricoşătoare. Eram foarte speriată dar după un timp mi-am dat seama că ei nu mă auzeau, deoarece strigam şi nu mă băga nimeni în seamă.

Mai târziu tramvaiul opreşte la una din staţii şi deodată se urcă un grup de oameni care aveau pielea verde asemenea celei de broască, aveau urechile ascuţite, lungi, iar ochii bulbucaţi.

Oamenii în armură au început să-i atace pe cei verzi. La un moment dat văd o bătrânică pe scaunul din faţă şi o întreb:

-Nu ştiţi ce se întâmplă? la care ea-mi răspunde:

-Taci şi stai liniştită, căci cele două grupuri se bat pentru a domina universul.

Văzându-mă uimită îmi mai spuse:

-Aşa vremuri am ajuns în 2080.

Auzind acest lucru m-am speriat şi mai tare. Aruncând o privire pe geam am văzut o mulţime de maşini zburătoare care tăiau cerul.

Blocurile şi casele păreau imense şi aveau diferite forme, iar la majoritatea ferestrele aveau gratii.

Tocmai când nu ştiam ce să mai fac tramvaiul opreşte din nou, iar dintr-o dată apare prietena mea Irina care m-a întrebat uimită:

-De ce eşti aşa de speriată? iar eu i-am răspuns:

-Taci, aici suntem în anul 2080, înţelegi? La care ea mi-a răspuns:

-Nu este adevărat, uită-te în jur!

Atunci m-am uitat pe fereastră şi am văzut că era totul normal, numai bătrânica coborâse sau poate a dispărut.

La următoarea staţie am coborât şi noi.

Geneanţu Ionela, cls. a VIII-a A

(– Constatări despre o colegă ce mă supără –)

Ce fac marţienii pe Terra

Dacă mă gândesc bine i s-ar potrivi perfect numele Marţian.

Majoritatea marţienilor fac lucruri stranii, lucruri ce nu pot fi înţelese de pământeni. Şi Marţianul pe care-l spionez eu face la fel.

Ce fac marţienii cel mai bine:

- îşi bat joc de copiii mici,
- înşeală copiii când fac schimburi de şerveţele, şerveţele pe care le distrug,
- bat reporterii - pentru a nu face constatări despre ei,
-îi ameninţă pe reporteri,

dar reporterilor nu le este teamă.

Marţienii sunt mici… niciodată, dar niciodată nu pot să îi înţeleg.

Notă: Nu am nici un astfel de coleg, totul este ficţiune!!!

Dulan Ioniţă, cls. a V-a A

Camera fantastică

Este vară. Soarele străluceşte pe cer ca un paradis de lumină. Norii albi şi pufoşi colorează cerul, iar păsările în zborul lor parcă se lipesc de ei dându-le forme.

Eu cu fratele meu am ajuns la ţară, la bunici. Ajunşi acolo îmbrăţişez pe mamaiţa şi tataiţa şi merg în sufrageria cea plină de cărţi unde adorm noaptea în fiecare vară, în lumea lor fantastică.

Când citesc câte o carte, în cameră apare toată lumea lecturii mele, toate acţiunile şi eroii mei preferaţi.

Într-o zi pe când mă cufundam în lumea de basm a unei cărţi, pisoiul bunicilor mă deranjă ca să se joace cu mine. L-am alungat iniţial după care mă gândisem să-l transform într-un erou de basm şi astfel bietul pisic trebuia să fie actorul meu.

Pentru mine vacanţele petrecute în camera fantastică a bunicilor sunt oaze de lumină.

Preda Gabriela Dagmar, cls. a VI-a B

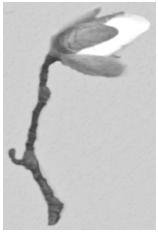

Prinşi în jocul poeziei

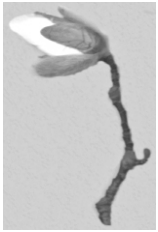

Mama

Mama-i o rază de soare,
E o petală de floare,
E iubirea pe pământ,
Este tot ce am mai sfânt.
Gherescu Ramona, cls. a V-a A

Mama

Mama-i una singură
Pe lume pentru tine,
Ea tot timpul vrea să-ţi fie bine.

Nici nu şti cât se roagă pentru tine,
Un sărut de bine,
De la ea la tine…
Băilă Diana, cls. a VI-a A

Primăvara

Iarna este pe sfârşit,
Pe câmpii apar ghiocei,
În grădină sunt răsărite,
Fire de iarbă, înverzite.
Natura din somn s-a trezit
Şi strigă a sărbătoare:
Primăvara a sosit!
Oniţoiu Andra, cls. a V-a A

Mama, tata

Mama, tata, mă învaţă
Cum să fiu bună în viaţă,
Mama, tata-mi dăruiesc
Tot ce-i bun şi ce-mi doresc,
Mama, tata sunt ai mei
Şi-i iubesc mereu pe ei.
Vigh Laura, cls. a V-a A

Recunoaşte-ţi personajele din imagine? Scrieţi-ne despre ele si povestiţi-ne o acţiune inimoasă ale acestora.

Poezie

Să ningă cerul
Cu stele argintii,
Să ne-amintim că-i sărbătoare
Să devenim din nou copii,
Să fie bucurie-n casă
Şi luminiţe la ferestre.

Sunt o lumină
Care se stinge şi se aprinde
În inima mea
Fără căldura poeziilor
Ce-mi întregesc viaţa.
Românu Nicoleta, cls. a V-a C

Şcoala

Toţi copiii bucuroşi,
Frumoşi şi sănătoşi
Aleargă plini de bucurie
Prin curtea cea pustie.

Toată vara a fost linişte,
Dar acum e veselie;
Oare cine a început?
Şcoala?
Da, şcoala!
Haba Beatrice, cls. a V-a A

Anotimpurile

Sunt patru într-un an,
Primăvara, vara, toamna şi iarna;
Primăvara înfloreşte…
Vara încălzeşte…
Toamna rugineşte…
Iar iarna îmbătrâneşte.
Haba Beatrice, cls. a V-a A

Ghicitoare

Cine te învaţă
Să scrie, să citeşti;
Dacă afli îndată…
Înseamnă că o îndrăgeşti.
(Limba română)
Haba Beatrice, cls. a V-a A

Soarele

Am zărit o stea;
Oare este steaua mea?
Nu, ea este steaua, Soare,
Străluceşte, încălzeşte…
Şi pe toţi ne mulţumeşte.

Haba Beatrice, cls. a V-a A

Floarea

O floare a răsărit,
Soarele a asfinţit,
Acea floare este ea,
Este mămica mea.

Haba Beatrice, cls. a V-a A

Cerul

Este lin ca şi un râu,
E albastru ca şi marea,
Este frumos ca o floare
Şi senin ca şi sufletul nostru.

Haba Beatrice, cls. a V-a A

MUGURAȘII

Apare de 4 ori pe an
Anul II, Nr. 6 aprilie - mai - iunie 2008
Foaie de creație literară realizată de către profesorii:
POPESCU Ana-Cristina *de la Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu* şi
GIURCĂ Simona Petronela *de la Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*
sub egida parteneriatului între elevii celor două instituții de învățământ.
Director: ***Ghiorghioni Rozina*** *– Grup Şcolar Industrial, Oțelu Roşu*
Director: ***Găină Adriana*** *– Şcoala cu clasele I-VIII, Nr. 3, Oțelu Roşu*

O zi de vară

Este vară. Pe cerul senin, soarele cu razele lui puternice încălzeşte tot ţinutul, trimiţând săgeţile lui de foc.

Profitând de acest timp minunat am plecat la ştrand împreună cu prietena mea. Am mers pe lângă pădure admirând copacii înalţi şi verzi şi ascultând ciripitul păsărelelor.

Pe covorul verde din pădure am mers desculţă, am cules flori şi am simţit o plăcere imensă.

De-a lungul drumului apa şerpuia lin, făcând un zgomot plăcut mă fermeca, iar soarele se oglindea în faţa ei limpede asemenea cristalului. Era minunat!

La ştrand m-am întâlnit şi cu alte fete şi ne-am distrat de minune. Am făcut baie, am stat la plajă după care am făcut mic picnic deoarece apa şi aerul ne-au creat poftă de mâncare.

Ziua a trecut repede. Globul roşu de pe cer mergea încet, încet spre asfinţit lăsând în urma lui o căldură domoală, plăcută.

Drumul spre casă l-am parcurs încet, gândindumă că plăcerea unei zile de vară nu se poate compara cu nimic.

Călău Maria, cls. a V-a Grup Şcolar Industrial

Expresii celebre

Învaţă înţelepciunea din greşelile altora.
O oră astăzi valorează două mâine.
Nu lăsa pe mâine ce poţi face astăzi.
Răbdarea este o virtute.
Mândria merge înainte şi ruşinea vine după ea.
Ajută un temperament nobil, deşi sărac, timpul vine când el te va răsplăti.
Porunca rostită cu blândeţe ascunde o mare forţă.
Adevărul şi uleiul sunt totdeauna la suprafaţă.
Adevărul iese ca uleiul la suprafaţă.
Cine nu are grabă în treaba sa, munţii i se par văi.
Treaba făcută fără grabă pare uşoară.
Coseşte fânul cât timp soarele străluceşte.
Înţelesul - „bate fierul cât e cald“.

Membrii colectivului de creație:
Colectivul de elevi al clasei a V-a A, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Băilă Diana, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Jurma Cristina Maria, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Preda Gabriela Dagmar, cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Olaru Ionuţ, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu
Călău Maria, cls. a V-a, Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Colectivul redacțional:
Preşedinte: Popescu Ana-Cristina
Vicepreşedinte: Giurcă Simona-Petronela
Culegere text: Popescu Ana-Cristina

Tehnoredactare computerizată: Popescu Ana-Cristina

Iubitorilor de animale!

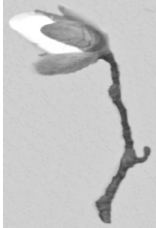

Ai un animal de casă? Dacă da, atunci completează formularul de mai jos :

Animalul meu de casă:
Nume:
Felul animalului:
Rasa:
Înfăţişare:
Vârsta:

Ce-i place?
Mâncarea preferată:
Jucaria preferată:

Obiceiuri
Rele:
Bune:

În acest cerc vei putea pune labuţa animalutului tău, amprenta lui. Poţi s-o desenezi sau poţi să înmoi lăbuţa în vospea ca să îi iei amprenta. Asigură-te ca nu-l chinui şi curată-l bine când ai terminat.În patrăţel poţi pune chiar o poză cu animalutul tău.

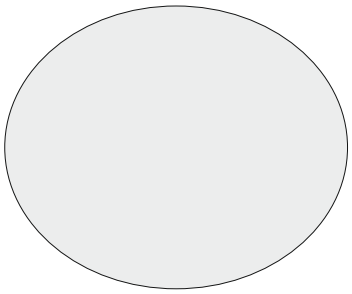

În continuare poţi scrie o povestire amuzantă despre animalul tău de casă:

……
……
……
……
……

Lucrare culeasă de eleva Preda Gabriela Dagmar, cls. a VI-a B, ce are un mesaj pentru toate fetele: „Am început să creez revista *Fetele isteţe*, aştept sugestii pe adresa: gabita.preda@yahoo.com“

A treia fiică a bătrânului an

Stând la fereastra casei mele priveam la grădina ce se întindea în faţa mea şi mi-am dat seama că mă cuprinde o mare tristeţe.

Până mai ieri era o splendoare grădina casei noastre. Copacii erau plini de frunze şi flori parfumate, legumele creşteau văzând cu ochii sub îngrijirea plină de dragoste a mamei mele, iar florile, cum ar fi trandafirii, bujorii, tufa de ananas, gladiolele, răspândeau mireasmă îmbietoare ceea ce ne făcea să stăm toată ziua în grădină. Acum mă cuprinde tristeţea uitându-mă pe fereastră. De câteva zile a treia fiică a bătrânului an, toamna, şi-a făcut simţită prezenţa. A dezbrăcat toţi copacii de frunze, a uscat toate florile cu excepţia gherghinelor care sunt preferatele ei, iar pe deasupra mai lasă şi vântul să sufle din toate puterile lui, îndoind copacii până la pământ. Întreaga grădină parte pustie şi îmbătrânită, iar pe deasupra ei rândunelele trec în zbor spre ţările calde. Cerul pare să fie de plumb din cauza norilor adunaţi pe el şi plimbaţi de vântul care suflă cu putere. Singura frumuseţe ce a mai rămas din paradisul nostru sunt gherghinele ce par să sfideze legile toamnei prin coloritul lor asemenea frunzelor îngălbenite ce au ţesut covor naturii.

Barbu Daniel, cls. a V-a A

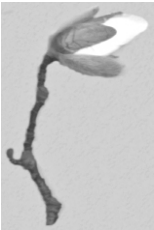

Cuvinte alese

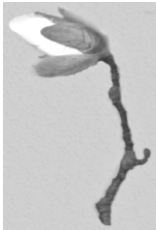

Povestea pădurii

Pentru că Mihai a fost un băiat bun, mama lui a decis să-i spună povestea pădurii.

O pădure este alcătuită dintr-o mulţime de copaci, fiecare copac are istoria lui la fel cum fiecare copil are pădurea lui. Şi pădurea despre care mama îi povestea era vie. Copacii dansau, se jucau, cântau, erau plini de lumină şi căldură.

Mihai a început de această dată să o roage pe mama lui să-l ducă în acea pădure. Ea îi răspunse că pădurea aceasta există în fiecare.

Vigh Laura, cls. a V-a A

Bunica

Stăteam pe iarba verde şi proaspătă din grădina bunicii mele. Bunica mă mângâia povestindu-mi despre viaţa satului.

Bunicuţa avea părul alb şi drept, fin, lung , ochii căprui, nasul potrivit, gura ca o floare. Costumaşul ei maro avea culoarea mobilei din camera mea.

În fiecare săptămână ea făcea cornuleţe cu gem de prune, cu brânză sau cu mac.

Câteodată mă plimbam cu ea prin pădure şi ea îmi spunea:

-Rebeca, vezi ce frumos a creat Dumnezeu pădurea.

Eu îi zâmbeam cald şi ea îmi povestea de minunăţiile naturii.

Seara îi ofeream un buchet de flori de câmp gândindu-mă:

-Dumnezeu mi-a dat o bunică minunată!

Schipor Rebeca, cls. a V-a A

Cerbul

Odată un cerb veni să se adape la izvor. Îşi privi chipul în apă, mândru de coamele sale. „Păcat că nu-mi sunt şi picioarele la fel de arătoase“, se gândi el.

Într-o zi îl urmări un leu. Picioarele lui sprintene îl ajutau să fugă de duşman.

În goana-i, cerbul îşi încurcă coarnele între crengi. Nu a mai putut să fugă…

Bordianu Mihaiela, cls. a VI-a B

Scrisoare din viitor

Acum două zile am primit o scrisoare anonimă de la un anumit copil din viitor. Arăta foarte ciudat. Nu mai văzusem plicuri care aveau buton.

Am apăsat cu grijă. Plicul s-a deschis frumos.

Înăuntru erau o mulţime de ilustraţii, fotografii, nu ştiu cum au intrat acolo. Deodată totul deveni alb-negru, o roată mare m-a atras, în jur vedeam tot mai multe ceasuri care sunau fără oprire.

Am ameţit, totul era scufundat în întuneric…peste un moment, cât ai bate din palme s-a luminat totul şi un roboţel ciudat se plimba prin cameră. Spunea că el mi-a trimis scrisoarea ca să văd cum e viitorul. Am crezut că e o glumă a unui prieten însă când am ieşit afară un peisaj necunoscut zgâria norii imenşi şi roboţi ciudaţi se plimbau peste tot.

Am intrat într-o clădire ciudată, plină de computere. Am văzut după ce am scris numele oraşului meu cum arată el în anul 2349 şi am înţeles mesajul din viitor. Şcoala unde studiez acum se numea Info-Proiect, iar elevii făceau lecţiile doar pe calculator.

Viitorul acesta se nărui în clipa în care soarele mă trezi pătrunzând prin geamul camerei mele.

Buşu Dayana, cls. a VI-a A

Fluturaş jucăuş

Era o zi călduroasă de vară. Împreună cu prietenii mei am hotărât să mergem la pădure pentru a mai scăpa de zăpuşeala unei zile a lui Cuptor, denumirea populară a lunii iulie.

Ajungând în pădure am căutat un loc unde să fie umbră, dar şi soare, căci fetele doreau să facă plajă. Tot căutând am găsit o poieniţă ce părea să fie acoperită cu un covor multicolor de-ţi lua ochii. De jur împrejur copacii măreţi păreau a fi nişte soldaţi care stăteau de strajă şi totodată erau şi ca un zid de apărare pentru poieniţa colorată şi înmiresmată. Ne-am aşezat tabăra şi am început să ne jucăm. Deodată au apărut un roi de fluturaşi care voiau parcă să se joace cu noi. Dintre toţi unul ne-a captat atenţia. Era cel mai colorat fluturaş ce l-am văzut vreodată, parcă toate culorile din lume se întâlnesc în aripioarele lui. Ca nişte copii ce eram am hotărât să-l prindem. El ne alerga din floricică în floricică. Nimeni nu renunţa. Bineînţeles că nu l-am prins, dar în schimb eram aşa de obosiţi ca după o zi de muncă istovitoare.

A fost o zi deosebită pentru noi pe care nu cred că o voi uita niciodată.

Barbu Daniel, cls. a V-a A

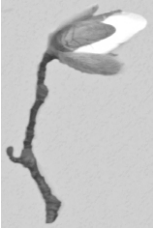

Cuvinte alese

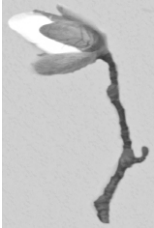

O noapte de vară

Era o noapte senină de vară. Neputând dormi din cauza căldurii am ieşit în grădina casei să mă răcoresc. Când am ajuns afară, am rămas mut de minunăţiile ce le vedeam. Părea că întreaga natură era într-o frumoasă sărbătoare. Cerul îşi aprinsese luminile, luna era ca o mireasă în mijlocul lor. Stelele erau diamantele nopţii, nu era lipsă nici carul mare, nici carul mic, cloşca cu pui, lumina unui avion ce licurea în văzduh.

Nu mă mai săturam privind la minunăţia boltei cereşti, abia atunci am văzut ce minunat arată cerul într-o noapte de vară.

Nici pământul nu era mai prejos. În grădină, merii şi perii, caişii şi vişinii păreau a fi nişte tineri voinici ce stăteau de pază împrejurul florilor care păreau a fi nişte domniţe frumoase.

Noaptea de vară în grădină a fost o oază de fericire, de lumină.

Barbu Daniel, cls. a V-a A

Deva

Cetatea Devei veghează oraşul acesta de ani şi ani, zidită pe un podiş al Transilvaniei. Acum ruina ei stă singuratică. Deva era şi este un oraş mare. Am fost pentru prima dată să-l vizitez acum un an. Tunelurile către cetate şi crucea de pe stânca cea mare întâmpinau turişti.

Pădurea ca un înveliş de protecţie protejează cetatea. Prin pădure trăiesc o viaţă insecte, flori, pomi…De sus de la cetate se vede tot oraşul. Oamenii erau ca nişte picături de nisip aduse de vânt. Am colindat şi prin pădure furându-i frumuseţea cu privirea.

În apropiere de Deva se află râul Mureş. Apa lui străluceşte în lumina soarelui precum sclipiciul de la ochiul mamei.

Când am ajuns în vârful cetăţii afară începea să se întunece. Înserarea se lăsa foarte repede, cerul părea să devină un platou de discotecă. În timp ce noi coboram prin pădure lăsam în urmă deva luminată de noapte.

Buşu Dayana, cls. a VI-a A

Oţelu Roşu

Localitatea mea, Oţelu Roşu, este aşezată pe valea râului Bistra.

Privit de sus pare un glob uriaş, albastru ce se strecoară printre dealuri. Ele, dealurile, înconjoară oraşul de jur împrejur ca nişte ostaşi medievali.

Pădurile în timpul verii sunt îmbrăcate cu haină verde şi te îmbată cu mirosul florilor de tei.

Oraşul este mai mic dar turnurile bisericilor înalte se zăresc din depărtare.

În zilele călduroase oamenii merg la pădure fiind foarte aproape. Aici se recreează foarte bine, fac grătare, culeg flori, beau apă proaspătă de la izvor.

Iarna, dealurile, vechi ostaşi medievali prind viaţă, deoarece copiii vin la derdeluş.

Oraşul meu este o oază de lumină şi verdeaţă. Noi ne putem bucura de toate frumuseţile naturii.

Geneanţu Florina, cls. a VI-a A, Gen. 3

Un oraş fermecat, ce ne este nouă drag,
Cu pădure, oameni buni, moştenit de la străbuni.
(O. R) **Pascu Dalida,** cls. a V-a, Gr. Şc. Ind.

Povestea codrului

Codrul este un loc plin de viaţă. În el trăiesc o mulţime de vietăţi: flori, arbori, animale, păsări, izvoare…

În mijlocul lui îmi place să trăiesc şi să-i ascult poveştile. Primăvară îmi povesteşte de setea de viaţă a naturii, vara toată natura luminează de viaţă, mângâiată de razele soarelui, toamna îşi îmbracă haina maronie în timp ce verdele se retrage spre o nouă primăvară, iarna străluceşte de lumina albă a zăpezii.

Codrul este mereu tânăr, este o primăvară veşnică ce se hrăneşte din rouă de viaţă.

Tănase Raul, cls. a VI-a A

În pădure

Era o noapte urâtă de toamnă când norii plumburii cuceriseră cerul. Ceaţa coborâse din văzduh. Deoarece era începutul toamnei frunzele copacilor nu căzuseră încă. Ploaia începuse.

Grangurul, rătăcit şi ud ca peştii intrase în frunzişul primului copac.

- Doamnă rămurică îmi oferi te rog şi mie găzduire în frunzişul tău?

- Poţi rămâne, dar să fii atent! Mai sus, pe-o ramură mai mare şi mai tânără îşi are locuinţa o bufniţă. Noaptea stă la pândă şi vânează orice trece prin faţă-i.

- Dar nu te va vedea, spuse o floare de sub copac.

- În nopţile cu ploaie mă adăpostesc şi eu pe unde pot.

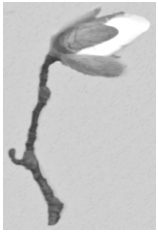

Petalele însorite ale copilăriei

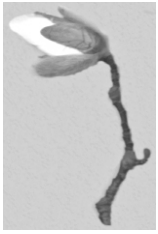

Acum trebuia să fiu cu prietenii mei, să plecăm spre ţările calde, dar din cauza ceţei şi a ploii am rămas aici, rătăcit.

- Cred că şi frunzişul meu trebuie să înceapă să mă părăsească.

- Eu propun să dormim şi să vedem odihniţi cum va fi mâine.

- De acord, au răspuns împreună rămurica şi floarea.

Norii plumburii au început să se retragă lăsând loc lunii. Lumina acesteia a ajuns în ochii adormiţi a bufniţei. Glasul ei speria noaptea…

Dimineaţa venise, iar soarele nu-şi mai arăta faţa şi razele. Când s-au trezit, grangurul şi rămurica au constatat că floricica nu rezistase frigului nopţii. Grangurul mulţumii de găzduire ramurii şi îşi luă zborul spre ţările calde.

Băilă Diana, cls. a VI-a A

O excursie de studiu

Era o zi plăcută de primăvară, când încă la primele ore ale dimineţii soarele strălucea pe cer. Nici o urmă de nori. Era marţi, ziua în care trebuia să pornim cu toţii într-o excursie de studiu la biologie.

Dis de dimineaţă am pornit împreună cu doamna profesoară în pădurea din apropierea şcolii.

Deoarece eram în clasa a VI-a studiam animalele. Ajunsesem la păsări. Trecusem la porumbel şi la cele de curte. În pădure puteam vedea doar păsările răpitoare, ca de exemplu: uliul găinilor, bufniţa, cucuveaua, vulturul sau păsări obişnuite ca privighetoarea, mierla, piţigoiul, rândunica şi vrabia sau cucul şi ciocănitoarea.

De cum am început să intrăm mai adânc în pădure am observat că într-un copac stătea o privighetoare. Cea mai pricepută dintre noi era Bianca. Ea ştia să recunoască orice cântec al păsărilor şi ne-a spus că în copac se afla o privighetoare. Acela era unul dintre puţinii copaci înfloriţi.

Daniela, cu un spirit de observaţie dezvoltat, a observat un piţigoi şi un sticlete. Aceste păsări ne-au fost mai târziu călăuze în a-l găsi pe George care se rătăcise de noi în spatele unor copaci din apropiere.

Pe la ora trei am pornit spre casă, iar doamna profesoară ne-a spus că pentru următoarea oră trebuie să facem un referat care să cuprindă descrierea tuturor păsărilor pe care le-am văzut.

Băilă Diana, cls. a VI-a A

Cine eşti tu?

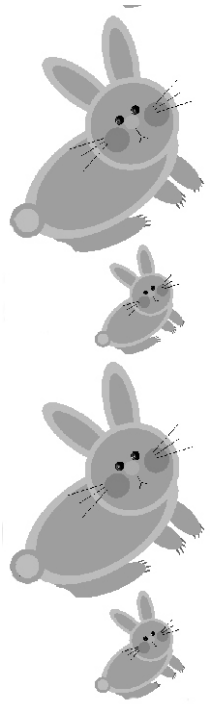

Eşti floarea iubirii?
Tu?
Frumoasă uşă ruginită
Spre care nimeni nu păşeşte,
Tu, nectar din iaurt cu miere
Sau lapte cu suc,
Sau bomboane cu varză?
O, da, tort şi cartofi prăjiţi,
Îţi place Omide,
A, ţie îţi plac frunzele,
Frunzele din tufişul ascuns
Sub uşa ruginită
Pe care o păzeşti
Sperând să devi regină,
Dar eşti doar o omidă
Şi trăieşti neînsemnată
Între micile vietăţi,
Aşa cum eu trăiesc printre oameni
Şi vreau să sparg
Uşile ruginite,
Să transformăm totul
În fericire…
Un vânt încet adie
Şi aduce în văzduh
Lumina mierii
Iubirii pe pământ
În orice vietate;
Pentru eternitate,
Natura, îmi zâmbeşte,
Omida îmi vorbeşte
Şi poarta-i acum verde,
Ai venit, tu,
Tu, zână bună?
Crăiasa fericirii…
Dar nu mi-ai răspuns
Cine eşti tu?
Tu, vis al jocului,
Al umbrei şi luminii,
Cine eşti tu?

Dulan Ioniţă,
cls. a V-a A

A sosit Paştele

Florile au înmugurit,
Toate au înflorit,
Păsărelele cântă voios,
Iar totul este frumos.
Iepuraşul a sosit,
Paştele el a vestit,
Lumina învierii
Pe pământ a strălucit.

Haba Beatrice,
cls. a V-a A

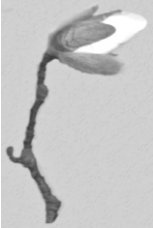

Joc şi cântec

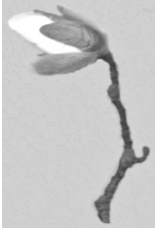

Cântecul elevilor certaţi cu şcoala

Şcoala-labirint, definiţie preferată
A elevilor ce nu învaţă;
La şcoală ca în cosmos se rătăcesc,
La năzbâtii se gândesc...
Elevii ce cartea nu iubesc,
La jocuri se-ngrămădesc,
Ca să schimbe cărţile,
Cu recreaţiile;
Mai sunt şi înamoraţi,
Scrisori de amor compun,
Fetelor ce fug de ei,
Căci sunt băieţi şmecheri;
Dacă o colegă vrea să ştie,
Ce înseamnă pozie,
Îi aduc flori de iubire
Şi-nvaţă poezia bine...
Ce-am scris e o parodie,
Eu sunt un micuţ actor,
Teatru joc la orice pas,
În pauze ne distrăm,
Cu versul meu ne jucăm,
Dar la ore învăţăm.

Dulan Ioniţă, cls, a V-a A

În pădure

Este vară. Eu cu trei prietene am pornit în pădure, deoarece soarele părea să topească pământul şi noi doream să ne răcorim în timp ce ne jucăm prin pădure.

Când am ajuns în pădure am observat copacii plimbându-se în sus şi în jos, în dreapta şi în stânga. Nu ne venea să credem. Noi ştiam că toţi copacii au rădăcini bine înfipte în pământ. Cu toate acestea copacii din această pădure se plimbau, alţii stăteau cu rădăcina înfiptă în apă ca să-şi procure hrana.

Dar de ce pădurea aceasta e atât de diferită? De ce se întâmplă atâtea lucruri ciudate? Când ne jucam cu mingea şi ea se ascundea în crengile unui copac, acel copac venea în faţa noastră şi ne cerea scuze că ne-a întrerupt jocul. Noi rămâneam fără cuvinte în faţa înţelepciunii pădurii.

Am început să vin zilnic în pădure şi istoria se repeta, doar atunci când ploua copacii stăteau la locul lor, parcă adormiţi.

Pădurea ascunde un mare mister, nedescoperit încă de oameni.

Preda Cristina, cls. a V-a A

Grădină fermecată,
În deşert aruncată.
(Oaza)
Smaia Daniela, cls. V, Gr. Şc.

E fruct aromat,
Din pomul cunoşterii luat.
(Mărul), cls. V, Gr. Şc.
Sîmtioni Georgiana

Ghicitoare
Vine iar la noi ţară
Şi trezeşte tot la viaţă,
E o oază de verdeaţă.
(Primăvara)
Pascu Dalida,
cls. a V-a, Gr. Şc. Ind.

Ghicitoare
Îţi deschide o poartă
Pe care tu să pătrunzi,
Cuvinte de-nţelepciune
Îţi sunt ghid. (Cartea)
Dăescu Crisina, cls. a V-a,
Gr. Şc. Ind.

Râul

Râul lin răsună încetişor,
De el ne va fi dor,
Căci vine iarna geroasă
Care îl va îngheţa îndată.

Haba Beatrice, cls. a V-a A

Au pălărie,
Cresc în păduri şi pe câmpie,
Mici umbrele fermecate
Într-un picior cocoţate.
(Ciupercile)
prof. **Adrian Popescu**

E floare parfumată,
Numele lacrimii poartă.
(*Lăcrămioară*), cls. V
Duma Florin,
Gr. Şc. Ind.

Cântecul

De copii el e cântat,
Dar şi de păsări,
El îţi umple sufletul de bucurii
Când eşti trist şi necăjit.

Haba Beatrice, cls. a V-a A

Stele albe din cer ninse.
(Fulgii), **Dăescu Cristina**

Părinţii mei

Eu pe lume am părinţi
Care sunt ca nişte sfinţi,
Sunt ca păstorii cu mieii,
La pieptul lor am crescut,
Taina iubirii părinteşti am cunoscut
Şi adevăraţii prieteni,
Doar pe ei îi iubesc
Cât pe lume o să vieţuiesc.

Oniţoiu Andrada, cls. a V-a A

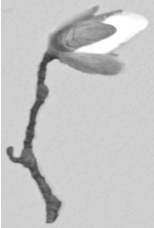

Gânduri din suflet de copil

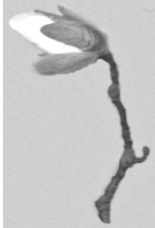

Îngheţata otrăvită

Îmi amintesc că la vârsta de 10 ani eu şi Bianca, prietena mea cea mai bună am vrut să facem îngheţată, deoarece era cald afară şi eram singure acasă. Aşa am urmat reţeta tradiţională a Biancăi care bineînţeles nu era originală, era ceva, un gând din capul ei.

Am început. Am luat ingredientele şi ne-am pus să facem îngheţată. După ce am terminat, în loc de fructe am pus dulceaţă, iar în loc de iaurt am pus făină. Nouă ni s-a părut acceptabilă. Am făcut un castron mare mare, aşa că am păstrat şi pentru mama, surorile şi bunicul. Bunicul a mâncat cel mai mult şi apoi o săptămână a avut indigestie. Erau vinovate ingredientele.

Mult timp după, a fost recunoscută această îngheţată în familie.

Ilin Ana-Maria, cls. a V-a C

Doi cocoşi

Într-o gospodărie fermierul avea trei vaci, patru oi, douăzeci de găini şi trei cocoşi.

Unul dintre cocoşi, Joni, era foarte bogat, în râme, încât nu mai avea loc în coteţ, din ce avea mai mult, tot mai dorea. Altul, Jimi, nu prea avea şi când prindea o râmă, o mânca. Altul, Jojo, sărac azi găsea o râmă şi o împărţea şi pe mâine pentru zile grele.

Joni şi Jimi s-au luat într-o zi la harţă pentru râme…era din ce în ce mai rău, se ciupeau, se-mpingeau şi la un moment dat au căzut frânţi spunând:

-Râma asta-i a mea.

-Ba a mea.

Băiatul stăpânului văzându-i le-a împărţit râma în bucăţi egale, iar lui Jojo îi oferise multe râme pentru că el era mulţumit cu ce are.

Băilă Diana, cls. a VI-a A

Bucată din curcubeu şi Jimmy

Pe balta clară, barca molatecă plutea.

Alături de alte bărci, barca mea preferată, foarte bătrână, mică cât un ţânţar, dar foarte colorată, inscripţionată „Bucată din curcubeu“, stătea şi aştepta să meargă la pescuit cu bătrânul pescar Jimmy.

Vântul bătea foarte tare în dimineaţa în care am zărit-o din nou, abătută, aşteptându-l pe Jimmy. Norii plumburii se aşezaseră peste baltă, păsările se ascunseseră, frumosul soare nu-şi arătase încă razele lui călduroase. Toate acestea erau semne clare că ploaia se apropie.

Totuşi Jimmi a ieşit la pescuit. Când soarele a zărit pe Bucată de curcubeu pe ape s-a ivit de după nori. Norii s-au transformat parcă în păsări şi au zburat şi toată natura zâmbea prietenilor ce pluteau pe apa bălţii, în lumina caldă a soarelui.

Băilă Diana, cls. a VI-a A

Furtuna

Este o seară plăcută de vară, când regina nopţii apare mai târziu pe cerul senin ce ascunde unde şi unde nişte nori. Stelele au însoţit-o mândre, erau asemenea unor bucăţi de aur. Toate au ieşit de după deal. Se pare că acolo stau ascunse când pe cer apare măreţul soare.

Eu stăteam în casă lângă şemineu când deodată, privind spre geam am văzut cum regina nopţii îşi pierde strălucirea, cerul era acum cenuşiu, norii s-au adunat împreună supăraţi şi plumburii, stelele se ascundeau triste în timp ce un zgomot infernal de tunet rupse liniştea văzduhului.

După câteva momente începu furtuna… toata natura era speriată.

Într-un târziu am adormit. Dimineaţă, soarele îmi făcu cu mâna arătându-mi că totul e la fel, încă mai plin de viaţă.

Băilă Diana, cls. a VI-a A

Frumuseţea unei nopţi de vară

Era o zi frumoasă de vară, iar soarele cel alb începu să apună. În locul lui apăru luna cea clară care lumina tot cerul şi prevestea venirea nopţii. Se anunţa o noapte călduroasă de vară.

Grupurile de stele păreau să prindă diferite forme, nişte forme ciudate. Toţi oamenii priveau cu uimire. Explicaţia nu a întârziat să apară, o stea căzătoare îşi părăsea locul.

Natura are misterele ei. Noaptea, frumuseţea multor mistere greu de pătruns.

Gherescu Ramona, cls. a V-a A

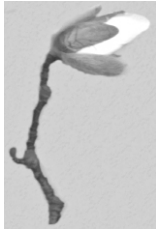

Să ne reamintim...

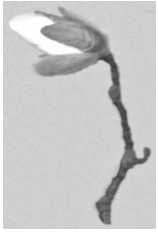

Fişă de lucru - www.didactica.ro

Bătute de vânt, petalele celor trei flori s-au risipit. Ajută-le tu să-şi regăsească locul !

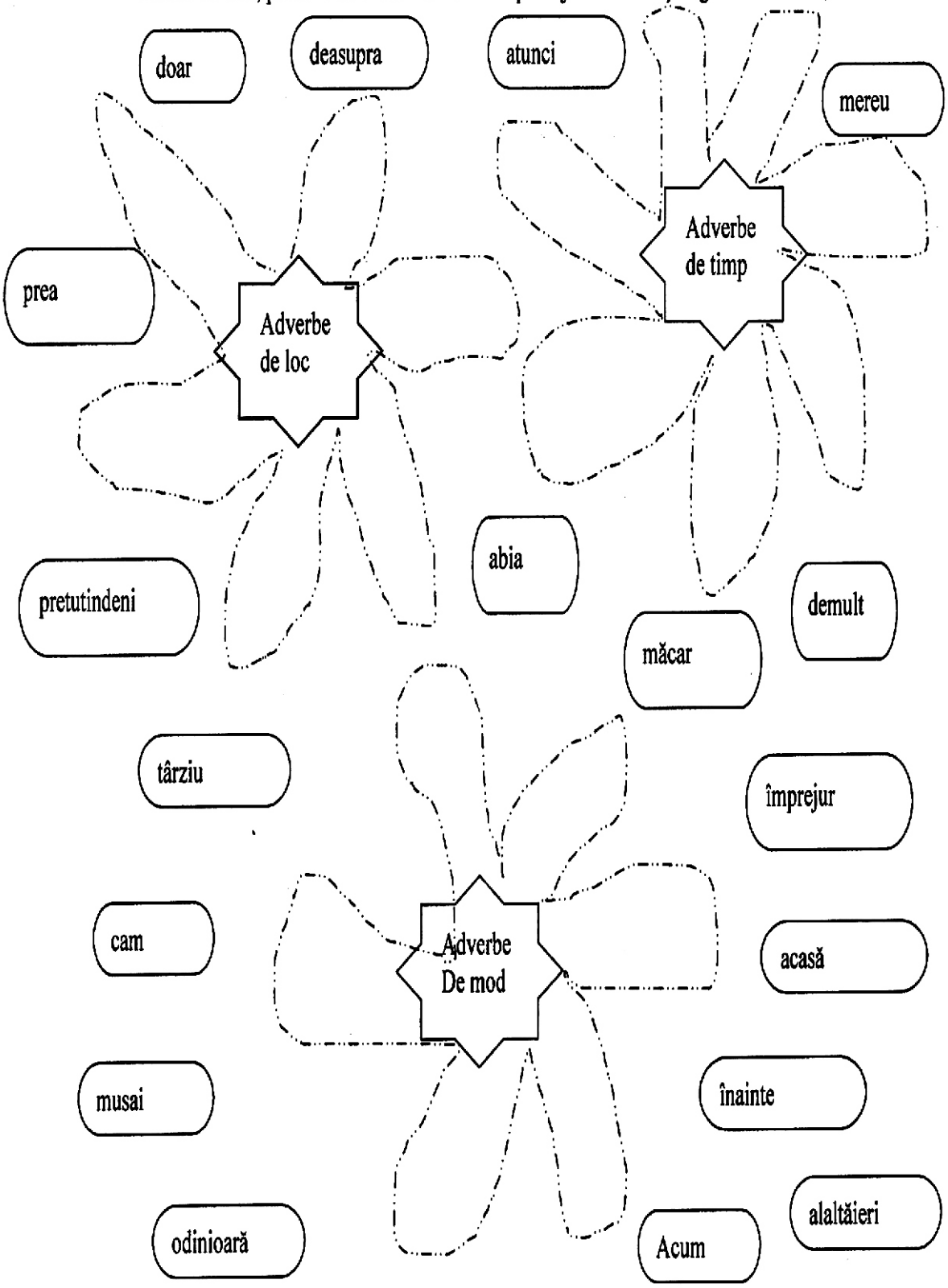

MUGURAŞII

Anul II, Nr. 7 iulie-august-septembrie 2008
Foaie de creaţie literară realizată de către profesorii:
Popescu Ana-Cristina de la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu,
Giurcă Simona Petronela de la Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu şi
Popescu Adrian de la Şcoala cu clasele I-VIII, Verendin - Luncaviţa
sub egida parteneriatului între cele patru instituţii de învăţământ.
Director: Ghiorghioni Rozina - Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu
Director: Găină Adriana - Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Director: Ienea-Erimescu Elisaveta - Şcoala cu clasele I-VIII, Verendin-Luncaviţa

Notă: Foaia de creaţie literară Muguraşii apare de patru ori pe an.

Discursul dirigintelui la finalul cls. a VIII-a

Au trecut patru ani care au rămas închişi undeva într-o frumoasă cutie a timpului, perioadă în care am comunicat, eu, ca dirigintă şi profesoară de limba şi literatura română şi voi, ca elevi ai mei. Sunteţi prima mea generaţie de elevi la care am fost dirigintă pe perioada unui ciclu gimnazial şi veţi avea mereu un loc aparte în sufletul meu. Voi aţi fost şi veţi rămâne unici. Acum, fiecare, în funcţie de personalitatea sa, de idealurile şi năzuinţele sale îşi va lua zborul spre necunoscut, va lăsa copilăria şi va pluti pe aripile zânei albe ce e adolescenţa, folosindu-se în viaţă de sfaturile dirigintei, iar pasionaţii de limba şi literatura română încercând să descifreze o viaţă tainele limbii sau misterele operelor literare. Eu vă doresc mult succes în viaţă. Să reuşiţi să treceţi toate examenele vieţii, căci după cum spunea poetul George Coşbuc „O luptă-i viaţa/ Deci te luptă.“ Bunul Dumnezeu să vă călăuzească paşii şi să vă lumineze calea în viaţă, dar să nu uitaţi din când în când, în drumul vostru să vă mai întoarceţ i privirea spre frumoasele amintiri ale anilor de gimnaziu, ascultând versurile poetului Mihai Eminescu: „Când amintirile-n trecut/ Încearcă să mă cheme/ Pe drumul lung şi cunoscut/ Mai trec din vreme în vreme.“

Prof. Giurcă Simona Petronela

Liceu, tărâmul tinereţii veşnice

Era o zi neobişnuită. În aer se simţea o aromă stranie de culori, un curcubeu al toamnei alcătuit din fâşii de lumină, surâsul frunzelor abia îngălbenite, zâmbetul soarelui, ploaia fermecătoare a vântului ce adia blând ducând pe aripi parfumul suav al florilor de toamnă.

Paşii mei treceau un prag, un prag sfânt, pragul liceului meu.

Totul în jur părea să fie o rază ruptă dintr-un paradis, căci aici, pe acest tărâm al fericirii am petrecut şi petrec şi acum cele mai frumoase momente din viaţa mea.

În urmă cu cincisprezece ani îmi deschisese braţele, într-o zi atât de feerică, liceul meu. Eram un boboc ce se bucura parcă de primii zori ai vieţii. Adolescenţa, cea mai frumoasă zână mi-a întins şi ea mâna, profesorii mei dragi care îmi sunt acum colegi m-au pregătit să devin om şi vreau să le mulţumesc cu toată căldura sufletului meu pentru acest lucru.

Acum, liceul meu, atât de drag mie, a devenit a doua mea casă, căci am primit misiunea, în calitatea de profesor să îndemn paşii altor mii şi mii de mlădiţe ce-i trec pragul în fiecare toamnă cu sufletul încărcat de vise şi speranţe.

Liceului meu, nu i-aş putea găsi o definiţie, însă un lucru e sigur, e o rază a sufletului, o rază ce o ţin mereu vie, un paradis ce călăuzeşte paşii oamenilor în viaţă, tărâmul tinereţii veşnice.

Profesor: Giurcă Simona Petronela

Colectivul redacţional:
profesor: ***Popescu Ana-Cristina*, preşedinte şi redactor şef**
profesor: Giurcă Simona Petronela, **vicepreşedinte**
profesor: Popescu Adrian, **redactor coordonator**

Membrii colectivului de creaţie:
elevii celor patru instituţii de învăţământ
Tehnoredactare computerizată:
prof. **Popescu Adrian**
şi prof. **Popescu Ana-Cristina**
Culegere text: prof. **Popescu Ana-Cristina**

Muguraşi de Semenic

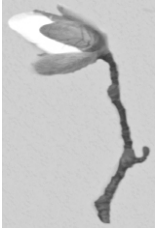

Elevii Şcolii cu clasele I-VIII, Verendin participă cu drag la realizarea Foii de creaţie literară „Muguraşii“

Elevii: Gaiţă Ileana, Gaiţă Petronela, Ienea Anişoara-Vali, Ienea Iosif, Juca Anamaria, Jurchescu Ion, Jurchescu Ion Adrian, Marincat Mariana-Gabriela, Muntean Petronela Anişoara, Mutaşcu Simona, Panacea Maria, Şerengău Ana, Şerengău Ioana, Vrăjitor George, vă mulţumesc pentru invitaţia de a colabora prin intermediul Foii de creaţie literară Muguraşii şi vă invită în cele câteva slove ce urmează să lecturaţi istoricul localităţii Verendin.

Istoria denumirii satului meu

Înainte să sosească aici primii oameni, pe acest deal a fost o pădure de brazi.

Cei dintâi locuitori au fost doi veri. Ei şi-au construit case din pădurea de brazi.

Văzând oamenii din vale acest lucru au venit şi ei în acest loc pentru a-şi construi case.

Acum erau mai mulţi. Aveau în primul rând nevoie de o biserică ca să se roage lui Dumnezeu să-i ajute şi au construit o biserică chiar dacă la început în acest sat erau mai multe neamuri: români, unguri, italieni.

Cu timpul oamenii au vrut să-şi extingă satul şi au făcut case şi pe o câmpie. Sub casele acestea se spune că ar exista o mină.

Fiind din ce în ce mai mulţi locuitori s-au gândit că pot să fie şi ei trecuţi ca locuitorii unui sat de munte, însă pentru a se putea face acest lucru aveau nevoie de un nume pentru satul lor. Gândindu-se la cei doi veri i-au pus numele Verendin.

Cu trecerea timpului casele din lemn şi acoperişurile din paie au fost înlocuite cu altele noi, la fel de frumoase ca la oraş. Acum casele sunt din cărămidă, biserica luminează cu strălucirea ei satul, iar şcoala noastră este nouă, călduroasă şi frumoasă îndemnându-ne să pătrundem în tainele ştiinţelor.

Elevii: Şerengău Ana, Gaiţă Ileana, Marincat Mariana-Gabriela, Mutaşcu Simona

Satul meu - lucrare

„Istoria reprezintă oameni şi fapte.“ Pr. prof. Şerengău Petru şi elevii cls. a V-a, a VI-a şi a VII-a s-au ocupat de culegerea datelor de istorie familială şi realizarea unei lucrări care reprezintă activitatea de cercetare istorică a elevilor despre propriile familii şi a satului în general.

A fost odată o femeie pe nume Gaiţă Maria care era născută în anul 1901, a trăit 104 ani până în anul 2005. Ea ştia multe poveşti, dar cea mai frumoasă era a satului nostru, Verendin.

Oamenii din satul nostru erau aşezaţi lângă un râu, mai în jos. Când ploua, casele oamenilor se inundau. De aceea unii dintre ei au hotărât să se mute mai la deal.

Locuitorii de lângă râu i-au numit pe oamenii care locuiau mai sus „Verii din Deal“. De la denumirea aceasta a provenit numele satului nostru, Verendin.

Ocupaţiile de bază a oamenilor din aceste locuri erau: cultivarea pământului şi creşterea animalelor.

La început casele erau din lemn, iar într-o casă locuiau douăsprezece, treisprezece persoane. Azi casele sunt din cărămidă. Oamenii au lucrat în Pusta Banatului pentru a-şi înmulţii bucatele şi pentru a trăi mai bine.

Instituţiile din sat erau: biserica, căminul cultural ce era făcut din paie cu geamuri foarte mici şi o şcoală veche.

Acum totul este nou şi frumos.

În anul 1974 a fost construită şcoala cea nouă, şcoala în care noi învăţăm astăzi şi care a fost renovată în anul 2006.

Satul meu e aşezat la poalele muntelui Semenic, natura este ca o oază de rai, aerul este curat, te aşteptăm cititorule să vizitezi satul nostru drag.

Elevii: Muntean Petronela, Ienea Anişoara, Gaiţă Petronela, Panacea Maria, Ienea Iosif, Juca Anamaria

Juca Anamaria, Panacea Maria, Gaiţă Petronela vă invită să vă verificaţi cunoştinţele.

Rezolvă:

1. A fost ales domnitor în Ţara Moldovei şi Ţara Românească.
2. A fost primul rege al românilor.
3. A fost domnitorul Moldovei şi a scris opera *Descrierea Moldovei*
4. A fost voievodul Transilvaniei şi are în titulatură numele localităţii Hunedoara.
5. A înfăptuit prima unire, domnitor al Ţării Româneşti.
6. A fost domnitorul Moldovei şi a ridicat multe locaşuri de cult.
7. Domnitor al Ţării Româneşti căruia i-a fost închinată o baladă populară.
8. Împărat roman, cuceritorul Daciei.
9. Domnitor al Ţării Româneşti ce a avut o bătălie la *Rovine în câmpii*.
10. Majoritatea sunt --------- ?!

Răspunsuri:

Alexandru Ioan Cuza
Carol
Dimitrie Cantemir
Iancu de Hunedoara
Mihai Viteazul
Ştefan cel Mare şi Sfânt
Constantin Brâncoveanu
Traian
Mircea cel Bătrân
Domnitori

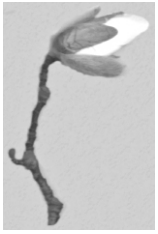

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (Seneca cel Tânăr)

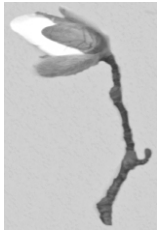

Concursul Mihai Eminescu, faza pe şcoală, cls. a V-a, 2008
(Olimpiada de limba română)

„Ziori de ziuă se revarsă peste vesela natură,
Prevestind un soare dulce cu lumină şi căldură.
În curând şi el apare pe-orizontul aurit,
Sorbind roua dimineţii de pe câmpul înverzit.

El se-nalţă de trei suliţi pe cereasca mândră scară
Şi cu raze vii sărută june flori de primăvară,
Dediţei şi viorele, brebenei şi toporaşi
Ce răzbat prin frunzi uscate şi s-arată drăgălaşi.

Muncitorii pe-a lor prispe dreg uneltele de muncă.
Păsărelele-şi dreg glasul prin huceagul de sub luncă.
În grădini, în câmpii, pe dealuri, prin poiene şi prin vii
Ard movili buruienoase, scoţând fumuri cenuşii.

Caii zburdă prin ceairuri; turma zbeară la păşune;
Mieii sprinteni pe colnice fug grămadă-n răpigiune,
Şi o blândă copiliţă, torcând lâna din fuior,
Paşte bobocei de aur lângă-un limpede izvor.“

(Vasile Alecsandri, ***Dimineaţa***)
huceaguri-pădure tânără şi deasă,
tufiş ceairuri-loc de păşune (regionalism)

I. (30 de puncte)
Pornind de la ideile şi imaginile artistice ale textului citat, scrie o compunere de 25-30 de rânduri. În redactarea compunerii vei avea în vedere următoarele cerinţe:
-vei propune un titlu potrivit compunerii,
-vei folosi descrierea, imagini artistice, figuri de stil,
-vei respecta cele trei părţi ale unei compuneri: introducere, cuprins şi încheiere
-vei prezenta, într-o manieră personală, tema propusă

II. (20 de puncte)
Alcătuieşte un dialog de 10 rânduri între soare şi câmpie. Pentru a obţine punctajul maxim vei respecta următoarele cerinţe
-vei folosi personificarea, (2 p.)
-vei folosi o comparaţie, un epitet, o repetiţie, o imagine cromatică şi una vizuală, (10 p.)
-vei folosi două cuvinte antonime şi două cuvinte sinonime (6 p)
-vei propune un titlu potrivit dialogului (2 p.)
-vei transcrie sub dialog: personificarea, comparaţia, epitetul, repetiţia, imaginea cromatică, imaginea vizuală, cuvintele antonime şi cuvintele sinonime

III. (40 puncte)
Citeşte cu atenţie poezia ***Dimineaţa*** de Vasile Alecsandri şi răspunde la următoarele cerinţe:

1. Precizează rima poeziei 3 p.
2. Arată semnificaţia versului „Şi cu raze vii sărută june flori de primăvară,“ 4 p.
3. Transcrie un cuvânt ce conţine hiat, unul ce conţine diftong, un cuvânt derivat cu prefix şi unul derivat cu sufix 8p.
4. Precizează câte litere şi sunete au cuvintele: **dulce, huceagul** 4 p.
5. Precizează modul, timpul, persoana, numărul, forma şi funcţia sintactică a verbului: **fug** 4 p.
6. Transcrie din text un verb la modul gerunziu şi conjugă-l la modul indicativ, timpurile: imperfect şi mai mult ca perf. 5 p.
7. Alcătuieşte un enunţ în care substantivul ***păsărelele*** să îndeplinească funcţia de subiect şi nume predicativ, precizează cazul în care stă substantivul 4 p.
8. Precizează la următoarele substantive ***(uneltele de muncă***): felul, numărul, genul, cazul, funcţia sintactică şi dacă sunt sau nu sunt articulate 8 p.

Notă: Se acordă 10 puncte din oficiu
prof. Popescu Ana-Cristina

Codrul, toamna

Era toamnă. Frunzele ruginii cădeau din copaci.

Andreea se pregătea de şcoală. În drumul ei, ea aude o voce strigând-o. Vocea se aude din nou:

- Sunt eu, Andreea! Spuse codrul din faţa ei.
- De unde şti cum mă cheamă, codrule? Întrebă ea.
- Te cunosc de mult, Andreea! Spuse codrul.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Andreea curioasă.
- Păi, uită-te la mine! Am rămas fără frunze, iar celorlalţi codrii le-au mai rămas câteva. Sunt cel mai urât dintre codrii de aici! Spuse trist codrul.
- Nu-i adevărat! Eşti un codru frumos ca toţi ceilalţi, numai că picându-ţi frunzele mai repede decât celorlalţi, primăvara, tu o să ai frunze verzi şi flori frumoase, primul, codrule! Îl încurajă Andreea.
- Mulţumesc, Andreea! Spuse codrul cu lacrimi în ochi. M-ai făcut să cred în mine, iar pentru asta, la primăvară, am să te las să culegi câte flori vrei!Spuse codrul.
- Mulţumesc, codrule! Spuse Andreea şi îşi continuă drumul spre şcoală.
- Când a ajuns acasă, le povesti părinţilor întâmplarea pe care o s-o ţină minte mult timp de aici încolo.

Drăgan Alexandra Diana, cls. a V-a A

O zi de toamnă

Într-o zi de toamnă am mers la prietenul meu să ne jucăm.

După un timp, ne-am uitat pe geam. Vântul care adia uşor a început să bată din ce în ce mai tare. Norii cenuşii veneau gonind, acoperind cerul albastru şi soarele strălucitor. Din depărtare venea un zgomot care se transforma într-o bubuitură, apoi cerul se aprindea şi săgeţi erau trimise spre pământul liniştit.

Vântul zmulgea frunzele ruginii care erau purtate de vânt în sus şi în jos, parcă jucându-se cu păsările agitate şi speriate. Oraşul a fost cuprins de o perdea deasă. Pe marginea trotuarelor pârâiaşe înspumate umpleau şanţurile. Eu şi prietenul meu eram foarte, foarte îngroziţi de fenomenele ciudate.

Fruja Lucian, cls. a V-a A

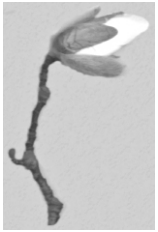

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (Seneca cel Tânăr)

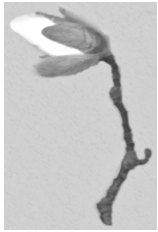

Părţile de vorbire neflexibile

Adverbul

Definiţie:
Este partea de vorbire neflexibilă care arată o caracteristică a unei acţiuni, stări sau însuşiri.

Determină verbe, adjective sau alte adverbe

Ex. Ea adormi ***târziu.***

Felul adverbului: După formă: -simple: aşa, aici, acasă, bine… -compuse: devreme, niciodată…

După înţeles:
- adverbe de mod: abia, aşa, da, nu…
- adverbe de loc: aici, acolo, sus, departe…
- adverbe de timp: acum, ieri, azi…
- adverbe relative: cum, unde, când, de unde… (apar în prop. exclamative, cu punct)
- adverbe interogative: cum? unde? când? (apar în prop. interogative)
- adverbe nehotărâte: undeva, cumva, oricum, oarecum, oriunde, oricând…
- adverbe negative: nicăieri, deloc, nu…
- adverbe predicative: probabil, fireşte, desigur…
- adverbe de mod cantitative: mai, puţin…

Funcţii sintactice:
- complement circumstanţial de loc: unde? S-a oprit ***aici.***
- complement circumstanţial de mod: cum? Vorbeşte ***corect.***
- complement circumstanţial de timp: când? A sosit ***ieri.***
- atribut adverbial: care? Ce fel de? Tema ***de azi*** a fost uşoară.
- nume predicativ: Este ***uşor*** a scrie. (după verb copulativ)
- predicat verbal**:** ***Fireşte*** că vine.

Gradele de comparaţie ale adverbului:

1. pozitiv: greu

2. comparativ:
- de inferioritate: mai puţin greu
- de egalitate: la fel de greu, tot atât de greu
- de superioritate: mai greu

3. superlativ:
- relativ: - de inferioritate: cel mai puţin greu;
- de superioritate: cel mai greu
- superlativ: foarte greu, absolut de greu…

Prepoziţia:

Definiţie: partea de vorbire neflexibilă ce exprimă raportul sintactic de dependenţă în propoziţie. Ea nu are funcţie sintactică.

Feluri:
- simple: la, cu, de, în, pentru…-compuse: de la (prin alăturare), despre, deasupra (prin contopire)

Prepoziţiile cer anumite cazuri:
- acuzativ: în, pe, de… A mers la film.
- dativ: graţie, datorită, mulţumită, conform, contrar, potrivit... - *Datorită* lui a venit.
- genitiv: asupra, contra, împotriva, în spatele, în faţa... Mihai este *împotriva* lui.

Interjecţia

Definiţie. Partea de vorbire neflexibilă prin care se exprimă senzaţii, sentimente, imită zgomote din natură. Unele interjecţii pot avea funcţii sintactice.

Felul: - interjecţii propriu-zise: vai, of…
- onomatopee - imită zgomote din natură: buf, poc,
- sunetele scoase de animale: cip-cirip, cu-cu
- de adresare: măi, mă, bre…
- predicative: iată, uite, hai, marş, zbâr…

Funcţii sintactice:
- subiect: *Cip-cirip* se aude.
- predicat verbal: *Hai* acasă!
- complement circumstanţial de mod: Raţa merge *lipa-lipa*
- complement direct: Am auzit *buum*!
- atribut interjecţional:- Zgomote de *pac-pac* se aud.
- nume predicativ: E *vai* de el.

Conjuncţia

Definiţie: Este partea de vorbire neflexibilă ce exprimă raportul de coordonare în propoziţie şi de coord. şi subordonare între prop. unei fraze:

Felul:
- **simple**: că, şi,
- **compuse**: ca să, fiindcă

Coordonatoare: leagă două propoziţii sau părţi de propoziţie de acelaşi fel
Ion şi Ioana dansau. Am citit / şi am scris./

- coordonatoare copulative: şi, nici, precum şi
- coordonatoare adversative: dar, iar, însă, ci
- coordonatoare disjunctive: - ori, sau, fie
- coordonatoare conclusive: deci, aşadar, prin urmare

Subordonatoare: introduc diferite tipuri de subordonate: să, că, dacă, ca să, căci, deoarece**...**

prof. Popescu Ana-Cristina

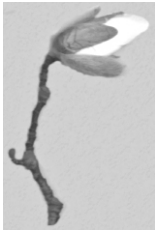

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (Seneca cel Tânăr)

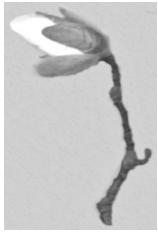

Fişă de lucru, propusă de prof. Ana-Cristina Popescu

A. Pornind de la basmul popular *Aleodor Împărat* precizează înţelesul următoarelor expresii:

-A se topi d(e)-a-n-picioarele
-A dobândi un copil
-La marginea groapei
-A fii la ceasul morţii
-A-şi da obştescul sfârşit
-A duce pe cineva păcatul să
-A fi nevoie de cap
-A da gură
-A face legătura
-A-i râde stelele de frumoasă

B. Identifică o expresie folosită de un scriitor în operele sale, basmul cult.

C. Dă exemple de alte expresii folosite în operele fantastice.

D. Precizează sinonimele următoarelor cuvinte: stârpitură, procopseală, gloată, teafăr, a se istovi

E. Pornind de la aceste expresii alcătuiţi un basm. Trebuie să ţineţi cont şi de toate elementele specifice acestei opere literare.

Evaluarea fişei de lucru:

A. Pornind de la basmul popular *Aleodor Împărat* precizează înţelesul următoarelor expresii:

A se topi d(e)-a-n-picioarele - a slăbi, a se prăpădi încetul cu încetul
A dobândi un copil-a i se naşte cuiva un copil
La marginea groapei- aproape de moarte
A fii la ceasul morţii-a fii aproape de moarte
A-şi da obştescul sfârşit- a muri
A duce pe cineva păcatul să -a greşi
A fi nevoie de cap+a fi pândit de moarte
A da gură-a certa
A face legătura-a cădea la o învoială
A-i râde stelele de frumoasă- nespus de frumoasă

B. Identifică o expresie folosită de un scriitor în operele sale, basmul cult.

Scriitorul Ion Creangă în basmul cult „Harap Alb“ foloseşte expresia „a da o gură“. Ea se regăseşte şi în basmul *Aleodor Împărat*. Mihai Eminescu în basmul „Făt-Frumos din lacrimă“ utilizează expresia „a fi nevoie de cap“, expresie întâlnită şi în basmul *Aleodor Împărat.*

C. Dă exemple de alte expresii folosite în operele fantastice.

„m-ai băgat în toate grozile morţii“ - m-ai îngrozit,
„a mâna porcii la jir“ - a sforăi

D. Precizează sinonimele următoarelor cuvinte:

stârpitură - fiinţă nedezvoltată
procopseală - căpătuială, înavuţire
gloată - mulţime de oameni
teafăr - sănătos
a se istovi - a se sfârşi, a muri

prof. Popescu Ana-Cristina

Test de evaluare a cunoştinţelor dobândite în cls. a IV-a

Redactează o scrisoare de mulţumire doamnei învăţătoare, pentru grija cu care ţi-a îndrumat paşii în viaţă. (3 puncte)

Care cuvinte au sens opus celor date: a afirma, adevăr, acceptabil, iute, a iubi, încredere, locuit, sănătos (0,20 X 8 = 1,60 puncte)

Construieşte o propoziţie după schema: (1 punct)

S	PV	C	A	A
====	===	====	====	===
Subst.	Verb	Subst.	Subst.	Adj.

Analizează sintactico-morfologic cuvintele din următorul enunţ: Pe faţa lui zăreai lacrimi uscate de vântul primăverii. (0,30 X 7 = 2,10 puncte)

Alcătuieşte enunţuri cu următoarele omofone:

sau / s-au; săi / să-i; ia / i-a;
sa / s-a; la / l-a; neam / ne-am.

(0,20 X 6 = 1,20 puncte)

Întregeşte cu verbe proverbul:

„*Cine... de dimineaţă, departe ...*“ (0, 10 puncte)

(Se acordă 1 punct din oficiu)

prof. Popescu Ana-Cristina

Test de evaluare, cls. a VII-a

<u>În golul înalt de sub picioarele mele, se întindea</u> spre răsărit noianul fără hotar al munţilor pitici, ce-şi ridicau cu sfială, parcă, piscurile lor viorii în văpaia de aur a soarelui înflăcărat; aburii uşori şi străvezi ca o reţea alburie şi subţire de aţă de paianjen împânzeau imensitatea nemărginitelor deşerte.

1. Precizează modul de expunere folosit în text.
2. Rescrie din text un epitet cromatic, o comparaţie.
3. Extrage din text un cuvânt care să conţină diftong, unul care să conţină hiat, unul care să conţină triftong.
4. Transcrie din text două cuvinte derivate cu prefix şi două cuvinte derivate cu sufix. Precizează dacă ai găsit un derivat parasintetic.
5. Alcătuieşte enunţuri în care verbul ***<u>a ridica</u>*** să aibă sensuri diferite, precizează-le. (4 enunţuri)
6. Analizaţi cuvintele subliniate din text.
7. Dă exemplu de o locuţiune verbală şi una adjectivală (nu din text).
8. Alege un verb din text şi fă enunţuri cu el trecându-l la toate cele trei diateze (pasivă, reflexivă şi activă).
9. Alcătuieşte o descriere care să conţină în introducere textul de mau sus dând un titlu potrivit.

Prof. Popescu Ana-Cristina

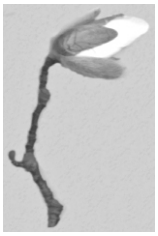

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (Seneca cel Tânăr)

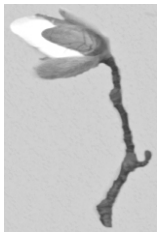

Test de evaluare, propus de prof. Ana-Cristina Popescu

„Atunci Aleodor întinsese coprinsul său şi pe moşia lui Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, luă de soţie pe fata lui Verdeş împărat şi se întoarse la împărăţia lui.

Când îl văzură gloatele venind teafăr, alături de o soţioară de-i râdea şi stelele de frumoasă, îl primiră cu mare bucurie; şi urcându-se din nou în scaunul împărăţiei, domni şi trăi în fericire, până se istoviră.

Iar eu încălecai pe-o şea şi v-o spusei dumneavoastră aşa.“

(Aleodor Împărat)

A. Scoate ideea principală din fragmentul citat.

B. Identifică un element real şi unul fantastic în text.

C. Argumentează în cinci - zece rânduri că textul de mai sus este un basm.

D. Rescrie o expresie fantastică, specifică basmului în care se regăseşte o personificare.

E. Care este modul de expunere folosit în fragment.

F. Care este personajul ce simbolizează binele în fragment şi care este personajul ce simbolizează răul.

G. Dă exemple de două elemente specifice basmului cu aplicaţii pe fragmentul citat.

H. De ce textul de mai sus este o creaţie populară?

I. Cu ce personaj din fragmentul citat ai vrea să te asemeni?

J. Explică bucuria întregului popor la întoarcerea lui Aleodor acasă.

K. Transformă cu ajutorul sufixării substantivul împărat în adjectiv. Alcătuieşte o propoziţie în care acest adjectiv să aibă valoarea de epitet.

L. Scrie un scurt basm pornind de la următorul enunţ: Împărăţia lui Verdeş Împărat a fost vrăjită să îşi piardă curajul.

Baremul de corectare şi notare

A. Ideea principală din fragmentul citat este: Întors în împărăţia sa, Aleodor o ia de soţie pe fata lui Verdeş Împărat. 0,50 p.

B. Un elementul real din text constă în căsătoria lui Aleodor cu fiica lui Verdeş Împărat, iar un element fantastic este personajul secundar Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop. 0,50 p.

C. Fragmentul citat aparţine deznodământului unui basm, deoarece este ilustrată biruinţa binelui asupra răului prin învingerea personajului negativ Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop şi căsătoria personajului principal pozitiv ce îşi redobândeşte şi împărăţia mărind-o cu ţinutul personajului malefic.

Aparţinând ultimului moment al acţiunii, deznodământul, apare în fragmentul citat şi o formulă de încheiere specifică basmului: „Iar eu încălecai pe-o şea şi v-o spusei dumneavoastră aşa.“

De remarcat sunt şi cuvintele dar şi expresiile populare şi fantastice prezente în fragment: *coprinsul, gloatele, teafăr, de-i râdea şi stelele de frumoasă, se istoviră.*

Se poate observa în cele relatate mai sus că fragmentul aparţine unui basm prin biruinţa binelui împotriva răului, pezenţa personajului fantastic Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, regăsirea unor expresii specifice acestei specii literare, a formulei de încheiere. 1p.

D. O expresie fantastică specifică basmului ce conţine o personificare este „o soţioară de-i râdea şi stelele de frumoasă“. 0,50p.

E. Modul de expunere folosit în fragment este naraţiunea. 0,50p.

F. Personajul care simbolizează binele în fragment este Aleodor, iar cel care simbolizează răul este Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop. 0, 50p

G. Un element specific basmului în fragment ar fi biruinţa binelui împotriva răului, a lui Aleodor împotriva lui Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, iar un alt element specific basmului ar fi formula de încheiere: „Iar eu încălecai pe-o şea şi v-o spusei dumneavoastră aşa.“ 0,50p

H. Textul de mai sus este o creaţie populară, din cauză că nu are autor, are un caracter anonim, colectiv (au participat mai mulţi de-a lungul timpului la creaţie), oral (s-a transmis prin viu grai) şi tradiţional (căsătoria, un moment important în viaţă). 0,50p.

I. 0,50p.

J. Poporul se bucură la întoarcerea lui Aleodor acasă, deoarece vor fi conduşi de un împărat drept, bun, blând, milos trăsături ce vin în antiteză cu cele ale personajului negativ învins de el. 0,50p.

K. Împărătesc

Palatul <u>împărătesc</u> are privirea spre soare. 1p.

L. 2,50p.

Se acordă 1p. din oficiu.

Prof. Popescu Ana-Cristina

Test - clasa a V-a

Subiectul I

Povesteşte basmul „Aleodor Împărat“ având în vedere elementele specifice acestei specii literare.

(50 puncte)

Subiectul II

1. Conjugă verbul **<u>a citi</u>** la modul indicativ timpurile: imperfect, perfect simplu şi mai mult ca perfect.

2. Alcătuieşte enunţuri în care substantivul **<u>carte</u>** să fie trecut pe la următoarele cazuri şi funcţii sintactice:

- caz nominativ, subiect;
- caz acuzativ, complement direct;
- caz acuzativ, compl. circumstanţial de loc;
- caz dativ, complement indirect;
- caz genitiv, atribut substantival.

3. Alcătuieşte enunţuri în care verbul **<u>a fi</u>** să fie pe rând: copulativ, predicativ şi auxiliar.

4. Pronumele personal de politeţe.

(Fiecare cerinţă se notează 10 puncte - adică 40 puncte)

Notă: 10 pucte din oficiu

Prof. Popescu Ana-Cristina

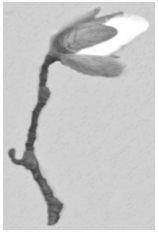

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (Seneca cel Tânăr)

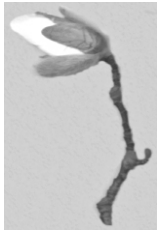

Fişă de lucru,
propusă de prof. Ana-Cristina Popescu
Personajele basmului

A. Personajele basmului sunt selectate din lumea reală, eroul basmului românesc este Făt-Frumos, modelul ideal al tânărului la sat (fiu de împărat sau om simplu). Puterile lui sunt limitate dar învinge, în final, prin calităţile sale deosebite: forţă, frumuseţe fizică, curaj, vitejie, dragoste de adevăr, spirit de dreptate.

Numeşte un personaj pozitiv dintr-un basm popular şi unul dintr-un basm cult.

B. Adversarii personajului pozitiv sunt, de obicei, personaje supranaturale, cu o putere fizică neobijnuită, reprezentând forţele răului, trăiesc într-o lume diferită de a eroului pozitiv, într-un alt tărâm. Lipsite de agerimea minţii au în stâpânire obiecte miraculoase cu ajutorul cărora obţin succese sau au calitat, viclenia. Exemple de astfel de personaje (balauri, scorpii, zgripţuroaice, căpcăuni, zmei etc.)

Dă exemplu de un personaj negativ supranatural dintr-un basm popular şi un personaj negativ dintr-un basm cult. Ai putea da exemplu de un alt personaj dintr-o altă operă literară cultă, diferită de basm (nuvelă, roman) care trăieşte într-un alt tărâm, însă are posibilitatea să pătrundă în viaţa firească a unui om?

C. Pentru a ieşi biruitor din confruntarea cu personajele fabuloase, monstruase, eroului din basm i se alătură personaje din lumea reală (personaje personificate: cal, albină etc.) sau personaje fantastice (Ochilă, Sfânta Duminică).

Dă exemplu de un astfel de personaj dintr-un basm popular şi unul dintr-un basm cult.

D. În confruntările sale cu forţele răului, eroul din basm foloseşte anumite obiecte miraculoase (oglindă, pieptene) şi substanţe cu calităţi tămăditoare (apa vie, apa dulce, apa moartă)

Dă exemplu de un basm popular şi unul cult unde se regăsesc obiecte miraculoase sau tămăduitoare.

E. *Precizează ce înseamnă termenii: fantastic, miraculos, supranatural.*

F. *Arată un fenomen miraculos într-un basm, apoi într-o altă operă diferită de basm.*

G. Acţiunea într-un basm se petrece într-un timp real şi fantastic cu folosirea cifrelor simbolice şi unităţi de timp ca de exemplu *trei zile şi trei nopţi.*

Puteţi da exemplu de o nuvelă a scriitorului Mircea Eliade în care acţiunea să se desfăşoare într-un timp real şi fantastic cu folosirea cifrelor simbolice şi unităţi de timp.

Evaluarea fişei de lucru

A. Un personaj pozitiv dintr-un basm popular este Aleodor Împărat din basmul cu acelaşi nume, iar un personaj pozitiv dintr-un basm cult este Harap Alb din basmul cu acelaşi nume al scriitorului Ion Creangă.

B. Un exemplu de personaj supranatural negativ dintr-un basm popular este Jumătate-de-om călare-pe-jumătate-de-iepure-şchiop, din basmul *Aleodor Împărat*, iar Spânul este un personaj supranatural negativ dintr-un basm cult, *Harap Alb* al scriitorului Ion Creangă.

Un personaj, Domnişoara Christina, din romanul *Domnişoara Christina* a scriitorului Mircea Eliade pătrunde în viaţa reală dintr-un alt tărâm, cel al morţii.

C. Un personaj fabulos ce i se alătură lui Aleodor Împărat, personajul basmului popular este ştiuca care îl ajută în una din încercările de a se ascunde de fiica lui Verdeş Împărat, iar un personaj fabulos ce i se alătură lui Harap Alb, personajul basmului cult este Gerilă care îl ajută să biruiască cuptorul încins, camera în care trebuiau să se odihnească peste noapte.

D. Aleodor Împărat se foloseşte de un solzişor, iar în Harap Alb apare puterea tămăduitoare a apei (vie şi moartă)

E. Fantastic înseamnă fenomene, întâmplări create şi plăzmuite de imaginaţie, care nu există în realitate.

Miraculos arată un produs uimitor, totalitatea fenomenelor supranaturale dintr-o operă.

Supranatural artă ceva care este mai presus de forţele şi legile naturii, a lumii reale, miraculos, fantastic.

F. Un fenomen miraculos în basmul popular *Aleodor Împărat* este metamorfoza personajului Aleodor când trebuie să se ascundă de fata împăratului, în basmul cult „Făt-Frumos din lacrimă“ a scriitorului Mihai Eminescu întâlnim metamorfoza eroului într-o floare, iar în nuvela *Şarpele* a scriitorului Mircea Eliade putem vorbi de metamorfoza Andronic-Şarpe. Tot un astfel de element miraculos îl întâlnim în nuvela *Les trois Grâces* prin dubla viaţă a personajului Frusinel ce oscilează între tinereţe şi bătrâneţe.

G. O nuvelă a scriitorului Mircea Eliade în care acţiunea să se desfăşoare într-un timp real şi fantastic cu folosirea cifrelor simbolice şi unităţi de timp este *La ţigănci*. Timpul real este Bucureştiul, iar cel fantastic locul numit „La ţigănci“. Cifra simbolică este aici trei: ora trei, trei fete, trei încercări de a ghici ţiganca.

prof. Popescu Ana-Cristina

Toamna

A venit din nou toamna. Zilele sunt tot mai scurte, iar nopţile mai lungi. Soarele nu mai are putere să încălzească pământul ca în zilele de vară. Păsările călătoare şi-au luat de mult zborul spre ţările însorite.

În livezi munca e în toi.

Se văd coşuri pline cu fructe aromate: mere, pere, gutui şi struguri. Se mai zăresc oameni căţăraţi pe scară, culegând fructe, alţii ducând coşurile încărcate.

Ei profită de zilele frumoase care au mai rămas până la lăsarea frigului şi începutul iernii care se apropie cu paşi repezi.

Şi totuşi, toamna este atât de frumoasă.

Balaşcă Vetuţa Romina, cls. a V-a A

Petale de roze din suflet de copil

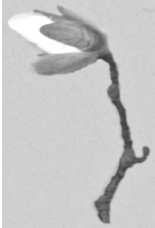

Povestea codrului

Codrul este un loc plin de vietăţi, cu toate acestea este încărcat de linişte.

Minunăţiile codrului încântă privirile oricăror trecători. Prin tufişurile înverzite şi pline de viaţă îşi au sălaşul arici, păsările dau concerte pe crengile copacilor. Izvorul murmură în timp ce căprioara bea apă păzită de către copacii înalţi de ochii fiarelor sălbatice. Veveriţa are culoarea pădurii şi se joacă fericită. Până şi furnicile, şi melcii te încântă cu lumea lor.

Indiferent de anotimp codrul are o frumuseţe aparte. Primăvara renaşte la viaţa, întinereşte, înverzeşte, vara este asemenea unui rege, toamna îşi îmbracă haina ruginie, iarna pe cea a purităţii.

Codrul ascunde cele mai frumoase mistere.

Tănase Raul, cls. a VII-a A
Băilă Cristina, cls. a VI-a C

Legenda anotimpurilor şi descoperirea ghiocelului

Legenda spune că a existat o regină rea, de gheaţă care vroia să fie 12 luni pe an pentru a controla totul. Dar se spunea că mai avea trei surori bune: Primăvara, Vara şi Toamna.

Acestea nu aveau o putere aşa de mare ca a surorii lor, iarna, din acest motiv nu o putem opri.

Iarna puse stăpânire pe pământ timp de trei luni: decembrie, ianuarie şi februarie, până când sora sa primăvara, ajutată de vară şi toamnă au reuşit să o înfrângă, transformând-o cu puterile lor într-un ghiocel gingaş care apărea la sfârşitul iernii pentru a vesti finalul ei, înfrângerea acesteia.

Având în vedere că anul are 12 luni, fiecare anotimp va stăpâni câte trei luni pe pământ, iar Iarna închisă în ghiocel nu va putea stăpâni decât trei luni pe an.

Preda Cristina, cls. a VI-a A

Patru frumuseţi dezvăluite

Primăvara a venit,
Florile au înflorit,
Soarele ne-a încălzit,
Frumuseţea ne-a uimit.

Iată vine vara,
Uite căprioara…
Zburdă pe câmpii,
Lângă-ai ei copii.

Toamna a sosit,
Norii ne-au zărit,
Frigul ne-a îngrozit,
Iarna a venit…

Iarna ne-a trezit,
Frigul a venit,
Zăpada ne-a speriat,
Iarna a plecat.

Preda Cristina, cls. a VI-a A

Mediul înconjurător

Curăţenia s-o păstrăm,
Pentru mediu să-l salvăm,
Pe iarbă să nu călcăm,
Pomii să îi protejăm,
Aerul curat să fie,
Să mă protejeze pe mine,
Dacă nu păstrăm curat,
Aerul e poluat!

De la mediu să căutăm
Metode să-l protejăm,
De la deal pân` la câmpie
Aerul curat să fie,
Pân` la munte,
Pân` la deal,
Oxigen curat să ai,
Pentru noi să nu mai fie
Boli periculoase mie.

Preda Cristina, cls. a VI-a A

Soarele

Soarele te-alintă dulce,
Cu căldură te seduce
Când zâmbeşte după frig,
Primăvara a venit.
Dar ce mult durează asta…
Acum toamna pleacă acasă.
Până iarna se ascunde,
Primăvara vine iară
Şi acum o nouă vară
Pentru tine domnişoară.

Preda Cristina, cls. a VI-a A

Cerul

Este lin ca şi un râu,
E albastru ca şi marea,
Este fumos ca şi o floare
Şi senin ca sufletul nostru.

Haba Beatrice, cls. a VI-a A

Pisica din vis

Într-o noapte am visat că mă plimb pe stradă. Dintr-o dată am auzit un „miau“.

Era o pisică mică, cu ochii albaştri.

Am luat-o în braţe, era foarte slăbită şi murdară. Am dus-o acasă şi am spălat-o, i-am pus de mâncare şi am culcat-o. În timp ce dormea mă gândeam la ce nume să-i pun. Lisabeta?…Ynu?…Kiryda?…Da, Kiryda este perfect. Când s-a trezit am început s-o strig Kiry şi m-am jucat cu ea.

Atunci m-a trezit mama să merg la şcoală. M-am sculat şi am început s-o caut pe Kiry, am strigat-o, dar totul era în zadar. Atunci am realizat că a fost un vis frumos care s-a terminat.

Vladu Alina, cls. a VI-A C

Petale de roze din suflet de copil

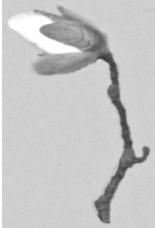

Toamna

Toamna este anotimpul în care cad frunzele ruginii şi se formează un covor de frunze minunat.

Frunzele ca nişte îngeraşi veseli dansează în văzduh. Cântecul lor se aude când vântul suflă duios şi dulce.

De la depărtare frunzele sunt asemenea unor pete mici. Pe poteci frunzele au diferite culori: maronii, galbene şi rar verde deschis.

În aer se simte mirosul de toamnă şi aerul curat. Copii veseli şi vioi aleargă repede, repede pe poteci ca să adune frunze galbene şi maronii.

Frunzele ruginii şi vântul cântând duios şi dulce îmi aduce în suflet parfumul de toamnă.

Cornean Claudiu, cls. a V-a A

Bucuria de a fi copil

Este o zi frumoasă şi se apropie 1 iunie.

Toţi copiii sunt bucuroşi, pentru că se vor da pungi, spectacole pentru copii. Eu şi prietenele mele abia aşteptăm să mergem, pentru că se ţine la Jgheabu, Ziua Copilului, lângă râul Bistra, într-un brâu de pădure şi va fi foarte frumos.

Cu o zi înainte de 1 iunie am ieşit în oraş cu prietenele mele şi am povestit ce bine o să ne simţim mâine. Putem admira frumuseţea oraşului înconjurat de un brâu de pădure, pădure ce îşi îmbrăcă de curând haina verde, să ascultăm murmurul izvorului, să ne veselim privirea de jocul apei Bistra ce brăzdează oraşul şi nu în ultimul rând să ne bucurăm de serbarea dată cu prilejul Zilei Copilului.

A doua zi, de ziua copilului, am mers la plimbare până la Jgheabu. Acolo era multă lume şi se afla o scenă unde cântau copiii de grădiniţă. Am ocupat un leagăn şi am urmărit spectacolul.

Seara m-am întors acasă şi am hotărât să scriu pe o coală de hârtie o compunere. În timp ce scriam compunerea soarele mergea spre apus într-o lumină măreaţă, iar stoluri de rândunele zburau sub cerul albastru.

Trăieşte copilăria!

Geneanţu Florina, cls. a VII-a A

Sunt o floare

Sunt o floare
ce răsare
iubită de soare;
de inima mea
şi de dragostea ta.

Vladu Alina, cls. a VI-a A

Anotimpurile

Se-nvârt întruna după soare
Şi-n horă acum e primăvară,
Cireşu-nfloreşte, apoi e vară
Şi-apoi vin strugurii în toamnă
Şi flori de nea avem la iarnă.

Geneanţu Florina, cls. a VII-a A

Doi ţânţari

Într-o zi atât de minunată,
Doi ţânţari au început
să se bată,
Unul pentru o căpşună,
Altul pentru o prună,
Cum se băteau ei aşa
A intervenit cineva:
De ce vă bateţi fără rost,
Hai împărţiţi ce-aveţi
Şi prieteni rămâneţi.

Băilă Diana, cls. a VII-a A

Prietenul meu

Am un papagal
Tare jucăuş,
Este mititel
Şi isteţel.

Azi de dimineaţă
I-am adus în faţă
O felicitare:
Te iubesc tare.

Stanciu Georgiana,
cls. a VI-a C

???

Are ace mai multe
decât un ceas,
Umblă tiptil prin pădure,
Un năsuc umed te-atrage
Ca să vezi că este un…
Arici

Buşu Dayana, cls. a VI-a A

La picnic

Într-o dimineaţă Andreea şi prietenii săi: Alin, Dan, Daniela, Bogdan şi Ariana au mers la plimbare pe o pajişte.

Apoi copiii s-au aşezat pe o pătură la umbra unui pom şi au scos din sacoşe ce au adus fiecare. Bogdan a adus o minge de fotbal, iar fetele au adus o sticlă de suc şi nişte fursecuri, Dan a adus pătura.

Toţi au gustat din cele făcute, iar băieţii au jucat pe urmă un meci de fotbal contra fetelor câştigând.

Seara au mers spre casă. Fiecare va povesti părinţilor frumoasa zi ce a trecut.

Stanciu Georgiana, cls. a VI-a C

???

Are coamă dar nu e cal,
Îl am în buzunar.
Leul

Mîţu Raul, Mălăescu Armand,
cls. a VII-a A

Petale de roze din suflet de copil

Magia pădurii în plină toamnă

Este o după-amiază dezmierdată de vântul plăpând al toamnei. Mă plimb domol pe poteca împodobită de frunze. Stratul gros al frunzelor galben-maronii a reuşit să mărginească cărarea. Singurii prieteni care i-au rămas pădurii sunt vântul şi frigul.

Intru în pădure şi văd cum pare totul o imagine. Farmecul toamnei a schimbat totul în ceva nevăzut trecând de „foarte frumos“ şi ajungând la ceva ce nu a mai văzut „pământul“. Copacii sunt trişti, pentru că le-au pierit frunzele. Soarele palid printre ramurile nemişcate mai luminează încă.

Ploaia pălmuieşte parcă cu fiecare picătură tulpina copacilor, vântul ridică frunzele ude de la pământ.

Răcorea serii se lasă încet, iar noaptea îşi aşterne perdeaua peste pământul mohorât.

Barbu Lidia, cls. a V-a A

Ghicitoare

Te învaţă să citeşti
Şi cu drag să povesteşti,
Literele să le scri,
Ia ghiceşte cine-o fi?
Învăţătoarea

Buşu Dayana, cls. a VII-a A

Tomna

A venit toamna.

Cu mantia ei argintie învăluie marile păduri, iar podoabele ei, frunzele arămii, cad pe pământul umed asemeni unor lacrimi de rouă.

Păsările călătoare îşi încep migrarea. Noapte codrul vâjâie şi vântul rece bate pe câmpi, un văl de ceaţă se aşterne.

Soarele duios nu mai încălzeşte ca altădată, iar natura se pregăteşte de iarna care vine în curând.

Buga David, cls. a V-a A

Căţeluşul meu

Am un câine mic, mic, mic,
Este mic dar şi voinic,
Îl sărut pe mititel
Şi-l alint în fel de fel.

Mama lui e supărată,
Că în seamă nu-i băgată,
Dar şi ea este iubită
Şi la fel de ocrotită.

Când din somn eu mă trezesc
Numai la ei mă gândesc,
Înainte să plec la drum
Eu le dau micul dejun.

Mîţu Raul, Mălăescu Armand cls. a VII-a A

Vara şi toamna

Vine vara bine-mi pare,
Toţi copiii ies la soare,
Ne jucăm şi ne distrăm,
Şi în Bistra ne scăldăm.

Vine toamna friguroasă,
Toţi copiii intră-n casă
Şi se-apucă de-nvăţat,
Căci cu joaca au terminat.

Mîţu Raul, Mălăescu Armand, cls. a VII-a A

Primăvara

Primăvara a sosit,
Pomii au înflorit,
Soarele a răsărit,
Copacii înmuguresc
Şi florile înfloresc,
Cerul e albastru,
Iarna a trecut,
Păsările cântă
Şi primăvara a sosit.

Mîţu Raul, Mălăescu Armand, cls. a VII-a A

Fluturaşul

Un fluturaş ce zboară
Se plimbă pe câmpii
Şi-n joaca lui frumoasă
Săracul se lovi.

O aripă şi-a frânt
Şi cu un ultim gând
Iertare şi-a cerut
De la Dumnezeu Prea Sfânt.

Simion Diana Simina, cls. a VII-a A

Imaginea mamei

Mama mea e ca o floare,
Este o rază de soare,
Faţa ei zâmbitoare
La mine se uită oare?
Da.
E mama,
Mă iubeşte
Şi de-aceea mă priveşte.

Petraş Denisa, cls. a VI-a A

A venit vacanţa

Vacanţa a sosit,
Cărţile le-am părăsit,
Toată ziua ne jucăm,
De soare ne bucurăm,
Căci va veni un an mai greu,
Cls. a VI-a o să-ncepem,
Acum noi ne recreem.

Boldea Petronela, cls. a VI-a A

Imagini scăldate în cuvinte

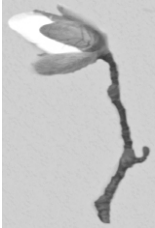

Legenda Irisului

A fost odată ca niciodată că de n-ar fi nu s-ar povesti, o împărătească putred de bogată care avea două fete frumoase ca două flori, cu părul blond ca razele soarelui, deştepte, că doar aveau profesori cu cinste în lume.

Erau tot timpul fericite, cu zâmbetul pe buze şi nu ştiam cum să mai facă să-i vadă pe toţi, dar ele aveau şi o mică slăbiciune, frica de furtuni.

Într-o zi au plecat împreună, Luisa şi Iris la o plimbare, mai bine zis la un picnic în pădure, dar nu erau singure, erau cu prinţul Iustinian, prinţul pentru care se certau.

Erau în pădure când prinţul îi spuse Luizei că o va lua de soţie.

-Nu este corect, glăsui Iris, iniţiala numelui meu coincide cu al numelui tău…

-Mie îmi plac fetele spontane ca Luiza.

În momentul următor începu furtuna, o furtună înfricoşătoare, fulgera, tuna.

Iris a fugit speriată spre negură afundându-se în pădure. În acel moment Iris a alunecat şi a dispărut.

Când soarele a reapărut alungând furtuna a transformat lacrimile Luizei ce căzură pentru Iris în rouă, roua era pe locul unde dispăruse Iris şi în acel loc a apărut o floare.

Luiza a botezat-o Iris, după numele prietenei sale

Astăzi această floare uimeşte prin frumuseţea ei, frumuseţe ce a primit-o de la fata dispărută în pădure.

Băilă Diana, cls. a VII-a A

Mama mea

Mama mea scumpă şi dragă
Care mă iubeşte şi mă ocroteşte
Zi şi noapte mă veghează,
Eşti steaua mea norocoasă,
Eşti ca luna de frumoasă,
Te admir ca pe o flore deschisă şi parfumată,
Te iubesc precum căprioara îşi iubeşte iedul,
Tot timpul te voi iubi,
Te voi respecta mereu,
Vei fi veşnic în sufletul meu.

Stan Nicoleta Evelina, cls. a VI-a A

???

Este o casă mare, rotundă şi verde,
Înăuntru cu pereţi roşii
În care trăiesc zeci de locuitori negrii.
Pepenele

Băilă Diana, cls. a VII-a A

Pădurea de argint

Intrând în pădurea deasă am rămas fără cuvinte, aici totul pare să fie dintr-o lume de basm.

În crâng razele soarelui mângâie frunzele copacilor arginti care adăpostesc în scorburile lor mici mii de solişti cu voci de aur. Iarba transfigurată de bobiţe de rouă argintie pare a fi o mare lucitoare în care soarele îşi oglindeşte razele.

Uimită înaintez în această pădure de vis şi deodată, în faţa mea apare ca din pământ un stejar cu totul şi cu totul de argint, semănând cu un pom de argint, împodobit de mâini maiestre. La poalele stejarului susura cristalin un izvor cu apă lină, în luciul căreia se oglindea cerul albastru, brăzdat de stoluri mii. Apropiindu-mă încet, devin părtaşă la ceva de nedescris, o întreagă orchestră de păsări măiestre dau concert în faţa stejarului de argint.

La urechea mea se aude dulce şi suav un „cu-cu“ care părea să-mi cânte numai mie.

Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama că este ceasul, vizita mea în pădurea de argint se terminase.

Geneanţu Florina, cls. a VII-a A

Fluturele din camera mea

Este o zi frumoasă de primăvară. Soarele străluceşte şi toate creaturile din natură au prins viaţă. Razele soarelui încălzesc cu multă dragoste pământul.

Eu, stând în cameră privesc cu atenţie toate mişcările făcute în natură. Este minunat să văd păsările vorbind între ele şi pomii înfloriţi.

Dintr-o dată zăresc în camera mea un fluture sclipitor de culoare aurie stând pe floarea culeasă de mama. Era un fluture gingaş.

Mi-am zis că este un semn de bucurie al revederii primăverii. Voiam să-l păstrez dar mi-a fost milă de el, zborul lui era diferit. Am fost foarte impresionată de frumuseţea fluturaşului încât i-am făcut portretul.

Privind cu atenţie mişcările fluturaşului m-am dus să o chem pe mama, iar când m-am întors fluturaşul zburase.

Mi-a lăsat ca amintire parfumul lui de aripioare, în mintea mea a rămas imaginea lui împreună cu primăvara adorată.

Cerbulescu Ribana, Avram Roxana,
cls. a VII-a A

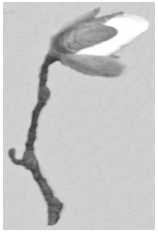

Petale de roze din suflet de copil

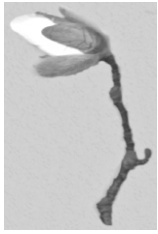

Vacanţa mare

Azi cărţile am predat,
Orele s-au terminat,
Dar la şcoală tot venim,
Căci de nu absenţe primim…
Pentru că vara a venit
Şi vacanţa a sosit,
Tot copilu-i fericit,
Dar când toamna vine
Mă întristează şi pe mine,
Pentru că începe şcoala,
Cel mai bine-i vara,
E vacanţa mare,
Noi ne bucurăm de soare
Şi de libertate,
Căci nu mai avem teme la mate,
Nici la geografie,
Nici biologie,
Am uitat de toate,
Distracţie cât se poate.

Gherescu Ramona, cls. a VI-a A

Vara

Mirosul florilor înflorite, căldura soarelui de pe cer, gâzele şi fluturii care zboară în văzduh ne anunţă că a sosit anotimpul meu preferat, vara.

Toţi copii se bucură că a venit vacanţa. Vacanţa mare. Nu este acea comedie de la televizor, este chiar vacanţa, vacanţa în care copiii se joacă liberi, nu mai învaţă zi de zi, au teme dar nu atât de multe ca până acum când erau la şcoală. Copiii au teme ca în fiecare vacanţă ca să nu uite ce au învăţat în acel an şcolar, dar cu toate astea majoritatea dintre noi copiii ne facem timp şi pentru ele, apoi ne putem juca în voie.

Ne putem juca în iarba verde şi plină de rouă câteodată.

Vara ne aduce multe bucurii: copacii încep să dea roade, fructele cele mai plăcute nouă, copiilor s-au copt. Vara este cel mai frumos şi plăcut anotimp.

Gherescu Ramona, cls. a VI-a A

Găsiţi floricelele şi plantele din cuvintele:
Lin, îmbujorat, roşiatică, Crina, liliachiu, Socrate

Jurma Cristina, cls. a VII-a B

Cartea fermecată

Ionel e un băieţel de 8 ani. Provine dintr-o familie nu foarte bogată. Este un băieţel cuminte şi conştiincios. Îi plăcea foarte mult şcoala, iar cărţiile erau modul lui de a se simţi liber.

Într-o zi întorcându-se de la şcoală cu un morman de cărţi în braţe i s-a făcut rău şi a căzut la pământ.

După câteva ore a trecut pe acolo vărul său. S-a speriat şi a anunţat-o pe mama lui Ionel. L-au dus la spital. Când colegii lui au aflat vestea au cumpărat un volum de romane istorice.

Au mers la spital cu volumul dar adevărata surpriză era o sumă de bani strecuraţi în volum.

Aşa şi-a dat seama Ionel că nu trebuie să judeci o carte după copertă.

Ilin Ana-Maria, cls. a VI-a C

Vacanţa

Vacanţa a venit,
Soarele a răsărit,
Florile au înflorit
Şi pădurea a-nverzit.

Băilă Diana,
cls. a VII-a A

Beatrice

Bea e colega mea,
Este prietena ce vrea
Să ne ajutăm mereu
Şi la bine, şi la rău
Şi mi-e soră cum vreau eu.

Oniţoiu Andrada,
cls. a VI-a A

Mama

Mama mea e cea mai bună,
Ea seamănă cu o lună,
Sclipeşte zi şi noapte,
Pentru ea,
Inima mea,
Bate.

Petraş Denisa, cls. a VI-a A

???

Cine vine cu
steluţe,
Din văzduh
şi din câmpii
Şi cu frig
şi haină albă?
Iarna

Hoban Daiana,
cls. a VII-a A

Pe câmpia năzbâtilor şi a durerii

Într-o zi frumoasă de mai, am plecat cu toată familia la picnic, pe câmpie. Acolo am făcut grătare, iar după aceea ne-am jucat volei, fotbal şi rugby.

Cum eram desculţă, am alunecat pe iarbă, am căzut şi am călcat într-o viespe.

Imediat am început să plâng. Mama a zis:

-Nu plânge!

-Dar ...mamă?

-Stai pe pătură şi o să fie bine.

Atunci mama a luat ceva rece şi mi-a pus la picior ca să nu mi se umfle.

Păţania a fost foarte urâtă şi dureroasă.

Kocis Laura, cls. a VI-a C

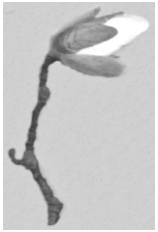

Petale de roze din suflet de copil

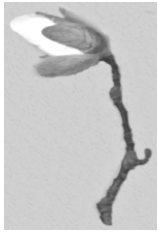

Clasa mea

Vacanţa s-a sfârşit. Venise şi timpul şcolii după acele trei lungi, dar foarte plăcute luni de vacanţă. Am revăzut-o în acea zi pe doamna dirigintă, Popesu Ana-Cristina de care mi-a fost foarte dor. În afară de ea mi-am revăzut colegii.

Când am intrat în clasă am constatat că totul era la fel, parcă vacanţa nu ar fi existat niciodată. Clasa înfăţişa aceiaş veselie pe care o avea ca în prima zi în care am descoperit-o.

Băncile erau aranjate frumos, tablourile eru şterse de praf, având un aspect plăcut, tabla părea că ne aşteaptă cuprinsă de dorul nostru, cât timp am abandonat-o în vacanţă.

Mi-am ales un nou coleg de bancă, foarte de treabă, deoarece ne înţelegem super bine. Colegii sunt aceiaşi dar parcă s-au mai cuminţit şi ei puţin, probabil s-au maturizat. Săptămânile au trecut şi noi am devenit tot mai uniţi pe zi ce trece şi de aici am început să ne înţelegem tot mai bine, în loc să glumim unii pe seama altora, acum ne ajutăm şi ne distrăm cu toţii împreună. Şi aceia care nu se comportau frumos au învăţat să facă parte dintr-un grup, lăsând la o parte răutăţile, ajungând să fie respectaţi de restul colegilor.

Cu toţii am crescut, ne-am maturizat şi am învăţat să facem parte dintr-un colectiv unit care nu exista în totalitate cu ani în urmă, iar care acum începe să fie apreciat de toată lumea.

Preda Cristina, cls. a VI-a A

Început de şcoală

Mare, mic, de eşti pitic
Nu-i nimic,
La vârsta normală
Eşti din nou la şcoală.

Lângă mulţi copii,
Ce-i vezi zi de zi,
Cad frunze ruginii
Pe alei şi câmpii.

Toţi elevii merg la şcoală,
Căci e toamnă iară
Şi miroase a cerneală,
A hârtie şi oboseală.

Preda Gabriela Dagmar, cls. a VII-a

Joc

Eu mă uitam la lumină
Şi Rebeca mi-a lipit o bulină,
Eu am văzut un brad
Şi am început să cad,
Eu am văzut un nor
Şi mama se uita la izvor,
Alina a tăiat un copac, pin
Şi s-a făcut lin,
Tu te dai mare
Şi tare.

Spulber Mariana, cls. a VI-a A

Ploaia

Pe-o câmpie verde
Şi pe-un lan uitat,
Plouă, plouă, plouă,
Tot mai ciudat.

Şi se-ntinde ploaia
Pe un loc adânc
Şi îndată
Se formează o apă.

Schipor Rebeca, cls. a VI-a A

Umor

Prof.: De ce nu ţi-ai scris tema de vacanţă elevule X?

Elevul: Mi-am scris-o domnule profesor dar când să plec de la bunici mi-au furat câinii caietul, căci s-a uns din greşeală şi au mâncat-o.

Caranda Nicolas, cls. a VII-a B

Cine sunt izvoare în cer?
(Norii)

Mustaţă Darius, cls. VI A

Jocul animalelor

Raţa face mac-mac
Şi găina cot-codac,
Vaca face muuu
Şi câinele uuu,
Bufniţa cântă huhu
Şi cucul, cu-cu.

Vigh Laura, cls. a VI-a A

Clasa mea

Clasa mea e ultimul cuvânt pe care nu poţi să-l uiţi vreodată.

Clasa începe cu „c“ de la colegi şi se termină cu „a“ de la amintire.

Jumătate din timpul meu zilnic îl petrec în clasă. Noi, colegii, suntem şapte stele şi treisprezece inimioare.

Clasa noastră e ca un castel printre nori. Băncile sunt asemenea norilor, scaunele sunt asemenea stelelor, tablourile cu scriitori de la care putem învăţa să le urmăm exemplul, flori verzi mirositoare, panourile unde sunt expuse creaţiile noastre, mugurşi ce aleargă spre lumină.

Totul este frumos, şi clasa, şi colegii. La concursuri sau olimpiade când mergem împreună luăm punctaj mare, iar profesorii, cărţi ale cunoaşterii şi părinţii sunt mândri de noi.

Anii trec, clasa se duce, dar amintirea rămâne.

Schipor Rebeca şi **Haba Beatrice**, cls. a VI-a A

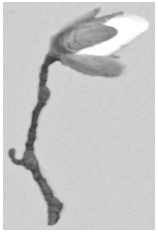

Culorile toamnei

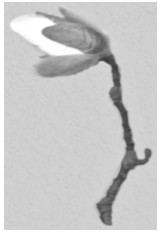

Copilărie

Copilăria este cel mai frumos lucru din viaţa unui om. Multe jocuri, năzbâtii...Copilăria mea este un basm, o poveste care aş vrea să nu se termine niciodată. Îmi amintesc câte năzdrăvănii am făcut când eram mică pe la patru, cinci ani când toată lumea era a mea.

Amintirile din copilărie nu le poţi uita niciodată, ele trăiesc mereu în cugetul tău.

Copilăria este un diamant pe care trebuie să-l preţuieşti, pentu că atunci când deja ai trecut peste ea şi nu ţi-ai îndeplinit visele să nu regreţi după dorul vârstei inocente a veşnicelor bucurii.

Iubesc anii copilăriei mele şi îi voi păstra mereu cu sfinţenie în sufletul meu.

Haba Beatrice, cls. a VI-a A

Joc

Şi a venit iar.
Eu citesc iar tu te joci.
Unde mergi?
Unde de apă lină mă fericesc.
Of, mă doare.
Are un of la inimă.

Ce valore morfologică au cuvintele subliniate?

Olaru Ionuţ, cls. a VI-a,
Grup Şcolar Industrial

Bibliotecarul

Într-o bibliotecă pustie şi veche unde se aflau peste zece mii de cărţi cu poveşti, basme, legende, hărţi etc. Trăia un om.

Acest om şi-a închinat toată viaţa citirii cărţilor. Plăcerea lui era lumea mirifică a lecturii. Nu exista zi în care să nu fi citit câte una, două cărţi de cel puţin 100-150 de pagini.

Întreaga viaţă a trecut pe lângă el în acea bibliotecă veche. Vă daţi seama cât de veche era biblioteca dacă bătrânul avea peste şaptezeci de ani, iar ea era construită cu douăzeci de ani înainte să se nască el?Viaţa lui era plăcerea de citi. Dacă avea cărţi să citească uita de tot ce este în jur dedicându-se studiului. Nu avea nevoie nici de hrană, se hrănea spiritual şi pentru el era de ajuns.

Bătrâneţea a intrat în viaţa lui cu probleme, îl abandonase vederea ochilor. Nemaiputând să citească îşi amintea de vremurile acum apuse şi sufletul îl purta în lumea cărţilor ce le cunoştea, ce trăiau în cugetul său.

Timpul curgea şi el devenea una cu cărţile sale, părea un tablou, un om ce avea trupul şi sufletul alcătuit din cărţi.

Preda Cristina, cls. a VI-a A

Regina culorilor

Zorii zilei se revărsau deasupra naturii trezind-o la viaţă, dându-i putere şi strălucire. Printre norii pufoşi şi jucăuşi îşi făcu loc falnicul mac roşu şi însângerat care absorbea mantaua de cristale ce învăluia natura dându-i strălucire.

M-am aşezat pe băncuţa de brad, de lângă nuc, din mijlocul grădinii. Acolo am început să privesc la tot ce mă înconjura. Priveam la cer şi soarele-mi zâmbea, priveam în jur la frumoasa lume a culorilor. Degetele copacilor purtau inele aurii formate din frunzele uscate de razele nemilosului astru al zilei. Copacii tânjeau după podoabele lor de odinioară care odată cu sosirea toamnei au dispărut, iar frunzele tânjeau după frumuseţea ce le îmbogăţea chipul.

Toamna îşi îmbrăca natura în straie de sărbătoare, dând naştere la o atmosferă frumos colorată.

Jocul de lumini şi umbre al neobositului soare îşi răsfaţă pletele aurii peste chipul minunatelor frunze care se întreceau prin culorile neobijnuite.

Steluţe aurii cad pe obrazul ars de soare al gingaşelor şi firavelor frunze şi le spală cu bobiţe rouă, presărându-le în suflet tristeţe şi durere.

Stăteam pe băncuţa de lemn, iar vântul neobosit bătea cu putere şi frunzele erau zmulse de adierea lui şi cădeau pe pământ una câte una. Cu fiecare frunză ce se dezlipea de crengile copacilor şi era dusă în văzduh, cu atât natura rămânea mai tristă şi mai solitară, dar în fiecare an „regina culorilor“ va veni din nou şi va reda bucuria şi frumuseţea naturii.

Popescu Ana Maria, cls. a VII-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

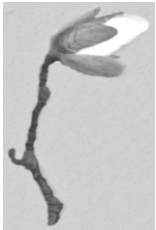

Culorile toamnei

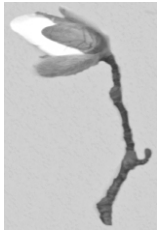

Toamna, paradă a culorii

De dimineaţă mă trezesc, arunc un ochi pe geam, iar apoi ies afară. Un miros îmbătător al frunzelor uscate îmi dă de ştire că toamna a venit în grădina mea. Un tablou mirific îmi încântă privirea: frunzele ruginii împreună cu iarba îngălbenită îmi transformă ochii într-un lac care se va revărsa pe obrazul îmbujorat, iar păsările care îşi iau rămas bun îmi umple sufletul de nostalgie.

În atmosferă pluteşte un vânt nărăvaş care plânge şi îşi petrece prietenele înaripate cu vederea, dar care îşi suflă pletele încercând să uite clipele de bucurie alături de prietenele lui.

Acum gardienii cerului sunt norii care un moment lasă razele aurii ale soarelui să spargă zidul de întuneric ce ne uneşte inimile. Acum nu-mi pot da seama cum s-a putut întâmpla, că ieri era vară şi azi a venit toamna.

Merg un pic, aud râul cum se zbate şi e neliniştit, văd o veveriţă grăbită şi îngrijorată că după colorata toamnă va veni năpraznica iarnă. Mă aplec, iau o nucă şi i-o dau, cu un chiţăit duios îmi mulţumeşte.

Strugurii sunt mari şi delicioşi, dar cu teamă îşi aşteaptă rândul la cules.

Toate anotimpurile sunt frumoase, dar pentru mine toamna vine mereu încărcată de bunătăţi şi îşi aşterne rochia multicoloră peste grădini, îmbucurând oamenii, dar şi copiii. Totodată prin puterea ei nemărginită colorează cu galben, marou şi ruginiu câmpiile, iarba, frunzele şi toată atmosfera.

Vărgatu Alina, cls. a VII-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Aurul toamnei

A sosit toamna. Frunsele s-au aurit pe ramurile copacilor. Vântul le clatină uşor şi ele cad într-o ploaie lină.

Frunzele căzute la pământ formează un covor multicolor, atunci când păşeşti pe el ai impresia că păşeşti pe un covor roşu care serbează şi deshide uşile toamnei.

Soarele pare a fi obosit a mai încălzi, ascunzându-se după vârfurile munţilor îmbrăcaţi cu argint, abia văzându-se după negura deasă.

A mai rămas numai argintul pe ape, iar aurul din văzduh s-a topit.

Ploaia parcă stă să înceapă, te uiţi pe geam şi vezi un dans nebun al frunzelor.

După ce se opreşte ploaia simţi un miros răcoritor, iar blânda batere de vânt ascunzându-se printre sălcii.

Păsările pornesc spre sudul încălzit însă cele străine şi trecătoare, venite mai dinspre nord dorm în cuiburile părăsite de alte călătoare mai grăbite.

Nucii îşi îndoaie crengile din cauza viforniţei, iar norii suri îşi poartă plumbul.

Nu trebuie să uităm însă că toamna ne oferă cele mai gustoase fructe, prin urmare putem spune că „Toamna mândră harnică şi de bunuri darnică“ s-a întors, răsfoind cu iuţeală filele ceaslovului naturii.

Lazăr Raluca, cls. a VII-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

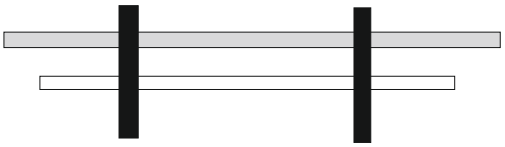

Cărţile au suflet

Cărţile sunt o comoară a touturor oamenilor. Ele ne ajută să ne dezvoltăm vocabularul şi ne dăruiesc cunoştinţele pe care le ţin ascunse în coperţi doar atunci când sunt citite.

Bunicul obişnuia să îmi spună toate acestea când eram mic iar asta m-a determinat să citesc. El îmi spunea că, atunci când sunt citite cărţiile se însufleţesc şi sunt foarte fericite să dăruiască din cunoştinţele lor, iar când nu sunt citite se întristează foarte tare.

Cititul ar trebui să încânte pe toată lumea, pentru că este unul din cele mai frumoase lucruri din lume.

Bunicului meu îi plăcea foarte mult să citească şi de aceea cred că am moştenit şi eu acest lucru.

Sper că fiecare copil din lume a avut ocazia să citească măcar o singură carte.

Eu voi continua întotdeauna să cred ce a spus repetat bunicul meu şi anume: „Cărţile au suflet“

Olaru Ionuţ, cls. a VI-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

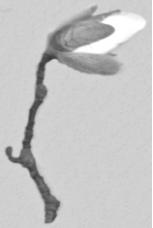

Călătorie în lumea cărţilor

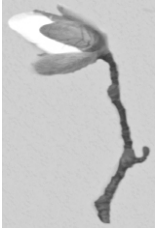

Zâna Toamna

Pe cărarea frunzelor îngălbenite ţesute ca un covor, a treia fiică a bătrânului an, toamna, şi-a făcut apariţia.

Zâna, cu rochia lungă maroniu-gălbui, cu părul lăsat pe spate, nostalgică şi melancolică se apropie cu paşi repezi de ţinutul nostru şi făcând un semn cu bagheta ei magică a dezbrăcat copacii de frunze iar cerul pare să fie de plumb din cauza norilor adunaţi pe el şi plimbaţi de vântul care suflă cu putere.

Rece şi friguroasă, parcă îndeamnă păsărelele să-şi abanoneze cuiburile lor de humă şi să plece în ţările calde. Pe cerul cenuşiu păsările zboară în salturi, salturi.

Zâna Toamna a adus cu ea bogăţii.

Gospodarii harnici sunt nerăbdători să culeagă recoltele din livezi şi ogoare.

Toamna este anotimpul în care clinchetul clopoţelului ne trezeşte din nostalgie anunţând începerea noului an şcolar după o vacanţă lungă.

Toate aceste lucruri minunate sunt aduse de către Zâna Toamna an de an fiind din ce în ce mai bogată şi mult-aşteptată.

Călău Maria, cls. a VI-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Suflet de carte

Începând încă din clasa I, cărţile au un rol important în viaţa noastră. Citind paginină după pagină simţi că eşti cuprins de starea personajelor şi astfel intri în tărâmul cărţilor.

În acest tărâm minunat facem cunoştinţă cu fiecare personaj în parte şi numai atunci înţelegem că orice carte are suflet şi simţi că dacă rupi o pagină aceasta plânge.

Cartea aleasă şi citită de noi trebuie să ne fie ca un prieten cu care să stai de vorbă, să judeci, să discuţi cu el. Numai astfel cititul ne poate fi de folositor.

Cărţile rămân personajele principale ale universului nostru cultural şi formează o bază trainică a culturii noastre, fiind un izvor de cunoştinţe, citind ne îmbogăţim vocabularul, exprimarea ne este mai uşoară, mai cursivă. Cartea ne este un prieten credincios şi de nădejde.

Fiind o comoară fără preţ, se adevereşte proverbul: „Cine are carte, are parte!“

Călău Maria, cls. a VI-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Farmecul şi importanţa cărţii

Când eram mică am avut cărţi de colorat, dar niciuna nu a fost atât de iubită ca abecedarul, prima carte care mi-a deschis orizonturi noi. Atunci am înţeles cum de semnele mici şi negre de pe foile unei cărţi au atât de multă valoare.

Am început încet, încet să citesc şi fiecare carte terminată a fost o bucurie şi o împlinire. Am aflat poveşti cu zâne şi balauri, poezii pline de sensibilitate, mai târziu am citit despre istorie, aventuri şi întâmplări reale.

Oricare carte nouă este un mister care aşteaptă să fie descoperit. Şi atunci grăbit şi nerăbdător intri pe nesimţite în atmosfera acelei cărţi şi trăieşti la maxim întâmplările de acolo. Tot ce are omul de valoare este redat în cărţi, cultura neamului, spiritualitatea lui şi mai ales drumul către cunoaştere. Cărţile nu mor niciodată.

Preda Gabriela Dagmar, cls. a VII-a B

Frumuseţea toamnei

Iată că a sosit toamna. Soarele iubit de oameni începe să se ascundă pe sub nori. Rândunelele îşi părăsesc cuiburile, alungate de zilele răcoroase.

Dar toamna este şi un anotimp minunat. Frunzele veştede, în diferite culori argintii, galbene, maronii, culori îmbinate, cad din copaci ca şi cum ar dansa.

Pădurea este plină de ghinde, alune, castane. Oamenii îşi adună recolta şi o depozitează în hambare pentru iarnă. Se fac murături, dulceţuri, must de struguri. Ziua începe să scadă, noaptea creşte. Câteodată omul devine trist şi cade pe gânduri. Atunci când această melancolie ne apasă, ieşim afară în grădinile şi parcurile pline de frunze.

Aceasta este frumuseţea toamnei.

Pădeanu Georgiana, cls. a V-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

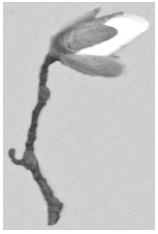

Călătorie în lumea cărţilor

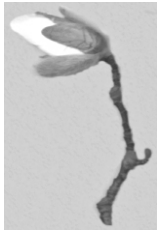

Carla şi steaua ei norocoasă

Era odată o fată pe care o chema Carla. Era înaltă, deşteaptă, frumoasă şi gata oricând de a învăţa lucruri noi. Avea o pasiune pentru stele . Dar de asemenea îi placea foarte mult să viseze! În fiecare seară visa altceva...

Într-o noapte avu un vis special... diferit de celelalte de până acum..! Unul care părea foarte real! A visat că este pe o altă galaxie, unde erau multe lumini puternice şi care nu puteau fi văzute decât de cineva care îşi dorea cu adevarat să le vadă. Carla era dornică să le vadă.

-Este cineva aici? întrebă ea.

-Tu cine eşti fată dragă? se auzi o şoaptă...

-Eu sunt Carla! Poţi te rog să te araţi?Să văd cine eşti.

-Tu nu mă poţi vedea. Pot fi văzută doar de cei care îşi doresc asta cu adevarat!

-Dar îmi doresc asta foarte.

-Şi cea cu care vorbi se arată…!

-Salut, eu sunt o stea norocoasă. Îmi pare bine să te cunosc, dragă Carla.

-Şi mie de asemenea. Îmi poţi spune ce înseamnă o stea norocoasă?

-Fiecare pământean are o stea norocoasă, chiar si eu am avut una, în trecut, dar acum am devenit eu una.

-Mama mereu îmi spune, atunci când am noroc la ceva, că acolo sus... undeva, am o stea care mă ajută mereu. Asta înseamnă să ai noroc, nu?

-Da. Şi eu am fost sortită să fiu steaua ta norocoasă, să te ajut mereu şi la bine şi la greu. Acum a venit momentul să mă cunoşti, de aceea ai acest vis, mult mai aparte decât celelalte!

-Îmi plac stelele, îmi plac visele. Prin vise îţi poti imagina totul. Nu ştiam că am o stea a mea! Dar faptul că am una, mă face să mă simt privilegiată!

Şi aşa Carla se împrieteni cu steaua ei cea norocoasă!

-Ai vrea să le cunoşti pe celelalte stele?

-Da, mi-ar face plăcere!

Merseră... steaua îi arată ceea ce îi promisese Carlei.

Ea deveni foarte entuziasmată şi se simţi specială, cu o stea a ei; şi cu un vis care părea mai mult decât real! Visa toată noaptea.

-Acum, draga mea trebuie să te las. Pentru că a venit dimnineaţa şi tu trebuie să mergi la şcoală.

-Nu,nu vreau să plec. Vreau să mai rămân aici cu tine şi cu celelalte stele. Este foarte plăcut să vorbesc cu tine!

-Si mie îmi place, dar îţi promit că mâine seară vom vorbi din nou, şi vei avea parte de o alta aventură splendidă.

-Bine, dacă îmi promiţi te cred. Dar să şti că acest vis a fost şi va rămâne cel mai frumos vis din câte am avut!

-Ştiu draga mea, şi asta mă bucură enorm, să te văd fericită! Cu bine Carla.

-Te las cu bine, steaua mea!

Dimineaţa când se trezi era nerabdătoare să îi povestească şi mamei ei ceea ce visase. Şi când visa era fascinată. Mama ei o privea atentă şi farmecul poveştii o prinse şi pe ea. Era uimitor acest vis pentru Carla! Când ajunse la şcoală le povesti şi prietenelor. Şi ele au fost prinse în vraja poveştii!

-Aştept cu nerăbdare noaptea aceasta! spuse ea.

-Şi noi ca să ne mai povesteşti! spuse o colegă.

Seara veni, Carla se bagă nerăbdătoare în pat, emoţionată şi fericită. O aşteptă o noapte şi un vis de poveste, plină de realitate. Avu parte de aventuri excelente o săptămână întreagă!

Ce fericire pe Carla când seara venea! Şi steaua a rămas pentru totdeauna steaua ei norocoasă, nu a părăsit-o niciodată... Avea succes în toate!!!

Jurma Cristina, cls. a VII-a B

Cartea, prietena mea

Primele mele cărţi au fost cărţile de colorat. Aveau coperţile viu-colorate şi abia aşteptam să le deschid, pentru că fiecare pagină era o surpriză nouă.

Mai târziu am învăţat să citesc şi atunci cartea mi-a dezvăluit o altă faţă a ei. Am întâlnit cărţi de aventuri, istorie, geografie, poezie. Fiecare carte este un mister ce aşteaptă să fie descoperit.

Din paginile cărţii am aflat ce strămoşi am avut, unde este poziţionată ţara noastră pe glob, am învăţat să socotesc, să mă port frumos şi mai ales am învăţat că toate cărţile au valoare.

Cine citeşte o carte este mai bogat sufleteşte, cunoaşte foarte multe lucruri care îl ajută în viaţă.

Preda Sebastian, cls. a V-a A

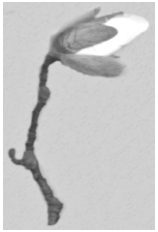

Călătorie în lumea cuvântului

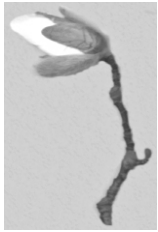

Pădurea de argint

Era o zi frumoasă de primăvară în care dis de dimineaţă zăpada era topită, soarele strălucea şi ne privea pe toţi de acolo, de sus... „Iar despre Împăratul primăverii ce ne mai spui?“

Totuşi, un loc minunat în care nu pusesem niciodată piciorul, parcă mă chema, mă chema să îmi arate frumuseţea din spatele celor zece brazi.

M-am dus vrăjită parcă să văd ce este acolo, dar nu era nimic special, privirea însă observă un lucru extraordinar de frumos, toţi copacii erau înfloriţi, toate păsările mă priveau mirate şi ele parcă de mirarea mea.

Iepuraşii albi săreau de colo-colo, nu ştiu sigur, dar parcă am văzut şi o vulpe argintie. Foarte multe animale şi păsări erau albe, la fel şi florile copacilor.

Această pădure minunată parcă m-a condus spre un lac care în ciuda tuturor celorlalte lucruri înflorite, revenite la viaţă, era îngheţat.

Mirată, am întrebat copacii, care mi-au răspuns cu drag, zicându-mi că acest lac nu a fost dezgheţat niciodată, că este numit lacul de argint şi din această cauză şi pădurea se numeşte „Pădurea de argint“.

Trecând de lac, am ajuns la ieşire, era identică cu intrarea, totul ajungea în acelaşi punct.

Nu ştiu de ce, dar această minunată lume mi s-a părut a fi un vis, un vis atât de magic, cred că am evadat din real păşind pentru o clipă în lumea magiei.

Băilă Diana, cls. a VII-a A

Înţelepciunea

Cuvânt ascuns, aripă de înger,
Foc divin şi har ceresc,
E taina înţelepciunii,
Ce-nvăţ s-o iubesc,
S-o port în cuget, s-o preţuiesc,
Cât pe-acest pământ trăiesc.

Pascu Dalida,
Grup Şcolar Industrial, cls. a VI-a

Oraşul meu

(*Cântec hip-hap*)

Şi nimic nu s-a schimbat,
Totul e la fel...
Copiii te întâmpină când intri în orice cartier,
La fiecare stradă, la fiecare bloc,
Nu e sărbătoare dar e marfă rău de tot.
Refren:
Pot să plec, pot să stau, pot să fac ce vreau
Şi dacă plec tot cu mine îl iau,
Poate şti, poate nu, dar îţi spun mereu
Oţelu Roşu a fost şi va rămâne oraşul meu.

Deschide-ţi mintea puţin
Şi lasă-mă să intervin.
Sunt aici să-ţi reamintesc
Despre oraşul pe care îl iubesc,
Cu copii care se bucură zi de zi pe afară,
Cu cola în mână şi tricoul pe umăr
Şi nimic nu s-a schimbat,
Acesta e oraşul în care m-am născut şi am crecut,
Oţelu mă face să iau viaţa de la început
Prietenii îmi sunt fraţi
Totul se repetă, totul e la fel,
Dar în sufletul meu e mereu el, orşul meu.
Refren:
Pot să plec, pot să stau, pot să fac ce vreau
Şi dacă plec tot cu mine îl iau,
Poate şti, poate nu, dar îţi spun mereu
Voi veţi fi mereu în sufletul meu.

Şi să înţelegi pe unde mergi,
Pune drept, stângul după el
Şi îţi cer să nu mă întrerupi când îţi vorbesc de cartier,
În trening şi adidaşi moda asta încă ţine
Un copil se joacă, altul mănâncă îngheţată,
Pot să plec, pot să stau, pot să fac ce vreau,
Poate şti, poate nu, dar îţi spun mereu,
Voi veţi fi mereu în sufletul meu,
Voi şi oraşul meu.

Refren:
Pot să plec, pot să stau, pot să fac ce vreau
Şi dacă plec tot cu mine îl iau,
Poate şti, poate nu, dar îţi spun mereu
Oţelu Roşu a fost şi va rămâne oraşul meu.

Dulan Ioniţă, cls. a VI-a

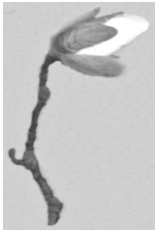

Pe aripi de cuvinte

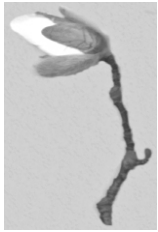

Cartea, izvor de înţelepciune

Cartea este cel mai frumos dar pentru toţi oamenii.

Din cele mai vechi timpuri, oamenii şi-au însemnat gândurile, ideile, descoperirile, pentru ca ceilalţi să poată învăţa din experienţa lor.

Când deschizi o carte, întotdeauna afli ceva nou din experienţa de viaţă a autorului.

Pentru noi, copiii, este foarte important să citim cât mai multe cărţi de literatură, de ştiinţă, pentru a ne îmbogăţii cultura generală şi a ne exprima cât mai frumos. Toţi autorii au făcut cărţiile pentru ca noi să avem un limbaj frumos şi bogat.

Pentru mine cartea este un izvor de înţelepciune şi ea trebuie respectată.

Drăgan Alexandra Diana, cls. a V-a A

Joc

(Adjectiv)---- apă de (substantiv)----- pentru suflet plin de (epitet)--- (verb)----- din pădurea (adjectiv)-----
Soluţia: rece, izvor, dor, curge, deasă

Călău Maria, cls. a VI-a,
Grup Şcolar Industrial

Ploaia

Curg lacrimile norilor
Pe pământul înverzit,
Cerul a înnegrit.
Ploaia cântă-ncetişor.

Florile se oglindesc...
Vai ce vise înflorite!
Vai ce gânduri pierdute!
Oare la ce se gândesc?

Se gândesc la nopţile când furtuna...
Şi viscolul cel neînfricat...
Şi ce mai face luna, care noaptea, tot
întruna
Ne lumina ca un mare împarat.

Ploaia s-a oprit.
Şi soarele repezit
S-a trezit!
Şi curcubeul colorat
A predominat cerul.

Preda Gabriela Dagmar,
cls. a VII-a A

Toată vara a cântat, / Iarna furnica l-a alungat. (Greierul); **Lohan Larisa**, cls. a V-a, Gr. Şc. Ind.

Are lungi urechi şi picioruşe, / Şi de frică mereu fuge. (Iepuraşul), Are ace şi nu ţese. (Ariciul), **Creţoiu Ionuţ,** cls. V, Gr. Şc. Ind.

Mama

Mama,
Un cuvânt sfânt.
Va voi spune un cuvânt...
Care să o definească
Ca ea să mă iubească.

Un safir împodobit,
Fulg de nea obişnuit,
Doar ea străluceşte
Şi ea mă-nveseleşte.

O stea din cer,
foarte frumoasă
Casa luminează-n noapte,
Inima oricui,
Dar nu a nimanui.

Preda Gabriela Dagmar,
cls. a VII-a A

Şcoala

Multă lume-mi spune,
Învaţă lucruri bune
Ca să reuşeşti în viaţă
Şcoala este o povaţă,
Este grea, este frumoasă
Şi ne-ndrumă paşii-n viaţă.
De la doamna învăţătoare
Până la doamna profesoară
Este doar o mică vară,
După vara călduroasă
A-nceput o nouă clasă
Noi colegi avem în şcoală,
Noi profesori ne-nconjoară.

Piess Helmut,
Gheorghescu Ionuţ
şi **Carp Andreea Camelia**,
cls. a V-a B,

La şcoală

La şcoală înveţi tot alfabetul,
Din clasa întâi încetul cu încetul.
Să înveţi, să scrii e minunat,
Scrisori la prieteni să trimiţi
când ai învăţat.

Să înveţi scăderi şi adunări,
Să calculezi apoi, ce uşor pare!
Pe planşe învăţăm să desenăm
Apoi cu acuarele le pictăm.

Cartea este un obiect aparte,
Te învaţă lucruri interesante
Profesorii predau în clasă,
Să înveţi să ajungi cineva în viaţă.

Silvăşan Florin, cls. a V-a B

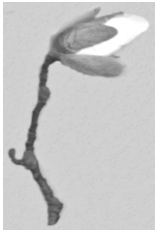

Şcoala, prietena mea

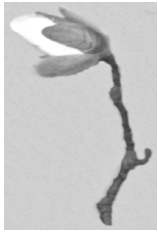

Cartea, prietena mea

Cartea este un prieten bun al omului. Când eşti trist ea te mângâie cu fascinantele ei cuvinte şi te linişteşte când eşti supărat. Bibliotecile sunt pline de cărţi minunate. La bibliotecă poţi găsi tot felul de cărţi cu poezii, romane, basme şi multe altele. Toate aşteaptă să fie luate acasă de copiii care au pasiunea de a citi.

Într-o zi am împrumutat o carte de la bibliotecă şi m-am dus acasă să o citesc. Am citit cinci capitole, apoi am pus-o pe un raft. Au trecut trei zile şi nu am atins cartea. Peste două săptămâni trebuia să înapoiez cartea la bibliotecă. În ziua următoare, când toţi erau plecaţi de acasă cartea mi-a şoptit:

- De ce nu mă citeşti?
- Cine e acolo? Am întrebat eu.
- Eu, cartea pe care ai luat-o de la bibliotecă, şoptise cartea.
- Poţi vorbi? am întrebat eu.
- Da! spuse cartea. Pot vorbi, dar numai ţie.

Cartea mai întrebase o dată.

- De ce nu mă citeşti?
- Pentru că …am uitat de tine. Iartă-mă!
- Te iert doar dacă mă citeşti până la sfârşit, spuse cartea.
- Am să citesc în fiecare zi, am spus eu.

Au trecut câteva zile de atunci şi mai aveam de citit doar câteva pagini. Am terminat-o duminică, iar ea mi-a spus:

- Te iert!
- Mulţumesc! Dar acum vom fi prieteni, mă bucurai eu.

Venise ziua când trebuia să returnez cartea. Am intrat în bibliotecă, doamna profesoară de limba română, Popescu Ana-Cristina, care se ocupă şi cu biblioteca şcolii a însemnat pe fişă că am returnat-o, a aşezat-o frumos pe un raft, apoi eu am plecat acasă cu gândul la prietena mea, cartea.

Micşescu Cristian şi **Sauca Adrian**,
cls. a V-a B,

Despre cuvinte şi cărţi

Există mulţi scriitori, autori care în scrierile sau citatele lor îşi manifestă dragostea faţă de cuvinte şi faţă de carte. Fară cărţi noi nu am exista iar imaginaţia noastră nu ar mai fi bogată şi plină de cunoştinţe. Fără cuvinte cărţile nu ar exista; şi prin urmare nici noi nu am putea să ne exprimăm sau să ne spunem părerea proprie

Cartea este ca o lada a Pandorei,care ascunde multe lucruri bune si importante.

Cuvintele...cu ajutorul lor poţi să creezi fraze, expresii, propoziţii, texte lirice, epice, cărţi...!

Sunt multe de spus despre cărţi şi cuvinte. Poţi descoperi multe lucruri care să te facă mai dornic să citeşti o carte nouă, mai dornic să îţi exprimi părerea despre cartea citită şi bineînţeles asta o faci cu ajutorul...cuvintelor!

Jurma Cristina, cls. a VII-a B

Tărâm de basm

Era o zi ploiasă. M-am plictisit şi nu ştiam ce să fac.

Am împrumutat o carte de la bibliotecă. Se numeşte Tărâm de basm. Pe copertă este un desen cu un balaur cu şapte capete, eram curios să o citesc.

Citind-o m-am lăsat cuprins de descrierile ciudate şi adjectivele folosite. Acţiunea s-a petrecut pe un tărâm de basm unde trăiau zmei cu şapte capete care se transformă în iazuri cu peşti. Era ceva ce în realitate nu se întâlneşte. Sfârşitul basmului a fost bun, binele a învins răul.

Cartea m-a purtat într-un tărâm de basm.

Fruja Lucian, cls. a V-a A

Profesoara de limba română

Cu toate că-i devreme
Părerea să mi-o spui,
Dar profesoara de română-i
Pe placul orişicui.

Ea este bună, tandră,
Ne-nvaţă să vorbim,
La virgulă şi punct
Să ştim să ne oprim.

În clasă ea când intră
Şi bună ziua zice,
Din glasul ei duios
Cântecul este dulce.

Piess Helmut,
Gheorghescu Ionuţ
şi **Carp Andreea Camelia**,
cls. a V-a B,

Printre rafturi adunate,
Colorate şi aranjate,
Mici şi mari îţi spun ceva,
Comori de înţelepciune
În ele vei afla.
(*cărţile*)

prof. Adrian Popescu

Fir de gând

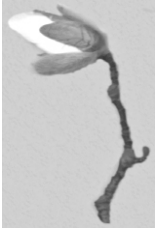

Toamna

Este luna octombrie. Zilele încep să scadă tot mai mult, iar nopţile cresc.

În loc de zilele calde şi frumoase natura ne aduce nişte zile reci şi neguroase. Oamenii culeg recoltele lăsând câmpurile goale şi pustii. Păsările se pregătesc pentru drumul cel lung pe care vor trebui să-l parcurgă. Unele trebuie să fi plecat deja.

Pe câmpuri noaptea se aşează bruma ca o păturică subţire. Copacii încep să se scuture de frunzele galbene, roşii şi ruginii, formând un covor multicolor care foşneşte la fiecare atingere.

Natura îşi urmează cursul ei şi a anotimpurilor.

Olaru Ionuţ, cls. a VI-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Prima zi de clasa a V-a

S-a terminat vacanţa, iar eu şi ceilalţi colegi am început clasa a V-a..

Desigur, toţi cu mari emoţii, ne-am îndreptat spre şcoală cu ghiozdanele în spate. Afară ploua. Am intrat în clasă cu ceilalţi. Acolo ne aştepta doamna dirigintă care va fi şi profesoara noastră de franceză. Ne-am aşezat în bănci şi ne-am pus ghiozdanele pe spatele scaunelor. Doamna dirigintă s-a prezentat. O oră am stat de vorbă cu ea, iar apoi am plecat.

Prima zi de clasa a V-a nu am s-o uit niciodată, pentru că am început să ne cunoaştem cu doamna dirigintă.

Drăgan Alexandra Diana, cls. a V-a A

O lume fermecată

Cartea este o lume fermecată, cu litere vrăjite, o lume fermecată cu ilustraţii şi poveşti minunate.

Când o citeşti te pierzi în lumea cuvintelor vrăjite. Ele îţi vorbesc şi tu le pătrunzi misterul.

La biblioteca şcolii cărţile mă aşteaptă invitându-mă în palatul lor fermecat. Citind-o, cartea înfloreşte foarte frumos, în imagini ce se ascund la mine în suflet.

Am citit basme şi am trăit o lume fantastică, am citit cărţi cu aventuri şi mi-am înseninat copilăria, am citit poezii şi le-am înţeles taina.

Eu cred că „o lume fermecată“ nu poate fi decât lumea cărţii.

Jicu Alexandra, cls. a V-a A

Biblioteca şcolii

Biblioteca şcolii mele este foarte specială. În prima zi de clasa I am fost la bibliotecă şi am luat o carte care se numea Motanul încălţat. Când am deschis acasă acea carte părcă am intrat în lumea poveştilor, care este atât de frumoasă.

În trei zile am terminat-o şi am returnat-o profesoarei care era la bibliotecă şi care este acum profesoara mea de limba şi literatura română. Ea mi-a mulţumit frumos că am adus-o şi mi-a zâmbit duios.

Şi acum îmi amintesc cu drag prima mea vizită la bibliotecă, prima mea vizită în lumea misterioasă a cărţii.

De atunci am păşit mereu pragul bibliotecii pentru a citi cât mai multe lucruri noi.

Cu biblioteca şcolii noastre mă mândresc nespus de mult. La liceu, când o să plec din această şcoală, o să-mi amintesc de locul atât de drag al copilăriei mele, biblioteca.

Drăgan Alexandra Diana, cls. a V-a A

Lumea literelor vrăjite

Lumea literelor vrăjite este o carte plină de aventuri. Carte, folosit la singular e termenul cel mai potrivit pentru zecile de cărţi ce m-au fermecat prin îmbinările lor de litere ce se pierd în cuvinte şi îmi pătrund în suflet.

Lumea literelor e lumea scriitorilor şi mie îmi place să pătrund în lumea lor, să studiez această lume, această carte, pentru sufletul meu, îmbogăţindu-l de frumos.

Biblioteca şcolii este poarta spre lumea literelor vrăjite.

Pentru mine, lumea literelor vrăjite este o câmpie veşnic înflorită.

Jicu Petronela, cls a V-a A

Mugurii iernii

Lacrimi de nori,
Stele îngheţate
Dansează în văzduh,
Albe flori, iluzii,
Se topesc pierzându-se
în vise,
Mugurii unui sfânt
anotimp,
Se aştern peste toate.

prof. Adrian Popescu

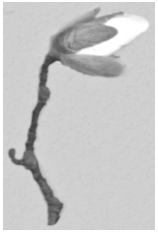

Fir de gând

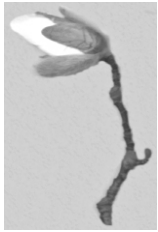

Toamna

A venit toamna. Frunzele îşi primesc culorile potrivite: galben, marou, roşcat şi portocaliu.

Soarele dispare încetul cu încetul. Vântul bate tot mai tare. Ziua trece tot mai repede. Noaptea vine răcoroasă în timp ce stelele şi luna vor să ne dezvăluie misterul nopţii. Dimineaţa frigul te întâmpină la uşă în timp ce frunzele au făcut un covor al culorilor în faţa ei.

Copacii şi-au dat jos haina cea de vară, au îmbrăcat-o pe cea de toamnă şi acum vântul îi lasă şi fără aceasta. Parcă îi aud suspinând în timp ce crengile lor sunt purtate de vânt într-un dans sălbatic.

Păsărelele văzând spectacolul din natură au hotărât că a venit timpul să pornească spre ţările calde.

Pentru elevi a început şcoala.

Mie îmi place marele spectacol al toamnei.

Stanca Petronela, cls. a V-a A

Biblioteca şcolii

În prima zi de şcoală uşa mare din capătul coridorului s-a deschis. Rafturile mari, pline de cărţi îţi umpleau inima de fiori.

Doamna profesoară era atât de încântată văzând copilaşii ce doresc să pătrundă în lumea minunată a cărţii. Eram şi eu printre ei.

Cu ochii mari şi cu inima îngrozită mă uitam spre rafturile pline de cărţi.

După ceva timp am rugat-o pe doamna profesoară să-mi împrumute o carte cu poveşti. Ea s-a uitat la mine şi parcă a ghicit ce am nevoie. Mi-a împrumutat o carte cu basme pe care am citit-o de îndată ce am ajuns acasă.

A doua zi am mers la bibliotecă să returnez cartea. Doamna profesoară a fost surprinsă cât de repede am citit-o. Cu timiditate i-am povestit cât de mult m-a impresionat cartea.

Din ziua aceea am mers întotdeauna la bibliotecă.

Stanca Petronela, cls. a V-a A

Cum îmi imaginez eu cartea

Cartea este pentru mine o pădure ce înfloreşte mereu, este o floare veşnic înflorită, este o lume fermecată ce îi îndeamnă pe copii să o înţeleagă citind-o. Pentru copii, cartea este un izvor de înţelepciune.

Copiii citesc cel mai mult basme şi poveşti nemuritoare şi din această cauză cititul li se pare minunat, rupt din rai.

Cartea este un pom ce tot rodeşte. Ea este ca omul ce nu îmbătrâneşte. În carte, în fiecare zi descoperim ceva nou, poveşti, lucruri de care nu am mai auzit, după ea ne ghidăm în viaţă, după cum spune proverbul: „Cine nu are carte, nu are parte.“

Cartea este sufletul înţeleptului. Cartea o păstrez mereu vie în sufletul meu.

Cornean Claudiu, cls. a V-a A

Cartea, dar preţios

Cel mai preţios dar este o carte. Dacă vrei să ai parte de ceva trebuie să înveţi şi să citeşti din ce în ce mai multe cărţi.

Copiii silitori se cunosc după rezultatele la învăţătură, aşa şi o carte se cunoaşte, nu după copertă, ci după conţinutul ei. Prima mea carte ce am împrumutat-o de la biblioteca şcolii, într-o zi de toamnă a fost Degeţica. Subiectul ei m-a condus într-o lume nouă. De atunci împrumut mereu de la bibliotecă alte şi alte cărţi ce mă invită în lumea lor.

În viaţă nu poţi face nimic fără a învăţa. Este bine să citeşti cărţi, căci înveţi lucruri folositoare.

Copiilor le place să citească, pentru că descoperă un nou univers.

Cartea este un bun prieten, este cel mai preţios dar, izvor de înţelepciune.

Barbu Lidia, cls. a V-a A

Lumea minunată a copilăriei

Deschid cartea şi încep să citesc.

Mi se deschide în faţa ochilor o lume de vis. Parcă mă văd jucându-mă cu mingea sau în apa albastră a mării.

Am păşit în lumea cărţii. Acum sunt pe plajă. Peste un moment plutesc cu barca pe apă. Navigând am ajuns la parcul de distracţii şi am încercat acolo jocuri noi.

Această lume a cărţii este magică, te duce unde îţi doreai sau unde nu ai mai fost niciodată.

Buga David, cls. a V-a A

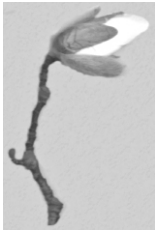

Lumea imaginaţiei

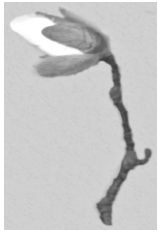

În vizită la Muzeul de etnografie şi folclor

Este o zi frumoasă de toamnă. Totul este ruginiu. Păsările au plecat în ţările calde, şcoala deja începuse, totul era frumos.

Astăzi, doamna dirigintă, la ora de dirigenţie ne-a dat să facem o compunere referitoare la ce am văzut noi la Muzeul de etnografie şi folclor pe care l-am vizitat marţi.

Eu şi colegii mei am pornit încântaţi să vizităm muzeul. Ca însţitori le-am avut pe doamna dirigintă, Popescu Ana-Cristina şi pe doamna profesoară de limba franceză Vigh Irina.

Ajunşi la muzeu, după o scurtă aşteptare în curtea liceului, am pătruns cu emoţie şi nerăbdare într-o clădire primitoare însoţiţi de un ghid.

Totul era nemaipomenit în incinta lui. Costumele populare, atent ţesute erau împodobite cu măiestrie. Femeile purtau ciupag, poale, cătrânţă, opreg, brâu şi opinci. Obiectele din vitrine: castroane din lut, pictate pe margini, lingurile de lemn, fusul şi răsuca etc. mi-au adus aminte de vacanţele petrecute la bunici.

Pereţii erau acoperiţi cu tablouri ce înfăţişau lumea satului.

Într-o vitrină erau cărţi vechi.

Muzeul ne-a dus pe toţi pentru o clipă în lumea satului. A fost superb.

Haba Beatrice, cls. a VI-a A

Lumea copiilor

Cartea face parte din viaţa de zi cu zi a unui copil. Paginile unei cărţi cu imagini reprezintă altceva decât un obiect oarecare. Copilul le răsfoieşte cu atenţie, uneori fiind surprins de ce găseşte acolo.

Copiii sunt pasionaţi ascultători de poveşti asociate cu imagini. Ei citesc păpuşii sau ursuleţului de pluş o poveste sau ameninţă ursuleţul că nu-i va mai citi nici o poveste dacă este rău.

Pentru copiii mai mici există numeroase poveşti ilustrate, cărţi cu poze, cărţi cu imagini ce se cer colorate, mici povestiri cu animale, pitici, urşi, zâne.

Văzându-le, simţi că ai intrat în minunata lume a copiilor.

Balaşcă Vetuţa Romina, cls. a V-a A

Pădurea de argint din continentul dispărut

Cu mulţi ani în urmă a existat o pădure de argint într-un continent îndepărtat numit Lurasia.

Acest continent a dispărut din memoria oamenilor şi de pe faţa pământului ascunzându-se în ape datorită pădurii de basm ce exista pe el.

Se spune că pe acest continent a ajuns un băiat. Cum a călcat pe ţărmul lui a şi pătruns în pădure, s-a împiedicat de o piatră.

Supărat a aruncat cu piatra într-un copac. În acel moment scoarţa copacilor din pădure a căzut şi ei au devenit nişte copaci de argint.

Văzând minunăţia a încercat să rupă o creangă, însă gestul i-a fost fatal, se transformase la rândul lui în copac, iar continentul s-a ascuns de lumina zilei.

Simion Simina, cls. a VII-a

Tărâm de vis

Cartea este cel mai bun prieten al nostru. O carte citită cu pasiune te poartă într-o lume de vis.
Datorită cărţii omul ajunge să cunoască totul în viaţă.
Fiind un lucru sfânt, pentru că e izvor de cultură, cartea trebuie păstrată cu sfinţenie.
În vacanţă, indiferent de locaţia unde merg împreună cu părinţii mei, iau cu mine o carte. Catea mă poartă în lumea ei de vis ce vine să dea mâna cu o altă lume de vis, a vacanţei.

Creţan Andrei, **Bondoc Sebi** şi **Antimie Florin,** cls. a V-a A

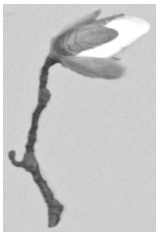

EVENIMENTE

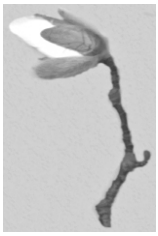

În vizită la Muzeul de Etnografie şi Folclor al Grupului Şcolar Industrial Oţelu Roşu.

Clasa a VI-a A, dirig. Popescu Ana-Cristina

OŢELU ROŞU

✐ Zilele Educaţiei la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, participă din cadrul catedrei de Limbă şi comunicare: prof. Popescu Ana-Cristina – şef catedră şi responsabil cu biblioteca şcolii, prof. Vigh Irina – coordonator de proiecte şi programe, prof. Dănescu Manuela, prof. Grecu Cornelia, prof. Vârvoni Marinela şi prof. Serghievici Laura.

✐ Chipul dascălului în literatura română, poezie, compuneri, referate – Cenaclu literar în cadrul bibliotecii Şcolii cu clasele I-VIII Nr. 3.

VERENDIN

Tedeum pentru noul an şcolar 2008-2009, unde participă toţi elevii şcolii, dascălii şi părinţii, într-o sală de clasă, căci vremea la munte este ploioasă şi friguroasă.

LUNCAVIŢA

Clasa a VI-a

Clasa a VII-a

Bobocii din clasa a V-a

Clasa a VI-a, diriginte Adrian Popescu

MUGURAŞII

Anul II, Nr. 8, octombrie - noiembrie - decembrie, 2008

Foaie de creaţie literară realizată de către profesorii:
Popescu Ana-Cristina de la *Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3*, *Oţelu Roşu*,
Giurcă Simona Petronela de la *Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu* ,
Popescu Adrian de la *Şcoala cu clasele I-VIII, Verendin, Luncaviţa, şi*
Serghievici Laura de la *Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 1, Oţelu Roşu*
sub egida parteneriatului între cele patru instituţii de învăţământ.
Director: Ghiorghioni Rozina - Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu
Director: Găină Adriana - Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Director: Ienea-Erimescu Elisaveta - Şc. cu cls. I-VIII, Verendin, Luncaviţa
Director: Mâţu Ion - Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 1, Oţelu Roşu

Notă: Foaia de creaţie literară Muguraşii apare de patru ori pe an.

Cartea
O enigmă ce te-atrage,
Lume plină de mister,
Colier de diamante,
Ştiinţă, prietenă şi cer
Al copilăriei mele,
Te iubesc, căci tu mi-eşti ţel.
Cârstea Alina şi
Cârstea Adrian
cls. a V-a şi a VII-a, Gen. 3

Legenda Lunii şi a Soarelui

O veche legendă din bătrâni spune aşa: A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, o frumoasă prinţesă aşa cum nu s-a mai văzut niciodată în lume, pe nume Luna.

Luna era atât de frumoasă încât niciunul din oamenii de la palatul ei nu puteau să îi descrie frumuseţea. Era mereu îmbrăcată în argintiu sau alb, avea părul lung şi blond şi ochii albaştri. Îi plăcea mereu să facă o schimbare la înfăţişarea ei, aşa că mereu îşi schimba coafura şi îmbrăcămintea.

În partea opusă castelului prinţesei Luna, era un castel la fel de impunător, dar era situat spre răsărit. Aici trăia un prinţ pe nume Soare de o frumuseţe nemaiîntâlnită. Prinţul Soare era pe cât de frumos, pe atât de impunător şi îi plăcea să facă tot ceea ce era interzis.

Iată că se apropia vremea când prinţesa Luna şi prinţul Soare trebuiau să devină regi.

Mama prinţesei a organizat un bal la care a invitat toţi prinţii pentru ca fiica ei să-şi găsească alesul şi să devină regină peste regatul Silver Moon.

Datorită unor conflicte între părinţii celor doi, prinţul Soare nu a fost invitat, dar cum lui îi plăcea să facă ce este interzis, şi-a luat sabia şi a plecat spre castelul dinspre apus, Silver Moon.

La bal, prinţesa Luna, era îmbrăcată într-o rochie lungă şi argintie, părul îi curgea în bucle aurii pe spate şi tocmai când vroia să plece neplăcându-i niciun voinic, iată că a intrat prinţul Soare. Văzându-l pe acesta, a simţit că el este alesul. Ca să le facă voia, chiar dacă nu erau de acord cu căsătoria celor doi, părinţii au pregătit nunta şi au invitat pe toţi din regatele din jur: ursitoare, regi, regine, prinţese şi prinţi. Au uitat însă s-o invite pe vrăjitoarea întunericului. Aceasta văzând în globul ei de cristal pregătirile de nuntă, se supără foarte tare că nu a fost invitată. Ca o furtună se pregăti şi apăru în faţa celor doi îndrăgostiţi. Sub privirile lor uimite rosti următoarele cuvinte:

- Pentru că nu m-aţi invitat şi pe mine la nunta voastră, vă blestem să nu vă mai vedeţi niciodată părinţii decât de pe cer şi să nu vă mai întâlniţi unul cu celălalt. Blestemul nu va putea fi rupt decât atunci când Luna şi Soarele se vor întâlni pe cer, atunci se vor transforma din nou în oameni. Spunând acesta, vrăjitoarea i-a transformat în aştrii, aceştia ridicându-se pe bolta cerească: prinţul Soare apărând ziua, iar prinţesa Luna noaptea.

Se spune că de aceea Luna nu este două zile la rând la fel căci încă îi place să-şi schimbe înfăţişarea, iar culoarea ei este argintie, culoarea preferată a prinţesei, iar Soarele este la fel de stălucitor şi de impunător ca şi înainte. Când Luna, ca lună plină, se va întâlni cu Soarele pe cer, vraja se va rupe, iar cei doi vor fi din nou împreună.

(Legendă repovestită de **Diana Opruţi**, a VIII-a B, Şc.cu cls. I-VIII Nr. 1)

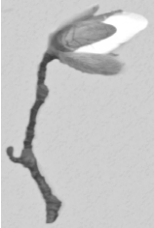

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (*Seneca cel Tânăr*)

Fonetica

Fonetica este ştiinţa ce se ocupă cu studiul sunetelor unei limbi.

Sunetul este cea mai mică unitate a limbii. Sunetele limbii române sunt:

- vocale: a, ă, â, î, e, i, o, u (pot forma singure o silabă, ex. a-mar)
- semivocale: e, i, o, u (când apar lângă o vocală în aceeaşi silabă, ex. soa-re)
- consoane: b, c, d, f, g, h, j, k, l, m, n, p, r, s, ş, t, ţ, v, z (nu pot forma singure o silabă)

Grupuri de sunete:

1. Diftongul este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală şi o semivocală în aceeaşi silabă. Diftongul urcător e alcătuit dintr-o semivocală şi vocală (***ia***r-bă) , iar cel coborâtor e alcătuit dintr-o vocală şi o semivocală (c***ai***)
2. Triftongul este grupul de sunete alcătuit dintr-o vocală şi două semivocale în aceeaşi silabă (tră-***iau***)
3. Hiatul apare între două vocale alăturate ce fac parte din silabe diferite (p**o-e**t)

Grupuri de litere:

Grupurile ce, ci, ge, gi, che, chi, ghe, ghi urmate de o vocală alcătuiesc un singur sunet şi urmate de o consoană alcătuiesc două sunete (ceară- 5l,4s; circ- 4l,4s; gheaţă- 6l,4s; ghindă- 6l,5s). Când sunt la finalul cuvâtului, grupurile menţionate se comportă ca în prezenţa unei vocale (ureche- 6l,4s; atinge- 6l,5s). Unele litere x, w reprezintă două sunete (excursie- 8l,9s; x-cs)

Cuvinte monosilabice alcătuite dintr-o singură silabă (sac)

Cuvinte plurisilabice alcătuite din mai multe silabe (co-me-di-e), bisilabice (două silabe ca-să)

Vocabularul

Vocabularul (lexicul) cuprinde totalitatea cuvintelor dintr-o limbă.

Structura vocabularului:

1. Fondul principal lexical cuprinde cuvintele cele mai utilizate în comunicare de la care se pot forma noi cuvinte prin derivare, compunere, conversiune (om, apă, a alerga, că, în, iar, frumos, eu, trei...)
2. Masa vocabularului cuprinde restul cuvintelor care pot fi structurate astfel:

a. arhaisme: cuvinte vechi care nu se mai folosesc: paşă, polcovnic etc.

b. regionalisme: cuv. folosite în anumite zone ale ţării: curechi, păpuşoi etc. (cuvinte populare: a se pitula, a găta)

c. neologismele: cuv. noi, împrumutate din alte limbi (mijl. externe de îmbogăţire a vocab.): astru, stres, solitar etc.

d. termenii tehnico-ştiinţifici: folosiţi în anumite domenii ale ştiinţei: bisturiu, diateză, teoremă etc.

e. cuvintele de argou: sunt folosite de anumite grupuri sociale pentru a nu fi înţeleşi de cei din jur: mişto, naşpa, a şparli, potol etc.

f. elementele de jargon: sunt folosite de anumite categorii sociale cu scopul de a impresiona: madame, ciao etc.

Îmbogăţirea vocabularului (mijloace interne):

Derivarea este procedeul prin care se formează noi cuvinte cu ajutorul prefixelor şi sufixelor.

Prefixul este sunetul care se ataşează în faţa radicalului unui cuvânt: ne- (nedorit), re- (reface) etc.

Sufixul este sunetul ce se adaugă la finalul radicalului unui cuvânt: sufixe diminutivale ce micşorează obiectul (iţă- copilită), sufixe augmentative care măresc obiectul (andru- copilandru).

Derivatele parasintetice sunt cuvintele alcătuite atât cu ajutorul prefixului, cât şi al sufixului (neprimitor)

Familia lexicală este alcătuită din totalitatea cuvintelor obţinute prin derivare, pornind de la un cuvânt de bază (floare floricică, înflorit, floricea, florar, florărie, florărească)

Câmpul lexical este alcătuit din toate cuvintele legate printr-un sens comun, după obiectele sau stările denumite (câmpul lexical al stărilor sufleteşti: fericire, bucurie, tristeţe, plăcere, satisfacţie, supărare)

Compunerea este procedeul prin care se formează noi cuvinte şi se realizează prin:

- contopire (mai multe cuvinte se unesc într-un singur cuvânt): cumsecade, oriunde, despre, orice)
- alăturare (mai multe cuvinte alăturate formează un singur cuvânt): după-amiază, Oţelu Roşu
- abreviere: B.C.R., Tarom, CFR

Schimbarea valorii gramaticale (conversiunea) este procedeul prin care o parte de vorbire trece la altă parte de vorbire: Eu merg. (verb); Mersul e sănătos. (substantiv); Drumul mers fusese greu. (Adj.)

Semantica

Se ocupă cu sensurile cuvintelor.

Cuvinte monosemantice cu un singur înţeles (hard)

Cuvinte polisemantice cu mai multe înţelesuri (a trece: El trece strada.-traversează; Profesorul trece o notă în catalog.- pune; A trecut în nefiinţă.-a decedat; A trecut apa.- a înotat; A trecut clasa.- a promovat; A trecut şi peste acest lucru.- a depăşit; A trecut pe la ei.- i-a vizitat; A trecut un an. s-a dus)

Sensul cuvintelor:

- sensul propriu: Am cules o floare.
- sensul figurat: Este în floarea vârstei.

Sinonimele sunt cuvintele cu formă diferită şi cu sens identic: (a alerga a fugi).

Antonimele sunt cuvintele cu sens opus: (rece cald).

prof. Popescu Ana-Cristina

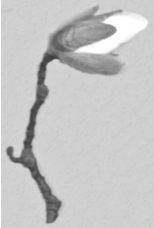

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (*Seneca cel Tânăr*)

Omonimele sunt cuvitele cu aceeaşi formă şi cu sens diferit: (sare - El sare coarda. Eu pun sare în mâncare).

Omofonele (ortograme) sunt cuvinte ce se pronunţă la fel dar se ortografiază diferit: (neam, ne-am).

Omografele sunt cuvintele ce au aceeaşi formă dar care accentuate diferit au alt sens: (lúngi-lungí).

Paronimele sunt cuvinte cu formă asemănătoare: (orar-oral; oroare-eroare; familial-familiar).

Pleonasmul este o greşeală de exprimare: (Coboară în jos. Înoată în apă. Aterizează la sol.).

Calamburul e alcătuit din omonime: (Mama ta de-i vie/Spune-i ca să vie/Pân' la noi la vie.)

Expresii: a-l face cu ou şi cu oţet- a-l certa

Morfologia

Studiază părţile de vorbire. Ele pot fi flexibile: *verbul, substantivul, articolul, pronumele, adjectivul, numeralul* şi neflexibile: *adverbul, prepoziţia, conjuncţia, intrjecţia* ***(părţile de vorbire neflexibile au fost prezentate în numărul 7 al *Foii de creaţie literară* Muguraşii)**

Părţi de vorbire flexibile:

Verbul

Este partea de vorbire flexiblă care arată acţiunea (a alerga), starea (a sta), existenţa (a deveni)

Verbul îşi schimbă forma după mod, timp, număr, persoană, diateză

Modurile personale ale verbului:

Modul indicativ (arată o acţiune reală şi are toate timpurile)

Timpul prezent arată o acţiune ce se desfăşoară în momentul vorbirii:

(eu) citesc, (tu) citeşti, (el, ea) citeşte, (noi) citim, (voi) citiţi, (ei, ele) citesc

Timpul imperfect este un timp trecut a cărei acţiune este neterminată, are terminaţii:

(eu) citeam, (tu) citeai, (el, ea) citea, (noi) citeam, (voi) citeaţi, (ei, ele) citeau

Timpul perfect compus arată o acţiune trecută şi terminată, se conjugă cu ajutorul verbului auxiliar „a avea“ :

(eu) am citit, (tu) ai citit, (el, ea) a citit, (noi) am citit, (voi) aţi citit, (ei, ele) au citit

Timpul perfect simplu exprimă o acţiune trecută şi terminată, dacă verbul la modul infinitiv se termină cu vocala *i*, la persoana I, singular se scrie cu doi de *i* , are şi terminaţii la pers. a II-a, sg.; şi la pl.:

(eu) citii, (tu) citişi, (el, ea) citi, (noi) citirăm, (voi) citirăţi, (ei, ele) citiră

Timpul mai mult ca perfect exprimă o acţiune trecută, săvârşită înaintea altei acţiuni trecute:

(eu) citisem, (tu) citiseşi, (el, ea) citise, (noi) citiserăm, (voi) citiserăţi, (ei, ele) citiseră

Timpul viitor arată o acţiune ce se va desfăşura după momentul vorbirii, se conjugă cu ajutorul verbului auxiliar „a voi“:

(eu) voi citi, (tu) vei citi, (el, ea) va citi, (noi) vom citi, (voi) veţi citi, (ei, ele) vor citi

Timpul viitor anterior arată o acţiune ce se va întâmpla înaintea altei acţiuni viitoare, se conjugă cu ajutorul verbelor auxiliare „a voi“ şi „a fi“:

(eu) voi fi citit, (tu) vei fi citit, (el, ea) va fi citit, (noi) vom fi citit, (voi) veţi fi citit, (ei, ele) vor fi citit

Timpul viitor popular :

(eu) o să citesc, (tu) o să citeşti, (el, ea) o să citească, (noi) o să citim, (voi) o să citiţi, (ei, ele) o să citească

Modul conjunctiv (exprimă o acţiune nerealizată dar care se poate realiza, are două timpuri, prezent şi perfect, se conjugă cu ajutorul conjuncţiei să, iar la timpul perfect şi cu ajutorul verbului auxiliar „a fi“)

Timpul prezent:

(eu) să citesc, (tu) să citeşti, (el, ea) să citească, (noi) să citim, (voi) să citiţi, (ei, ele) să citească

Timpul perfect:

(eu) să fi citit, (tu) să fi citit, (el, ea) să fi citit, (noi) să fi citit, (voi) să fi citit, (ei, ele) să fi citit

Modul condiţional optativ (exprimă o acţiune dorită şi are două timpuri: prezent şi perfect)

Timpul prezent:

(eu) aş citi, (tu) ai citi, (el, ea) ar citi, (noi) am citi, (voi) aţi citi, (ei, ele) ar citi

Timpul perfect:

(eu) aş fi citit, (tu) ai fi citit, (el, ea) ar fi citit , (noi) am fi citit, (voi) aţi fi citit, (ei, ele) ar fi citit

Modul imperativ (exprimă o poruncă, un îndemn, o chemare şi are forme doar pentru persoana a II-a, singular şi plural): a) forma pozitivă: Citeşte! Citiţi! b) forma negativă: Nu citi! Nu citiţi!

La aceste moduri verbul poate îndeplini funcţia sintactică de predicat verbal şi predicat nominal.

Predicatul verbal poate fi exprimat prin verb predicativ.

Predicatul nominal e format din verb copulativ plus nume predicativ. Verbele copulative sunt: a deveni (e tot timpul vb. cop.), a fi (e vb. cop. când nu are înţelesul de a exista, a se afla), a rămâne, a ieşi, a se face, a ajunge, a constitui, a părea, a însemna

Ex. Eu sunt la şcoală. (vb. pred.); Cerul **e** senin. (vb. cop.); Aş fi venit. (vb. auxiliar)

Verbele auxiliare ajută la formarea unor moduri şi timpuri compuse, ele sunt: *a fi, a avea, a vrea*

Modurile nepersonale ale verbului:

Modul infinitiv (denumeşte acţiunea, precizând numele verbului)

Timp prezent: forma afirmativă: a citi, forma negativă: a nu citi

Timpul perfect: a fi citit

prof. Popescu Ana-Cristina

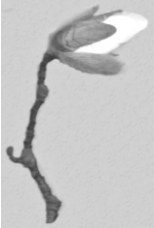

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (*Seneca cel Tânăr*)

Conjugarea unui verb se află punându-l pe acesta la modul infinitiv:

Conjugarea I se termină în a: a dansa, a învăţa

Conjugarea a II-a se termină în ea: a avea, a bea

Conjugarea a III-a se termină în e: a merge, a culege

Conj. a IV-a se termină în i şi î: a munci, a doborî

Modul gerunziu (prezintă o acţiune în desfăşurare), verbul la acest mod se termină în ând şi ind (citind, învăţând, povestind, mergând).

Modul participiu (exprimă o acţiune suferită de obiect). Verbul la participiu se transformă în adjectiv când însoţeşte un substantiv. Ex. scris, citit, mers,

Modul supin (denumeşte situaţia verbală propusă ca scop): de citit, de scris, pentru completat se formează de la participiu plus prepoziţii simple sau compuse.

Verbul la modurile nepersonale nu poate îndeplini funcţia sintactică de predicat. El îndeplineşte funcţia sintactică de subiect, nume predicativ, complement, atribut verbal.

Să luăm de exemplu verbul la infinitiv „a citi“: A citi îmi place. subiect; Să şti înseamnă a citi. nume predicativ; Hotărăsc a citi. complement direct; Dorinţa de a citi îl caracterizează. atribut verbal.

Diatezele verbului (este forma pe care o ia verbul în raport cu subiectul gramatical)

Diateza activă: La această diateză subiectul gramatical face acţiunea şi tot el o suferă. Vb. la această diateză poate sta la toate modurile. (Eu citesc o carte.)

Diateza reflexivă: La această diateză verbele se conjugă ca la diateza activă, dar însoţite de pronumele reflexive în cazul dativ şi acuzativ. Nu are modurile participiu şi supin. (mod ind. prezent: (eu) mă joc, (tu) te joci, (el) se joacă, (noi) ne jucăm, (voi) vă jucaţi, (ei) se joacă pron. reflexiv în acuzativ; (eu) îmi imaginez, (tu) îţi imaginezi, (el) îşi imaginează, (noi) ne imaginăm, (voi) vă imaginaţi, (ei) îşi imaginează pron. reflexiv în dativ).

Diateza pasivă: La această diateză subiectul logic (complement de agent) face acţiunea şi subiectul gramatical o suferă. Diateza pasivă se formează cu ajutorul verbului „a fi“ plus participiul verbului de conjugat. Verbul la această diateză îndeplineşte funcţia de predicat verbal (mod. ind. prezent: (eu) sunt ascultat, (tu) eşti ascultat, (el) este ascultat, (noi) suntem ascultaţi, (voi) sunteţi ascultaţi, (ei) sunt ascultaţi).

Lecţia a fost citită de elev.

(lecţia s. gram. şi elev s. logic)

Caracterul tranzitiv şi intranzitiv al verbelor: Dacă verbele pot primi complement direct sunt tranzitive, iar dacă nu pot primi complement direct sunt intranzitive.

Verbele în timpul conjugării pot fi regulate (a citi) sau neregulate (a fi).

Verbele unipersonale au forme doar pentru persoana a III-a: a lătra, a grohăi. Verbele impersonale acţiunea nu e făcută de o anumită persoană: a ploua, a tuna.

Locuţiunile verbale sunt grupuri de cuvinte ce înlocuiesc un verb: a o lua la sănătoasa a fugi; a fi cu luare aminte - a fi atent, a băga de seama a observa.

Verbul este nucleul comunicării.

Substantivul

Substantivul este partea de vorbire flexibilă care denumeşte fiinţe, lucruri, etc. (dulap).

Felul substantivului: comune (apă), proprii (Ana, Caransebeş), simple (pâine), compuse (floarea-soarelui, untdelemn), colective au forma de singular la înţeles de plural (tufiş, stol), mobile care îşi formează femininul de la masculin (lup- lupoaică, elev - elevă), epicene care au o singură formă pentru masculin şi feminin (elefant, crocodil), defective de plural (aur, grâu), defective de singular (ochelari, icre).

Genul subst. : masculin (un, doi- băiat), feminin (o, două- elevă), neutru (un, două- tablou)

Cazurile substantivului: O să trec substantivul pădure pe la toate cazurile şi fc. sintactice.

Nominativ:

- subiect: *Pădurea* are farmec. (cine?, ce?)
- nume predicativ: Brazii devin *pădure* deasă la maturitate. (după un verb copulativ)
- atribut substantival apoziţional: Ea, *pădurea*, îmi place. (care?)

Acuzativ:

- compl. direct: Am văzut o pădure. (pe cine? ce?)
- compl. indirect: Mă gândesc (la) pădurea de brad. (cu cine?, cu ce?, de la cine?, de la de?, pentru cine?, pentru ce?, la cine?, la ce?, despre cine?, despre ce?)
- compl. de agent: Izvorul este ascuns (de) pădure.
- compl. circum. de loc: Mă aflu (în) pădure. (unde?)
- compl. circumstanţial de mod: Scrie subiectul legendei (fără) pădurea misterioasă. (cum?)
- complement circumstanţial de timp: Cu pădurea apăru poezia. (când?)
- complement circumstanţial de cauză: A devenit poet de la pădure. (din ce cauză?)
- complement circumstanţial de scop: A mers în excursie (pentru) pădure. (cu ce scop?)
- atribut substantival prepoziţional: Poveştile (despre) pădure îmi plac. (care?, ce fel de?)
- nume predicativ: Ciupercile sunt (de) pădure.

Dativ: (cui?)

- complement indirect: Maria a scris o poezie pădurii.
- nume predicativ: Grădina este (aidoma) pădurii.

Genitiv: (a, ai, al, ale cui?)

- atribut substantival genitival: Murmurul pădurii mă îndeamnă la visare.
- nume predicativ: Copacii sunt ai pădurii.

prof. Popescu Ana-Cristina

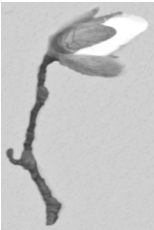

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (*Seneca cel Tânăr*)

- subst. în G mai poate îndeplini şi alte funcţii sintactice (ex. CCT: (Din timpul) pădurilor trăiesc legendele; coml. circ. de cauză: (Din cauza) pădurii s-a rătăcit.)

Vocativ nu are funcţie sintactică

Substantivele în vocativ se izolează prin virgulă de restul propoziţiei. Ex. Pădureo, spune-mi povestea cu zâne.

Forma pe care o ia substantivul în diferite cazuri se numeşte declinare.

Locuţiunile substantivale sunt grupuri de cuvinte ce au înţelesul unui subst. : părere de rău regret.

Articolul

Este partea de vorbire flexibilă care însoţeşte un substantiv.

Felul articolului: hotărât se aşează la sfârşitul substantivului (casa, elevul, băiatului), în unele cazuri stă în faţă (lui Ion); nehotărât se aşează în faţa substantivului (o fată, un copil, unui om); posesiv (genitival) se aşează în faţa subst. şi pron. (A fetei, al băiatului); demonstrativ (adjectival) cel bun.

Adjectivul

Este partea de vorbire flexibilă care însoţeşte un substantiv şi arată însuşirea unui obiect.

Felul adjectivelor:

1. variabile când îşi modifică forma în vorbire

- are două terminaţii şi are patru forme flexionare - la masculin şi feminin, singular şi plural: frumos, frumoasă, frumoşi, frumoase;

- are două terminaţii şi are trei forme flexionare la feminin şi masculin singular şi o formă pentru ambele genuri la plural: mic, mică, mici

- are o terminaţie şi două forme flexionare o singură formă pentru ambele genuri la masculin şi o singură formă pentru ambele genuri la feminin: mare, mari

2. invariabile când nu îşi modifică forma în vorbire: gri, eficace

3. provenite din verb la participiu (lecţia) citită şi din verb la gerunziu (mână) tremurândă

Adjectivul se acordă în gen număr şi caz cu substantivul determinat şi poate îndeplini funcţiile sintactice de: atribut adjectival (Băiatul deştept învaţă.); nume predicativ (Fata este frumoasă.)

Gradele de comparaţie ale adjectivului:

1. pozitiv: frumos

2. comparativ: - de inferioritate (mai puţin frumos), - de egalitate (la fel de frumos), - de superioritate (mai frumos)

3. superlativ: - relativ de superioritate: cel mai frumos, - relativ de inferioritate: cel mai puţin frumos; - absolut: foarte frumos, nespus de frumos etc.

Unele adjective nu au grade de comparaţie: viu, veşnic

Locuţiunile adjectivale grupuri de cuvinte ce se comportă ca un adjectiv: om cu stare - bogat

Numeralul

Este partea de vorbire flexibilă care arată un număr

Felul numeralului:

1. cardinal:

a. propriu-zise: unu (simple), treizeci (compuse)

b. multiplicative: înzecit, însutit

c. distributive: câte unu, câte doi

d. adverbiale: de două ori, de patru ori

e. colective: tustrei, tuspatru, toţi cinci

f. fracţionare: o doime, două pătrimi, trei procente

2. ordinale (arată ordinea): primul, al doilea, a treia, cel de-al doilea

Numeralul poate îndeplini funcţia sintactică de: subiect, nume predicativ, complement, atribut. Când răspunde la întrebările (câţi? câte? care? ce fel de?) şi determină un substantiv îndeplineşte funcţia sintactică de atribut adjectival: Doi elevi se joacă.

Pronumele

Este pertea de vorbire flexibilă care ţine locul unui substantiv.

Felul pronumelui:

1. Pronume personal - desemnează persoane şi are forme pentru toate trei persoanele, singular şi plural: eu, tu, el, ea, noi, voi, ei, ele caz nominativ; la acuzativ şi dativ se folosesc atât formele accentuate, cât şi cele neaccentuate: pe mine (f. acc. Ac.), mă, m- (f. neacc. Ac.); mie (f. acc. D), îmi, mi (f. neacc. D). Alte forme a pron. pers. sunt dânsul, dânşii.

2. Pronumele personal de politeţe are forme doar pentru persoana a II-a şi a III-a: dumneata

3. Pronumele reflexiv: f. accentuate: sie, sieşi D, sine Ac.; f. neaccentuate: îşi, şi D, se Ac. La persoana I şi a II-a se folosesc formele neaccentuate ale pronumelui personal pron. reflexiv are aceeaşi persoană şi număr cu verbul: Tu te îmbraci.-p. reflexiv, El te îmbracă. p. personal

4. Pronumele şi adjectivul pronominal de întărire: masculin (însumi, însuţi, însuşi, înşine, înşivă, înşişi), feminin (însămi, însemi, însăţi, inseţi, însăşi, inseşi, însene, însevă, insele). Când determină un substantiv devine adjectiv pronominal, se acordă cu acesta în gen număr şi caz, îndeplineşte funcţia sintactică de atribut adjectival.

5. Pronumele posesiv şi adjectivul pronominal posesiv înlocuieşte numărul posesorului şi al obiectului posedat.

Un posesor şi un singur obiect posedat: al meu, a mea, a ta, al tău, al său, a sa.

Un posesor şi mai multe obiecte posedate: ai mei, ai tăi, ale mele, ale tale, ai săi, ale sale.

Mai mulţi posesori şi un singur obiect posedat: al nostru, al vostru, a noastră, a voastră.

prof. Popescu Ana-Cristina

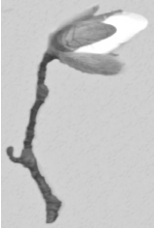

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (*Seneca cel Tânăr*)

Mai mulţi posesori şi mai multe obiecte posedate: ai noştri, ai voştri, ale noastre, ale voastre.

Obs. Pron. ai lor nu este posesiv, ci personal.

6. Pronumele şi adjectivul pronominal demonstrativ: - de apropiere (acesta, ăsta, cestălalt); - depărtare (acela, ăla, celălalt); - de identitate (acelaşi, aceeaşi); adj. pron. dem. acel elev.

7. Pronumele şi adjectivul pron. interogativ introduce prop. interogative cine? care? ce? cât?

Caz N. Cine merge acolo?; Care vine?

Caz Ac. Pe cine aştepţi?; Pe care ai ascultat?

Caz D. Cui i-ai dat caietul?; Căruia i-ai dat notă?

Caz G. Al cui e caietul?; Al căruia e penarul?

8. Pron. şi adj. pronominal relativ: Pronumele relativ face legătura între propoziţia subordonată şi regenta ei şi au aceeaşi formă ca şi pronumele interogative. (Floarea care îmi place e ghiocelul.)

9. Pronumele şi adjectivul pronominal negativ apare în prop. negative: nimic, nimeni, nici unul, nicio

10. Pron. şi adj. pron. nehotărât nu indică precis obiectul înlocuit: unul, altul, oricine, fiecare

Sintaxa

Se ocupă cu studiul părţilor de propoziţie şi al propoziţiilor într-o frază.

Prop. principale nu depind de altă propoziţie, prop. secundare depind de alte propoziţii. Prop. subordonate depind de prop. regente. Coordonarea se poate realiza între propoziţii de acelaşi fel: prin virgulă (juxtapunere); prin conjuncţii coordonatoare copulative, disjunctive, adversative, conclusive - şi, dar, iar, însă, ci, sau, ori, fie, deci, aşadar. Prop. subordonatoare sunt introduse de conj. subordonatoare: că, să, dacă, căci, deşi, dacă, ca să; pron. şi adj. pron. relative şi nehotărâte: care, oarecare; adverbe relative şi nehotărâte: unde, cum, când, oriunde, oareunde.

Prop. pot fi:

Necircumstanţiale:

1. Predicativă (PR) ţine loc de nume predicativ pentru verbul copulativ din regentă.

Problema este cine vine.

2. Subiectivă (SB) ţine loc de subiect pt. prop. regentă. Se zice că nu vine.

3. Atributivă (AT) (care? ce fel de?); Am citit o carte care îmi place.

4. Completivă directă (CD) (pe cine? Ce?), după un vb. tranzitiv; Am hotărât ce facem.

5. Completivă indirectă (CI) Mă gândesc ce voi face. (la ce mă gândesc?)

Circumstanţiale:

1. Prop. circum. de loc sau locală (CL) (unde?) Merg unde eşti tu.

2. Prop. circum. de timp sau temporală (CT) (când?) Când nu te aştepţi, atunci vine.

3. Prop. circum. de mod sau modală (CM) (cum?) Aleargă cum poate.

4. Prop. circum. de cauză sau cauzală (CZ) (din ce cauză?) Învaţă, fiindcă are teză.

5. Prop. circum. de scop sau finală (CS) (cu ce scop?) Du-te ca să vezi.

6. Prop. circum. condiţională (CDŢ) (cu ce condiţie?) Vei reuşi, dacă înveţi.

7. Prop. circum . concesivă (CV) (în ciuda cărui fapt?) Vino, deşi e târziu.

8. Prop. circum. consecutivă (CNS) (care este urmarea faptului că?) A mers mult, încât a obosit.

Contragerea este procedura prin care o propoziţie este înlocuită cu partea de propoziţie corespunzătoare. Mă hotărăsc să învăţ. Mă hotărăsc a învăţa. Expansiunea constă în transformarea unei părţi de propoziţie în propoziţia corespunzătoare.

Prop. incidentă se izolează între virgule şi reprezintă o comunicare suplimentară. Învăţ, spune ea.

Fişă de lucru - noţiuni de teorie literară

Dă exemplu de:

- o metaforă; (Pe cer a apărut regina nopţii. Sufletul ei a prins aripi.)
- o comparaţie; (Ani e frumoasă ca o zână.)
- o personificare;(Vântul îşi cântă povestea.)
- un epitet; (Flori parfumate mă încântă.)
- o hiperbolă; („Şi Vodă-i un munte.“G.Coşbuc)
- o antiteză; (El este cuminte, Ion e neastâmpărat.)
- o repetiţie; (Vine repede, repede.)
- o enumeraţie; (Ador cerul, stelele, luna şi soarele)
- o imagine cromatică; (Verdele ierbii îmi place.)
- o imag. olfactivă; (Are un parfum suav.)
- o imag. auditivă; (Vorbeşte cu ei.)
- o imag. vizuală; (E un tablou superb.)

Enumeră modurile de expunere: (descrierea, dialogul şi naraţiunea)

Ce genuri literare ai învăţat? (liric, epic şi dramatic)

Câte tipuri de rimă cunoşti şi ce poţi spune despre fiecare? (monorimă când toate versurile rimează între ele; împerecheată când versul unu rimează cu doi şi trei cu patru; îmbrăţişată când versul unu rimează cu patru şi doi cu trei; încrucişată când versul unu rimează cu trei şi doi cu patru.

Cum afli măsura unui vers? (nr. de silabe)

prof. Popescu Ana-Cristina

Iarna

Iarna cea grea a sosit
Şi pe gâze le-a gonit
Zăpezilor le-am spus bun venit,
Căci venirea iernii ne-au vestit.
Iarna-i plină de minunăţii
Care-ncântă pe copii;
Cu daruri multe şi bucurii
Care-nveselesc tinerii.

Barbu Daniel, cls. a VI-a A

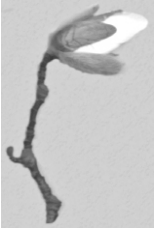

„Nu pentru şcoală, ci pentru viaţă învăţăm.“ (*Seneca cel Tânăr*)

Test de evaluare, cls. a VII-a

Eu mă uitam cu atenţie la acel copac despre care se spune că ar avea mâini împietrite şi ochi de argint. Împotriva lui au stat furtunile şi vântul dar nu l-au doborât.

(*Măreţia copacului*, prof. Popescu Ana-Cristina)

1. Desparte în silabe cuvintele: *împietrit*, *despre, furtunile* 0,50p.
2. Precizează cum s-au format cuvintele: *mă, acel, împietrite, împotriva, despre* 0,70p.
3. Precizează câte un sinonim contextual pentru cuvintele: *doborât, mă uitam* 0,70p.
4. Ilustrează în enunţuri polisemantismul cuvintelor: *ochi, a spune* 0,70p.
5. Alcătuieşte un enunţ cu omonimul cuvântului *dar* 0,70p.
6. Alcătuieşte un enunţ cu sensul figurat al cuvântului *furtuna* 0,70p.
7. Dă exemple de două expresii care să conţină verbul *a sta* 0,70p.
8. Extrage din text un verb la diateza activă şi unul la diateza reflexivă 0,70p.
9. Extrage din text câte un verb pentru fiecare conjugare, precizează dacă sunt verbe tranzitive sau intranzitive 0,70p.
10. Comentează sintagma *mâini împietrite şi ochi de argint* 0,70p.
11. Explică semnificaţia titlului *Măreţia copacului* 0,70p.
12. Alcătuieşte o legendă despre un copac, dă-i un titlu potrivit, foloseşte în compunerea ta: o loc. verbală, un verb la diateza pasivă, o hiperbolă, metafore, personificări, epitete, inversiuni, comparaţii. 1,50p.

Se acordă 1 p din oficiu.

prof. Popescu Ana-Cristina

Test de evaluare a cunoştinţelor, semestrul I
cls. a V-a

Se dă textul:

„Crivăţul din miazănoapte vâjâie prin vijelie,
Spulberând zăpada-n ceruri de pe deal, de pe câmpie.
Valuri albe trec în zare, se aşterne-n lung troian,
Ca nisipurile dese din pustiul african.

Viscolul frământă lumea!...Lupii suri ies după pradă,
Alergând, urlând în urmă-i prin potopul de zăpadă.
Turmele tremură; corbii zbor vârtej, răpiţi de vânt,
Şi răchitele se-ndoaie lovindu-se de pământ.“

(Viscolul, Vasile Alecsandri)

1. Transcrie un cuvânt colectiv din text dându-i un sinonim. 0, 20p.
2. Alcătuieşte familia lexicală a cuvântului pământ (patru derivate). 0, 40p.
3. Transcrie din text un cuvânt care să conţină diftong şi altul în care să găseşti vocale în hiat. 0,40p.
4. Precizează câte litere şi sunete au cuvintele: răchitele, ceruri 0,50p.
5. Alcătuieşte câmpul lexical al verbelor la modul gerunziu din text.. 0, 40p.
6. Transcrie din text două epitete. 0, 60p.
7. Alcătuieşte enunţuri în care verbul a fi să fie pe rând: verb copulativ, verb predicativ, verb auxiliar. 0, 60p.
8. Conjugă verbul trec la modul indicativ, timpurile imperfect, perfect compus şi mai mult ca perf. 0, 90p.
9. Alcătuieşte o compunere în care să comentezi prima strofă citată, în compunerea ta vei avea în vedere: mesajul strofei citate, ce tablou din natură prezintă, încadrarea ei într-un gen literar procedeele artistice utilizate de autor (figuri de stil şi imagini artistice), prezentare conţinutului, rimă, măsură, concluzii. 1 p.
10. Alcătuieşte un dialog între vânt şi corbi. 2p.
11. Pornind de la mesajul textului citat alcătuieşte o compunere în care să prezinţi un tablou de iarnă, folosind descrierea. 2p.

Se acordă 1p. din oficiu. Timp de lucru 2 ore.

profesor Popescu Ana-Cristina

Test de evaluare a cunoştinţelor, semestrul I
cls. a VI-a

„Prunii deşteptaţi din toropeala verii deschid ochi vineţi, aiuriţi.

Merele şi perele fug de prin aşternutul crengilor, zugrăvindu-şi chipurile colorate pe feţele frunzelor, ca să nu observe nimeni fuga, dar vântul descoperă înşeşăciunea şi mânios, în căutarea lor, se uită pe ferestre, le vede şi le cheamă prin horn. Gutuile îngălbenesc de spaimă..., păsările s-au împrăştiat şi vara s-a rătăcit departe.“

(Basmul toamnei, Ionel Teodoreanu)

1. Precizează cum s-au format cuvintele: fuga, îngălbenesc. 0, 50p.
2. Alcătuieşte un enunţ cu omonimul cuv. *dar*. 0, 50p.
3. Transcrie din text un verb ce s-a format cu ajutorul verbului auxiliar a avea.0,50p.
4. Analizează verbul subliniat: să nu observe.0,50p.
5. Alcătuieşte enunţuri cu verbul a fugi la infinitiv astfel încât să îndeplinească funcţiile de subiect, nume predicativ, complement şi atribut verbal. 1p.
6. Pornind de la mesajul textului, comentează-l în şase-opt rânduri, ţinând cont şi de raportul dintre realitate şi ficţiune zugrăvit în text.1p
7. Imaginează-ţi că toamna este o prinţesă, într-o compunere de zece-doisprezece rânduri realizează portretul ei. 2p.
8. Continuă textul de mai sus alcătuind o frumoasă compunere, dă-i şi un titlu metaforic. Foloseşte în compunere figuri de stil. Compunerea să fie între 20 şi 25 de rânduri. 3p.

Se acordă 1p. din oficiu. Timp de lucru 2 ore.

profesor Popescu Ana-Cristina

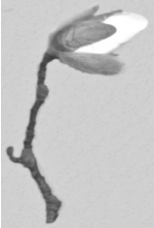

Să cunoaştem scriitorii români şi operele lor

Dublul şi strategii ale seducţiei în proza fantastică a lui Mircea Eliade

În epoca modernă fantasticul reprezintă cel puţin un gen literar. „Ideea considerării fantasticului ca un gen literar îl regăsim şi în prima sinteză asupra prozei fantastice româneşti datorită lui Sergiu Pavel Dan.“[1]

Fantasticul îşi are punctul de plecare într-o familie de texte literare. Cu privire la întâmplările, evenimentele din textele fantastice trebuie să reţinem că cele mai frecvente sunt apariţia sau întâlnirea unor fiinţe extraordinare pe care ordinea naturală nu le atestă sau le consideră imaginare, revenirea unora din cei dispăruţi, înfruntarea cu diverse forţe malefice, modificarea statutului existenţial al subiectului uman, dedublare, reîncarnare, suspendarea curgerii firesti a timpului şi intrarea într-un timp trecut sau viitor, realizarea neaşteptată a unor gânduri dorinţe, visuri transformarea imediată a spaţiului, a unor obiective care devin sufleteşte acţiunea magică.

„Gen mixt, naraţiunea fantastică prezintă o serie de similitudini, dar şi diferenţe în raport cu alte genuri, cum ar fi basmul sau romanul realist.“[2]

Acest gen literar este prezent şi în literatura română ca vocaţie a scriitorului român pentru asemenea modalitate de creaţie.

„Actul inaugural al fantasticului în literatura noastră şi implicit debutul propriu-zis al acestui prim moment în definirea genului îl constituie nuvela Sărmanul Dionis a lui Mihai Eminescu. Textele eminesciene sunt urmate de cunoscutele povestiri fantastice a lui Caragiale La hanul lui Mânjoală, şi alte lucrări ale lui Gala Galaction Moara lui Călifar, povestiri ale lui Nicolae Gane, Mihail Sadoveanu şi Ion Agârbiceanu. Interesul pentru fantastic este ilustrat şi de ecoul pe care îl înregistrează cărţiile fantastice ale scriitorului Mircea Eliade.“[3] Acesta a înnoit fantasticul românesc, apropiindu-l de marile mituri şi înscriindu-l astfel în universalitate.

Fantasticul românesc, ale cărui origini se plasează tot în mişcarea literară romantică, se impune prin maeştrii ai genului precum: Mihai Eminescu (1850-1889), I. L. Caragiale (1852-1912), G. Galaction (1879-1961), V. Voiculescu (1884-1963), Mircea Eliade (1907-1986), Al. Macedonnski (1854-1920), M. Sadoveanu (1880-1961), Adrian Maniu (1891-1968), Ion Vinea (1895-1964), Cezar Petrescu (1892-1961), Al. Philipide (1900-1979), Pavel Dan (1907-1937), Ştefan Bănulescu (1929-1998).

Operele fantastice ale scriitorului Mircea Eliade sunt: Domnişoara Christina, Şarpele, Secretul doctorului Honigberger, Nopţi la Serampore, Un om mare, Douăsprezece mii de capete de vite, Fata căpitanului, O fotografie de 14 ani..., La ţigănci, Ghicitor în pietre, Podul, Adio..., Pe strada Mântuleasa, În curte la Dionis, Uniforme de general, Incognito la Buchenwald , Pelerina, Les trois grâces , Tinereţe fără tinereţe..., Şanţurile, 19 trandafiri, Dayan, La umbra unui crin , Noaptea de Sînziene.

În proza lui Mircea Eliade există diferite tipuri de fantastic care pot fi enunţate pe trei categorii: „criteriul tematic (tema, motivul care domină textul literar), criteriul narativ (indicii timpului diegetic, care este altul decât cel real), criteriul psihologic (efectul emotiv asupra lectorului care reprezintă textul fantastic.)“[4] Conform primului criteriu scriitoarea Florina Rogalski identifică şase tipuri de fantastic eliadesc: „fantasticul mitic“, „fantasticul dedublării“, „fantasticul analitic“, „fantasticul demonic“, „fantasticul magic (folcloric)“ şi „fantasticul oniric.“[5]

„Fantasticul dedublării apare cel mai frecvent în proza sciitorului Mircea Eliade.“[6]

„Dublul sau tema asemănării multiplică fiinţa, făcând-o potenţial alta. Ea înseamnă un transfer de personalitate, un personaj mimând individualitatea altuia. Indicele narativ al temei dublului îl va forma persoana a III-a. De exemplu în romanul Domnişoara Christina se realizează un continuu transfer de trăsături individuale de la Christina către fetiţa Simina, către doamna Moscu şi Sanda. Simina se instituie chiar ca un agent al Christinei în lumea reală a cărei ordine o tulbură, facilitând apariţia strigoiului. Christina este un prototip care se întrupează în individualităţi succesive, pe care le potenţează Simina, le diminuează doamna Moscu sau le distruge Sanda care moare odată cu uciderea simbolică a strigoiului.“[7]

„Romanul Domnişoara Christina, (1936) creşte direct din tradiţia folclorului românesc, este o poveste cu strigoi într-o lume căzută pradă blestemului, pe care un tânăr o salvează ucigând a doua oară strigoiul cu un drug de fier împlântat în inimă, (mortul-strigoi).“[8]

Romanul Domnişoara Christina trăgându-şi rădăcinile din folclorul românesc are ca punct de plecare dublul malefic (omul-strigoi; mortul-strigoi). În roman, Cristina simbolizează mortul-strigoi ce încearcă o poveste de dragoste cu Egor, simbolul vieţii, Simina, fetiţa mică a doamnei Moscu, nepoata strigoaicei Christina simbolizează omul - strigoi ce ajută maleficul.

Pentru daimonologia morţii cea mai semnificativă categorie de strigoi erau morţii strigoi. Erau închipuiţi ca demoni malefici indiferent de provenienţa lor, din oameni-demonici, născuţi strigoi sau din oameni-nedemonici deveniţi strigoi prin moarte.

„De obicei un om-strigoi din naştere după moarte se transformă într-un mort-strigoi sau cadavru viu, afară de faptul că a fost destrigoizat. În concepţia mitică mortul-strigoi deţine o putere mult mai mare decât a omului-strigoi.“[9]

prof. Popescu Ana-Cristina

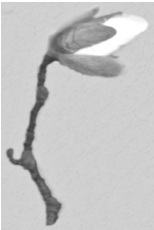

Să cunoaştem scriitorii români şi operele lor

Dublul şi strategii ale seducţiei
în proza fantastică a lui Mircea Eliade, continuare

Nuvela Les trois Grâces a lui M. Eliade dezvăluie utopia doctorului Aurelian Tătaru care se gândeşte medical la o soluţie pentru o stopare a îmbătrânirii, văzând în cancer o capacitate a corpului de proliferare. Încearcă partea negativă a bolii pe trei paciente vindecate, dar întrerupte tratamentul la jumătate. Supravieţuitoarea Euphrsyna Mincu (Frusinel) de 70 de ani duce o viaţă dublă, jumătate de an e tânără şi jumătate bătrână, reluând „mitul Persephorei" care-şi împarte viaţa între Pământ şi Infern, între viaţă şi moarte.

În Les trois Grâces tema dublului este zugrăvită prin opoziţia dintre tinereţe şi bătrâneţe, Euphrosyna Mincu(Frusinel) îşi împarte viaţa între tinereţe şi bătrâneţe, în urma experimentului făcut de medicul Aurelian Tătaru, la fel cum Persefora îşi împărţea viaţa între pământ, simbolul vieţii, pentru a sta cu mama ei şi infern, simbolul morţii, pentru a sta cu soţul ei, Hades.

Prin nuvela Şarpele, M. Eliade arată dualitatea Andronic-Şarpe(ispită), dualitatea Arghira-Dorina, jocul seducţiei surprins în jocul cu gajuri din pădure, mitul androginului, mitul lui Eros şi Psiheea, dar şi motivul insulei erotice (paradisul).

Arghira, frumoasa din lapte, mireasa lui Andronic, moare tânără. Andronic depăşeşte barierele timpului sub chipul şarpelui. Şarpele îşi caută mireasa pentru a rupe blestemul despărţirii lor. Dorina este dublul Arghirei ce va împlini idealul de iubire a lui Andronic care a aşteptat-o neobosit mai bine de un veac. Întâlnim aici şi mitul androginului, a jumătăţilor despărţite din porunca lui Zeus şi care se caută în viaţă până se întrâlnesc, altfel nu ar putea exista fericire pentru ei. Mitul lui Eros şi Psyheea poate fi pus în legătură cu androginul. Eros în cultul elen, fiul zeiţei Afrodita, zeiţa dragostei, căsătorit cu Psyheea al cărui nume înseamnă suflet în limba greacă, simbolizează dragostea desăvârşită formată din eros şi agapé. Eros, iubirea pasiune nu e desăvârşită decât prin unirea cu agapé, doar împreună alcătuiesc adevărata dragoste, cea care te face fericit şi de aceea nu întâmplător în mitologie Eros e căsătorit cu Psyche. Eros fără agapé, devine o iubire egoistă. În creştinism eros şi agapé sunt două forţe care se condiţionează reciproc. Eros fără agapé, e trudă şi zbucium zadarnic. Agapé fără eros e forţă fără rodire, fără valoare practică. Agapé, iubirea creştină este iubirea lipsită de egoism, ea îşi are izvorul în însuşi Dumnezeu. Eros doar împreună cu agapé ajung la perfecţiune. Andronic poate fi fericit doar împreună cu mireasa lui, Arghira, în nuvelă îi ia locul Dorina. Întâlnirea ce-i uneşte din nou are loc pe o insulă, insulă ce poate simboliza paradisul.

În romanul lui Eliade, Nuntă în cer este surprins mitul androginului. Nunta veşnică are loc în cer. Eroina feminină este Ileana-Leana. Apar două versiuni erotice, două personaje narator, Maniulă-Hasnaş. Hasnaş este soţ pentru eroină, vrea copii, ea nu, eroina dispare, el o caută zadarnic. Manuilă, nu vrea copii, eroina vrea, el o vrea de soţie, ea dispare, el o caută zadarnic.

În romanul Maitrey inelul cu simbolul celor doi şerpi încolăciţi închide în el destinul îndrăgostiţilor. Maitrey simbolizează pământul, poate fi asociată cu „ying, aspecte negative feminine"[13], sfârşitul lucrurilor, Allan reprezintă cerul şi poate fi asociat cu „yang, aspecte pozitive"[14], bărbăteşti, începutul lucrurilor. Sunt două jumătăţi ce se iubesc necondiţionat.

Nuvela lui Eliade, La ţigănci, îl pune pe Gavrilescu în postura lui Orfeu, tema dublului, ce îşi caută iubita pierdută. Dacă Orfeu îşi caută iubita, pe Euridice, la Hades, în Infern, Gavrilescu îşi caută iubita, pe Hildegard, La ţigănci, locul dintre viaţă şi moarte.

Proza fantastică a scriitorului Mircea Eliade surprinde tema dublului, după cum s-a putut observa, prin următoarele perchi: Christina (mortul-strigoi) Simina (omul-strigoi), Andronic-Şarpele, Arghira-Dorina, Frusinel (viaţă dublă oscilând între tinereţe şi bătrâneţe), Gavrilescu (dubla aventură a eroului), nemţoaica-Hildegard.

Fantasticul dedublării apare cel mai frecvent în proza sciitorului Mircea Eliade.

Dublul sau tema asemănării multiplică fiinţa, făcând-o potenţial alta. Ea înseamnă un transfer de personalitate, un personaj mimând individualitatea altuia. Indicele narativ al temei dublului îl va forma persoana a III-a.

Scritorul Mircea Eliade va rămâne în literatura română un mare creator de proză fantastică.

Note:

1. Vultur, Ioan, Naraţiune şi imaginar, Preliminarii la o teorie a fantasticului, Ed. Minerva, Bucureşti, 1987, pag. 7.
2. op. cit. pag. 111
3. op. cit. pag. 121
4. Florina Rogalski, Evoluţia fantasticului, Aspecte ale genului în proza lui Mircea Eliade, pag. 112
5. Idem. op. cit. pag. 111-118
6. op. cit. pag. 113
7. op. cit. pag. 113
8. Mircea Eliade, Domnişoara Christina ● Şarpele, Editura Cartex 2000, Bucureşti, 2006, prefaţă, S. Alexandrescu, pag. 6
9. Romolus Vulcănescu, Mitologie românească, Editura Academiei Republicii Socialiste România, Bucureşti, 1987, pag. 302
10. Mircea Eliade, Domnişoara Christina ● Şarpele, Editura Cartex 2000, Bucureşti, 2006, prefaţă, S. Alexandrescu, pag. 9
11. Mircea Eliade, Domnişoara Christina ● Şarpele, Editura Cartex 2000, Bucureşti, 2006, prefaţă, S. Alexandrescu, pag. 8
12. Frédéric, Louis, Dicţionar de arte marţiale, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1993, pag. 229
13. Frédéric, Louis, Dicţionar de arte marţiale, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 1993, pag. 229

prof. Popescu Ana-Cristina

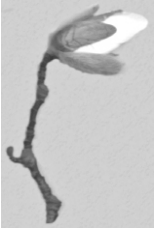

Să cunoaştem scriitorii români şi operele lor

Bibliografie:

1. Alexandrescu, Sorin, ***Dialectica fantasticului***, Studiu introductiv, în volumul La ţigănci şi alte povestiri, Bucureşti, Editura pentru literatură, 1969.
2. Biberii, Ion, 1974, ***Eros***, Bucureşti, Albastros
3. Eliade, Mircea, ***La ţigănci***, Editura Tana, Bucureşti, 2006.
4. Eliade, Mircea, ***Domnişoara Christina*** ● Şarpele, Editura Cartex 2000, Bucureşti, 2006.
5. Eliade, Mircea, ***În curte la Dionis***, Editura Tana, Bucureşti, 2005.
6. Eliade, Mircea, ***India*** ● Nopţi la Serampore● Se cretul doctorului Honigberger, Ed. Cartex 2000, Bucureşti 2004.
7. Eliade, Mircea, ***Noaptea de Sânziene***, vol. I şi II, Editura Minerva, Bucureşti, 1991.
8. Eliade, Mircea, ***Nuntă în cer***, Editura Cartex 2000, Bucureşti, 2006.
9. Eliade, Mircea, ***Încercarea labirintului***, Ed. Dacia, Cluj Napoca.
10. Eliade, Mircea, ***Proza fantastică***, volumul I şi II,2007, Bucureşti, Tana
11. Eliade, Mircea, Istoria credinţelor şi ideilor religioase, ed. Universitas, Chişinău, 1992, vol.1, 2, 3.
12. Laroche, Michel Philipe, 1995, ***Un singur trup. Aventura mistică a cuplului***, Timişoara, Amacord
13. Frédéric, Louis, ***Dicţionar de arte marţiale***, editura enciclopedică, Bucureşti, 1993
14. Mitru, Alexandru,1976, ***Din marile legende ale lumii***, Iaşi, Junimea
15. Sergiu Pavel Dan, ***Proza fantastică românească***, Bucureşti, editura Minerva, 1975.
16. Rogalski, Florina, ***Evoluţia fantasticului, Aspecte ale genului în proza lui Mircea Eliade***,2007, Bucureşti, Corint
17. Vultur, Ioan, ***Naraţiune şi imaginar***, Preliminarii la o teorie a fantasticului, Editura Minerva, Bucureşti, 1987.
18. Vulcănescu, Romolus, ***Mitologie românească***, Editura Academiei Republicii Socialiste România, Bucureşti, 1987.

Lucrare realizată de
prof. Popescu Ana-Cristina

Iarna

Peste dealuri şi păduri
Cade acum zăpada,
A venit în ţară iarna,
Săniuţa-i gata.

Lazăr Lois, cls. a V-a A

1 Decembrie 1918
Contribuţia Banatului la desăvârşire unităţii naţionale a statului român

Unirea românilor din toate provincile istorice într-un singur stat independent la 1 Decembrie 1918 a fost urmarea firească a voinţei lor de veacuri. 1228 delegaţi, alături de participanţi din toate colţurile Ardealului, Banatului, Crişanei şi Maramureşului au hotărât într-un singur glas unirea cu România. Marea unire nu s-a pronunţat numai la Alba Iulia, pretutindeni la sate şi oraşe având loc sute de întruniri mai mari sau mai mici, caracterizate prin aceiaşi atmosferă de entuziasm, a căror desfăşurare dovedea o puternică conştiinţă naţională cu rădăcini adânci în secole de istorie.

Într-un articol de fond, intitilat „Zi de sărbătoare“, apărut în nr. din 1 dec. 1918 al cunoscutei publicaţii „Românul“ se sublinia în numele celor rămaşi acasă: „Gândurile noastre se îndreaptă astăzi cu evlavie spre Alba Iulia, cetatea sfinţită prin amintirile duioase ale trecutului. Inimile noastre saltă de bucurie, pentru că ziua mare aşteptată cu dor nespus a sosit. Trimişii neamului românesc s-au întrunit la Alba Iulia ca să pregătească sărbătoarea cea mare, a înoirii şi întregirii neamului românesc...“

La rândul său, publicaţia „Drapelul“ din Lugoj insera în articolul intitulat „Alba Iulia“ o vibrantă chemare către cititori de a-şi manifesta cu rigoare hotărârea de unire cu România.

Străvechi pământ românesc, moştenitor al unor vechi şi bogate tradiţii, Banatul a trăit din plin ziua marii sărbători. Încă la 23 noiembrie 1918, într-o circulară emisă de Conciliul Naţional Român din Mehadia se arată că în toate cele 20 de comune aparţinătoare să fie organizate adunări populare în duminica de 1 dec. La Câlnic, locuitorii întruniţi în frunte cu Petru Ieremia şi Sofronie Andrişani au înlocuit toate firmele străine cu inscripţii în limba română şi au arborat drapelele naţionale. La Cornereva, sătenii participanţi la adunarea populară au îndemnat prezidiul sfatului naţional să facă cunoscut în scris consimţământul Marii Adunări Naţionale de la Alba Iulia. În localitate Valea Bolvaşniţa, adunarea a început cu arborarea tricolorului în faţa poporului adunat. La Timişoara, un mare număr de locuitori din toate cartierele oraşului s-au adunat în sala de festivităţi a Liceului de Muzică şi au înfinţat un cor românesc sub conducera lui Iosif Velceanu, fost dirijor al Reuniunii române din Reşiţa.

Arhiva Muzeului din Alba Iulia păstrează documente de adeziune la Marea Unire de la locuitorii din Caransebeş, Orşova, Dognecea, satul Vişag de lângă Lugoj.

În delegaţia aleasă să prezinte actul unirii la Bucureşti, Banatul a fost reprezentat de episcopul Caransebeşului, Miron Cristea, secretarul episcopiei, dr. Cornel Corneanu şi Caius Brediceanu. Alături de aceştia la Alba Iulia au participat 18 protopopi, 43 preoţi şi învăţători.

Adeziunea totală a locuitorilor Banatului la hotărârile Marii Adunări Naţionale de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918 demonstrează forţa morală a locuitorilor din acest străvechi colţ de ţară, dorinţa lor de înfăptuire a statului naţional unitar român.

Vasiloni Vidu Marius,
prof. Şc. cu cls. I-VIII Nr. 3

Popescu Adrian,
prof. Şc cu cls. I-VIII, Verendin-Luncaviţa

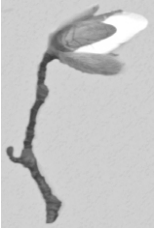

Din inima anotimpului de gheaţă, scântei de soare

Prinţesa fulgilor de nea

E iarnă! A venit şi pe la noi prinţesa fulgilor de nea cu multă zăpadă. Ninge atât de frumos încât nu poţi să te abţii să nu ieşi afară şi să te joci prin omătul cel rece şi pufos.

Cerul este înorat şi e frig. Norii plumburii şi grei cern zăpada albă ca spuma laptelui, cu nemiluita, repede şi cu fulgi mari. Totul e amorţit sub oceanul de ninsoare. Crăiasa Zăpezilor, pe cine vede că-i calcă plapuma cea pufoasă, îi face umerii albi şi grei neinteresând-o cine e. Soarele rotund şi palid se arată cu frică printre norii cei reci. Vântul şuieră prin crengile cercelate ale copacilor cu senzaţia că întradevăr a venit iarna cea bogată în sărbători. Casele împodobite cu zăpada cristalină dorm sub acoperişurile încărcate cu omăt şi aranjate cu ghirlande de cristaluri. Se văd nasurile copiilor printre florile de gheaţă prinse pe geamurile aburite şi reci. De sărbători, în ce casă intri vezi brazii ornaţi cu tot felul de ghirlande şi globuleţe care mai de care mai colorate şi mai aranjate cu diferite modele. Copii bucuroşi au ieşit afară, trăgându-se cu săniile uşoare, printre troienele călătoare adunate ca mărgelele la un colier. Unii copii, cei mai mici, se bucură şi ei de iarnă, cu lacrimi căzând din săniuţă. Magazinele sunt aglomerate de oamenii care se pregătesc pentru sărbătorile de iarnă, în special de Crăciun.

Aşteptăm cu nerăbdare Crăciunul!

Roi Karmina, ***cls. a VI-a***
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Iarna

A venit iarna. Nopţiile au devenit mai lungi şi geroase. Zilele au început să scadă, fiind şi ele friguroase. Steluţe argintii cad răzleţe din norii cenuşii. Florile de gheaţă au apărut din cauza gerului pe geamurile caselor. În pădure, animalele se hotărăsc repejor să-şi facă provizii pentru iarnă. Copiii, cu feţele îmbujorate trag săniile pe derdeluşurile pline cu zăpadă. Când ninge, fulgii cei mici şi reci ne dau impresia unor albinuţe harnice conduse de o regină a gheţii.

Pentru că iarna este cel mai frumos anotimp şi ne este şi o bună prietenă, mai este şi ceva important în anotimpul acesta: Naşterea Domnului Iisus Hristos, Crăciunul. Ca un basm frumos, ca o imagime a raiului, frumuseţea şi dragostea sufletească te îmbie să fi mai bun, mai corect, mai sufletist.

Anotimpul iarna şi Crăciunul sunt prileje de bucurie, armonie şi iubire.

Frumoasa şi minunata iarnă este prietena mea.

Pădeanu Georgiana, cls. a V-a,
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Anotimpul de gheaţă

A venit iarna care este ultimul anotimp din an.

Ea vine cu norii plumburii şi fulgii de zăpadă care dansează căzând pe pământ, îmbrăcându-l într-o mantie argintie şi pufoasă.

Prinţesa Iarna şi-a scuturat pletele peste câmpuri răspândind fiori de gheaţă. Soarele palid abia se zăreşte printre nori. Totul în jur e alb şi strălucitor. Copacii sunt şi ei îmbrăcaţi în haine strălucitoare. Vântul vâjâie pe la geamuri şi troieneşte cărările. Din cer, fulgii plutesc în aer ca un roi de fluturi albi.

Pentru copii e un lucru foarte frumos când este zăpadă. Unii copii au ieşit cu săniuţele, iar alţii cu schiurile, alţii modelează oameni de zăpadă.

Iarna e un anotimp fermecat. Toate apele sunt acoperite de un pod de gheaţă, un pod făcut parcă special pentru patinaj. Ţurţurii de gheaţă împodobesc casele oamenilor. Oraşul, ţara, totul e sub stăpânirea zăpezii. Sărbătorile bat şi ele la uşă, bradul veşnic verde ca simbol al veşniciei şi colindele ne încălzesc sufletul.

Anotimpul de gheaţă, iarna, este plin de bucurii şi de lumină. Totul este magic.

Daia Roland, ***cls. a VI-a,***
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Iarna, frumoasa albă

E iarnă.

A dat Dumnezeu zăpadă cu nemiluita, ea cade, cade puzderie măruntă şi deasă ca haina albă, vânturată de un crivăţ mânios care te orbeşte. Lemnele dorm sub zăpadă.

Pădurile din depărtare cu tulpini fumurii, pictate cu ninsoare par cercelate cu flori de zărzări şi corcoduşi.

Vuietul surd se înconvoaie de după dealuri şi se pierde în văi adânci. Cerul e ca leşia. Cârduri de corbi, prididite de vânt, croncăne în drum spre pădure. Viscolul se înteţeşte, vârtejurile trec dintr-un colnic în altul, amurgul serii se întinde ca un înger sur. Râurile umflate curg repede cu un vâjâit mânios, înecat în glasul vântului. El izbeşte de meterezele podului butuci groşi şi sloiuri mari de gheaţă.

Arareori se vede pui de om trecând prin sat. Pârtia e acoperită. Abia se văd poteci ca de lăţimea unei lopeţi. Cea mai îngrijită potecă leagă uliţele satului de şcoală.

Noaptea cade tihnită. Lumini, globuri de văpăiţă joacă prin geamurile câtorva case. Vremea rea a amorţit satul zgomotos.

Mocioalcă Petrişor, ***cls. a VI-a,***
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Cine vine cu steluţe,
Albe gheţuri din cer smulse?
(Iarna)

Adriana Mihăiloni, cls. a VI-a A, Gen. 1

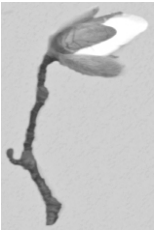

Frumuseţea iernii

Prinţesa gheţii

Iarna este un anotimp pe care toţi copiii îl aşteaptă cu nerăbdare. Acum o plapumă de nea se va aşterne pretutindeni. Peisajul mirific al iernii ne înveseleşte şi ne redă un strop din atmosfera şi cheful cu care ne jucam cu zăpadă în perioada primei mele copilării.

Anotimpul iarna este foarte frumos dar friguros. Din cauza gerului care înconjoară ţara, multe din animale părăsesc copacii, tufişurile, pământul şi celelalte ascunzişuri în care au poposit primăvara, vara şi la începutul toamnei. Dealurile şi-au îmbrăcat bundiţă albă, câmpiile sunt înveşmântate cu rochie de lumină albă, pădurea, cândva verde şi-a luat mănuşi de nea. Brazii bogaţi în zăpadă stau proptiţi unul în altul şi privesc spre satul abicios din vale.

Nimic nu clinteşte puterea *Prinţesei gheţii*. Hornurile caselor răsuflă fum negru, vântul înfiorează tot ce atinge şi scote gemete reci, doar copiii ignoră frigul şi se trântesc fericiţi în omăt.

Totul este alb, se vede că prinţesa gheţii nu a pierdut timpul, chiar şi urmele lăsate de copii pe zăpadă se contopesc cu vraja văzduhului.

Oprea Emanuela, ***cls. a VII-a***
Grup Şcolar Industrial

Crăisa zăpezii

Toamna se terminase, toamna ce se născuse nu demult din frunzele moarte ca o regină frumoasă cu părul de ploaie, cu veşminte de frunze gălbui-maronii, cu struguri în urechi, mere coapte în loc de sâni, cu parfum de vânt de pădure, toamna ce îşi aprindea torţele e foc, îmbrăcând natură în straie strălucitoare. Acum cerul pare oţelit. Norii plumburii şi gri cern zăpada albă ca spuma laptelui cu nemiluita. Totul e amorţit sub oceanul de ninsoare.

În nopţile de singurătate, pădurea aflată în goliciunea iernii îşi purta tristeţea unor zile trăite în visări care păreau a fi fără de sfârşit. Omăturile au acoperit drumurile şi gândurile. Tot ceea ce până mai ieri era urât şi trist s-a acoperit de un alb infinit.

În veşmintele lor noi, stejarii cei grei păreau de sticlă. Ploaia de argint a căzut pe creştetele copacilor. Pădurea de promoroacă poartă pe braţele ostenite povara iernii atotstăpânitoare. Ea, ca întotdeauna e vie, pare numai amorţită. Tăcerea pune din nou stăpânire pe împărăţia pădurii.

Iarna...unii şi-o imaginează ca pe o regină cu inimă de gheaţă care nu simte durerea din sufletele oamenilor atunci când trimite peste lume viscolul şi gerul. Eu mi-o imaginez ca pe o regină bună ce pune stăpânire peste tot cuprinsul ţării, acoperind pământul cu mantia ei albă, făcând ca totul să pară mai pur, mai fin, mai gingaş.

Mai întâi încep să coboare din cerul lipsit de soare steluţe mici de zăpadă, apoi mai mari, formând un covor pufos câmpiei, ca un lan de diamante ce scârţâie sub picioare. Peste tot se aşterne o tăcere adâncă şi misterioasă.

Omătul îmbracă casele, pomii şi pământul transformând această lume într-un tărâm alb, vrăjit. Totul pare de zahăr copacii înmărmuriţi seamănă cu nişte fantome ce-şi întind braţele bătrâne spre cer cerând îndurare. Din depărtare se aud glasuri de copii.

Iarna e prinţesa de gheaţă... regina purităţii.

Popescu Ana-Maria, ***cls. a VII-a***
Grup Şcolar Industrial

Prinţesa de cleştar

După câteva zile în care nu a nins deloc, acum norii îşi varsă încărcătura imaculată peste minunatul pământ. Totul este alb. Pomii încărcaţi cu veşmânt sclipitor îşi admiră unul altuia podoabele crengilor. Fulgii jucăuşi sunt răsfăţaţi de către vânt cu adieri uşoare ce îi face să visesze la lucruri nebănuite unde pot ajunge. Prinţesa de cleştar îşi face uimitor apariţia. Printr-o paradă a fulgilor se apropia uşor cu ochi de cristal, buze însângerate, piele imaculată, iar paşii ei de balerină o fac să fie cea mai frumoasă crăiasă.

Pe crengile îngheţate stau aliniate nişte vrăbiuţe negre şi zgribulite care niciodată nu îşi vor părăsi cuiburile. Prin pădurea întunecată şi sumbră, animalele sălbatice aşteaptă cu nerăbdare şi flămânde, primăvara care îi va bucura cu podoabele ei. Fulgii nu încetează să se joace în văzduh, pe aripile vântului de gheaţă, având o prelucrare migăloasă şi o structură ţesută cu fel de fel de diamante, răsfăţaţi de ger plutesc spre pământul acoperit cu o plapumă albă să o ţese cu măiestrie.

Unora le place iarna cu minunăţiile ei, iar alţii suferă în tăcere, doar *Prinţesa de cleştar* îi înţelege pe toţi. Cu sufletul ei bun va aduce bucurii pentru toate fiinţele.

Vărgatu Alina, ***cls. a VII-a***
Grup Şcolar Industrial

De sărbătorile de iarnă

E sărbătoare pe pământ,
E sărbătoare-n suflet,
Eu vă urez un an mai bun,
Iubire, sănătate şi spor în toate,toate.

Lohan Larisa, cls. a V-a, Gr. Şc. Ind.

Ghicitoare

Au venit cu daruri scumpe, aur, smirnă şi tămâie
Să se-nchine Lui Iisus, ce viaţă ne-a adus. (Magii)

Creţoiu Ionuţ, cls. a V-a Gr. Şc. Ind.

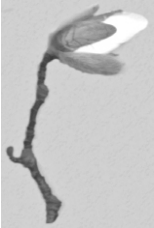

Feerie de iarnă

Iarna, anotimpul alb

A venit iarna! Cine nu cunoaşte această fiică a bătrânului an...! Este regina ţinutului alb, a câmpului acoperit cu mărgăritare sclipitoare, a copacilor dantelaţi, îmbrăcaţi în promoroacă, a iazului de cristal ca şi oglinda.

Fulgii mari şi albi ca nişte fluturi dansează în văzduh. În zborul lor zglobiu coboară pe pământul îngheţat, formând o plapumă albă, pufoasă de nea. Vântul rece viscoleşte zăpada formând troiene călătoare adunate ca un şirag de perle. Mirosul de ger proaspăt, scârţâitul omătului sub picioare aduce copiii la săniuş. Începe întrecerea pe derdeluş, iarna fiind cea mai mare bucurie a copiilor.

Vechi datini româneşti ne ajută în fiecare an să simţim atmosfera plină de căldură şi veselia sărbătorilor de iarnă. Copiii aşteaptă venirea lui Moş Nicolae care aduce cadouri şi le pune în cizmele frumos lustruite, copiilor cuminţi, dar şi câte o nuieluşă pentru copiii neascultători. Clinchetul zurgălăilor, mirosul de brad, ghirlandele care împodobesc fiecare fereastră ne ajută să intrăm în tărâmul de vis al sărbătorilor de iarnă.

Ajunul Crăciunului e o sărbătoare sfântă, este o seară sfântă. Cu familia, în jurul bradului împodobit cu globuri şi beteală sclipitoare aşteptăm venirea lui Moş Crăciun. Bucuria şi răsfăţul fiecărui copil o simte familia lui, acesta fiind cel mai frumos leagăn.

Cu căciuliţele trase pe urechi, cu traista la gât, cu obrajii îmbujoraţi, copiii merg să colinde. Prin cântecele lor vestesc naşterea Mântuitorului primind în schimb bunătăţi abia scoase din cuptorul încins, făcute de gospodinele harnice.

Iarna, ca o crăiasă, îmbrăcată în rochie albă, strălucitoare, revine pe meleagurile noastre an de an, fiind din ce în ce mai frumoasă şi mult aşteptată.

Când afară gerul domneşte, Naşterea Domnului ne încălzeşte sufletul.

Călău Maria, ***cls. a VI-a***
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Zăpada, argintul pământului

Pentru nişte muritori nici că nu există loc mai pur şi mai curat ca împărăţia albă a zăpezii, alb spre miazănoapte, alb în miazăzi, alb de jur împrejur, alb între margini, pretutindeni.

Golul din codru s-a împlinit cu broderii albe şi urzeli ţesute cu miliarde de inglite şi ace. Plopii s-au înfăşurat în mantale lucii, satele s-au împodobit cu lână rece, scânteietoare.

Dacă s-au surpat clădirile miraculoase de frunze, bisericile verzi şi castelele fragile, armate cu ramuri de mesteacăn şi grinzi de gorun, s-au reconstruit în schimb, într-o singură noapte de fulgi şi puf de păpădii astrale, iar praful s-a ascuns sub aşternuturi de pulberi neatinse de gheaţă. Ca să răsplătească şi să mângâie de pierderea culorilor şi a nălucirilor fermecătoare din amurg „Iarna“, Prea Curata dă fiecărui grăunte de zăpadă, o floare. Peste noi toţi, fără deosebire, cad stele, cad fluturii botezului de gheaţă.

Vifore de nimburi, furtuni de aureole, vârtejuri de giuvaere străbat pământul. Dumnezeu bate timpul (cu bijuterii) care trece pe sub toate streşinile prin Ierusalimul lui decembrie, încărcat cu poveri minuscule de argint. Miresele au umplut oraşul, iar regii sunt fără număr. Oamenii de oglindă străbat împărăţia zăpezii alăturându-se lui Moş Crăciun. Moş Crăciun e străbunicul jucăriilor născocite pentru iarnă. El nu poate veni pe nori şi praf, pentru că haina lui e de purpură, nu-şi poate trece poalele decât pe câmpuri de zibelină, curat măturate cu mături de sticle, netezite cu tăvălugi de ametist.

Cine l-a văzut, pe un ren mic şi să-i atârne picioarele prea lungi în aer până la poarta oraşului înzăpezit, a minţit. El călătoreşte pe jos, de acolo, de unde vine până la noi ajunge după luni de drum, printre satele adormite, uimind câinii şi lupii cu liniştea lui strălucitoare. Şi nu-i numai un Moş Crăciun, sunt mii de Moşi, căci s-au înmulţit de când au apărut mai mulţi copii cuminţi pe pământ şi fiecare porneşte la drum ca să ajungă la timp.

De astă dată, noiembrie i-a trezit pe toţi cu o lună mai devreme. Venerabili la chip şi sprinteni la picioare, cocoşaţi, pentru că aşa le stă bine, dar tineri în sinea lor, au pornit în cele patru părţi ale lumii, ameninţaţi de a se întoarce din drum cu umbrelă şi pantofi. Şi astfel ajung ca o taină, el şi Zâna Zăpezilor cu rochia ei de stele adevărate, bătute-n diamante. În urma lor, Noaptea, inaugurează săli imense, cu paturi albe pentu copii şi fecioare blonde care adorm sub plapuma albă de dimie, obosiţi să-l mai aştepte pe Moş care întotdeauna vine pe furiş.

Din octombrie până în martie, natura îşi rezervă singura îndeletnicire de a trăi firicelele de cristal de-a fabrica puncte albe, virgule şi paranteze, dovedind omului curios că Alpii s-au născut dintr-o firmitură. Apoi splendorile se vor înmuia şi vor deveni lichide, iar muzeele catedrale şi piramidele vor curge în jgheaburi de tinichea.

Olaru Ionuţ, ***cls. a VI-a***
Grup Şcolar Industrial, Oţelu Roşu

Floarea şi luna

Uite luna cum colindă
Şi priveşte ca-n oglindă
Lacul şi frumoasa-i floare
Ce trăieşte ca un soare.

Jicu Petronela, ***cls. a V-a A***

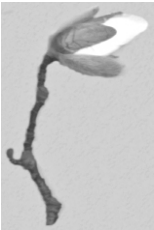

Dor de iarnă

Magia albă

E frig. Nimeni nu se încumetă să iasă afară. Toţi se află la adăposturile lor, la căldură, ferindu-se de gerul de afară. Doar vântul amorţit ce şuieră printre mormanele de zăpadă şi un câine care latră flămând au reuşit să spargă liniştea ce domneşte peste pământ.

Cerul e înnourat, iar gardienii negrii nu-i dădeau voie să iasă la iveală. Steluţe argintii cad din norii nărăvaşi acoperind întreaga natură cu o perdea albă şi pufoasă ca spuma laptelui.

Râul e îngheţat şi este acoperit de o plapumă mai groasă ce nu poate fi învinsă cu uşurinţă de puterea micuţului râu amorţit.

Pe munte toţi copacii au rămas fără podoabele lor de odinioară şi au fost acoperiţi cu o manta albă, doar bătrânul, bradul cel voinic a rămas neschimbat oricărui anotimp, a rămas verde şi vesel. Deasupra micuţului râu domnesc, veghează copacii, ca nişte paznici, împodobiţi cu decoraţiuni făurite.

Iarna s-a aşezat peste pământ, fără să vrea, dându-i culoarea naturii, înfrumuseţând-o cu minunatele sale podoabe albe şi strălucitoare.

Popescu Ana-Maria, *cls. a VII-a*
Grup Şcolar Industrial

Vis de iarnă

Pe aripi de vânt iarna vine neîntrebând pe nimeni. Cu paşi mărunţi se apropie încet acoperind tot ce-i stă în cale fără a privi în urmă.

Cerul se acoperă cu nori pufoşi şi gri ca cenuşa din sobă, din ei căzând ca razele soarelui perle mici, mici şi albe ca spuma.

Casele acoperite cu frişcă şi cu o cireaşă uriaşă mare în vârf stau una lângă alta tremurând parcă de frig. Pe jos fulgii se aşează grămadă ca o clanie de fân, acoperind totul fără a se uita în jur.

De case sunt agăţaţi ţurţuri mari de cristal care par să cadă, dar totuşi sunt lipiţi de acoperişurile care trosnesc de frig.

În jur, cât priveşti cu ochii totul este alb, paşii sunt afundaţi în pătura albă, iar pomii par încărcaţi cu ciocolată albă.

Drumul alunecă, apa este îngheţată ocnă, iar afară este un frig sfâşietor.

În sobe focul arde, lemnele trosnesc, totul pare a avea viaţă nesfârşită iarna.

Totul te uimeşte iarna, jocul fulgilor de nea care plutesc în aer te fac să te uiţi la ei necontenit, fără a clipi.

Vântul care fluieră te face să asculţi notele muzicale pe care le rostesc la fiecare adiere.

E o minune anotimpul iarna, este un anotimp de care nu te poţi dezlipi, pe care nu-ţi vine să-l laşi să plece şi pe care ţi-l poţi dori să fie mereu aici, mereu cu tine şi tot mereu în sufletul tău.

Cerbulescu Ribana, *cls. a VII-a A*

Iarna minunată

A sosit iarna! Fluturaşii de diferite dimensiuni îmbracă cerul şi fac ca totul în văzduh să fie de vis.

Ultimele flori ce erau în faţa casei mele au dispărut îmbrăcate în zăpadă.

Copacii au în locul frunzelor podoabe regale, ţurţuri de gheaţă.

Natura e argintie. Totul e acoperit de tăcere, albul pare infinit. Există un joc de lumină ce te prinde în mrejele lui... Nu ai cum să nu iubeşti acest acest anotimp.

Iarna e minunată.

Săvescu Cristina, *cls. a VII-a B*

Sentimente de iarnă

Un vânt mai aspru, înnoptarea rapidă, toate ne anunţă că vine iarna, dar primii fulgi de nea ne vestesc adevărata sosire a iernii.

În dimineţile de iarnă geamul nu mai este cristalin, e albicios, la fel ca cerul care se acoperă cu o plapumă groasă de nori ce nu îl lasă să respire.

Toata natura e adormită de o pătură albă. Dar ce e acolo? Vai!!! Strică toată puritatea acestui anotimp. E fumul cenuşiu al coşurilor de pe case.

Am uitat de case...sunt prăjituri acoperite de frişcă, deasupra cărora zac fulgi de nea ce formează norii. Ce frumos!

Râurile îngheţate sunt un prilej minunat pentru copiii ce vor să se distreze.

Jocurile iernii sunt cele mai frumoase şi aici nu mă refer doar la jocurile copilăriei, ci şi la dansul fulgilor de nea, bătuţi de vânt. Mormanele de zăpadă în care călcăm au un efect special asupra noastră, a tuturor.

Ce frumos e atunci când te distrezi, ce frumos e atunci când sărbătoreşti gândindu-te la cei dragi, ce frumoase sunt toate iarna...

Băilă Diana, *cls. a VII-a A*

Vreme de cumpănă

Ca o lacrimă pe obraz
Tot ce a mai rămas,
Zile grele şi durere,
Toamna ne-a părăsit,
Iarna a venit
Şi la geam sunt păsărele,
Vrăbiuţe frumuşele,
Ploi grele şi durere
Fulgi de nea şi-adânci mistere.

Băilă Diana, *cls. a VII-a A*

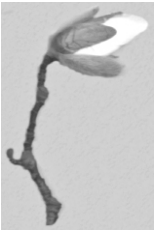

Ninge cu flori de cuvinte

Anotimpul de gheaţă

Iarna este unul dintre cele mai frumoase anotimpuri, e anotimpul când toată suprafaţa pământului este acoperită de zăpada moale şi pufoasă ca frişca de pe tort.

Iarna vine cu primul fulg de nea care atinge pământul sau năsucul unui bursuc anunţând astfel că a sosit.

Iarna toate animăluţele se adăpostesc de frigul cumplit de afară. Copacii îşi pierd frumoasele frunze, ţesute în zeci de culori.

Anotimpul de gheaţă are şi părţi bune şi rele. El le vesteşte copiilor că a venit vremea derdeluşului. Fulgii de nea cad din bolta albastră a cerului ca un joc de păsări. Pădurea este îmbrăcată în haină argintie. Crengile copacilor, lipsiţi de frunze par ca nişte mâini de zombi ce vor să te atace. Vântul care fluieră prin aceste mâini de copaci se aude cu un strigăt ameţitor. Apa gălăgioasă a izvoarelor a îngheţat şi acum tace.

Aşa e iarna, un anotimp minunat, anotimpul gheţii.

Tănase Raul, *cls. a VII-a A*

Farmecul iernii

Norii alb-cenuşii au început să dea târcoale cerului care acum câteva zile era de un albastru cristalin, precum apa limpede. Din cer au început să cadă flori de gheaţă, de un alb strălucitor.

Copiii au simţit venirea iernii, parcă totul e mai încărcat, ne lipsesc totuşi păsările călătoare cu ciripitul lor vesel. Avem acum podoabe albe ce acoperă toată natura. Pomii au primit haine noi, cerul o culoare diferită şi din când în când soarele mai trimite o rază pe pământul îngheţat. Florile de gheaţă cernute din cer se prindeau repede în horă. Păreau nişte îngeri ce pluteu în văzduh.

Iarna e o zână fermecată.

Buşu Dayana, *cls. a VII-a A*

Luna sărbătorilor

E luna decembrie
Vin sărbătorile,
E anul cel bun,
Vine Moş Crăciun
Şi aduce la copii
Multe, multe jucării,
Doar dacă au fost cuminţi
Şi ascultă de părinţi.

Vigh Laura şi Gherescu Ramona,
cls. a VI-a A

Ghicitoare

Este astru mare şi minunat
Care toată viaţa lumină ne-a dat.
(Soarele)

Barbu Daniel, cls. a VI-a A

Iarna, prinţesa albă a gheţii

Iarna a venit cu un palton alb, pufos care menţionează puritatea anotimpului, cu cercei de ţurţuri şi a clădit peste râul care nu mai mişcă o punte de gheaţă.

Vântul trist plânge cu lacrimi de gheaţă care se transformă în fluturi de zăpadă dornici să exploreze lumea.

Steluţe de zăpadă se aştern peste crengile copacilor şi peste drum.

Copacii împodobiţi de beteala pufoasă şi ţurţurii care sunt globuleţe din pomul de Crăciun se uită întristaţi spre cer şi aşteaptă cu foarte multă răbdare primul semn de primăvară.

Pe drum, plapuma pufoasă a iernii pare punte de diamante ce scârţâie sub picioare.

Din când în când se zăresc pe cer norii plumbuiţi ce par nişte balauri.

Încet, norii de pe cer se preschimbă în cristale şi aruncă fără milă fluturi mici.

Soarele încearcă o luptă zadarnică cu norii îngheţaţi.

Totul are o singură culoare: albul.

Drăgan Malvina, *cls. a VII-a B*

Frumuseţea unei zile de iarnă

Era o după/amiază liniştită, când un ţipăt de pasăre rătăcită răsună din depărtare. Eu ridic capul mirată, dar bunica îmi spune că afară sunt primele semne ale apropierii iernii.

Mai târziu am ieşit în grădină, hotărâtă să termin cartea de citit, carte pe care o începusem în urmă cu trei zile.

Aşezată în leagănul de sub nuc mă adâncesc în lectură, însă la un moment dat simt un fremăt, o adiere, o mireasmă zburând pe lângă mine, un fulg de nea plutea uşor aşezându-se în cele din urmă pe iarba uscată.

Puţin mirată ridic privirea şi observ că nucul parcă îşi adunase alte frunze care să cadă, nişte frunze micuţe, albe, floricele de zăpadă ce se luptau cu adierea vântului.

Uitând cu totul de carte, mă ridic şi mă las înconjurată de magia primei zile de iarnă.

Geneanţu Florina, *cls. a VII-a A*

Iarna

Iarnă, iarnă eşti frumoasă,
Dar un pic cam friguroasă,
Cu mantaua ta cea albă
Şi cu plapuma cea rece
Acoperi câmpia
Veselă şi verde.

Cornean Claudiu, *cls. a V-a A*

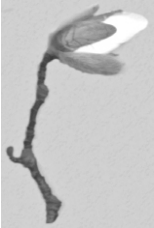

Bucuria cuvintelor născute din focul zăpezii

Crăciunul în albul zăpezii

Prinţesa gheţurilor, îmbrăcată în rochie albă, pe cap cu o coroniţă de stele argintată, soseşte din înaltul cerului, împodobind vârfurile munţilor, îmbrăcând pădurile, aşternând peste câmpii şi case pufosul covor de un alb imaculat. A pregătit natura pentru Crăciun, i-a dat o haină albă, pură.

Atunci când soseşte noaptea, câtă bucurie aduce în sufletul copiilor şi al oamenilor. Peste tot se aud doar glasuri de copii, toţi au aşteptat cu sufletul senin seara sfântă de Crăciun. Naşterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos ne aduce în suflet o eternă primăvară, luminiţele multicolore ce împodobesc brazii te farmecă prin magia sfântă a acestei nopţi.

De Crăciun, cu toţii suntem mai buni, mai curaţi sufleteşte, ne uităm la albul zăpezii şi dorim să fim ca ea, fără nici o pată, imaculaţi, pentru a ne putea bucura de ce e mai sfânt pe pământ.

Bratu Gheorghe Ionuţ, ***cls. a VI-a A***

Iarna

Fulgi ca sticla cad pe bradul coborât parcă din ceruri. Casele cu văl de mătase albă seamănă cu nişte palate de argint sau cu tortul special ce mi-l face mama de ziua mea. Pe stradă covorul alb de nea este mai uşor ca pana lebedei. Toată natura vrea să-mi şoptească ceva, îmi arată că a sosit cineva, o frumoasă prinţesă, iarna.

M-am prins apoi în jocul vântului care ajută fulgii de nea să zboare ca iluziile din sufletele oamenilor.

Ţurţurii ca mărgelele de sticlă atârnă de colţurile caselor. Norişorii zâmbesc cu lacrimi îngheţate ca de sticlă ce le cerne pe pământ, ninge...Câmpia şi-a îmbrăcat haină de nuntă, se logodeşte cu iarna. Frunzele acoperite cu zăpadă par globuri rătăcite în copaci. Gheaţa m-a chemat pe un teren de vis, minunate jocuri, bucurii ale zăpezii.

Iarna mă cucereşte mereu cu farmecul ei.

Stanca Petronela, ***cls. a V-a A, Gen. 3***

Noapte de noiembrie

Era o zi toamnă mohorâtă, în care norii plumburii se aşează pe cer ca nişte căni într-un dulap, erau înghesuiţi şi nu nu mai puteau respira. Încărcaţi, mai era puţin şi începea furtuna.

Pomii au rămas de foarte mult timp fără prieteni, adică, fără frunze, păsări, florile din apropiere. Acum iarba este mai mult decât îngălbenită.

Un vânt aspru şi puternic bătea afară, bătea fără milă şi până să ajungă pe pământ primii stropi de ploaie erau plimbaţi de aceasta într-o parte şi-n alta.

După câteva minute, lumini orbitoare şi sunete puternice veneau din cer, urmate apoi de o furtună lungă şi grea. Stropi mari cât mingile se rostogoleau cu o viteză mare spre pământ, formând în câteva secunde bălţi mari. Fulgerele loveau ici, colo, fără să ştie nici ele unde dau. Tunetele îţi dădeau fiori când le auzeai, iar fulgerele îţi dădeau lumină destulă. Şanţurile mai aveau puţin şi dădeau pe afară, când deodată fulgerele şi tunetele au încetat, la fel şi grozava furtună. Norii plumburii au început treptat să părăsească cerul, făcându-i loc Reginei Nopţii. Lumina acesteia domnea acum peste frumosul cer ce devenise vesel şi nu mai plângea.

Acum puteam dormi liniştită, deoarece lumina lunii veghea asupra mea şi asupra cerului.

Băilă Diana Paulina, ***cls. a VII-a A***

Bruma şi Câmpia

Într-o dimineaţă friguroasă de noiembrie se pusese bruma peste câmpia cea bogată. După ceva timp, Câmpia se hotărî să intre în dialog cu Bruma:

- Bună dimineaţa, Brumă! În dimineaţa asta eşti mai frumoasă ca oricând.
- Mulţumesc, Câmpie! Şi tu eşti cea mai bogată pe care m-am aşezat vreodată. Să şti că florile tale au nişte culori frumoase.
- Mulţumesc, Brumă! Dar cum se face că în fiecare dimineaţă te aşezi plină de viaţă pe câte o câmpie, iar spre amiază dispari. Ce se întâmplă cu tine?
- Este simplu. Din cauza temperaturii mai ridicate eu mă topesc.
- Dar de ce te topeşti, Brumo?
- Pentru că acum o mie de ani, Zeul Brumei, a vrut să mă încerce.
- Cum?
- Mi-a dat darul de a putea să stau aşezată peste câmpii toată ziua ca o podoabă argintie, dar eu n-am ţinut cont de nişte reguli pe care trebuia să le respect, iar Zeul Brumă mi-a luat darul.
- Ce poveste frumoasă ai trăit, Brumo!
- Sunt sigură că şi eu o să trăiesc o asemenea aventură.

Bruma începu să se topească, iar câmpia se zărea plină de culori.

Drăgan Alexandra, ***cls. a V-a A***

E iarnă

E iarnă,
Fulgii de zăpadă,
Au început să cânte
Peste câmpia-ntreagă,
S-adune plăpumioară
De albă îngheţată
Şi stele-n geam grămadă.

Mustaţă Darius şi Trăilescu Georgian, ***VI A***

Ghicitoare

Plapumă de îngheţată. (Zăpada)

Smaia Daniela, VI, Gr. Şc. Ind.

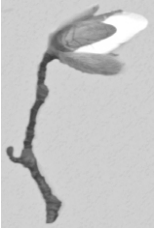

Din lumea de vis a cosmosului

Anca şi Bibi

Anca este o fetiţă de şapte anişori. Ea s-a dus la prietena ei Bianca să se joace împreună.

Bianca plecă până la tanti Deta să-i ducă nişte prăjituri făcute de mama ei. Anca începu jocul singurică. Dintr-o dată îi apăru în faţă un portal în care intră şi ajunse pe o navă cu multe uşi. A deschis o uşă şi a zărit o fetiţă verde cu două antene în cap. Nu s-a speriat şi a început să vorbească cu ea:

- Cum te cheamă?
- Mă cheamă Bibi.
- Ce eşti?
- Sunt o marţiană.
- Serios?
- Da, m-am rătăcit şi am ajuns pe nava asta care a început să zboare de cum am intrat.
- Deci noi suntem pe o navă?
- Da, uite un semn.
- Hai să ne luăm după el.

Nu merseră mult şi au ajuns în faţa altor două uşi, pe una scria „teleportaţiune“ şi pe alta scria „camera de control“. Cele două au intrat în camera de comandă şi au pornit în spaţiu. Au colindat printre nori în formă de prăjituri... Fără să-şi deie seama a ajuns din nou în cameră, pe masă erau prăjiturile aduse de Bianca, iar pe geamul sufletului se mai zărea încă o navă ce zbura spre Marte cu Bibi.

Stanca Petronela, cls. a V-a A

Aventura caşcavalului

Andrei ştia toate cuvintele noi şi dorea să afle ce înseamnă caşcavalul, deoarece îi plăcea foarte mult.

A alergat la frigider, a luat o bucată de caşcaval şi a început să o studieze. Oare cum se fabrică o astfel de bunătate?

Construise din bucata de caşcaval o micuţă rachetă. În timp ce o pregătea de un zbor imaginar, racheta deveni uriaşă şi Andrei păşi în interiorul ei, o porni şi ajunse pe lună. Curios, luna era din caşcaval. Rupse o bucăţică din ea, un gest greşit, căci ajunse înapoi în camera lui şi se văzu muşcând din bucata de caşcaval luată din frigider.

Jicu Alexandra, cls. a V-a A

Aventura de bomboane

Un băieţel văzând că părinţii lui îi făceau toate poftele îi rugă să-i cumpere o bomboană. Părinţii i-au cumpărat mai multe. În timp ce savura o bomboană, adormi. A ajuns pe un tărâm necunoscut unde întâlni un omuleţ din bomboane. Văzându-l se apropie de el, îi câştigă încrederea iar acesta îi povesti că pe planeta lui toţi oamenii sunt creaţi din bomboane. Copilul atâta aşteptă, îl convinsese să-l ducă şi pe el acolo, îşi dorea să răpească cât mai mulţi omuleţi şi să îi mănânce.

A încercat să-i guste pentru a-i alege pe cei mai buni, dar se îneacă, o bomboană deget îi veni de hac. A fost prea lacom şi până la urmă erau fiinţe pline de viaţă, ce conta că erau din bomboane.

L-au trezit părinţii, căci se înecase în somn cu una dintre bomboane. Acest vis i-a fost băieţelului o lecţie de viaţă.

Barbu Lidia, cls. a V-a A

În cosmos

Alex şi Andrei sunt doi prieteni buni. Ei îşi doreau să afle ce este dincolo de lumea cea văzută.

Într-o zi, pe când se jucau, cei doi au găsit o pietricică care arăta ca un buton.

- Andrei, am găsit ceva!
- Ce este?
- Cred că este un buton.

Andrei a luat piatra în mână şi s-au trezit într-o navă spaţială, nu apucară să spună Calea Lactee că au şi început să plutească prin cosmos. În timp ce se distrau privind frumuseţile din spaţiu au observat că extratereştri vor să cucerească luna pentru a controla Terra.

Cei doi au cerut pământenilor ajutor să-i oprească. Au primit de la pământeni o mulţime de pietre. Au fost dezamăgiţi iniţial, dar cum au aruncat cu piatra într-un extraterestru, acesta se topea, de parcă nu ar fi existat. Au câştigat într-un final, au biruit răul. Au vrut să ieie o piatră pentru a o păstra ca amintire, aceasta semăna atât de bine cu butonul ce-i aduse aici. O atinseră şi ajunseră înapoi, pe planeta albastră, adică acasă, pe pământ.

Cornean Claudiu, cls. a V-a A

Lumea fructelor

Miruna este o fetiţă veselă şi mereu rumenă în obraji. Ei îi place să mănânce multe fructe şi îşi doreşte să ajungă într-o lume a lor.

Muşcând dintr-un măr adoarme şi visează o livadă pline de fructe. Ea a ajuns acolo plutind pe nişte aripi mari. Livada era înconjurată de munţi înalţi de fructe.

Fructele erau zemoase şi gustoase, iar miruna avea ocazia să se ospăteze. A gustat: pere, pepeni...

Un fruct semăna cu una din aripile ce o aduseră aici, cum îl gustă, aripa îşi luă zborul, o agăţă pe Miruna şi o trezi din lumea visului.

Palcu Victoria, cls. a V-a A

Un glob albastru, fermecat,
În univers aruncat. (Pământul)
Duma Florin, Gr. Şc. Ind., cls. A VI-a

Împodobesc haina reginei nopţii. (Stelele)
Bondoc Sebi cls. a V-a

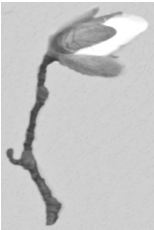

Cuvinte magice

Trotineta timpului

De când am fost mic mi-am dorit tot timpul o trotinetă. Îmi imaginam cum mergeam cu ea şi cum zburam pe străzile de lângă bloc.

Dar, într-o zi, minunea s-a înfăptuit. Bunica mea mi-a făcut cadou o trotinetă. Era strălucitoare! Nici că se putea să primesc un cadou mai frumos!

Era pe înserat, dar mi-am luat trotineta şi am ieşit afară. Mergea atât de lin şi de repede de parcă ar fi zburat. Dar chiar zbura!

Când am oprit mi-am dat seama că ajunsesem în epoca preistorică. Erau dinozauri care mergeau liniştiţi şi păşteau. Rândunelele ciripeau. Speram numai ca toţi dinozaurii de pe pajişte să fie ierbivori. Oare o să mă creadă cineva că m-am întors în timp?

O să pornesc iarăşi să vedem unde o să mă mai ducă trotineta mea fermecată.

Cred că am ajuns în viitor, pentru că toată lumea circula pe străzi cu trotinete ca a mea. Dar nu mergeau pe asfalt, ci prin aer. Zburau printre străzi cu toţii. Şi eu la fel. Toată lumea era veslă şi fericită, probabil că erau cu toţii în vacanţă, pentru că astfel nu-mi explic. Toţi sunt senini şi fără griji. Dar cineva mă strigă. E vocea mamei!

Întorc capul şi o văd pe mama care-mi spune:

- Hei, Sebi, trezeşte-te, e timpul să mergi la şcoală.

Preda Sebastian, *cls. a V-a A*

Fabrica de îngheţată

Era o seară plăcută de vară. Stelele erau foarte strălucitoare ca nişte diamante, iar luna se zărea rotundă şi luminoasă.

După ce am luat cina împreună cu familia mea, m-am pregătit de culcare. Când să-mi aşez capul pe pernă, aud o voce strigându-mă de pe fereastră:

- Alexandra, Alexandra! Vreau să-ţi arăt un loc minunat, un loc unde toţi copiii se distrează!

- Am să vin cu tine, omuleţule verde! Dar cum se numeşte acest loc minunat de care îmi vorbeşti?

- Se numeşte Fabrica de îngheţată şi se află pe planeta Pluto. Acolo toţi copiii pot să îşi creeze orice fel de îngheţată pe care şi-o doresc

- Atunci să mergem!

Omuleţul verde mă urcă într-o navetă spaţială şi pornim împreună spre planeta Pluto. Când am ajuns, am zărit o mulţime de castele de îngheţată, cu diferite arome, toate create de copiii ce ajunseră şi ei în Fabrica de îngheţată.

Cu multă iscusinţă am început să-mi creez propria mea aromă de îngheţată. După câtva timp am dat naştere unei îngheţate pe care am numit-o mai târziu Ciocobanana, acoperită cu un sirop de căpşuni şi în formă de portocală. Era îngheţa perfectă, îngheţata pentru care am fost şi premiată, fiind socotită cea mai creativă.

Dintr-o dată mă trezesc pe patul din camera mea, dându-mi seama că a fost doar un vis frumos pe care n-am să-l uit niciodată.

Înainte să închid ochii, zăresc pe fereastră o navă spaţială şi îmi spun în gând că poate nu a fost chiar un vis.

Drăgan Alexandra, cls. a V-a A

Vântul şi corbii

Într-o dimineaţă frumoasă de toamnă, vântul adia lin, iar frunzele cele ruginii se dezlipesc încet, încet, de copacii care aproape rămaseră goi. Un corb se aşeză pe un stâlp din apropierea pădurii:

- Ce dimineaţă frumoasă este! Este numai bună de a face o plimbare prin pădurea cea ruginie! Vântul auzi corbul şi se hotărî să intre în dialog cu el:

- Bună dimineaţa, corbule! De ce eşti aşa de fericit?

- Bună, vântule! Sunt fericit pentru că îmi place natura, cu toate bogăţiile ei! Dar sunt trist, pentru că va trebui în curând să plec în ţările calde şi nu vreau să-mi părăsesc pădurea. Copacii o să fie trişti, iar la primăvară nu or să mai dea flori frumoase şi fructe zemoase şi delicioase.

- Nu te întrista corbule! Nu ai să pleci pentru totdeauna. La primăvară ai să te întorci aici, în pădurea ta, unde toţi copacii şi eu te vom aştepta cu bucurie. Eu am fost în ţările calde şi crede-mă că nu ai pierdut nimic. Dar dacă ai să rămâi aici vei muri de frig şi nu-ţi vei mai vedea niciodată pădurea.

- Mulţumesc, vântule! Acum am să aştept cu nerăbdare plecarea tuturor păsărilor care cred că şi ele aşteaptă cu nerăbdare plecarea în ţările calde. La revedere!

- La revedere!

Drăgan Alexandra Diana, *cls. a V-a A*

Floarea şi Luna

Într-o noapte frumoasă de toamnă, când tocmai răsărise luna cea argintie, mare şi strălucitoare, o floare îi admira frumuseţea:

- Dragă Lună, eşti atât e frumoasă, încât şi Soarele se miră de frumuseţea ta. Aş dori şi eu splendoarea şi norocul tău de a putea veghea tot timpul pădurea cea plină de culori, iar iarna, albă ca zăpada să nu mă mai supere. Aşa aş putea să mă joc mai mult cu copiii şi să cresc mai mare. Nu vreau să mă ofilesc!

- Draga mea Floare, este adevărat, sunt frumoasă şi am puteri magice, dar în privinţa aceasta nu pot să te ajut. Încearcă să vezi partea bună a lucrurilor, acea parte care îţi dă viaţă, primăvara ai să te trezeşti din pământ şi vei fi mai superbă, vara vei avea şi mai multe petale. Eu am fost prin multe locuri, iar vântul mi-a şoptit că a văzut şi el multe flori care se plângeau şi care nu erau mulţumite de ce li s-a oferit cândva. Ba una se plângea că nu este destul de frumoasă, ba alta că ar vrea să trăiască pe veci, aşa că te rog să fi mulţumită cu ce ai.

- Aşa o să fac Lună, mulţumesc de sfat, noapte bună.

- Cu plăcere! floare bună.

Luna şi floarea adormiră, floarea învăţând că în viaţă trebuie să priveşti partea bună a lucrurilor.

Drăgan Alexandra Diana, cls. a V-a A

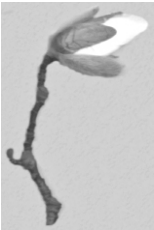

Picături fermecate de soare

Satul meu

Satul meu se numeşte Verendin. El este aşezat la poalele muntelui Semenic. El are păduri de conifere şi de foiase. Are şi multe pârâuri. Oamenii se ocupă cu agricultura şi creşterea animalelor. În satul nostru mai există constructori. Unii oameni ară pământul cu vaci sau boi. În sat mai există şi case vechi de lemn.

Copii, în vechime, la şcoală, scriiau pe tăbliţe şi în loc de numărătoare foloseau beţişoare din lemn cam de aproximativ paisprezece centimetri.

Existau până nu demult, în sat, mori de apă.

Oamenii lucrau pe vremuri la războiul de ţesut şi purtau cămăşi albe, ţesute manual, poale şi cătrânţe, laibăre înflorate şi în picioare opinci lucrate de meşteri iscusiţi.

Acum satul meu este modern, are şcoală nouă, biserică frumoasă, dar locuitorii au aceiaşi inimă caldă.

Simona Mutaşcu, ***cls. a VI-a, Şcoala cu cls. I-VIII, Verendin***

Luncaviţa, paradisul meu natal

În 1447, guvernatorul Ioan Huniody reînoieşte această donaţie lui Temesely, Nes şi Lodislan. Despre prima menţiune a comunei Luncaviţa aflăm de la istoricul maghiar, Pesty Frigyes.

Prin anul 1539 propietarul acestui sat este Mihail Torneyey. Pe timpul înfinţării regimentului romano-banatic grăniceresc, Luncaviţa ţine de compania Teregova.

Înainte vreme locuitorii comunei Luncaviţa au avut biserică comună cu Verendin, dar această biserică s-a dărâmat în anul 1830 şi în locul ei s-a zidit una nouă.

Astfel la 2 iulie, austriecii înaintează către dealul Domaşniei ciocnindu-se neîncetat cu trupele tuceşti. Marşul prin cheile Armenişului, ale Teregovei, era anevoios şi cere multă băgare de seamă. Aripa stângă ţinea plaţul de lângă Cornea, treapta „Turcii Morţi“, iar în centru ridicăturile care formează cumpăna apelor între Timiş şi Belareca.

Comuna Luncaviţa este situată în partea de S-V a României, ararţine judeţului Caraş Severin. Ea este aşezată în bazinul de pe versantul sud-vestic a cumpenei apelor, numită Poarta Orientală. În partea de est, Luncaviţa se învecinează cu comuna Domaşnea, în partea de sud cu comuna Mehadica, în partea de vest cu satul Verendin, iar în partea de nord cu comuna Teregova.

Relieful este muntos. Luncaviţa are o deschidere fascinantă spre munţii Cernei la sud-est şi munţii Tarcăului la nord-est. Spre nord-vest se deschide treptat relieful submuntos al muntelui Semenic.

Sub tipul climatic al Banatului de sud şi sud-est este caracterizat prin contactul dintre masele de aer atlantic şi presiunea făcută de masele de aer mediteranian. Iernile şi verile fiind scurte ca durată, iar primăverile şi toamnele mai lungi, temperaturile sunt moderate la ambele extreme, atât de cald şi atât de rece. Vânturile dominante îşi orientează direcţia după valea Luncaviţei în general, dinspre nord spre sud.

De la gara Teregova se poate ajunge cu autobuzul la Luncaviţa.

Prima ocupaţie a oamenilor o constituie agricultura, axată pe creşterea animalelor.

Luncaviţa are o suprafaţă de teren agricol, arabil, de 1,163 hectare, 272 hectare de păşuni, 170 fâneţe, 179 livezi, 38 tractoare şi 59 căruţe.

În localitatea Luncaviţa trăiesc un număr de 999 persoane, în 361 de case. Lungimea totală a reţelei sradale este de 4,05 km.

Luncaviţa este o aşezare rurală, e străbătută de pârâul Luncaviţa şi are un sol pietros şi prin unele locuri, nisipos.

Informaţii culese de elevele:
Roşca Alexandra-Elisabeta,
Roşca Lenuţa-Petronela,
cls. a VII-a, Şcoala cu cls. I-VIII, Luncaviţa

Meseriile satului Luncaviţa în urmă cu peste 50 de ani

În satul meu meşteşugurile erau cândva asemenea unei sărbători, oamenii lucrau cu drag la prelucrarea pieilor, tăbăcănie, prelucrarea fierului, a răchitei, a cânepei şi a inului, vopsirea lânii. În urmă cu douăzeci de ani câţiva oameni precum Fiat Spiridon (Julea), Pipa Petru (Ogăşanul), Constantin Gegea, (Mâţu) prelucrau pieile cu măiestrie, alţii precum Negru, Perpelea, Iovan Mara prelucrau fierul, Fiat Spiridon (Julea) şi Fiat Iancu (Cocora), în urmă cu cincizeci de ani au fost cei mai buni tăbăcari. De prelucrarea cânepei şi a inului s-au ocupat meseriaşi precum: Armaş Ilie (Iepuru), Anculia Petru (Surdu), Erimesu Dumitru, iar de vopsirea lânii s-a ocupat Bădescu Marina.

Meserii foarte frumoase precum: olăritul, apicultura au fost practicate de satele învecinate.

Agricultura în Luncaviţa era foarte dezvoltată, pentru că fiecare om avea pământul său. Totodată ei aveau şi livezi cu meri, pruni şi cireşi. Oamenii creşteau şi animale: oi, vaci, boi, cai şi porci.

Materile prime erau grâul, porumbul, cânepa, inul, orzul, cartofii, prunele, lâna, iar oamenii procurau aceste materii prime muncind.

Comerţul era în floare mai ales că oamenii erau gospodari şi aveau produse multe şi necesare traiului zilnic.

Pană Alina Cosmina,
cls. a VII-a, Luncaviţa

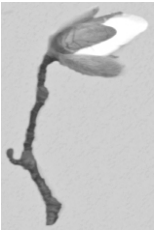

Mereu un nou început

Lucrul început e pe jumătate făcut

... Dar nu termină bine de zis, că unuia îi venise o idee:

- Se pricepe cineva la picturi?

- Da, eu, spuse unul dintre ei.

- Atunci apucă-te de pictat. Să se şi usuce într-o oră, două.

- Are cineva o aţă, un elastic şi ceva mărgele?

- Păi...nu! Au spus cu toţii trişti, dar după un moment de gândire...

- Noi nu avem, dar fetele sigur au!

Vesel, un băiat a plecat să le spună fetelor ideea strălucită de a vinde diferite lucruri cum ar fi tablourile, brăţările sau obiectele cu mărgeluţe.

- Haide măi, dar cine va face tablouri? A spus o fată cu un zâmbet şiret.

- Bine, nu sunt tablouri, dar sunt nişte picturi frumoase, făcu o glumă un băiat.

- Terminaţi cu vorbăria şi să ne apucăm de muncă! Spuse o alta.

Cu multă veselie treaba mergea foarte bine şi în două ore au terminat de făcut douăzeci de brăţări şi tot atâtea coliere şi aproximativ zece tablouri frumoase. Colierele şi brăţările s-au vândut ca pâinea caldă, dar tablourile nu prea, aşa că au hotărât să le păstreze în camera lor.

Acum toată lumea era fericită. În orice situaţie, cel mai greu lucru de păstrat este echilibrul.

***de eleva* Băilă Diana, cls. a VII-a A**

O mângâiere de nedescris din viaţa mea

De la începutul timpurilor a fost creat pentru a mi-l arăta mie, pentru a-l îndrăgi şi pentru a-l iubi. Este simbolul vieţii mele, este cel mai perfect animal, pisica.

După cum am remarcat, pisica este cel mai minunat animal din câte au existat, există sau vor mai exista, simbol al blândeţii şi curajului, al vicleniei şi al bunătăţii...este tot ce ţi-ai putut dori vreodată şi te ajută să treci peste toate fără măcar a vorbi cu tine, ci doar din priviri.

Cu ochii mari şi aşa de sclipitori ca o mare ce te atrage spre ea cu minunatul har al frumuseţii unde te ţine...şi te ţine...şi nu-ţi mai dă drumul, scufundându-te în privirile ei mă atrage spre ea. Urechile-i ascuţite îmi ascultă glasul şi dragostea când o strig. Mustăcioarele ei seducătoare te atrag ca un magnet spre a o lua în braţe. Blăniţa ei moale aşteptă mereu să fie mângâiată.

Atât de minunată şi totodată atât de specială...atrasă de dragoste...stă cu tine mereu, te iubeşte, o adori, te mângâie doar din priviri, nu te lasă singur niciodată, e unică, e unica mea pisică răsfăţată.

Mihuţ Marius Cosmin, *cls. a VII-a B*

Soarele de dincolo de nori, ascuns în spatele nopţii

După zi urmează noaptea... Noaptea cu frumuseţi nedezvăluite ne înconjoară.

Mireasma florilor dispare în negură odată cu celelalte frumuseţi ale naturii, împărtăşind astfel parfumul nopţii pretutindeni.

Neobişnuita linişte predomină în codru alături de mirosul florilor şi vâjâitul vântului.

Clinchetul răsunător al izvoarelor linişteşte bătăile vântului, acoperindu-i sunetul cu a lui, echilibrând astfel liniştea naturii.

Cu o puternică dorinţă de dominare, luna ia în stăpânire cerul, ridicându-se astfel printre stele, devenind conducătorul suprem al nopţii. Furând privirile codrului, luna îşi dezlănţuie existenţa ţinând prizonier soarele în celălalt colţ al lumii. Departe de noi, ţinut prizonier, soarele caută o cale de a învinge luna pentru a ne putea salva şi să ne dăruiască adevărata splendoare a fiecărei fiinţe.

După puţin timp, soarele evadează din închisoare, redând splendoarea zilei.

Preda Cristina Elena, *cls. a VI-a A*

De ziua mea

Este o zi frumoasă de toamnă. Păsările se pregătesc de plecarea în ţările calde.

A sosit ziua mult aşteptată de mine şi de familia mea, ziua în care împlinesc 11 ani.

Este ora treisprezece, iar invitaţii mei trebuie să sosească curând. Eu îi aştept cu masa pregătită şi cu multe bunătăţi. Iată că a sosit primul invitat. Îi iau haina şi îl poftesc la masă. După ce am mai discutat şi ne-am jucat au sosit şi ceilalţi invitaţi, desigur, cu daruri minunate. Le-am mulţumit pentru urări şi i-am poftit la masă. După ce am luat prânzul am mers în camera mea şi a surioarei mele să ne jucăm. Ne-am jucat „Baba Oarba“, „Flori, fete şi băieţi“ etc.

Când s-a mai întunecat, ne-am adunat toţi, am format un cerc şi am început să spunem poveşti înfricoşătoare şi bancuri. După ce am mai povestit, mama mea a adus tortul care avea o imagine cu un dragon care scuipa foc şi cu o prinţesă, era acoperit cu frişcă, dar era de ciocolată. Toţi au început să-mi cânte La mulţi ani! după care am gustat din tort, pe urmă invitaţii au plecat.

Ziua aceasta a fost minunată, la fel ca toate celelalte zile de naştere, iar invitaţii s-au simţit minunat. Ei mi-au mulţumit pentru ospitalitate când au plecat.

Drăgan Alexandra, *cls. a V-a A*

Rugăciune

Dumnezeu e mare, mare
Şi ne bucură pe toţi,
Că azi s-a născut Hristos.

Lungu Sorina, cls. a III-a B, Gen. 1

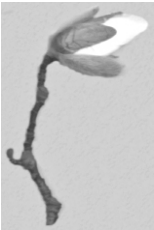

Cuvinte ţesute cu migală

Eu şi ceilalţi

Eu mă numesc Balaşcă Vetuţa Romina, m-am născut în luna august, 1997 şi locuiesc împreună cu familia mea în Oţelu Roşu.

Sunt elevă în clasa a V-a A la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3 din oraşul în care locuiesc.

În fiecare zi o ajut pe mama la curăţenie, să gătească şi am grijă de sora mea mai mică, Ariana, care este şi ea la aceiaşi şcoală din oraş.

Într-o zi am ajutat o bătrână, vecină cu mine, ducându-i plasa plină de cumpărături. Eu cred că acesta este una din faptele mele bune pe care le-am făcut până astăzi.

În viitor, eu sper că lumea va fi mai bună şi mai înţeleaptă.

Peste ani şi ani îmi doresc să devin medic pediatru, fiind convinsă că îi voi putea ajuta pe copiii care au nevoie de îngrijiri medicale şi de o vorbă bună, spusă din suflet.

Balaşcă Vetuţa, cls. a V-a A

De ziua ta, mămico!

Merg pe stradă, mă gândesc,
Mamă, ce să-ţi dăruiesc
Ca dar de ziua ta?
Poate să-ţi arăt dragostea mea?
Acum stau şi mă gânesc,
Vreau să-ţi dau un dar ceresc
Să-ţi arăt cât te iubesc;
Vreau să-ţi un dau un dar frumos,
Nu unul copilăros,
Eu decât să învăţ, să te ascult...
Iartă-mă, nu pot mai mult!
Îţi trimit o rândunică
Să-ţi lase pe-o scândurică
Această felicitare
Într-un plic frumos, nu mare,
Pe acel plic o să scrie:
Te iubesc mămica mea!

Oniţoiu Andrada,
cls. a VI-a A. Gen. 3

Rugăciune

Dumnezeule ceresc,
Ţie, Doamne-ţi mulţumesc,
Pentru tată, mamă, soră, frate
Şi Te rog de sănătate;
Să ne-ajuţi să făptuim,
Cât pe-acest pământ trăim,
Binele cu-a ta dreptate,
Căci doar Tu eşti Bun în toate.

Luciana Maria şi
Georgel Alexis

Copacii şi frigul

Încetul cu încetul frigul iernii a venit iar copacii au început să dârdâie de frig. Copacii nu au ascultat sfaturile mele şi frunzele lor au picat pe jos.

A început să ningă cu câte un fulg şi au îngheţat. Nu se mai auzeau decât copiii jucându-se pe afară şi scârţâitul zăpezii de sub picioare. Iarba nici nu se mai vede de straturile de zăpadă albă. Dealurile erau pline de săniuţe, de copii şi de bucurie.

Străzile erau numai brazi împodobiţi şi de steguleţe colorate, nu era an în care să nu lumineze beculeţe multicolore.

Copacii Crăciunului încălzesc an de an frigul de afară prin spiritul lor.

Palcu Victoria,
cls. a V-a A

Ştiaţi că ...

Dacă vei strivi un gândac cu piciorul, din el pot ieşi ouă, care vor da naştere altor gândaci! În plus, rişti să duci cu tine ouăle de gândac rămase lipite pe talpa pantofului.

curiozităţi culese de
Silvana Bunei,
cls. a VI-a A, Gen. 1

Ghicitoare

Galbenă şi hărnicuţă,
Din flori îşi culege
Polen pt. dulcea miere
Şi o cheamă:(albinuţă)

Sîmtioni Georgiana,
Gr. Şc. Ind., VI

Un fulg de nea

Un fulg de nea a apărut,
Prin văzduh s-a desfăcut,
O plapumă de nea
Ce-aduce iarna grea.

Un văl de nea s-a aşezat
Peste tărâmul uitat,
A aflat când s-a jucat
Că drumul a alunecat
Pe-al iernii ger înfricoşat.

Preda Cristina, cls. a VI-a A

Botişor, pisica magică!

Am o pisică, mică, mică,
Magică, căci e voinică,
Toată ziua toarce, toarce,
Fire de poveste-mparte,
Despre zmei şi Ilene,
Copilaşi şi sânziene.

Matei Laurenţiu, cls. a VII-a B

Codiţă

Codiţă e-al meu căţel,
E zglobiu şi frumuşel
Pe mine mă păzeşte mereu
Să nu păţesc vreun rău,
Iar când noi ne jucăm
Lumea toată o umplem
De râsete, veselie,
Şi de multă armonie.

Săvescu Cristina şi
Bordeianu Mihaiela,
Cls. a VII-a B

Niciodată să nu spui niciodată

Aşa e prietena mea
Este ca o viorea,
De o superi, ea zâmbeşte,
Niciodată nu greşeşte
În a ajuta mereu
Şi la bine şi la greu.

Jurma Cristina Maria,
cls. a VII-a B

Ghiocelul

Din zăpadă a ieşit,
Mic şi pricăjit,
Pentru a vesti
Că primăvara va sosi.

Cornean Claudiu,
cls. a V-a A

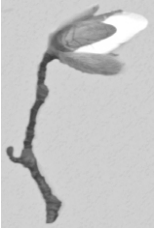

Şcoală, lume a tinereţii fără bătrâneţe şi a vieţii fără de moarte

Învăţătura
Dacă înveţi bine
Va fi ferice de tine,
Învăţătura este o avere
Care pe tine nu te-ntrece.
Barbu Daniel, cls. a VI-a A

Şcoala mea
Şcoala mea este frumoasă,
Pentru mine-i a doua casă,
În ea sunt copii cuminţi
Care ascultă de părinţi,
Ce minunată e şcoala mea
Şi voi spune la toţi despre ea.
Barbu Daniel, cls. a VI-a A

Şcoala mea
Şcoala mea e perfectă,
E oglinda frumuseţii,
Dimineaţa porţile-şi deschide
Ca mâinile larg întinse,
Cu toţii în clase intrăm,
La locuri ne aşezăm,
Profesorul îl salutăm
Şi ora o începem.

Profesorii din şcoala mea,
Note mari ar vrea să dea,
Elevii să-nveţe mereu,
Ce e bine, ce e rău,
Să-i pregătească pentru viaţă,
Să le urmeze a lor povaţă.
Oniţoiu Andrada, cls. a VI-a A

Şcoala mea
Şcoala mea e-un paradis,
Parcă e făcută-n vis,
E-aranjată,
E curată
Şi de toţi este lăudată,
Avem bibliotecă-n ea,
Asta este şcoala mea
Şi eu mă mândresc cu ea.
Gherescu Ramona,
cls. a VI-a A

Şcoala mea
Şcoala mea e un castel,
Toţi copiii intră-n el,
Profesorii sunt foarte buni,
Ne învaţă doar minuni,
Diriginta mea e bună,
Ea e profă de română.
Petraş Denisa, cls. a VI-a A

Diriginta mea
Diriginta mea e bună,
Ea ne învaţă română,
E mereu suflet cu noi,
Parcă am fi a ei copii,
Inimioare, bucurii.
Petraş Denisa, cls. a VI-a A

Şcoala mea
Şcoala mea e un castel
Unde toţi copiii speră
Să înveţe mult şi bine
Pentru note mari şi bune.

Toţi copiii-n şcoala noastră
Sunt cuminţi şi fericiţi,
Iar profesorii sunt mândrii
De copiii lor iubiţi.

Asta este şcoala mea
Şi când voi pleca din ea
Va rămâne veşnic în sufletul meu
Şi la bine, şi la rău.
Haba Beatrice, cls. a VI-a A

Viaţa unui gândăcel
Din înaltul cer cu lună
A venit ca o furtună
Şi l-a luat chiar sus, sus, sus
Şi l-a dus până-n văzduh;
Bietul gândăcel a spus:
Rău este să fi micuţ.

Te-ai gândit, te-ai liniştit?
Vântul nu s-a înteţit,
Din văzduh te-a coborât,
Că milă i s-a făcut.
Preda Cristina Elena, cls. VI A

Sfârşit de toamnă
Înaripatele zborul şi l-au luat,
Copacii fără cântec au lăsat,
Soarele nu mai străluceşte,
Vântul de iarnă rău viscoleşte...
Frunza ce cade ruginie
Formează o mantie aurie.
Florile s-au ofilit,
Iarba verde s-a pălit.
Pădurea pare pustie
Fără cântece de ciocârlie...
Pustietate şi tristeţe-n jur,
Pe o creangă stă un cuc sur.
Tiba Roxana, cls. a VIII-a B

Biblioteca
Ziua în care merg la biblioteca şcolii mele este o sărbătoare pentru mine.

Iubesc acest loc nespus de mult, e raiul poveştilor, locul unde profesoara Popescu Ana-Cristina ne aşteaptă pentru a ne îndruma paşii spre o lume minunată, lumea cărţii, lumea în care fiecare poate pătrunde şi se poate identifica cu personajele ei.

Biblioteca e cel mai călduros loc din şcoală, călduros pentru că e tainică, pentru că e unică, pentru că eu aş rămâne acolo, în lumea ei, pierdută, ore şi zile de-a rândul, unită cu misterioasele poveşti.

Bibliotecă, lume magică a poveştilor, sărbătoare a sufletului meu de copil, te iubesc.

Mihai Larisa
cls. a IV-a A

Provocare
Dragi colegi mai mici,
mai mari,
Mai timizi, mai populari,
Buni la mate, la chimie,
La istorie, geografie
Talentaţi şi buni sportivi
Curajoşi şi atractivi
Vă provoc cu capul sus
Sâmbătă, la un concurs.
Ce concurs? Bună-ntrebare!
Să arate fiecare
Tot ce ştie, pentru notă
Dar sub formă de-anecdotă
Şi cu cât e mai hazlie
Premiul mai mare-o să fie.
Clasa mea v-aşteaptă deci,
Sâmbătă, la Super Meci!
Săvoiu Fabienne,
Clasa a V-a B,
Şcoala cu cls. I-VIII Nr.1,
Oţelu Roşu

Tata
Tata are o maşină,
Şi când pleacă la plimbare,
Dă pe drum câte 1 ban.
Lungu Sorina, cls. a III-a B,
Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 1

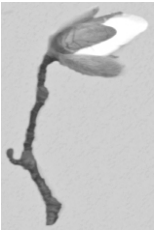

Floricele din inimi de copii

Aventurile Melindei

A fost odată ca niciodată o femeie pe nume Maria. Ea era casătorită cu un bărbat pe nume Marin. Ei se iubeau mult şi rod al acestei iubiri a fost o printesă mică, o fetiţă pe care au numit-o Melinda. Cu părul brunet şi ochii scânteindu-i, Melinda îşi priveşte mama care a adus-o pe lume, cu dragoste. Avea o cameră pe placul ei care strălucea de curăţenie, avea vise frumoase, precum că este o prinţesă într-un castel frumos, avea isteţimea mamei sale şi spiritul de observaţie al tatalui său.

Melinda îşi vedea de viaţa ei, cu prietenele ei, Ana şi Cornelia. Ele se plimbau pe pajişti, prin parc, la câte un suc…Într-o zi Melinda se plimba prin parc. Ea îşi scosese câinele la plimbare, pe Bobi. Mergea pe aleea parcului când, câinele a tras-o după ea pe alee către primărie.

-Hei, Bobi! spunea ea gâfaind. Hei! Opreşte-te!

Dar câinele alerga şi mai tare spre primărie. A trecut pe lângă prietenele ei.

-Melinda! Unde fugi? întreabă Ana.

-Ajutaţi-mă să îl opresc pe Bobi! Nu vrea să mă asculte! spunea Melinda.

Ana şi Cornelia s-au uitat una la alta şi au fugit după Melinda. Fugeau ele două dar nu o puteau prinde din urmă. Până la urma câinele a fugit pe lângă primărie şi a încetinit. A trecut prin nişte tufe şi cei patru au ajuns într-o pajişte mare şi plină cu flori. S-au aşezat şi s-au jucat cu Bobi. Nimic nu le putea opri din joacă. Pe nasul lui Bobi se aşezase un fluture viu colorat ca şi floarea pe care o ţinea Ana în mână, de culoare mov. Credeau că sunt singurele care au ajuns în acea frumuseţe, în acel tablou. Au făcut nişte poze. Şi dintre tufe se auzea ceva.

Melinda auzise sunetul dar nu prea ştia ce se auzea. Ana râdea şi se juca. Melinda s-a dus şi ea înapoi la joc. Sunetul s-a mai auzit odată şi Melinda s-a dus spre tufe. A gasit un plic pe jos. L-a luat şi la deschis. În el erau o scrisore şi o foiţă mică.

-Hei fetelor ! Veniţi puţin să vedeţi şi voi asta, le-a spus Melinda, Anei şi Corneliei.

Ana a luat lesa şi l-a luat pe Bobi. Cornelia a luat plicul şi mare i-a fost mirarea când a vazut că era adresa:

„Pentru Melinda, Ana şi Cornelia“

Au deschis scrisoarea şi Melinda a citit:

„Dragă Melinda, Ana şi Cornelia,

Sunteţi norocoase să participaţi la concursul copiilor. După cum vedeţi concursul se va ţine într-un loc pe care îl veţi ghici după indiciile următoare: cunoştere, zonă înflorită şi celalalt indiciu în foiţă…”

Cornelia a luat foiţa şi a citit:

-“minge”…Ce-o fi însemnând?

-Nu ştiu. Spuse Ana. Citeşte mai departe.

-„Dacă ai indiciile vă voi spune mai multe despre concurs. Prima locaţie este prima probă. Una dintre voi este în roabă şi alta împinge roaba. Cea din roabă trebuie să arunce cele 5 mingi de culoarea aleasă de voi în toate coşurile. Concursul este pe data de 4 august. Veţi avea nevoie de un nume şi antrenament. Se ţine la ora 12.

Orgnizatorul concursului.”

-Dacă concursul este pe 4 august… şi azi suntem pe 2…Vaiii!!!!!! ţipa Melinda.

-Ce e ? întreaba Ana şi Cornelia.

-Concursul este peste o zi. Mai avem o zi şi jumatate.

-Atunci…hai să ne apucăm să descoperim, spune Ana

Fetele au plecat acasă şi au început să scrie pe o tabliţă indiciile.

-Cunoaştere… spune Melinda. Poate este şcoala.

-Doar nu este aşa de uşor. Poate fi biblioteca sau chiar… hmmmm… alta locaţie. Nu ştiu! zice Ana.

-Zona înflorită este ceva cu flori, spune Cornelia.

-Mingea poate înseamna tot şcoala, este mingea de baschet, spune Melinda. Sunt multe şcoli la noi în oraş, hai să le verificăm pe toate dacă au afară flori.

-Să mergem! spun fetele în cor.

Au plecat la şcoala numarul 1,dar nu erau flori, la şcoala numarul 3 erau, dar nu era coş de baschet, şi a mai ramas o şcoală veche de care se spune că este bântuită. Fetele nu au avut de ales şi au mers la şcoala numarul 2. În curtea şcolii era iarbă uscată, şi coşul de baschet era rupt tot. Era perfect locul pentru concurs.

În ziua concursului, la ora 12, fetele au mers la acea şcoală. Când au ajuns au văzut că iarba era verde şi zona înflorită era toată marginea curţii.

Zona era gata de concurs. Erau şi ceilalţi participanţi. O echipă de 3 băieţi era o echipa bună, aşa se spune şi altă echipă era cu nişte copii slabi. După atâta agitaţie şi-au dat seama că le lipseşte un nume. Melinda nu le-a spus fetelor de nume şi a găsit un nume bun, „M.A.C.“ Când prezentatorul a venit să le prezinte ea a spus:

-Suntem echipa M.A.C. şi o să vă batem măr. Toată lumea aplauda.

-Noi suntem echipa „Baieţii tari“ şi nu ne e teamă de voi. Spune un băiat blond din acea echipă.

-Noi...aaaaa…suntem…spunea un băieţel din echipa... cealaltă... trăgându-şi nasul…suntem…echipa…„Algebrei“.

Câţiva oameni aplaudă.

-Acum să înnnceaaappppăăăăă concursul! spune prezentatorul. Pe locuri…

Fetele se pregătesc.

-Fiţi gata…

Cornelia face un pas înapoi.

Preda Gabriela Dagmar,
cls.a VII-a A

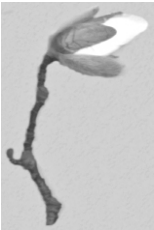

Suflet şi cuvânt

-Aventurile Melindei (continuare)

Start!

Fetele pornesc. Cornelia fuge, se opreşte în faţa unui coş şi Melinda înscrie un punct. Al doilea, al treilea, al patrulea şi mai au 10 secunde. Băieţii sunt înaintea lor. Ambele echipe vor să arunce în acelaşi coş. Ambele echipe aruncă şi mingile se ciocnesc dar nu ratează. Melinda a văzut că mingea a zburat în alt coş, dar ghinionul este că şi echipa cealaltă a aruncat tot în alt coş.Echipele au egalat.

-Egalitate!Echipele M.A.C şi Băieţii tari au egalitate 5 puncte iar echipa Algebra au 2 puncte. Plicurile cu privire la cea de a doua proba sunt la mine. Ia veniti să le luaţi, spune prezentatorul.

Melinda se duce după plic. Ia plicul şi se duce la Ana şi Cornelia. Cornelia deschide plicul. Dar nu scoate ce e în el. Acasă au scos scrisoarea şi o citesc:

„Către echipa M.A.C.,

Ai trecut prima proba, dar a doua e mai grea. Locaţia se găseşte după indiciile urmatoare: gradină ,scaune de lemn ,mâncare. La a doua proba trebuie să găteşti pizza la alegerea ta. Proba se dă mâine la ora 12.

Organizator concurs."

S-au pregatit de scris şi Melinda a spus:

-Deci dacă trebuie să gătim e nevoie de un loc cu mâncare.

-Şi dacă e pizza, atunci e o pizzerie, spune Cornelia.

-Dar care? se întreabau fetele.

-Ştiu o pizzerie cu scaune de lemn şi o grădină. Eu merg la toate pizzeriile, de fapt am fost la toate şi ştiu cum e fiecare. Pizzeria vestică nu are gradină. Cea estică, nici ea nu are nimic din cele spuse. Şi cea Italiană este perfectă, spune Melinda.

-Da, are gradină, scaune de lemn şi e suficient de mare ca să se desfăşoare concursul, spune Ana.

Atunci fetele au mers ziua urmatoare la acea pizzerie şi au văzut decoraţiuni frumoase şi 3 mese mari cu chiuvetă, aragaz, şi tot ce le trebuie. Reţeta lor era una inventată de Melinda. Când au început să facă pizza, aluatul era gata de pus la cuptor. Se pare ca reţeta includea aluatul pus la cuptor fară celelalte ingrediente. Băiatul din echipa Baieţii tari, a venit să le dea fetelor o limonadă. Ele au băut limonada, când au terminat limonada le-au mai dat încă vreo 4 căni de limonadă. La a cincea nu au mai putut şi au mers la toaletă. Ca băiatul să facă o diversiune a dat la maxim cuptorul echipei Algebra. Pizza aceea s-a ars şi toţi s-au uitat la pizza lor. Între timp baiatul a pus nişte sare, zahar şi piper peste pizza fetelor. După ce au venit fetele şi-au pus ingredientele şi au dat pizza juriului ca să o guste dacă e bună. În sfârşit pizza echipei Baieţii tari e gata. Au dus-o şi ei şi timpul s-a sfârşit şi Echipa Algebra şi-au pus şi ei pizza arsă.

Juriul gustă pizza fetelor. Le-a placut mult şi le-a dat plicul probei a treia cu încă cinci puncte. A doua pizza era bună şi a primit doar 4 puncte, şi ultima era arsă dar şi aceea a primit 2 puncte. Juriul ceru fetelor reţeta.

Fetele le-a dat reţeta, dar băiatul acela a spus:

-Eu am pus sare, zahar şi piper peste pizza în timp ce era la cuptor, nu ele au făcut pizza bună, eu am făcut-o, de ce primesc ele cele mai multe puncte??

-Voi aţi facut pizza asta aşa să fie delicioasă? ! Este minunat! spunea o doamnă din juriu.

Când fetele au ajuns acasă au deschis plicul şi l-au citit:

„Către fetele echipei M.A.C.,

Fetelor, se pare că aţi luat cel mai mare punctaj. Acum ce vă interesează: indiciile sunt simple, verdeaţă şi o vorbă „Mai aproape decât celelalte. Cunoşti din citit probele." La a treia probă trebuie să treci prin labirint. Concursul se ţine mâine la aceeaşi oră.

Organizator concurs"

-Păi uşor, o întreb pe mama dacă ştie vreun labirint. Dar ştiu eu unul. Biblioteca oraşului. Nu cred, cred că este altundeva, spune Melinda.

-Atunci…spune Ana...

-Ne întâlnim la bibliotecă mâine la 11. Pa! spune Cornelia.

-Bine. Pa! Spun fetele.

Urmatoarea zi, fetele s-au întânit la bibliotecă ,dar nu era nimic. „Poate e în altă parte" se gândi Melinda. Peste 50 de minute au auzit nişte sunete din spatele bibliotecii.

-Poate e în spatele bibliotecii, spune Melinda

-O fi, dar nu cred, spune Cornelia.

-Da! Fii serioasă! spune Ana.

-Dar este în spatele bibliotecii!! spune Melinda insistentă.

-Nu te cred, spun fetele.

-Hai să vedem, spune Melinda.

-Bine, spun fetele.

Au mers ele în spatele bibliotecii şi au văzut că Melinda a avut dreptate. Concursul începea, Melinda s-a pregatit şi a pornit. A mers cât a mers şi s-a rătăcit. S-a orientat spre soare şi a ajuns la o încurcatură. Nu ştia pe unde să o ia, erau două cărări pe unde putea merge.A luat-o pe stânga, dar a greşit. Ca să ajungă şi să iasă pe cealaltă parte a luat-o la dreapta şi …a reuşit! A reuşit şi prezentatorul spune:

-Câştigătorii sunt echipa M.A.C.!

Fetele au câştigat consursul şi astfel au mai demonstrat odată că sunt cele mai bune prietene şi cea mai bună echipă. Au reţinut acea zi şi peste ani. Melinda a câştigat toate concursurile şi a fost fericită toată viaţa.

Preda Gabriela Dagmar, cls. a VII-a B

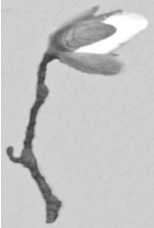

Din tainele copilăriei

Toamna
Iată toamna a venit
Frunzele s-au vestejit
Codru-i deja amorţit
Fiindcă toamna a sosit.

Prin grădini şi prin livezi,
Fructele sunt coapte,
Gutuie, mere, pere, struguri,
Multe sunt de toate.

Florile sunt la pământ,
Toate sunt căzute,
Îngheţate sunt de vânt,
Toamna trece iute!

Păsărelele-au plecat,
Toate multe-n stoluri,
Căci nu au mai rezistat
Frigului, chemării.

Păsărele, rândunele,
Toate părăsita-au cuibul,
C-au să vină primăvara,
Când nu este frigul!
Dănilă David, cls. a IV-a A,

Toamna
Toamna a intrat în casă
Punând struguri dulci pe masă
Şi-n cămară prin borcane
Pătlăgele dolofane.

Tot ea ne-a adus alune,
Nuci şi mere foarte bune,
Mari gutui pentru dulceaţă,
Şi-un butoi de varză creaţă.
Jucos Giulia, cls. a III-a B,

Nu-i maşină, nici tramvai,
Nu-i căruţă, e un? (Tren)
Creţan Andrei, V A

Toamna
Toamna friguroasă,
A sosit acasă
Ca să strângă holdele,
Să umple garajele.

Prune, mere şi gutui,
În coşuleţe să le pui,
Strugurii să-i strângi de zor!
Că acum e vremea lor!
Peşterean Daniela,
cls. a IV-a A

Iarna în noapte
Este iarnă şi e noapte,
Pe cer stelele sclipesc,
În adânc întunecate
Ca şi comorile cereşti.

Norii cern uşor zăpada,
Fulgii cad, parcă plutesc,
Iar copacii în zăpadă
Se aud cum şoptesc.

Iarna-mbracă toată ţara
Cu o rochie albă, seara
Şi cu fulgi pufoşi de lână
Se aşterne pe fântână.
Peşterean Daniela,
Cls. a IV-a A

Ghicitoare
Nu-i elastic dar se-ntinde
Peste ape. (Podul)
Creţan Andrei V A

Ghemotoc de blană
Era o zi normală,
O altă zi de şcoală.
Pe cer măreţul soare
Rostea o sărbătoare.
Când am văzut lângă o casă
Un ghemotoc de blană
Uşor ca şi o pană.
Nu am putut, l-am luat acasă.
Era negru şi era mic,
Interesant mie-mi părea.
Să vezi minune... e pisic!
Slăbiciunea mea.
Cu el uşor ca o paiaţă,
Mergeam spre veterinar,
Ştiam măcar
Că am salvat o viaţă.
Creştea din ce în ce mai mare,
Era o pisică frumoasă,
Cu blana ei tot mai stufoasă,
Creştea cu timpul ca o floare.
Acum e mare şi frumoasă,
Ea pentru noi este de rasă.
O iubim ş-o alintăm,
Mereu cu ea noi ne jucăm.
Numele Lucky i-am pus,
O domniţă cu coada pe sus.
Opruţi Diana Arabella,
a VIII-a B, Gen. 1

Copilărie
„Aşa eram eu la vârsta cea fericită şi aşa cred că au fost toţi copiii de când îi lumea asta şi pământul.“
(Ion Creangă, *Amintiri din copilărie*)

Ţin minte că eram o copilă foarte neastâmpărată,care nu voia decât să se joace. Îmi plăceau foarte mult poveştile bunicului şi sărutul bunicii de “Noapte bună!”. Era ca şi cum cerul îşi săruta soarele, iar el i-ar mulţumi. Este foarte frumos să îţi aminteşti de clipele de fericire din copilărie şi de toate năzbâtiile pe care le-ai făcut, dar şi pe cele mai puţin frumoase, deoarece ele sunt întâmplările noastre hazlii.

Pentru mine soarele răsărea în fiecare dimineaţă şi îmi bătea în ochi precum nişte săgeţi de foc care se opresc în mărgeluţele albastre.

Zilele cu ploaie erau doar atunci dacă mă certam cu o prietenă de suflet sau dacă eram bolnavă

Îmi aduc aminte de aniversarea mea la şapte ani. A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Clipele acelea nu le voi uita niciodată. Şi îmi plăcea foarte mult când mergeam la bunica şi îi culegeam floricelele câmpului, cu o mireasmă foarte plăcută. Bunica era foarte fericită să mă vadă, iar bunicul foarte mândru de mine.

Părinţii mă iubesc şi mă iubeau ca pe ochii lor. Am fost şi voi rămâne cea mai strălucitoare şi frumoasă stea din viaţa şi inimile lor. Tata, un om mai sever, dar foarte iubitor, iar mama cea mai bună şi drăgăstoasă femeie, mă ajutau la toate, pe lângă faptul că mă iubeau enorm. Era foarte frumos să ştiu că mă întorc acasă de la şcoală, iar cineva, foarte drag, mă aştepta. Chiar dacă tata muncea până târziu pentru a-mi asigura viitorul, îl adoram. Mama mă îngrijea, precum păsările au grijă de puii lor, iar apa cristalină are grijă de peştişorii aurii.

Viaţa mea era o mare bucurie şi păsările ciripeau dimineaţa pentru a-mi da deşteptarea.

Eram prietenă cu tot universul şi pentru toate astea îi mulţumesc din suflet lui Dumnezeu. Aş vrea să mă întorc în trecut, dar, acum, trebuie să mă obişnuiesc doar cu gândul. Amintirile copilăriei sunt cele mai frumoase întâmplari din viaţa fiecărui om!

ALEXANDRA ALEXA
-clasa a VI-a B, Gen. 1

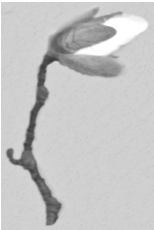

Floricele din sufletul copilaşilor

Cea mai preţioasă bijuterie

Era o zi însorită de vară. Florile din grădină se unduiau încet în bătaia lină a vântului.

Maria stătea în camera ei şi proba bijuteriile mamei. Îi stătea atât de bine! Sora mai mare a Mariei, Ioana, s-a strecurat în spatele ei şi i-a spus:

- Îţi stă foarte bine! Dar dacă vrei să vezi cea mai frumoasă bijuterie din lume, vino cu mine!

Maria şi-a dat jos inelele, apoi cerceii şi a urmat-o. Ioana a intrat în camera ei de unde a luat o carte din bibliotecă şi i-a întins-o. Foarte mirată, Maria s-a uitat spre sora sa şi a spus:

- Ce este asta? Credeam că-mi arăţi cea mai preţioasă bijuterie din lume! Asta este o carte!

- Exact! Cea mai preţioasă bijuterie din lume. Bijuteria sufletului.

- Dar bijuteriile strălucesc şi te fac mai frumoasă!

- Dar şi cartea străluceşte! Nu te face mai frumoasă, dar te face mai înţeleaptă.

- Cum aşa?

- Trebuie doar să o citeşti iar ea va face restul.

Maria nu prea a fost de acord cu această idee. Însă era nevoită să facă ce spunea Ioana. Ea era sora mai mare. Aşa că s-a apucat de citit. A citit o pagină, două, trei şi nu s-a mai oprit până nu a terminat toată cartea. Când a închis-o nu mai ţinea în mână o carte, ci cea mai frumoasă bijuterie din lume. Nu era nici diamant şi nici o perlă. Era o senzaţie pe care nu o puteai descrie. Sora ei avusese dreptate în legătură cu sentimentul pe care ţi-l oferă citirea unei cărţi.

Din acea zi Maria a înţeles că frumuseţea poate veni şi din altă parte, deoarece bijuteriile îţi înfrumuseţează doar trupul dar nu şi sufletul.

Miruna Moroca, cls. a V-a, Bucureşti, culeasă de doamna ***Geta Heimerl***

Aprecieri cu privire la mesajul compunerii

Pe lângă ceea ce vă dezvăluie această povestioară şi anume că frumuseţea sufletească nu stă în bijuterii, haine scumpe, maşini sau palate, doresc să dezvălui o altă faţă a cărţii, aceea pe care puţini o cunosc: de mamă, de tată, de prieten, de critic, de iubită. Cine nu a dezmierdat-o vreodată, cine nu a strâns-o la pieptul său sorbindu-i fiecare cuvânt, acela nu-i cunoaşte gustul. De ce să o privim ca pe ceva respingător doar fiindcă este legată de şcoală? De ce s-o răsfoim superficial numai pentru a ne simţi conştiinţa împăcată? Căci acela care porneşte pe drumul paginilor ei cu ochii reci şi plictisiţi nu-i va putea dezlega niciodată tainele

Şi cât de dulci sunt aceste enigme de care rămâi fermecat odată ce le-ai cunoscut...

Eşti conştient oare câte dureri sufleteşti poate vindeca o carte? Te-ai întrebat, oare, ce se ascunde în spatele unei simple coperţi? Ea stă întotdeauna tăcută, aşteptându-te liniştită oriunde ai aşeza-o: pe masă, în bibliotecă, sub pernă. Tocmai această misterioasă tăcere te îndeamnă să o răsfoieşti, la început cu degete sraine, apoi cu nerăbdare. Cu nerăbdare deoarece cartea, da, cartea îţi dezvăluie lucruri neştiute de alţii, izolându-te într-o lume aparte, făcându-te să neglijezi realitatea. Căci nu există mai mare alinare pentru suflet decât balsamul vorbelor adăpostite în cărţi.

profesor, Serghievici Laura

Norii

Peste tot ce-i pe pământ
Plutesc munţi şi cetăţui,
Plutesc zâne şi minuni,
Vântul le e tovarăş sfânt,
Prieten cerul, jos e dragul lor pământ.

Adriana Mihăiloni, cls. a VI-a A, Gen 1

Podoaba nisipului

Pe nisipul de la mare
Scoicile sunt sclipitoare
Parcă ard mereu în zare
Când soarele răsare.

Negotin Letiţia-Alina, cls a III-a C, Gen. 1

Moş Crăciun

Moş Crăciun se pregăteşte de a pleca la toţi copiii cuminţi, dar când a intrat în atelier nimic nu era gata. Atunci Moş Crăciun a spus:

- Dacă nu e gata nimic nu voi putea să duc cadourile copiilor! Spiriduşii au pierdut lista jucăriilor.

- Ştiu, a spus Moş Crăciun, luăm lista celor cuminţi şi o să le dăm fetelor păpuşi, iar băieţilor maşinuţe.

Atunci toţi s-au pus pe treabă şi au terminat la timp.

Toţi copiii au fost fericiţi.

Crăciun fericit tuturor!

Corici Mirona, cls. a III-a B, Gen. 1

IARNA

Iarna a sosit
Aici e minunat
Noi afară am privit
E de neuitat.

Toţi sunt bucuroşi
Castele de gheaţă ornează
Iar pe deal voioşi
Cu sania se distrează.

La bradul împodobit
Copiii au venit
Colindele le-au cântat
Moşul cu drag i-a ascultat.

Meszaros Alessia,
cls. a VI-a A, Gen.1

Căţeluşul meu

Căţeluşul meu frumos
Are păr creţ şi pufos.
Toată ziua hoinăreşte,
Toată lumea îl iubeşte.

Alina Bîciu, a III-a C, Gen.1

Iernuţa

Sunt Iernuţa
Fulguţa
Când e frig mă fac un sloi,
Când e cald mă fac noroi,
Am prieteni mii
Şi îndrăgesc pe copii.

Elena Seracin, a III-a C, Gen. 1

Rugăciune

Dumnezeu e mare, mare
Ne bucură pe fiecare,
Că azi s-a născut Hristos
Cu chip luminos.

Lungu Sorina, cls. a III-a, Gen. 1

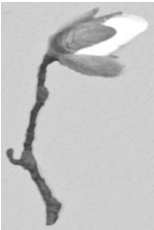

Petale de flori

O fetiţă mititică

O fetiţă mititică
Se ducea la grădiniţă.
S-a întâlnit cu un căţeluş
Care era ca de pluş.
I-a spus că vrea şi el
Să-l ia în ghiozdănel,
Iar fetiţa i-a răspuns
Că nu are loc de ajuns.

Nadina Andreea Birău,
cls. a III-a C, Gen 1

Rugăciune

Dumnezeu e mare, mare
Ne bucură pe fiecare,
Că azi s-a născut Hristos
Cu chip luminos.

Lungu Sorina,
cls. a III-a, Gen. 1

ALESSIA

Sunt un fluture venit din amintire
Plină de milă şi de iubire,
Sunt cuminte şi ascultătoare,
Ca raza soarelui cea strălucitoare.
Sunt ca o floare
Şi mereu zâmbitoare.

Meszaros Alessia,
cls. a VI-a A, Gen.1

Dragă, dragă

Dragă, dragă te iubesc,
Şi nu te mai păcălesc,
Eu te iau cu mine-n zbor,
Să jucăm şi un şotron.

Lungu Sorina, cls. a III-a B,
Şc. cu cls. I-VIII Nr.1

Ştiaţi că...

1. Consoana cea mai frecventă în cuvintele limbii române este „r” urmată de „t”
2. ELECTROGLOTOSPECTROGRAFIE (25 litere) este cel mai lung cuvânt din DEX '98. Există însă cuvinte mult mai lungi. Unii termeni medicali sau din chimie pot ajunge la peste 30 de litere.

prof. Serghievici Laura

Ghicitoare

Fluturi albi, din văzduh
Vin iarna către pământ.

Dăescu Cristina,
cls. a VI-a A, Gr. Şc. Ind.

Farmecul necunoscutului

E apus! Cerul înnorat ce parcă stă să cadă acoperă frumuseţile necunoscutului.

Ochii îmi sunt săgetaţi de lumina orbitoare ce dă strălucire valorilor ce par a fi norii de după ploaie. Lumina orbitoare se luptă cu norii uşor întunecaţi pentru a aduce din nou dimineaţa pe o insulă pustie ce pare a fi o eternitate de culori care se nasc în razele soarelui sau picăturilor de ploaie şi... mor la fel de repede pe nisipul fin ce pare a fi îngheţat de valurile grăbite să ajungă la eternitate. Când somnul este mai dulce, iar speranţa că vor ajunge sub picioarele unor oameni şi vor vedea cum e să atingi pământul se ciocnesc de pete de culoare maro ce le trezesc la viaţă, iar nisipul le încălzeşte. Iar când acestea privesc în urmă şi văd că pe întreg drumul au visat la o eternitate imensă ca a cerului... rămân cu un gust amar privind în spate şi spunând „adio“ ţărmului de unde au plecat, soarelui ce le-a dat puterea de a merge până în acest loc.

Se spune că acele pete maro ce trezeau valurile la viaţă se nasc în milioane de ani... cu ajutorul valurilor ce le sunt ca nişte părinţi deoarece în timp au adus în drumul lor plin de primejdii, pietre, care unite la un loc, au format stâncile. Viaţa unei stânci e plictisitoare... stau într-un loc milioane de ani, pe când valurile cutreierau ţinuturile misterioase a unei mări. Toate dispar, dar rădăcinile rămân de unde cresc şi se nasc noi frumuseţi ale naturii pe care le pot vedea copiii noştri sau poate copiii copiiilor noştri.

Adina Necşa, cls. VI, Gen. 1

Baba Iarna

Este o dimineaţă mohorâtă de decembrie. E frig, pustiu şi tare trist afară.

Privesc prin geam la cireşul sărac din curte, care-şi mai plânge din când în când ultimele frunze. Ceilalţi copaci îşi întind spre cer ramurile goale, ca nişte braţe care cer îndurare. Iarba e vânătă, pământul gri şi cerul plumburiu, iar sufletul meu ... trist.

Deodată, printre crengile dezvelite alunecă lin spre pământ, zeci de steluţe vesele. Dansează vals, se prind în hore şi în mare grabă ţes haină nouă, albă, pământului.

Tresar şi strig de bucurie: „Ninge!”

Peste câteva ore, oraşul cel gri şi mohorât îşi îmbrăcase haina de sărbătoare. Casele aveau cuşmă albă, copacii îşi puseseră bărbi lungi de înţelepţi, grădina îşi primise plăpumioara groasă şi imaculată, iar ferestrele îşi arătau mândre floricelele pictate de maestrul Ger. Ningea mereu, ningea des şi vesel.

A doua zi, în drum spre şcoală, am înţeles că Barba Iarna îşi terminase opera. Casele arătau ca nişte furnicuţe ce înaintau greu prin oceanul alb. Totul prinsese viaţă: zăpada scârţâia sub picioare, câinii lătrau, fumul din coşuri desena rotocoale printre fulgi jucăuşi, oamenii se salutau veseli, grăbiţi să ajungă lângă sobele calde, se auzeau chiotele vesele ale copiilor de peste tot, iar în aer se simţea miros de mere coapte.

Ce frumoasă e iarna! Deşi rece, ea aduce atât de multă fericire şi căldură în sufletul oamenilor, prin măiestria cu care împodobeşte natura.

Săvoiu Fabienne,
Clasa a V-a B , Gen. 1

Un colţ de rai

Într-un colţ de ţară, aproape de creştetul muntelui Godeanu, în inima pădurilor şi brăzdat de izvoare cristaline se află satul natal al bunicilor mei. Acest sat de munte, unde-şi are adânc înfipte rădăcinile neamul meu, unde mi-am petrecut copilăria, vacanţele şi aproape toate sărbătorile, este parcă un colţ de rai , o oază de natură pură şi tradiţii sfinte.

Pentru a ajunge în acest loc minunat, trebuie străbătut un drum lung ce şerpuieşte agale printre dealuri, la început, şi apoi se agaţă, cu disperare parcă, de falnicul munte Godeanu.

Continuare, pagina urm.

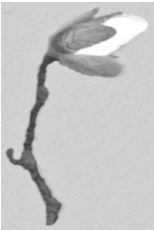

Pas cu pas

Acest masiv voinic te încântă, în drumul tău, cu toate comorile lui ascunse trecătorului grăbit şi înfăţişate doar celui ce iubeşte natura şi frumosul.

Astfel, deci, vei vedea în drumul tău poieniţe cu iarbă verde, crudă şi flori înmiresmate, păduri dese, tainice şi fermecătoare, prin care poţi zări năluci de căprioare, de cerbi şi iepuraşi, văi adânci pe lângă pârâuri jucăuşe şi culmi înalte şi ameninţătoare, ce te-ndeamnă să grăbeşti pasul.

Ajuns în vârf ţi se taie respiraţia datorită aerului pur şi peisajului uluitor: deasupra ta e soarele şi stânci înzăpezite, iar sub tine sunt nori printre care se ivesc vârfurile pădurilor. E minunat! Eşti pentru o clipă stăpânul lumii! Drumul se rostogoleşte apoi la vale, printre sate şi cătune pitoreşti, printre lanuri de porumb, livezi îmbelşugate şi câte o stână de oi cornute, către satul meu, colţul meu preferat de lume. Ajuns aici, nu ştii ce să admiri mai întâi: casele cochete, inundate de flori, gospodăriile bogate în animale şi păsări, grădinile pline de rod, oamenii primitori sau creasta ţanţoşă a muntelui, înspicată de brazi, ce se ridică din spatele casei. Se aude cucul şi tălăngile vitelor. Se vede luna imensă printre creste şi se simte miros de mămăligă şi lapte proaspăt muls.

E minunat acasă, la munte!

Săvoiu Fabienne, Clasa a V-a B , Gen. 1

Bunele maniere...

ŢINUTA TA :

1. Unghiile trebuie tăiate săptămânal. Negrul de sub ele este unul din cele mai respingătoare lucruri.
2. Mirosul de transpiraţie sau cel care iese din gură este „dinamită“ curată pentru relaţiile sociale. Mirosul de transpiraţie nu se îndepărtează cu ajutorul sprayului, ci cu apă şi săpun. Spray-ul se foloseşte doar pe pielea proaspăt spălată.

CARE TREBUIE SĂ FIE SALUTUL TĂU:

Salutul verbal este însoţit întodeauna de înclinarea capului. Când saluţi pe cineva, priveşte-l în ochi şi nu sta cu mâinile în buzunar!

CUM TREBUIE SĂ MĂNÂCI:

1. Stai cât mai aproape de masă, ca să nu cadă firimituri. Şezi pe tot scaunul, nu doar pe marg. lui.
2. Nu căuta şi nu lua bucata cea mare.
3. Coatele nu se sprijină pe masă, ci stau cât mai strânse lângă corp.
4. Degetele nu se bagă niciodată în farfurie.
5. Nu se toarnă niciodată într-un pahar care nu este complet gol.

Informaţii culese de eleva

Bistrean Andra, cls. a VI-a A, Gen.1

Interviu realizat de prof. Laura Serghievici

Evenimente, Şc. cu cls. I-VIII Nr. 1

Cu ocazia sărbătoririi a 90 de ani de la Marea Unire de la Alba Iulia, la Şcoala Generală Nr. 1, s-a ţinut un program în cadrul căruia dl. director a vorbit despre importanţa evenimentului de la 1 decembrie 1918. Programul a continuat cu câteva cântece, poezii şi cu un act din piesa Un pedagog de şcoală nouă jucat de trupa „Actoraşii”. Elevii au fost îndrumaţi de doamnele profesoare: Mârza Mărioara, Palanciuc Adriana, Lili Mihuţ, Ilse Constantin, Cristina Bordeianu, şi doamna înv. Oprişor.

La sfârşitul acestui program am pus câteva întrebări domnului director Mâţu Ion şi doamnei directoare Buru

Rezolvă:

1. Cum se numeşte locul unde merg credincioşii?
2. Care este sinonimul cuvântului *fidel*?
3. Conceptele de societate civică şi de practici...
4. Ce este un grup format din părinţi şi copii?
Ş-Ă) Numeşte locul unde elevii învaţă.

Ş
BISERI**C**Ă
L**O**IALITATE
DEMOCR**A**TICE
FAMI**L**IE
Ă

Elevele***:*** **Roşca Alexandra-Elisabeta, Pană Alina Cosmina, Roşca Lenuţa Petronela,** cls. a VII-a, Luncaviţa

1. Propietatea de a fi unic. (uni**c**itate)
2. Sentimentul care îi determină pe oameni să se ajute reciproc. (sol**i**daritate)
3. Suma calităţilor care dau preţ unui obiect. (**v**aloare)
4. Încrederea unei persoane. (lo**i**alitate)
5. A fi respectuos cu cineva. (politi**c**os)
6. Totalitatea oamenilor care trăiesc împreună. (societ**ă**ţii)

Găseşte soluţia citind literele subliniate

.Elevele: Roşca Alexandra-Elisabeta, Pană Alina-Cosmina, Roşca Lenuţa Petronela, cls. a VII-a, Luncaviţa

Ecaterina:

1. Credeţi că românii trăiesc şi spiritual această sărbătoare, sunt legaţi cu adevărat de ţara lor sau doar respectă o tradiţie prin sărbătorirea acestei zile?

R. Românii trăiesc cu certitudine şi spiritual sărbătorirea zilei naţionale de 1 decembrie. Românismul, ca valoare identitară, se afirmă puternic în timpul revoluţiei de la 1848 şi a luptei pentru unirea tuturor românilor într-un stat naţional unitar. Regina României, Maria, deşi de origine britanică, nepoata reginei Victoria a Angliei a îmbrăcat deseori cu mândrie costumul popular românesc.

Maturitatea românilor s-a construit şi ca urmare a contextului internaţional cel mai adesea ostil. Spre exemplu, regimul comunist, impus de sovietici, a făcut mult rău românilor, a atentat la specificul naţional, a impus valori false, dar nu a reuşit, a lovit în simbolurile neamului, în personalitatile poporului. Tinerii revoluţionari din 21-22 decembrie 1989 şi-au desfăşurat acţiunile împotriva dictaturii comuniste însufleţiţi de cântecul "Deşteaptă-te române!" Mi-a fost dat să trăiesc acele momente înălţătoare în oraşul nostru Oţelu-Roşu.

2. Cum aţi vrea să fie oamenii de acum încolo? Ce ar trebui să trezească această sărbătoare în inimile lor?

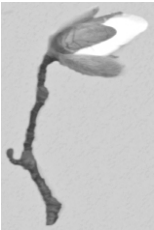

Pe aripile cuvintelor

R. Identitatea unei naţiuni ca şi a unei persoane se întemeiază pe memorie. 1 decembrie 1918 arată că partizanii acestui măreţ act istoric, fruntaşii românilor, Ion I. C. Brătianu, Iuliu Maniu,Vasile Goldiş, Ion Inculet, Iancu Flondor, au fost personalităţi care şi-au iubit ţara până la sacrificiu, modele morale şi de profesionalism. Sunt convins că tot mai mulţi români, pe lângă respectul pe care îl acordă acestor mari personalităţi, vor pune pe prim plan corectitudinea, profesionalismul şi interesul naţional mai ales în activitatea politică.

3. În ce mod credeţi că se marchează în memoria copilului evenimentul istoric prin starea de suflet pe care o are în momentul sărbătoririi lui?

R. Sărbătoarea închinată Marii Uniri este sărbătoarea fiecărui român. Copiii trebuie să participe la manifestările festive dedicate zilei naţionale. Ei pun mult suflet în ceea ce fac, duc mai departe tradiţia şi valorile autentice ale poporului nostru.

4. Ce reprezintă 1 decembrie pentru dv. ca locuitor al acestei ţări? Are şi importanţă simbolică?

R. Pentru mine, ca locuitor al acestei ţări, ziua de 1 decembrie reprezintă pagina cea mai importantă a poporului român prin înfăptuirea Marii Uniri de la 1918.

Această sărbătoare are o importanţă simbolică pentru că se aniversează crearea României Mari, aniversare ce reprezintă ideea de România.

5. Sentimentul naţional mai există azi la noi?

R. Sentimentul naţional mai persistă încă la poporul român. Există mulţi români care sărbătoresc aşa cum se cuvine această zi prin deplasarea la Alba Iulia, locul înfăptuirii Marii Uniri, dar şi prin alte acţiuni care afişează ideea de sărbatoare precum emisiuni Tv.

Foarte mulţi tineri sunt mândri că sunt români, ei fiind cei mai entuziasmaţi când se vorbeşte despre 1 decembrie.

6. Ce importanţă credeţi că are serbarea acestui eveniment în sufletele elevilor?

R. Şcolile şi dascălii români îşi fac sârguincios datoria şi reamintesc elevilor evenimentele premergătoare Marii Uniri, dar şi semnificaţia evenimentului în sine.

Gândurile s-au îndreptat spre eroii neamului care, prin jertfa lor supremă, au apărat libertatea şi independenţa ţării consolidând încrederea poporului român în valorile sale morale şi creştine.

31 OCTOMBRIE: HALLOWEEN

" Hallow" avea odată înţelesul de "sfânt". Halloween este prescurtarea lui Allhallows` Even, adică seara dinaintea All Saints` Day (Ziua tuturor sfinţilor).

Joaca de-a vrăjitoarele, mâncatul castanelor şi ascultatul poveştilor cu stafii sunt obiceiuri care îşi au începuturile în vremuri îndepărtate.

31 octombrie a fost seara lui Samhain, anul nou al Druizilor. A fost de asemenea sărbătoarea morţilor, deoarece druizii credeau că spiritele morţilor îi vizitează pe cei vii în această perioadă.

Când Creştinismul a luat locul acestei religii păgâne, sărbătoarea "Samhain" a fost înlocuită cu "All Saints". Cu toate acestea, o parte a populaţiei nu a trecut la Creştinism, dar a continuat să creadă în ideile druizilor. În secret ei au desfăşurat multe din ceremoniile druide. Şi cum timpul a trecut, câteva din aceste ceremonii s-au schimbat şi lumea care a luat parte la ele a devenit cunoscută ca cea a vrăjitoarelor, iar Samhain a devenit evenimentul cel mai important.

Consumul de fructe de toamnă, mere şi nuci era o parte din ospăţul druid. Când "Samhain" a devenit "Allhallows` Even", creştinii au continuat să se bucure de aceste fructe.

Jocul cel mai cunoscut este "duck apple"(mărul raţei); a fost jucat în jurul rugurilor în flăcări , unde se prăjeau castane. În Evul Mediu aceste ruguri erau aprinse la 31 octombrie deoarece se credea că ele speriau şi alungau vrăjile.

OCTOBER 31st : HALLOWEEN

"Hallow" once meant the same as "saint".Halloween is the short for Allhallows` Even, the evening before All Saints` Day. Playing at "spooks" and witches, games of "duck apple", eating roast chestnuts and listening to ghost stories are, however, customs which have their beginnings in remote times.

October 31st was the eve of Samhain, the Druid New Year. It was also the festival of the dead, for the Druids believed that the spirits of the dead visited the living of this time.

When Christianity took the place of this pagan religion, the feast of All Saints took the place of Samhain. However, a few people never became Christian, but continued to believe the Druid ideas. In secret they carried on many of the Druid ceremonies.

As time passed some of these ceremonies changed and the people who took part in them became known as witches, with Samhain their most important feast.

Eating the fruits of autumn, apples and nuts, was part of the Druid feast. When Samhain became Allhallows` Even, Christians continued to enjoy these fruits.

Games, like "duck apple" were played around bonfires in which chestnuts were roasted.

In medieval times , bonfires were lit on October 31st as it was thought they frightened off witches.

Pop Cristian, a VII-a A, Gen.1

Ghicitoare:

Îţi arată ţări, îţi povestesteşte despre mări, despre oameni şi oraşe, climă, munţi şi continente, de ghiceşti ne spui acum, e: (geografia),

Smaia Daniela
cls. a V-a, Gr. Şc. Ind.

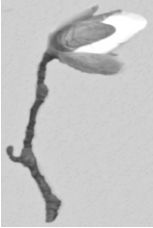

În zbor spre zări albastre

Rezolvă:

1. Die Schneeflocken fallen im _____ .
2. Am 7. _____ feiert man den Nikolaustag.
3. Der _____ steckt kleine Geschenke in den Schuhe.
4. Man schläft in die _____damit man Morgens fit ist.
5. Am 24. Dezember kommt der _____ und bringt Geschenke.
6. Vier Sonntage vor dem Weihnachtsfest beginnt die _____.
7. Der _____ steht am 24. Dezember schön geschmückt im Zimmer.
8. Der 8. Buchstabe ist _____.
9. Am 31. Dezember feiern wir _____.
10. Die Mutter, der Vater und das Kind bielden eine_____.
11. Die Hunde sind die beste _____ des Menschens.

1. Winter
2. Dezember
3. Nikolaus
4. Nacht
5. Weihnachtsmann
6. Adventszeit
7. Christbaum
8. H
9. Silvester
10. Familie
11. Freunde

Lucaciu Stephani ,
cls. a VIII-a B, Gen. 1

Sfatul medicului

Pentru a fi un copil sănătos va trebui să respecţi următoarele reguli:

- Fă sport în aer liber! Acest lucru te eliberează de toate tensiunile acumulate pe parcursul unei zile.

- Mănâncă sănătos! O alimentaţie bine echilibrată te fereşte de diferite boli şi ajută la dezvoltarea corpului tău.

- Spală-te pe mâini înainte de fiecare masă! Să luăm de exemplu un manual, folosit înainte de alte generaţii de elevi, unii poate bolnavi, câţi microbi credeţi că poartă?

- Nu uita de igiena corporală, e foarte importantă pentru sănătatea organismului tău, dar şi pentru statutul tău în societate! Imaginează-ţi că vei fi supus unui control medical neanunţat şi tu ai pe tine tricoul de acum două zile.

dr. Feneş Matei
medic primar pneumoftiziolog

Evenimente:

Evenimente la Şc. cu cls. I-VIII, Verendin, Luncaviţa, catedra Om şi societate

1. Sărbătoarea HALLOWEEN, serebare cu decernarea de diplome la final.
2. 1 Decembrie, program coordonat de prof. Popescu Adrian.
3. Olimpiada de istorie pe şcoală.
4. Colinde şi obiceiuri, serbare cu prilejul Crăciunului, coord. prof. Popescu Adrian

Evenimente

Evenimente: Şc. cu cls. I-VIII, Nr. 3, catedra Limbă şi comunicare

1. Participarea la 55 de ani de învăţământ liceal pe Valea Bistrei.
2. Olimpiada de limba română pe şcoală, 26 noiembrie şi faza zonală, 13 decembrie, cls. a VII-a şi a VIII-a s-au calificat 6 elevi pt. faza judeţeană (Jurma Cristina Maria, cls. VII, locul I, Cărăuşu Robert şi Cerbulescu Ribana, premiul III, cls. VII; cls. VIII Buzuriu Lucian, Românu Bianca, Iuhasz Patricia; cls. VII, prof. Popescu Ana Cristina; cls. VIII, prof. Vârvoni Marinela).
3. În martie 2008, la olimpiada pe judeţ de limba română, eleva Băilă Diana, prof. Popescu Ana-Cristina, a obţinut menţiune, eveniment omis în numerele trecute din neatenţie.
4. Să fim mai buni, vine Crăciunul, serbare.
5. Simularea tezei unice.
6. Teza unică, promovabilitate 100%
7. Participare la cursuri de formare.
8. Participare la cercuri pedagogice.
9. Participare la concursul Media Kinder
10. Participare la simpozion (org. Gen. 3)
11. Olimpiada de limba română, cls. a V-a şi a VI-a

Evenimente:

Grup Şcolar Industrial, catedra Limbă şi comunicare

1. Participarea la 55 de ani de învăţământ liceal pe Valea Bistrei.
2. Olimpiada de limba română, faza zonală, 13 decembrie, cls. a VII-a, s-au calificat pe judeţ elevii: Popescu Ana-Maria şi Oprea Emanuela, prof. Giurcă Simona Petronela.
3. Simularea tezei unice.
4. Teza unică.
5. Participare la cursuri de formare şi cercuri pedagogice, simpozion.
6. Serbare cu prilejul Crăciunului
7. Olimpiada de limba română, cls. a V-a şi a VI-a

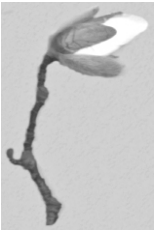

Informaţii, imagini, arta cuvântului

Advent

Adventul este perioada dinainte de Crăciun. Cu patru duminici înainte de Crăciun începe Adventul.

De Advent fiecare om îşi pune în casă, pe masă, o coroniţă din ramuri de brad cu patru lumânări. În prima duminică se aprinde prima lumânare, în a doua duminică se aprinde a doua lumânare şi tot aşa, iar în ultima duminică vor arde toate cele patru lumânări.

Lumânările sunt o metaforă a luminii pe care a adus-o Mântuitorul pe pământ prin naşterea Sa.

(**Neagu Alexandra, Spătaru Bona Elisabeta Andreea** , a VI-a A, Gen.1)

Ziua Sfântului Martin

Ziua Sfântului Martin este sărbătoarea lui Martin de Tours, fixată în calendarul catolic la data de 11 noiembrie. În Europa Centrală acest obicei are forme diferite, dar în principal constă într-o procesiune cu cântece despre Sf. Martin şi o masă festivă, înaintea postului Crăciunului.

Acest obicei provine din lumea antică, din Imperiul Bizantin, în care creştinii sărbătoreau ziua Sfântului Martin ca pe ultima mare sărbătoare de dinaintea postului de Crăciun. Această sărbătoare a fost preluată şi pe Valea Rinului, unde la data de 11 noiembrie este declarat oficial Carnavalul. Impozitul era plătit în trecut prin produse naturale, iar gâsca era îndopată înainte de Crăciun, de aici provine „gâsca ” ca simbol al sărbătorii Sf. Martin.

În seara zilei de Sf. Martin are loc în Europa Apuseană o procesiune a copiilor, în care aceştia parcurg un anumit traseu având lămpaşe în mâini şi cântând cântecul lui Martin (în germană Martinslied).

Una din versiunile legendei povesteşte că Sf. Martin într-o iarnă geroasă mergând călare întâlneşte un cerşetor care suferea de frig. Sfântul rupe în două mantia lui şi jumătate de mantie o dăruieşte cerşetorului.

Alexandru Trica, Roşu Ionuţ, a VI-a A, Gen.1)

Sărbătoarea Sfintei Barbara

Sărbătoarea Sf. Barbara este una din sărbătorile nemţilor. Ea se sărbătoreşte pe 4 decembrie în fiecare an. Legenda spune că Barbara a trăit în timpul prigonirii creştinilor. Barbara s-a convertit la creştinism, iar tatăl ei fiind păgân a fost contra trecerii ei la creştinism. Acesta, fiind supărat, a informat autorităţile acelor vremuri de decizia fetei sale. Acestă hotărâre a dus la închiderea şi apoi la condamnarea ei la moarte. În drum spre închisoare s-a agăţat de haina ei o rămurică de cireş. A udat crengile cu apă, iar atunci când a fost condamnată la moarte, mugurii aflaţi pe rămurele au început să înflorească. Pentru a se păstra legenda, nemţii, pun pe 4 decembrie crengile într-o cameră umedă cu apă caldă, iar de Crăciun au crengi înmugurite ca şi primăvara.

(**Iuliana Guţan, Daiana Iamandei**, a VI-a A, Gen.1)

Moş Nicolae

Sfântul Nicolae, cunoscut ca Moş Nicolae, vine în fiecare an în noaptea de 5 spre 6 decembrie cu daruri atât pentru copii, cât şi pentru adulţi .

În seara zilei de 5 decembrie, ghetele şi cizmele sunt curate, lustruite şi sunt puse la uşile fiecărui român. Moş Nicolae are grijă de fiecare membru al familiei şi pune câte un cadou (în general dulciuri sau fructe) în ghetele sau cizmele fiecăruia.

Unii copii primesc doar jordiţe, semn că nu au fost cuminţi in timpul anului.

(**Laura Raţ, Diana Preda**, a VI-a A, Gen.1)

Naşterea Domnului

Naşterea lui Iisus Hristos a fost aşa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; şi înainte ca să locuiască ei împreună, ea a rămas însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit, şi nu vroia s-o facă de ruşine înaintea lumii; de aceea şi-a propus s-o lase pe ascuns. Dar pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al lui Dumnezeu şi i-a zis: "Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un Fiu, şi-i vei pune numele Iisus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale." Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Dumnezeu: “Iată, fecioara va fi însărcinată, va naşte un fiu, şi-i vor pune numele Emanuel", care, tălmăcit, înseamnă: "Dumnezeu este cu noi". Când s-a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul lui Dumnezeu şi i-au pus numele Iisus.

(**Beg Rebeca**, a VIII-a B, Gen. 1))

Mărturisire

Pentru a putea termina ***Culegerea de creaţie literară,*** **Îndrăgostiţi de poezie,** a fost nevoie de multă muncă şi dăruire, chiar nopţi nedormite, dar a meritat.

Îmi pare rău că nu am reuşit să fac acest lucru şi pentru prima mea generaţie de elevi, acum acei copilaşi au douăzeci de ani, unii încă mă mai caută şi acum la telefon. Acei copii vor avea mereu un loc special în sufletul meu, nu spun că cei de acum sunt mai puţin importanţi, nici vorbă, sunt extraordinar de importanţi şi ţin enorm la ei, însă cei de odinioară au fost primii copilaşi ce mi-au deschis sufletul, le-am fost profesor, prieten, o soră mai mare, părinte, instructor la corul bisericii din localitate,eram şi foarte tânără pe atunci, altfel i-am putut înţelege.

Sper că următoarea apariţie a ***Culegerii de creaţie literară,*** să aducă printre noi cât mai mulţi elevi iubitori de tot ceea ce e mai frumos, arta cuvântului, unica artă prin care poţi crea lumi nemuritoare.

prof. Popescu Ana-Cristina

Colectivul redacţional:
1. prof. Popescu Ana-Cristina, *preşedinte şi redactor şef*
2. prof. Giurcă Simona Petronela, *vicepreşedinte*
3. prof. Popescu Adrian, *redactor coordonator*
Culegere text, corectare text, titluri de pagină şi tehnoredactare computerizată,
prof. Popescu Ana-Cristina
Membrii colectivului de creaţie: elevii

MUGURAŞII MINENIŞII MUGURAŞII

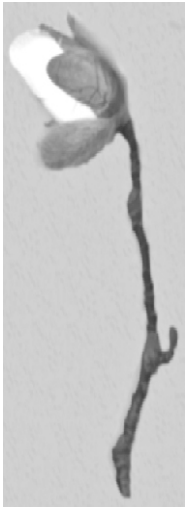

Foaie de creaţie literară
Anul III, numărul 9,
ianuarie, februarie, martie - 2009

Evenimente la Şcoala cu clasele I-VIII Nr. 3, Oţelu Roşu
Programul din ciclul eminesciana: *NINGE CU FLORI DE TEI,* 15 IANUARIE 2009,
profesor coordonator Popescu Ana-Cristina.

Momentul 1

Diana: În fiecare an, pe data de 15 ianuarie, în sufletele noastre ninge cu flori de tei. În urmă cu 159 de ani s-a născut cel mai mare scriitor român pe care l-a ivit timpul până acum, Mihai Eminescu. El a lăsat o mare amprentă în literatura noastră, prin operele sale geniale, bogate în diferite teme şi motive. Creaţiile poetului nepereche au adunat în rândurile sale, natura şi dragostea, trecutul glorios al ţării noastre, copilăria, ştiinţa şi filosofia.

Luceafărul poeziei noastre româneşti va rămâne mereu veşnic în sufletele noastre.

Ribana: Scriitorul încă din copilărie a fost în permanentă comuniune cu natura percepând sunetul vântului, murmurul apei.

Diana: Urmează un moment liric, *Fiind băiet păduri cutreieram*, prof. coord. Grecu Cornelia

Momentul 2

Diana: Îndrăgostit de natură, poetul Eminescu, o personifică, comunicând cu ea, codrul este lumea copilăriei lui.

Dayana: Urmează un moment poetic, *O, rămâi...*, profesor coordonator Vârvoni Marinela

Momentul 3

Diana: Tema naturii e cel mai des întâlnită în opera marelui nostru poet. Eminescu este un îndrăgostit de natură, ea a fost cea mai importantă sursă de inspiraţie pentru el.

Simina: În continuare urmează un moment liric. Vor fi recitate versuri din poeziile: *La mijloc de codru, Revedere, Povestea codrului, Ce te legeni?* profesor coordonator Grecu Cornelia

Momentul 4

Diana: Versurile eminesciene sunt pline de muzicalitate.

Gabriela: Urmează un moment muzical cu elevii clasei a VI-a A, *Somnoroase păsărele*, prof. coord.Popescu Ana-Cristina

Momentul 5

Diana: Veşnic îndrăgostit scriitorul împleteşte în opera sa tema naturii cu tema dragostei.

Gabriela: Urmează un frumos moment liric, vor fi recitate versuri din poeziile: *Floarea albastră, Şi dacă..., Când amintirile..., Lacul, Atât de fragedă,* profesor coordonator Popescu Ana-Cristina

Momentul 6

Diana: Liniştea ce se lasă seara, în natură, este frumos creionată de poet prin metafore şi epitete de o delicateţe aparte.

Gabriela: Urmează un moment muzical, *Pe lângă plopii fără soţ,* prof. coordonator Popescu Ana-Cristina

Momentul 7

Diana: Scriitorul Mihai Eminescu a fost preocupat de istoria naţională, a fost un mare patriot şi iubitor de ţară, lucru dovedit în unele dintre scrierile sale.

GABRIELA: Urmează o scenetă, fragmente din *Scrisoarea III*, prof. coordonator Vârvoni Marinela

Momentul 8

Diana: Simţind fiorii iubirii în suflet, poetul şi scriitoarea Veronica Micle comunică prin scrisori de câte ori sunt departe şi totuşi uniţi sufleteşte.

Dayana: Să ascultăm conţintul unor scrisori, profesor coordonator Serghievici Laura.

Momentul 9

Diana: Îmbinând ştiinţa şi filosofia, poetul nepereche al românilor a scris opere de o neasemuită valoare.

Cristina: Vor fi recitate versuri din poeziile *Glossă, La steaua,* de către elevi din cls. a IV-a A şi a III-a B,]ndrumaţi de institutor Cucuruz Eleonora şi Cucuruz Oana.

Momentul 10

Diana: Marele nostru poet Mihai Eminescu, omul de geniu se identifică cu Luceafărul.

Ribana: Elevii clasei a VIII-a A vor recita poemul *Luceafărul,* prof. coordonator Vârvoni Marinela

Momentul 11

Diana: În încheierea programului vom asculta poezia *Mai am un singur dor*, testamentul poetului, Mioriţa eminesciană.

Cristina: Poezia va fi recitată de eleva Drăgan Alexandra, prof. coordonator Vigh Irina.

Momentul 12

Diana: Vă mulţumim celor prezenţi că aţi venit să simţim împreună bucuria versurilor eminesciene ce au picurat în sufletele nostre nectar din florile teiului sfânt ce îşi scutură de-a pururi crengile, nu doar peste mormântul poetului cum şi-a dorit în poezia lui testament, ci şi peste noi, îmbrăcându-ne în zâmbet şi lumină.

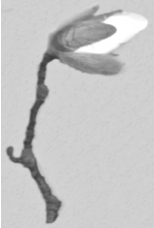

Din florile ce ajung în sufletul elevilor

Caută-ţi în suflet

Iubeşte ca şi când ar fi
Ultima dată când o faci,
Zâmbeşte ca şi cum ar fi
Prima dată când o faci;
Priveşte viaţa ca un vis,
Priveşte lumea fericit,
Priveşte totul în roz,
Iubeşte, vezi şi crezi;
Priveşte înainte
Şi nu înapoi,
Ridică-ţi capul
Şi nu îl pleca,
Bucură-te, e viaţa ta;
Priveşte spre cer,
Mereu încrezător,
Priveşte spre mare,
Priveşte în zare,
Cu multă iertare;
Iubirea ce-o porţi în suflet,
Nimeni nu ţi-o poate fura,
Nici măcar viaţa, viaţa ta.

Băilă Diana Paulina,
Cls. a VII-a A

Şcoala

Şcoală, a doua mea casă,
Te iubesc, te preţuiec,
Pe profesori îndrăgesc,
Colegii-mi sunt prieteni, fraţi,
Tu faci pentru toţi minuni,
Ne ajuţi să fim mai buni,
Ştiinţa să o peţuim,
Şi elevi cuminţi să fim.

Pop Iasmina,
Dănănae Georgian Valentin
şi Tiba Cosmin,
cls. a V-a A

Importanţa lecturii

Când am început clasa a V-a, diriginta noastră, Giurcă Simona Petronela, ne-a întâmpinat cu bunătate, ne-a încurajat să mergem cu fruntea sus pe drumul cel nou şi mai presus de toate ne-a devenit prietenă în scurt timp.

A reuşit, în doar un semestru, să ne facă să iubim cartea. Lectura unei cărţi e cel mai important lucru, căci doar aşa poţi descoperii adâncurile înţelepciunii.

Cea mai îndrăgită carte a noastră este revista **Muguraşii.** E o plăcere să citeşti creaţiile literare scrise de copii. De altfel ea ne ajută să ne exprimăm mai bine şi să iubim tot ceea ce este frumos.

Creţoiu Ionuţ, Lohan Larisa,PădeanuGeorgiana
şi Vlădulescu Lavinia
cls. a V-a, Grup Şc. Ind.

Să zbor, să mor

Aş vrea să zbor, s-ajung undeva departe,
Îmi e dor de tine, dar mi-e dor de moarte,
Tu pentru mine eşti moartea, dar viaţa, niciodată,
Că tu nu eşti lângă mine şi asta nu e viaţă,
E o moarte lentă, plină de durere,
Că fără tine n-am nici o mângâiere,
Îmi dau viaţa, în schimb, vreau o moarte,
Eu nu vreau viaţa, vreau să te am aproape.

Laioş Anca Alina, cls. a IX-a, Grup Şc. Ind. şi
Laioş Florin Alin, cls. a V-a A, Gen. 3

Castel al basmelor

Castel al basmelor, al bucuriilor, este chiar el, codrul, raiul poveştilor, tărâmul copilăriei.

Copilăria şi codrul, basmul şi frumuseţea vieţii, nu pot fi despărţite.

Când păşeşti pe poarta cu crengi vii şi flori colorate, pare că te pierzi într-o lume feerică. Priveşti fascinat la stâlpii înalţi şi veseli care stau neclintiţi de veacuri aşteptându-te să-ţi spună povestea lor. Apele îţi aduc în suflet un sunet cald, vântul te poartă pe aripile lui spre dansul florilor şi jocul micilor vietăţi.

Te pierzi în castelul basmelor de-l înţelegi...

Haba Beatrice, cls. a VI-a A

Iarna

Iarna apare peste natură cu un peisaj de vis, cu copacii dantelaţi şi cu omătul mare cât casa. Visam că va fi o iarnă lungă, aşa cum fusese în anii trecuţi.

Câmpul era acoperit cu mărgăritare sclipitoare. Am alergat la joacă. Am făcut un omuleţ desprins parcă din basme, m-am dat cu sania pe deal, am admirat mareţia naturii albe.

Totul a fost doar o clipă, mâine soarele a început să biruiască stelele de gheaţă… Deşi scurtă, bucuria zăpezii ce am simţit-o ieri, va rămâne mereu vie la mine în suflet.

Jurma Mirel, cls. a V-a A

Profesoara de lb. rom.

Profesoara de română
Este fiinţa cea mai bună,
Cuvântul ni-l descrie,
Ne arată a lui făptură,
Ca să faci o poezie;
Căci cu joc şi măiesrie,
Tot ce e grozav se scrie.

Jula Georgian, VII B şi
Petraş Mario VII B

Primăvara

Din mugur se desfăcu,
Frunza, soarele văzu,
Floarea-n fruct
se prefăcu,
Copacul întinerii,
Şi pe toţi ne mulţumii.

Dochia Nicoleta VII A

Ghicitoare

Alb, pur şi micuţ,
Gingaş şi drăguţ,
Vesteşte primăvara.
(Ghiocelul)

Duma Florin, cls. VI,
Gr. Şc. Ind. .

Tunel face sub pământ,
Lumina îi dăunează,
Se numeşte? (Cârtiţă)

Cârpeanu Robert,
Cls. a VII-a A

Bucuriile lecturii

Încă din clasa a v-a, doamna noastră profesoară, de limba şi literatura română, Giurcă Simona Petronela, ne-a arătat câte lucruri minunate poţi descoperii citind o operă literară, fie scrisă în proză, fie în versuri.

Lectura a devenit de atunci prietena noastră, ea ne-a purtat pe câmpuri înflorite, prin inima pădurilor, pe norii cerului, din real în lumea fantastică a poveştilor, de aici la lumea de vis a poeziei.

În sprijinul pasiunii noastre pentru lectură a venit revista **Muguraşii.** Întâlneşti aici toate bucuriile copiilor, râzi împreună cu ei, plângi odată cu micile lor neajunsuri şi creşti în pricepere cu fiecare creaţie citită.

Pascu Dalida, Dăescu Cristina, Duma Florin, Smaia Daniela, Sîmtion Georgiana, Roi Karmina, Călău Maria, Olaru Ionuţ, Daia Roland şi Mocioalcă Petrişor, cls. VI

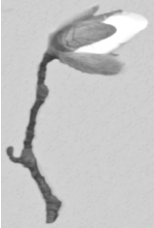

Subiect propus pentru olimpiada de limba şi literatura română, Concursul Ionel Teodoreanu cls. a V-a, faza zonală, februarie 2009

„Prunii deşteptaţi din toropeala verii deschid ochii vineţi, aiuriţi. Merele şi perele fug de prin aşternutul crengilor, zugrăvindu-şi chipurile colorate pe feţele frunzelor, ca să nu observe nimeni fuga, dar vântul descoperă înşelăciunea şi mânios, în căutarea lor, se uită pe ferestre, le vede şi le cheamă prin horn. Gutuile îngălbenesc de spaimă..., păsările s-au împrăştiat şi vara s-a rătăcit departe."

(Basmul toamnei, Ionel Teodoreanu)

I. (50 de puncte)

Pornind de la mesajul textului citat, scrie o compunere de 15-20 de rânduri. În redactarea compunerii vei avea în vedere următoarele cerinţe:

- vei surprinde mesajul textului 6 p
- vei respecta cele trei părţi ale unei compuneri: introducere, cuprins şi încheiere 6 p
- vei ţine cont de raportul dintre realitate şi ficţiune zugrăvit în text. 8 p
- vei surprinde modurile de expunere folosite în text şi procedeele artistice utilizate de scriitor (imagini artistice şi figuri de stil) 10 p
- vei prezenta, într-o manieră personală, tema propusă 10 p

Se vor acorda 10 p pentru redactare (respectarea numărului de rânduri minim 15, ortografie şi punctuaţie)

II. (20 puncte)

Citeşte cu atenţie textul citat (Basmul toamnei, Ionel Teodoreanu) şi răspunde la următoarele cerinţe:

1. Alcătuieşte familia lexicală a cuvântului frunză (patru derivate) 2 p.
2. Arată câte litere şi sunete au cuvintele: înşelăciunea, cheamă 4 p.
3. Transcrie un cuvânt ce conţine diftong, pecizându-i sinonimul 4 p
4. Precizează la substantivul vântul: cazul, funcţia sintactică şi dacă este sau nu articulat 4 p
5. Identifică modul şi timpul verbului deschid, apoi alcătuieşte un enunţ în care să fie folosit la modul condiţional optativ, timpul perfect, persoana I, numărul singular şi un alt enunţ în care să fie folosit la modul indicativ, timpul mai mult ca perfect, persoana I, plural 6 p

III. (40 puncte)

Consideră toamna un personaj dintr-un basm. Alcătuieşte un basm de 25-30 de rânduri respectând următoarele cerinţe:

- vei propune un titlu potrivit basmului 2 p
- originalitatea basmului 4 p
- vei respecta cele trei părţi ale unei compuneri: introducere, cuprins şi încheiere utilizând toate modurile de expunere studiate (descrierea, naraţiunea şi dialogul) 6 p
- folosind dialogul vei contura două personaje fabuloase, vântul şi toamna. 8 p
- vei surprinde elemente specifice basmului (o formulă introductivă şi o formulă de încheiere specifică basmului, lupta dintre bine şi rău, vei folosi fantasticul, (trei -număr fatidic-probe iniţiatice) 10 p

Se vor acorda 10 p pentru redactare (respectarea numărului de rânduri minim 25, ortografie şi punctuaţie)

Se acordă 10p. din oficiu.
Punctaj total: 120 p
Timp de lucru 2 ore.

Subiect propus de **prof. Ana-Cristina Popescu**

Barem de corectare şi notare

I. (50 p.)

- vei surprinde mesajul textului 6 p (se acordă 3 p dacă mesajul textului e surprins parţial şi 6 p pentru surprindera mesajului cu exemplificare pe text)
- vei respecta cele trei părţi ale unei compuneri: introducere, cuprins şi încheiere 2 x 3 - 6 p
- vei ţine cont de raportul dintre realitate şi ficţiune zugrăvit în text. 8 p (se acordă 4 p pentru pecizarea sumară a raportului dintre realitate şi ficţiune şi 4 p pentru explicarea raportului dintre realitate şi ficţiune cu exemple din text)
- vei surprinde modul de expunere folosit în text şi procedeele artistice utilizate de scriitor (imagini artistice şi figuri de stil) 10 p: descriera -2 p; imagini artistice: ex. vizuale, cromatice (minim 2)- 4 p; figuri de stil (minim 2) 4 p; precizarea utilizării unui procedeu artistic 1 p citarea acestuia 1 p (ex. imagine cromatică 1 p, ochii vineţi 1 p)
- vei prezenta, într-o manieră personală, tema propusă 10 p (se acordă punctajul maxim pentru originalitate, pentru o interpretare mai puţin originală 5 p)

Se vor acorda 10 p pentru redactare:

- Respectarea numărului de rânduri minim 15 (5 p);
- Ortografie şi punctuaţie (5 p) - pentru două greşeli se scade 1 p, dacă sunt mai mult de zece greşeli nu se vor acorda cele 5 p

II. (20 p)

1. Alcătuieşte familia lexicală a cuvântului frunză (patru derivate): ex. frunzuliţă, desfrunzit, înfrunzit, frunzar (0,5 p x4- 2 p.)
2. Arată câte litere şi sunete au cuvintele: **înşelăciunea: 12l şi 11s, 2 p; cheamă 6l şi 4s,** 2 p T 4 p.
3. Transcrie un cuvânt ce conţine diftong, pecizându-i sinonimul: ex. diftong toropeala 2 p; sinonimul 2 p somnolenţă, apatie, moleşeală, arşiţă, dogoare, zăpuşeală (T 4 p)
4. Precizează la substantivul ***vântul:*** cazul, funcţia sintactică şi dacă este sau nu articulat 4 p: nominativ 2 p, subiect 2 p, articulat cu articolul hotărât (l) 1 p.
5. Identifică modul şi timpul verbului **deschid,** apoi alcătuieşte un enunţ în care să fie folosit la modul condiţional, timpul perfect, persoana I, numărul singular şi un alt enunţ în care să fie folosit la modul indicativ, timpul mai mult ca perfect, persoana I, plural 6 p

mod ind., prezent 2 p (1p x 2)

Aş fi deschis sufletul la auzul veştilor. (1 p utilizarea modului şi timpului 0,5x 2; 1 p pers. şi nr.)

Noi deschiseserăm geamul. (1 p utilizarea modului şi timpului 0,5x 2; 1 p pers. şi nr.)

III. (4o p)

-vei propune un titlu potrivit basmului 2 p (1 p. pt. un titlu obişnuit şi 1 p. pt. un titlu original)

- originalitatea basmului (4 p originalitatea textului şi 2 p. pentru o compunere mai puţin originală)
- vei respecta cele trei părţi ale unei compuneri: introducere, cuprins şi încheiere 1 p; utilizând toate modurile de expunere studiate (descrierea 2 p naraţiunea 2 p şi dialogul 1 p) - total 6 p
- folosind dialogul vei contura două personaje fabuloase, vântul şi toamna. 8 p: vei creea personajele fabuloase folosind personificarea 4p, utilizarea dialogului 2p, precizarea unor caracteristici a acestora 2p
- vei surprinde elemente specifice basmului (o formulă introductivă 1 p şi una de încheiere specifică basmului 1 p, lupta dintre bine şi rău 2 p, numărul fatidic trei probele iniţiatice 3 p, folosirea fantasticului 3 p) 10 p
- Respectarea numărului de rânduri minim 25 (5 p);
- Ortografie şi punctuaţie (5 p) - pentru două greşeli se scade 1 p, dacă sunt mai mult de zece greşeli nu se vor acorda cele 5 p

Se acordă 10 p. din oficiu.
Timp de lucru 2 ore.

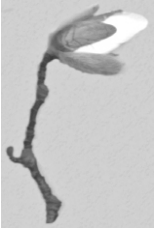

Steluţe din suflet de copil

Poezii pentru copii
de prof. Popescu Ana-Cristina (din gimnaziu)

Ideal
Un vers, e drum spre viitor,
E ideal, e veşnic dor,
Ai pururea un vis măreţ,
Să fi poet, elev isteţ,
Să fi mai bun, să dăruieşti,
Un gând pentru tot ce-ndrăgeşti,
O floare dacă iubeşti,
Un zâmbet pentru ce doreşti,
Şi fir de aur din poveşti.

Iarna
Cu flori albe, îngheţate,
A venit dinspre pădure,
O prinţesă fermecată,
Ce aruncă peste toate,
Cristale şi diamante,
În lumină colorate,
Iarnă e acum în toate,
Şi în cer, şi pe pământ,
Şi în omul cel mai blând.

Pisicuţa mea
Am o pisicuţă,
E tare drăguţă,
O răsfăţ mereu,
E ce-mi
doresc eu,
Pietenă şi
jucărie,
Ghem de puf şi
poezie,
De la bunici
pentru mine.

Fulgul
S-a pornit din cer la drum,
Printre nori, prin ceaţă deasă,
O petală de zăpadă,
Să găsească la noi casă.
În zbor parcă tu dansezi,
Spre pământ înaintezi,
Când câmpia o brodezi
Natura-nfrumuseţezi.

Furnica
Harnică nevoie mare,
Adună merinde-n hambare,
Pentru iarna ce-o să vie;
O să-nvăţ să fiu ca tine,
O furnică-n învăţătură,
Cu un zece pe măsură.

Prietenul fidel
Am un căţel şi e mititel,
Îl cheamă Ionel,
Mi-e prieten fidel,
Mă apără de tot ce-i rău
Şi mă joc cu el mereu,
Că e iarnă, că e vară,
Alergăm de zor pe-afară.

Muguraşii din revistă.
(Elevii)

Paianjenul
Zi şi noapte ţese-ntruna,
Ar acoperii toată lumea,
Harnic e nevoie mare,
Dar îl prinde gospodina,
Cum prinde şi el albina,
Apoi fuge în pădure,
Că-i mai linişte s-adune,
Fir de-argint şi muşte bune,
Casa pe picioare-şi pune.

Iepuraşul
Cu blăniţa cea pufoasă,
Fuge iute iepuraşul,
A văzut un căţeluş
Şi se teme, drăgălaşul,
Dar fricos n-a observat,
Căţeluşul vinovat,
Era frate cu Lăbuş
Şi era căţel de pluş.

Transformarea omidei
Toată ziua a mâncat,
Frunzele din copac,
Acum că s-a săturat,
În flutur s-a
transformat,
Că a fost omidă
a uitat
Şi zboară
în văzduh,
Cu privighetoarea-n
rând.

Albina
Aur ţese albinuţa,
În hăinuţă şi fuguţa,
Merge-n câmp după floare,
S-adune aur mai mare,
Miere dulce de mâncare.

Lumea copiilor
E o lume minunată,
O fi chiar de ciocolată
Sau o fi din fagure de miere,
Cine-o gustă prinde putere,
Căci e viaţă adevărată,
Nu e strop de îngheţată.

Mama
O zână bună,
Ce grijă îmi poartă,
M-ajută mereu,
La bine, la greu,
Cu drag îmi zâmbeşte,
Cu iubire mă ocroteşte,
E mămica mea,
Floare, scumpă stea,
Şi eu o iubesc,
O respect, şi-o preţuiesc
Şi veşnic îi mulţumesc.

1 Decembrie
E ziua libertăţii noastre,
Unirea cu toţii serbăm;
România noastră dragă,
Eşti de-atunci o floare-
ntreagă,
Petalele ţi-ai adunat,
Pe toţi tu ne-ai bucurat.

Frumuseţea cuvintelor ţesute cu măiestrie

O plimbare prin pădurea de vis

Mi s-a deschis o poartă spre lumea basmului, o uşă care m-a condus în fascinata fantezie a codrului, o umbrelă uriaşă îl fereşte pe acesta de vitregiile lumii. Eu am alunecat pe o rază, am încălecat norocul şi am ajuns în paradisul terestru, în codru.

Pas cu pas, vraja m-a cuprins în gând, în suflet, lacrimi mari îmi curgeau pe pământul uscat şi deveneau râuri ce dădeau naştere frumosului, flori timide, iarbă fragedă, aromă de mentă, arbori de ciocolată. Am descoperit astfel că nu doar ciocolata poate fi dulce, ci şi o privelişte de basm, natura, marea casă a desăvârşirii.

Păşind tot mai adânc în această lume am visat să gust aroma fericirii, drăgălăşenia iubirii. Ele sunt mereu lângă noi, dar nu le observăm.

O singură secundă din viaţă îţi ajunge să faci cunoştinţă cu necunoscutul şi să-l transformi în fantezia minţii tale. **Preda Cristina Elena, *cls. a VI-a A***

Prietenul ariciului

Într-o tufă de urzici
Şade puiul de arici,
Plânge de durere mare,
Nici un prieten bun nu are.

Nimeni nu vrea să se joace,
Că înţeapă şi-are ace,
Toţi cei care au încercat,
Repede au renunţat.

Un prieten de-ar avea,
Toată zua s-ar distra,
S-ar plimba, ar povesti,
Tare bucuros ar fi.

Şi cum sta şi suspina,
Iacă apare în calea sa,
Un ghem mic cu ochi vioi,
Plin de ace şi noroi.

Oniţoiu Andrada, Cls a VI-a A

DESTIN FĂRĂ ARIPI

ANA-CRISTINA POPESCU

Cuvânt înainte

Profesoara Ana-Cristina Popescu a debutat în ***Foaia Diecezană*** a Episcopiei Caransebeşului cu poezia ***„Doamne, rămâi cu noi că s-a făcut noapte" (Ev. Luca 24, 29)*** în Nr. 7-8 (113-114), pag. 17, An. X, iulie-august, 2004.

Eu eram pe atunci tehnoredactor al ***Foii Diecezane, periodic de cultură şi spiritualitate ortodoxă a Episcopiei Caransebeşului***.

Articolele, poeziile şi scenetele publicate de profesoara Ana-Cristina Popescu au fost citite cu interes şi apreciate de foarte mulţi cititori, profesori şi nu numai. Domnul profesor de muzică, Dumitru Jompan, a fost profund impresionat de poezia ***Ninge*** pe care s-a gândit că ar putea s-o pună pe note muzicale.

Numerele în care a apărut cu publicaţii sunt: numărul în care a debutat, menţionat mai sus şi următoarele: An. X, Nr. 9-10 (115-116), pag. 16, septembrie-octombrie, 2004; An. X, Nr. 11-12 (117-118), pag. 19, noiembrie-decembrie, 2004; An. XI, Nr. 7-8 (125-126), pag. 7, iulie-august, 2005; An. XI, Nr. 9-10 (127-128), pag. 8 şi pag. 10, septembrie-octombrie, 2005; An XI, Nr. 11-12 (129-130), pag. 14, noiembrie-decembrie, 2005; An. XII, Nr. 1-2 (131-132), pag. 14-15, ianuarie-februarie, 2006; An. XII, Nr. 3-4 (133-134), pag. 14-15, în pag. 15 a publicat şi câte o poezie a elevelor: Blidariu Carmen, Tiba Roxana şi Marcu Cristina, încurajându-le, martie-aprilie, 2006; An. XII, Nr. 5-6 (135-136), pag. 22-23, mai-iunie, 2006; An. XII, Nr. 7-8 (137-138), pag. 8, iulie-august, 2006; An. XII, Nr. 9-10 (139-140), pag. 18-19, în pag. 19 a publicat şi câte o poezie a elevelor: Preda Gabriela Dagmar, Buşu Dayana şi Băilă Diana, încurajându-le, septembrie-octombrie, 2006; An. XI, Nr. 11-12 (141-142), pag. 16, noiembrie-decembrie, 2006, Anul XIII, Nr. 1-2 (143-144), pag. 11, ianuarie-februarie, 2007; Anul XIII, Nr. 3-4 (145-146), pag. 7, martie-aprilie, 2007; Anul XIII, Nr. 5-6 (147-148), pag. 5, mai-iunie, 2007; Anul XIII, Nr. 7-8 (149-150), pag. 13, iulie-august, 2007.

Începând cu 1 ianuarie 2007 s-a ocupat şi de ***Foaia de creaţie literară Mugurăşii,*** încurajând astfel elevii talentaţi să păşească pe urmele poeziei.

A avut publicaţii şi în broşurile apărute în 2008: lucrarea ***Clasa de elevi ca şi grup educaţional***, din cadrul broşurii ***Preocupări actuale în ştiinţele educaţiei*** şi lucrarea ***Cum se realizează comunicarea în şcoală***, din cadrul broşurii ***Tradiţie, actualitate şi perspective în cercetarea pedagogică din domeniul educaţiei***, dar şi în broşura apărută în ianuarie 2009 ***Demersuri creative în activitatea de predare-învăţare*** cu lucrarea ***Metode de predare a limbii şi literaturii române cu aplicaţii pe proza fantastică (dublul şi steategii ale seducţiei) a scriitorului Mircea Eliade.***

Volumul ***Destin fără aripi*** prezintă lumea sufletului ei. În această lume a sufletului caută aripile eternităţii, un ideal greu de atins şi totuşi, iubirea adevărată, iubirea Lui Dumnezeu îi descoperă locul de unde acestea îşi hrănesc fiinţa.

Unele poezii din acest volum prezintă cum a luat naştere fiinţa metaforică a cuvântului ce a devenit vers, altele surprind fiorii iubirii, tema naturii, o treime din ele au adunat în versuri, trăirile ei religioase.

O parte din poeziile acestui volum au fost publicate şi în ***Foaia Diecezană*** a Episcopiei Caransebeşului.

Tot în acest volum îşi publică şi o piesă de teatru, ***Parfumul deşertăciunii,*** în care a arătat dorinţa fiecărui om de a întâlni în această viaţă, marea dragoste. Sursa de inspiraţie pentru această dramă au fost poveştile triste ale mai multor prieteni, îmbogăţite cu imaginaţia autoarei.

Volumul ***Destin fără aripi*** va fi cu siguranţă apreciat şi iubit de cititori. Îndrăgostiţii de literatură se pot identifica cu trăirile autoarei Ana-Cristina Popescu, surprinse în scrierile ei.

Nu îmi mai rămâne decât să vă urez lectură plăcută.

profesor Adrian Popescu

1. Pe aripi de vers

Au picurat cuvinte
din suflet sângerând
şi-au adunat nectarul
pe file-ngălbenite,
şi din lumini şi umbre
în jocuri lin s-au rupt
şi s-au pierdut în veacuri
nesfârşite.

Am mers prin văi
şi am văzut durere,
şi-am încuiat-o în cuvânt,
şi a luat foc în suflet şi în gând;
şi Doamne, cât de multe mere,
mi-e frică, aş fugi de ele,
dar sunt peste tot
şi-s grele.

Sunt grele de-a păcatului veşmânt
şi dor, căci suflet sângerează,
şi-i frică, pentru că în cerc
te-au prins în joc,
să nu mai fugi;
să le fi rob,
sorbindu-le dulceaţa
din mijloc.

Am prins cândva, demult,
de un picior,
fiorul inocenţei absolutului
într-un surâs...
şi-am cules pe corzi de inimi,
lumi, stele, vieţi,
trăind eterna soartă
a sufletelor reci.

Aş aduna firmituri
din a bogatului merinde,
sorbind nectaru-nvăţăminte
ca Lazăr roua cea fierbinte;
iubind mereu speranţa
din clipe fermecate,
din valuri în joc purtate
ca-ntr-un cerc.

2. Focul destinului

În faţă-i se deschise prăpastie şi fum
Şi-n drumul său spre cale-i crescură mărăcini;
Spini otrăviţi ca focul, în tălpile lui goale,
Îl împungeau întruna şi fără de cruţare.

Cu anevoie drumul şi-l continua prin stâncă,
Fără să se oprească, fără-a privi-napoi,
În jale şi durere-şi scălda inima-i frântă,
În focul pustiei, în lacrimi şi nevoi.

Şi mergea cu speranţă şi fără de odihnă,
Mergea uitând amarul, de gânduri mistuit,
Se chinuia ca focul ce nu-şi găsea lumina;
Şi-nainta cu sete pe drumu-i hărăzit.

Şi nu-i păsa că-n faţă primejdia-i se deschide,
Nu lua în seamă focuri, nu lua în seamă ploi,
Pierdut străbătea totul, închis în jale adâncă,
Cu ochii plini de lacrimi, cu pieptul ca de stâncă.

Flori, nestemate, mândre copile-i dansau,
Şi dalbe crizanteme-i împodobeau cărarea,
Albastre flori pe frunte-i mereu se aşezau,
Iar el văzu cu ochii-i sfârşitul şi chemarea.

Mult timp se chinuise şi uite c-a ajuns
Să-şi vadă visu-n faţă-i, cu ochii lui de şoim,
Însă prin pacea adâncă un clopot a pătruns,
Sfârşitul ce-l aşteaptă, i l-a cântat de sus.

Şi după chin amarnic, şi după fericire,
A trebuit să fugă, odihnă spre-a afla,
Pierdut în absolut, uitat în nemurire
Se schimbă, se transformă şi ajunge-n cer o stea.

3. APOCALIPTIC

E totul negru, o beznă a uitării,
Ce caută galben şi-n drum e totul roşu,
Cândva ce a fost verde e ceaţa ezitării
Şi mulţi ca Sfântul Petru acum aud cocoşu.

Să mai căutăm în suflet o aripă divină
Ce luminează universul ca un vulcan aprins,
Să cadă-n hăul morţii tot răul ca o cortină
Şi florile să cânte, căci binele a învins.

Şi negru-roşu, galben-verde,
Şi crud, şi copt şi apă-vin,
Murmur de vânt, azi cere a crede
Ploaia de Har, în murmur şi-n foi de crin.

4. Labirintul nisipului

I

S-a scurs un şarpe de lumină,
Clepsidra s-a-necat a tuse
Şi ochii s-au lipit spre-odihnă...
Sunt în deşert,
Pe-o piatră-o urmă de lăcustă...
Şi tot nisip...
Nu-i murmur de izvor?...
Nu-i oază?
Nu, e glasul deşertului
când rage nisipul
în suflet de vânt.
Ce-ai fost cândva nisip?
Am fost ţară bogată
ce în deşertăciune mi-am lăsat viaţa purtată;
Am fost rege, ce nu avea pereche;
Acum sunt carte...
sunt deşertăciunea puterii omeneşti,
sunt lacrimile celor osândiţi,
sunt suferinţa celor prigoniţi,
sunt aurul pierdut al nesătulilor;
Am murit şi-am înviat,
am purtat povara pildă,
dar nimeni nu m-a ascultat.
Ce-nseamnă pentru tine mirajul?
O trăire din veacuri pierdute,
o goană după vânt a omului în viaţă.
Ce-nseamnă pentru tine viaţa?
Un vis al unui viitor
ce poate fi deşertăciune sau izvor...
Nisipul doare, nisipul prinde viaţă,
dar numai Dumnezeu e Cel ce modelează,
ce-a fost, mai este încă
şi-o să mai fie-n altă faţă,
poeţi ce meditează,
artişti ce-nfrumuseţează,
dar Dumnezeu creează.
În noi, în noi e doar nisipul,
să nu ne risipim,
să învăţăm cum să trăim...
Nisip, iar nisip, alerg,
of, dune de nisip,
mi-e sete;
vreau viaţă, paradis,
vreau adevărata iubire
să fie veşnic lângă mine,
dar în jur e totul gol,
mă doare,
clepsidra s-a-necat a soare
şi nisipul a luat foc;
Vreau viaţă
şi văd doar nisip... nisip... şi dune de nisip...

II

Caravana s-a îndepărtat,
păşesc agale pe nisipul încintat,
povăţuit am fost să ţin drumul
înţelepciunii oazei,
să am soarele de-a dreapta şi luna de-a stânga,
dar am alunecat pe-o limbă de nisip
şi mă-nghiţea,
adulmecam aerul fierbinte,
prea târziu să-mi acopăr faţa,
rănile trupului mă dureau,
mă agăţam de oasele deşertăciunii,
tăcerea îmi sfâşia auzul
cu ţipătul de şacal ce-şi chema haita,
eu eram prada destrăbălărilor,
beţii gălăgioase se pierdeau în iluzii,
umbrele dansau bezmetice deasupra-mi
aşteptând să-mi slăbească puterile
şi să-mi bea mana ochilor.
Un fulger de flăcări mă ardea din apus
şi spatele prinse durere,
în faţă argintul de lună-i aprins,
în drum o cămilă,
de ea mi-agăţ disperarea;
Oare voi ajunge să beau apă din oază?

III

Miroase a aer de verdeaţă,
în jur natura prinde viaţă,
mă-mbrac în haina nouă de lumină;
Am înţeles ce-nseamnă a cunoaşte
şi unde-i untdelemnul din candela-nţeleptei;
S-a stins o iarnă pierdută-n vis
şi am dat foc deşertăciunii,
au ars cărbunii urii şi-ai minciunii,
a dragostei ce-a fost cândva şarpe,
căci rău e să iubeşti fără-a cunoaşte,
se prăbuşeşte-n praf ce n-are temelie
şi sufletul se zbate între săgeţi o mie...
S-a dus, s-a scurs păcatul din clepsidră;
Nisipul mişcător tuşise-afară prada.
Acum e linişte,
Sufletul a înţeles izvorul iubirii,
a cutezat să scânteieze spre lumina dumnezeirii,
s-a contopit în adâncimea naturii,
a naturii din care trupu-şi luase fiinţă
şi aşteaptă...
Aşteaptă oaza din care să-şi adape nemurirea,
verdeaţa primăverii,
aşteaptă să uite plânsul din mugurii durerii.

Labirintul nisipului

IV

Acum râul geme peste pietrele reci
printre suspine
asemenea sufletului meu necopt,
ars de jarul răutăţii lumeşti,
stins de lacrima suferinţei,
plin de săgeţile aşa numitor prieteni.
Te-ai frânt suflet în mii de aripi
şi-ai adunat în mii de flori
speranţa prieteniei şi-a iubirii
ce-a gustat otrava celor ce-i preţuiai.
Acum plângi în lacrimile Ghetsimanilor
şi vezi păcatul în picături de sânge,
ai pus un cui, ai pus o cruce,
în nepriceperea iubirii sfinte
când te-ai pierdut printre spini
pentru a gusta iubirea păcătoasă,
atunci ai fost singur printre mărăcini,
acum abia ai prieten,
acum înveţi viaţa,
De-acum nu mai eşti singur,
vei fi în umbra crucii.
Pe braţe Te-a purtat printre hiene
Un Miel ce îţi cerşea iubirea,
i-ai înţepat cu spini mânuţa
ce se jertfea să-ţi dăruiască nemurirea,
să-ţi şteargă patima durerii
ce te orbea în pânza de păianjen,
să-ţi lumineze ochii minţii
ce refuzau înţelepciunea.
Azi am gustat din cina pregătită
s-aline-a inimii dorinţă,
de-acum te simt în toată a mea fiinţă,
prea mult am alergat prin lume
şi te-am găsit în mine,
şi te-am găsit acasă,
şi te-am găsit tovarăş în neputinţa
noastră.
De-acum nu mai sunt singur,
de-acum doar Tu mi-eşti viaţă,
am învăţat să zbor
spre primăvară, spre-a raiului sfânt rază;
Azi am ajuns la oază.

5. „Doamne, rămâi cu noi că s-a făcut noapte“

(Ev. Luca 24, 29)

Vântul suflă dintr-o parte, tot în jur este pustiu,
Flori de mărăcini sălbatici ard sub cerul cenuşiu;
Cade ploaia printre ramuri ca o lacrimă-argintie,
Amărât privesc spre moartea care uită să mai vie.

Noapte este tot în juru-mi şi cântă pierdută-n vremuri,
Viaţa în nimic ascunsă s-a mutat de mult în ceruri
Şi în haos zboară timpul ce-a uitat să mai învie;
Liniştea sperie mormântul în inima cea pustie.

Peste tot se-aşterne noaptea, noaptea grea a vieţii moarte,
Mai rămâi cu noi Tu, Doamne, şi de noi nu Te desparte,
Singuri nu ştim a străbate, calea-ntunecimii soartă,
Umbra mea pe-un fir de aţă visu-n faptă îl îneacă.

Cerul mov străluce-n rouă, amărâtă cântă floarea,
Totul plânge cu suspine, misterul împânzeşte zarea,
Noaptea-nvăluie făptura şi pământul totodată...
Ceasul a-ncetat să bată, viaţa-n moarte-a fost uitată.

6. AŞ VREA SĂ FIU CU TINE, DOAMNE

Mie sete de Tine, Doamne,
Flacăra sufletului ar vrea să renască,
dar doare;
jarul uscat nu are scânteie
şi vrea soare.

Mi-e nălucire
umbra soarelui pierdut în feerica clipă,
şi ucide
sufletul disperat de pustiire
şi strig izbăvirea.

Mi-e moarte
rugina frunzei căzută în iarba ofilită
a inimii,
a minţii ce încearcă amnezia eternităţii
şi vrea viaţă.

Mi-e dor,
cândva în mine Te-am cunoscut,
Doamne...
şi te-am pierdut în nepricepere,
şi-mi plâng neînţelesul
în aşteptarea Ta.

---

7. Suflet de vers

Cuvânt,
metafora vieţii
mi-eşti lume.
Atingi
esenţa de foc
scăldată în smaraldul oazei
din pustiul inimii
şi trezeşti
uscate lacrimi...
Acum bei apă
şi stropul devine cascadă.
Apar curcubeie
şi întunericul naşte muguri;
Străluceşte o petală,
pe ea un univers
ce l-am închis
într-un suflet de vers.

8. Pe aripile misterului

Viaţa trece ca o umbră, ca un vis de ani purtat,
Totul vine şi se pierde, tot ce şti sau ce-ai uitat,
Că-i real sau ficţiune, tot ce simţi sau ce-ai răbdat,
N-o să ştie niciun geniu ce mereu a cercetat.

Ce se-ntâmplă după moarte? Ce-nţelept va fi aflat?
Totul stă ascuns în umbră, căci pământ e cel creat,
Ce va fi când pleci din lume, savanţii n-au precizat,
E prea mult pentru o fiinţă, taina vieţii ce s-a dat.

Ce e moartea? De unde vine? Ce se-ntâmplă mai apoi?
Totul e-un mister ce viaţa nu cuprinde-n a ei foi,
Simţiri reci şi simţiri calde se-ascundeau pierdute-n lumi,
Spiritul striga viaţa, frica cânta prin făpturi.

Ce e apa, ce putere are-n fiinţa ei de veacuri?
Ea aduce lumii viaţă, e-un mister, un foc de leacuri,
Suflete fără de fiinţă, de-o gustau, trăiau pe veci,
După cum legenda spune cugetării celei reci.

Dacă totul e-o părere, o părere neînvinsă
Şi pământ de mii de veacuri este omul ce există,
Adormit de-amar de vreme, împietrit ca şi o stâncă,
Apa Letei, nopţii zeiţă, l-a trimis în viaţă încă.

Apa vieţii de-a băut-o, a uitat de propria-i soartă,
Şi visând-o mereu toată, a uitat că lumea-i moartă,
Groaznic pare gândul care, în coşciug uitat de scânduri,
Să visezi doară cu gândul că trăieşti în mii de rânduri.

Priveşte doar seninul de sus ce ne-nconjoară,
Brăzdat de mii de forme, e-o linie imaginară,
Ce poţi cu a ta minte pricepe tot ce zboară?
Când norii ascund în formă: mistere, foc, comoară.

Din cerul infinit, din norii ce-l brăzdează,
Vezi suferinţa lumii în forma ce-şi creează,
În tot ce te-nconjoară citeşti mister de viaţă,
De unde este totul, mintea-ţi cercetează?

De văd un lucru-albastru şi altu-l vede verde
Nu-i un mister, căci viaţa-n mistere mii se pierde;
Ce culoare ai Tu, Doamne, dar strămoşii noştri, Adam?
Poate Eva fuse albă şi Adam un roşcovan.

Şi totul piere-n vremuri, un joc e-a lumii roată,
Ce nimeni n-o pricepe, în veşnicia moartă...
Şi poate-n nefiinţă se va sfârşi creatul,
Trecut şi viitor, lumină-ntunecatul.

Totul e-un mister în viaţă, viaţa toată-i un mister,
Lumina învinge noaptea şi-n lupta lor veacuri pier;
Geniul moare-n a lui soartă, pentru lume nu există,
Clipa-nvie veşnicia şi taina-i din nou învinsă.

9. Să fim creştini!

Să fii creştin e minunat,
Să fii creştin adevărat,
Să ierţi, s-ajuţi şi să iubeşti,
Şi adevărul să-ţi doreşti;
Fii bun şi cu al tău duşman!
Răului oferă-i bine-n dar!
Căci şi pe tine Dumnezeu,
Te ajută-n viaţa mereu.

Nu-ţi socoti talantul greu!
Cultivă-l pas cu pas prin zel,
Deschide-ţi sufletu-n lumină!
Să înflorească-a lui grădină,
Căci Dumnezeu trimite soare,
Şi ploaie albastră pentru a lui floare,
Şi pentru roade-mbelşugate
Din sete de iubire adunate.

Aruncă masca omului măreţ!
Căci rău e sufletul semeţ,
Şi negreşit va răspunde cândva
De inima ce-i sub perdea;
Fii demn fiu a lui Dumnezeu!
Smerit! Căci te cunoaşte El,
Că eşti copilul adevărat,
Creştinul cu suflet curat.

10. Răpciune

Ploaia fermecătoare a vântului
Purta pe aripi parfum de flori
Şi susur de frunze abia îngălbenite,
Aromă stranie de culori
Plutea în aer şi un curcubeu
Din fâşii de lumină
Îmbrăca toamna, o regină,
O zână coborâtă din Eden.

Natura-i binecuvântată de lumină,
Cu paşi de aur trece prin grădină,
Cu trena-i încărcată de arome,
De struguri, mere, fân uscat,
Toamna, zeiţa bunăstării şi adună,
Mustul floilor, cântecul zărilor,
Jocul pământului, aripa gândului,
Odiseea vieţii, nectarul imaginilor,
Pentru a le scălda în cuvintele paginilor.

11. ÎN AŞTEPTARE

Privirea mi se îndreptă spre Tine,
icoană pierdută în temniţa sufletului;
şi aşteptarea dă strigăt glasului mut
ascuns în lumina neprevăzutului.
Dor...
Iubire... Nebunia beţiei fiinţei
ce tresare la adierea vântului;
E glasul Tău, e murmurul Tău, Doamne,
Mi-e sete,
mi-e sete de Tine
şi Te-am descoperit,
până şi-n firul de praf scufundat în tăcere,
dar eşti misterul greu de pătruns al vieţii
şi Te aştept;
încuiat în întuneric,
ca să-mi arăţi calea spre lumină,
spre înţelepciunea nepătrunsului.

12. PLOAIA CREDINŢEI

Se-aude tăcerea ce sfarmă deşertăciunea
Şi cerul credinţei renaşte din nou,
Iar omul aşteaptă, îşi învinge durerea,
Speranţa luminii cândva ferecată-n cavou.

Priviri către cerul etern se îndreaptă,
Iar el şi-adună gândurile ce le numim astăzi nor
Şi plânge, pe faţa lui fermecată
Sclipesc lacrimi, sclipesc ploi ce cad uşor.

Ilie-n genunchi mulţumeşte
Şi Domnul zâmbeşte privind spre pământ,
Puterea credinţei dă roade şi creşte
Ca spicul de grâu din ochi de mormânt.

13. Fiul risipitor

S-au risipit petalele din frunze
Pierzându-se în viaţă ca-ntr-un joc;
Cu sufletul spre apus scăldat în foc
Aştepţi ca să renască acum, o Sfântă Cruce.

Te-ai prins în lume rob, uitând veşmântul
Ce te-nfăşoară-n adevăr spre paradis,
Mai vi la cină când prin văi auzi cuvântul
Sau apa vieţii-n suflet ţi s-a stins?

Te aşteaptă îngerii cu braţele deschise
Din lumea umbrelor să zbori spre infinit,
Să sorbi nectaru-n foi de crin, din vise
Să te trezeşti şi să renaşti prunc blând.

14. Secunda divină

Am găsit o piatră în a cerului lac...
Şi am gustat pământ cu soare,
Şi am băut izvor de mare;
Cu pânza orizontului m-am înveşmântat.

Ţipă universul, un şarpe îl muşcă,
Cascadă de sânge din sufletu-i curge,
Timpul se-opreşte, vulcani de durere
Devine pământul, iar fiinţa orizontului piere.

Ajunse infinitul secunda divină,
Cad aripi de îngeri şi moare păcatul,
Şi marea e munte şi muntele mare,
Pământul e soare, o pace adâncă coboară din zare.

Ecouri de oase din pântecul humei
Îşi cer azi răsplata talantului mort;
Deodată muţenie... un pântec mai naşte
Un nou univers, fără timp, dar cu aripi de foc.

15. Duhovnicului meu, *pr. Ion Turnea*

Te uită!
Spicul cum se joacă
În murmur de vânt pe câmpie;
Te uită!
Floarea ce enigmă
Ascunde-n fiinţa-i purpurie;
Şi omu-i floare-nmiresmată
Şi unică prin joc şi dor,
Spre Tine, Doamne, el aleargă
Să înţeleagă-al vieţii izvor.

O călăuză cere-n marea
Ispitelor acestei lumi,
Un suflet cald, plin de iubire,
Duhovnicul, pădure vie,
Să-i ducă paşii spre câmpie,
Spre scump liman de fericire,
Să guste Cina pregătită
De scump Iisus, spre viaţa-n veci menită.

Aleargă norii după soare,
Şi floarea după strop de ploaie,
Şi porumbelul caută pacea
Şi omul caută-n lume... viaţa;
Aduce roade spre lumină
Dacă în suflet are odihnă,
Căci a-nţeles a Vieţii Cale
Spre casa Tatălui din zare.

16. Un fir de univers

Frânturi de aripi
Din haina timpului,
Se văd pierdute
În grădina sufletului.

Flori ofilite de iubire
S-au făcut punte, în veşnicie,
E întuneric şi păsări albe,
Şi-adună aripi, de dor creeate.

Crengi de copac, înalţă oasele,
Doare adâncul, lumină-i doar luna,
Apa-i venin, pământul e piatră,
Zboară în cerc, inima moartă.

Vulcan ce mocneşte,
Universuri neştiute de nimeni,
Trăiesc într-un fir sufletesc;
Infinite cascade în timp călătoresc.

Imagini, iubire, ideal neajuns
Se-ngroapă în mlaştina sorţii...
Şi sufletul moare şi-odată cu el
Se singe un univers din pagina cărţii.

17. Aripi frânte

Se-nvârte roata misterelor
Şi timpul a murit,
O infinită teamă
Se-ntinde peste tot,
Stă tot sub semn de vrajă
Pierdut în infinit,
Şi nimeni nu mai ştie ce-a fost,
Şi totu-i adormit.

La lăsatul serii,
În amurgul vremii,
Când geana se-nchide
Şi ochiul tainic se-aprinde...
Un muget viu
Pământul respiră;
Oase prind viaţă,
Naşte pământul.

Pluteasc lumi uitate,
Se-ncolăcesc balauri,
E-o furie oarbă,
Cad îngeri în valuri,
Mlaştini de foc
Universul creează,
Se-nchide în cerc
Făptura, cu frântele-i aripi.

Vremea îşi pierde mustul,
Stelele picură
Miros de tămâie,
Cântă mormântul,
Gustul din gură-i pucioasă,
Aripi de vânt aduc lanţuri
Să lege o lume
Din vremelnica soartă.

O sete de-a cunoaşte
Se-ndreaptă spre cer,
Şi timpul... totul tace,
Şi ceru-n infinit
Se pierde în uitare,
De flăcări mistuit...
Şi vraja se întinde,
Şi oamenii toţi pier.

Din zarea depărtată,
Din focul ce nu arde,
Din haosul uitării
Se născu cruda moarte...
Şi ordinea făpturii
Se ascunde-n neînţeles,
Şi moartea naşte viaţă,
Şi sufletul eres.

Dar peste lumi departe
O scânteie a pătruns,
Şi vraja se tot rupe,
Şi răul e distrus;
Se naşte-o nouă lume,
E scrisă-n ceruri sus;
Acum e armonie
Şi visul meu s-a dus.

Din infinit timpul uitării
Este trimis cu vuiet,
Misterele universului se rup
Într-un prelung răsunet,
Pierdută-n fum se stinge
A roţii soartă-acum
Şi clopotul destinului
Se pierde, stins în scrum.

18. LACRIMĂ

Lacrimă,
izvorul unei vieţi
încă pierdută-n uitare...
Şi doare...

Doare apa, doare patosul?
ce doare?
Doare a urmei tale
suferinţi?
E linişte şi doare.

Doare încet, cadenţat,
nu mai suport,
Şi taina lacrimii mă doboară,
ucide...

Râu de dor şi jale
ce îmi pătrunzi fiinţa-mi...
mi-e sete,
apa ta mă usucă mai rău.

Mi-e teamă,
de inima ta mi-e teamă,
căci n-o cunosc;
dar ea-mi cunoaşte fiinţa.

N-am înţeles,
al tău mister...
Sufletul dragostei?
inima unui înger?
un tărâm al focului
sufletesc?

Da,
Aripă de iubire,
Sfântă apă a vieţii,
Marea sufletului unui om.

Ea,
singura ce mi-a pătruns
ascunsele-adâncimi a firii
mi-e mamă, tată, viaţă,
mi-e nemurire, dor.

19. DOR DE PRIMĂVARĂ

Într-un colţ de lume este el,
Un el, ce îl iubesc a primăvară,
E soarele ascuns în inimioară,
Tăria muntelui de-oţel.

În sufletu-mi e-un colţ de nemurire
Ce a găsit un foc mistuitor,
Gândul de dor, puterea în iubire,
A veşniciei inimii izvor.

Natura cântă a miros de floare,
A haină verde de câmpie,
A cântec de privighetoare,
Esenţe dulci de iasomie.

În zare fluturii dansează,
Iar apa vieţii curge-n ritm ameţitor,
Copacii haine noi îşi modelează,
Ţăranul s-a întors pe-ogor.

E primăvară-n suflet şi în zare,
Din inimă-mi se naşte iarăşi soare,
Se naşte foc, o stea de mare,
O veşnicie caldă, o pace arzătoare.

Şi-am găsit esenţa de foc adevărat,
Şi sufletu-mi a învăţat să zboare,
Să fie mereu zâmbet, să fie o floare,
Să fie armonie, o rază visătoare.

Te-am prins din zbor copile
Şi te-am cules în suflet,
O ploaie fermecată a nemuririi cuget,
Un dor de primăvara veşnicului eu...

20. SOMNOLENŢĂ

A adormit cireşu-n floare,
căci au uitat îndrăgostiţii
când şi-au furat sărutul dulce
şi s-au pierdut în umbra nefiinţei.

Au uitat trandafirii
să-şi mai strângă nectarul
de când iubirea fuge;
copil pribeag, orfan.

A uitat vântul jocul,
şi ploaia coronița,
şi soarele dorinţa,
şi iarba izvorul.

Acum plânge pădurea
Din inimi de piatră,
căci doarme-adânc amorul,
iubirea de-altă dată.

E viaţa murmurul
din fiinţa sfântă a iubirii,
vrea apa vieţii
din surâs de amor,
să se topească lacrima sufletului,
în ploi de focuri,
în jarul de zbucium
să strige iar: Mi-e dor!

21. **Dor de flutur**

Petală de mac, peste fân uscat,
Peste flori, prin iarba deasă,
Te-am zărit căutând dulceaţă,
Din zborul tău fermecat, aripile ţi-am furat.

Le-am pus pe hârtie, pentru-o poezie,
Bulgări de lumină, strângeai în grădină,
Scântei de pe flori, pentru haine-ţi noi,
Nu-mi dai tu şi mie, aripile-ţi line?

Ca să-nvăţ un zbor, ca tin' de uşor,
Să dansez zburând, să iubesc râzând,
Tot să-mi fie floare, să ajung la soare,
Natura o soră, plânsul bob de rouă.

Făptură firavă, aduntat-ai grămadă,
Tot ce-i mai frumos: parfum de pe flori,
Fir de diamant, ochii de smarald,
Graţie, puritate; dă-mi şi mie-o parte!

Prieteni buni să fim, un tot să devenim,
Ca pământ cu mare, ca cer şi cu soare,
Ca viaţa şi izvorul, ca iubirea şi dorul...
Să devenim carte, tu, aripi de înger, eu, libertate.

22. ÎNGERUL NEÎNŢELES

În linişte şi durere-şi scaldă a lui fiinţă,
În suferinţă mută ce liniştea o rupe,
Rătăcitor prin lume, un geniu prin mistere,
În disperare cheamă izbăvitoarea vreme.

Şi caută-n disperare dumnezeiescul semn,
Să vină, să-l ajute, să-l scape de blestem,
Să-i dea din nou speranţa, lumina, mângâierea,
Să-i dea iubirea, totul, să-i dea din nou puterea.

Şi nimeni nu se-ndură să-i vină-n ajutor,
Tăcut privea lumina-ncuiată tuturor,
Preferă moartea-n veacuri, dar viaţa l-a învins,
Din propria lui suferinţă şi-a făcut paradis.

23. Celule de pământ

M-am izbit de-un ochi de stâncă?
Nu-i de lună, nici de stele;
Oare-i floare? O fi frunză?
Sau e lapte? Sau e miere?
Nu-i pădure... Poate-i apă?
E o prăpastie ce mă-nghite,
Care-mi spune cu durere
Că pământul nostru piere...

Cine eşti tu, Pământ?
O creeatură vie?
Ai apă-n loc de sânge
Şi aer, duhul tău,
Naşti infinite celule
Ce oameni se numesc,
Apoi le dai ca hrană,
Nectar din seva-ţi sfântă
Ca tu să-ntinereşti.

Dar când celula moare
O strângi din nou în pântec,
Din rădăcina tare
Să crească alta-n loc,
O laşi şi pe aceasta
Să zburde pe-al tău corp;
Ie-ai dat şi jucării,
La început natura,
Cu munţi şi cu izvoare,
Cu iarbă şi cu floare,
Apoi lumini de miere;
Acum l-ai dat şi aur,
Şi fier, şi piatră tare
De-au construit palate
Şi se cred că-s făpturi.

Celulele făpturi,
Pe tine te lovesc
Cu-o boală grea,
Un cancer
Ce îţi seacă fiinţa...
Şi-acum îmbătrâneşti...
Pământul e pe moarte,
Căci l-a lovit celula
Ce moare-n veci cu el,
Căci ea s-a crezut mumă,
Pământul doar un sclav
Din care să se-adape...

O singură scăpare,
Pământul are un frate,
Pe Cerul ce e-n zare,
Ce i-a întins o mână;
Salvându-l de la moarte
A înviat celule,
Le-a dat până şi aripi
Să poată să înoate,
Să lupte la nevoie
Cu-o altă creeatură,
Cu Iadul cel de foc.

Să întărim pământul
Cu seva de verdeaţă!
Din el ne tragem fiinţa,
Celule de pământ;
Iar ochiul ce-am văzut
Este de fapt fereastra
Prin care el adună,
A minţii noastre gând.

24. ZBOR FĂRĂ ARIPI

Şi totul stă ferecat
în neagra fântână a trecutului,
s-a înecat în apa învolburată
ce a secat peste durere
şi-a devenit piatră
de când iubirea doarme,
prinsă-n vulcani de gheaţă;
de când izvorul alb
s-a stins din a mea viaţă;
iar eu, nu mai am aripi
să-i sorb seva din nou.

Aş vrea să zbor spre fântâna vie,
dar nu-mi găsesc aripile fermecate...
băut-am cupa cu dulceaţă,
ce-a fumegat venin de dor;
Pe haina sufletului ninge,
Ninge a sfârşit de lumi?
Ninge a început de paradis?
Ninge a dor de iubire?
Mi-e sete...
şi pentru absolut strig după aripi.

Vreau apă...;
vreau să zbor spre înălţimi,
dar m-am înecat în zapadă
şi i-am mirosit gustul;
Iubirea-i o fantasmă
de dincolo de prag,
o ploaie fermecată a credinţei
ce-aşteaptă viaţa verde
şi cântece de îngeri,
pentru-a găsi izvorul
ce-n veci a topit lacrimi
de suflet însetat.

Am obosit...
Alerg în peştera chitului
ce pare adormit,
căutând aripi să zbor spre infinit;
Acum doare piatra ce-a devenit inimă
şi-n sufletul meu ninge a uitare,
firul de foc s-a pierdut pe cărare
şi-s singură,
zburat-am fără aripi spre dor de înălţimi,
şi am căzut în pântecele chitului
şi fiinţa-mi a murit.

25. Un strigăt în noapte

Am vrut iubire şi mi-a răspuns speranţa,
Am căutat înţelepciunea-n adâncu-i nepătruns,
Am plâns în suferinţa neînţelesului ascuns
Şi m-a durut, în juru-mi se-nteţii ceaţa.

Ningea cu foc de soare, şi-n sloi de gheaţă se topea iubirea,
Şi dansau trandafirii cerşind căldură şi-mbătrânea omenirea,
Cu ochii minţii prinşi de vrajă mă jucam cu fericirea
Şi ochii sufletului aşteaptau a strânge-n pumni nemurirea.

N-am înţeles adâncul prea greu în devenire,
Am vrut în suflet focul, liniştea, tăcuta-i oglindire,
Şi mi-a fost dat veninul şi suflet cu otravă,
Şi-am priceput în taină că viaţa-n jur e moartă.

Că nimeni nu mai ştie ce-i jocul, ce-i iubirea,
Că au uitat să râdă, să plângă, pierdut-au armonia,
Şi-a uitat floarea zâmbetul, tăcută-i omenirea;
Şi totu-n griji se-mbată, parfumul şi simţirea.

Există morţi în viaţă sau lumea prea mult doarme?
Au uitat fericirea gonind vânt, gonind soare?
Şi bătrâneţea a uitat să toarcă pierdută în izvoare,
Şi omu-n scurta-i viaţă s-a pierdut şi a uitat că-i floare.

Şi am zburat spre infinit, şi am ajuns la un apus de lume,
Şi multe mi-a fost dat să văd, şi totuşi atât de puţine,
Şi atât de repede... şi-am început să înţeleg prea târziu…
Şi viaţa prea târziu a prins să aibă sens, când s-a mai stins un nume.

De ce să aşteptăm un capăt de drum spre-a cunoaşte înţelepciunea?
Să învăţăm floarea iubirii şi fructu-i veşnicia,
Să nu ne pierdem în plasa păianjenului deşertăciunii,
Să înţelegem preţul clipei, să nu dăm scop înşelăciunii.

Dar eu… iubesc în noapte şi inima- mi se frânge,
A sufletulu-mi mâini se-ntind spre nufărul ce plânge
În labirintul ce caută floarea din cugetul omului adormit,
Dar nu răspunde ecoul de aripi, că fructul lui e oprit.

Mi-e sete de fericirea paradisului promis,
Mi-e sete de iubirea pierdută-ntr-o scânteie,
Vreau să m-aştepte amorul la umbră de cais,
Cu el s-alerg de mână unde nu-i timp, nu-i durere...

Aştept să ningă mult ca focuri de zăpadă
Să spele păcatul duhului adormit,
Să-nvie a lui aripi ce-au început să cadă,
Să zbor apoi cu ele către Edenul luminii-n răsărit.

---

26. Metamorfoză

Mugurii sufletului
au ascultat cântecul
florii de primăvară
şi-au devenit îngeri
ce îşi sorbeau nectarul
din roua zăpezii.
Roadele-i deveneau
fructe de mare,
de mare iubire,
iubirea de viaţă,
de inimă albastră,
de plete de cer şi soare
de pletele câmpiei,
fire de iarbă a mii de universuri
de iluzii ferecate-n ideal,
Umbre de flori,
Lumini de aripi îngereşti
pierdute în mirul de vin,
nectarul divin;
Vedenii de fructe
uscate în muguri
Muguri ce nu văd apa,
dar ard după flori
să simtă metmorfoza
din visul iluziei.

27. Mamă, eternă primăvară

Am cules primăvara din suflet de copil,
Din puritatea inimii de floare
Şi-am alergat spre tine mamă,
Căci de 8 martie, e sfântă sărbătoare.

Tu mă iubeşti cu foc adevărat
Ce nu-şi cunoaşte marginile fiinţei;
Tu viaţă, fericire mi-ai dat
Şi câte nu mi-ai da din greul neputinţei.

E primăvară-n tot ce mişcă pe pământ,
E mărţişor şi floarea râde-n glie
Şi mama, icoana făpturii, apa vie,
Aşteaptă un semn, un zâmbet printre suspine.

E început de lume, e început de viaţă,
Căci e ziua ta, a lumii speranţă;
Şi nu întâmplător Dumnezeu femeii-i spune Eva,
Căci este viaţă, veşnic primăvară, tânără Minerva.

Azi plouă întâia oară-a primăvară
Şi-n suflet a parfum de floare,
Eşti mamă soarele din inimioară,
Eşti blânda apă dulce, vie, din izvoare.

Tu înţelegi ce nimeni nu cutează,
Tu mă iubeşti şi îmi zâmbeşti speranţă,
Tu-mi eşti prietenă, tu-mi eşti dor,
Îţi mulţumesc şi te iubesc izvor.

28. Joc şi vers

E minunat să modelezi,
Cuvântul în versuri să-l lucrezi,
Să pui în el suflet, şi dor,
Şi fericire, şi fior
Şi să-l înalţi în zbor uşor...

Omul s-a născut din floare,
Iarba s-a născut din frunză
Şi albina din mult soare,
Norii s-au născut din ploaie…

Şi zbor de fluturi din muzica sferelor,
Şi bocet de vânt din suspinul zărilor,
Şi toamnă, şi iarnă, şi primăvară-n simţire
Şi dorul de vară, de vise senine.

Şi am zis vers, am zis dor,
Am zis colină şi izvor,
Mereu un vers, în suflet floare,
În viaţă muzică şi soare…

Din glas de iubire a luat fiinţă pământul,
Din joc de izvoare, oceanul şi gândul,
Din foc de cuvânt curge versul pe strune,
El strigă în zboru-i, şi cântă, şi spune…

Azi un copil l-a încălţat
Şi mâine versul a prins să zboare;
Din cer de purpură, casă de soare,
Din răsărit de viaţă şi dor de izvoare…

29. 8 SEPTEMBRIE

Pe bolta cerului senin, din fumegânda vreme,
Azi, un Luceafăr răsări, scăldat în diademe;
E ziua sfântă peste vremi, tăcerea a fost sfărâmată
Şi moartea pieri în dureri, azi se născu o fată.

Maria, Doamna lumii-ntregi, nu serafim, nu înger;
Ci noua Evă se născu din mari dureri şi plângeri;
Balaurul striga strivit; azi s-a născut lumină,
Din ceru-albastru infinit te-nvăluie odihnă.

Spre tine cu toţii-alergăm, din noaptea grea ne scoate,
Căci azi prin tine ne salvăm, din haos fără roade;
Lumină din Lumină-n veac prin tine-a venit în lume...
O, Izbăvire! am strigat, Marie, scump, sfânt nume,
Toate neamurile Te vor lăuda, acum şi pe vecie.

30. Mi-e viaţă, dor...

Un clopot răsună prin neguri, departe,
A timpului mască ascunde grăbit,
Nimic nu există, e totul o farsă,
Nici timp, nici izvoare, doar dor infinit.

Galbenele flori de seară, îmbătate în mistere,
Socotind cum trece timpul şi-au uitat vorba de miere,
Neputând să înţeleagă ale vieţii doruri grele
Au atins singurătatea, clipe grele de tăcere.

Soarele îneacă nisipul, în văzduh zboară lumina,
Floarea primăverii noastre îşi învie rădăcina...
Totul plânge-a dor de viaţă,
Totul caută-n jur speranţă.

La poarta ferecată a unei vechi biserici
Mai bate o scânteie, mai aşteaptă un dor,
Un vis rătăcit mai caută o umbră,
O caldă-adiere, a soarelui izvor.

Mai cântă o speranţă din paginile lumii,
Se-ascunde, feţe, feţe, un foc mistuitor,
Aştept cu sufletu-mi mângâierea iubirii,
Aştept ceva feeric, aştept, mi-e dor, mi-e dor...

31. STEAUA CRĂCIUNULUI

Un cânt suav se-aude şi timpul s-a oprit,
Din linişte deplină pătrunde ecoul clopotului, demult amuţit;
Zum... s-a deschis în slavă o poartă-n veşnicie,
Pământu-n aşteptare stă mut ca o stihie.

Lumini pe cer, cete de îngeri se arată...
Pământ şi slavă cântau, din zări se lumina,
O stea prinsese viaţă, deşi trăia din veci,
Lumina-i azi se-aprinse, uitate-s vremuri reci.

E Steaua Crăciunului, e Steaua Iubirii, azi s-a născut Hristos,
Freamăt de harpă, sunet de trâmbiţă, coruri de îngeri se auzeau duios,
Păstorii din fluier slăveau veşnicia,
În cer, pe pământ, domnea nemurirea.

32. DANSUL VIEŢII

Din zarea fermecată a focului de gheaţă,
Din lumea de mister, prinseseră azi viaţă
Un roi de stele albe ce flutură-n văzduh,
Un joc de-a veşnicia luminii din amurg.

O stea din infinit de flori în jocu-i se aşează
Pe fruntea-mi şi în inimă-mi povestea lui narează;
Se născu din gheţari, din sticlă şi din foc,
Venise din văzduh, purtată de-al inimii noroc.

Mămica lui e Gerul, iar tatăl este Vântul,
Cum din greşeala unchiului, măreţul Soare, sfântul,
Se născu printre stele, a învăţat cuvântul
Şi a pornit în lume, căutând cu dor pământul.

În goana după viaţă, în setea de-a cunoaşte
Se prinse-n joc cu alte steluţe fermecate...
Şi dintre mii de stele zărise-o mândră fată
Ce părea viaţa-i toată, iubirea-i mult visată.

Şi din greşeală, o clipă, iubita lui se pierde,
Alunecă pe-o cale, apoi nu se mai vede,
Nu ştie să se-ntoarcă, nu poate şi nu crede
Că a pierdut o lume în joc, în visu-i verde.

Acum, purtat de dor, fulgul în zbor porneşte...
Şi-ajunge până la mine, viteazul din poveste...
În zbor, în juru-mi, dansau prinşi în mistere,
Micuţii fulgi de neauă a lumii efemere...

Dar din lumina lunii văzui adiere caldă,
Sub un copac ce falnic mai strălucea-n zăpadă,
Două sclipiri de stele, două lumini albastre
Ce se pierdeau în vise, în murmur, în cântec de măiastră.

O şoaptă ca o taină a răsunat spre mine
Şi-aflai că cei doi fulgi doineau îmbrăţişaţi în bine,
Se întâlniră dragii în alte lumi, speranţă,
Se ţin acum de mână şi povestesc; Ce viaţă!

- Suntem frumoşi acum ca două stele-n noapte,
Însă la primăvară, iubirea ce ne arde
Se va preface-n floare, în floare de zăpadă,
În ghiocel, în viaţă, iubire şi speranţă.

Pe bancă-ndrăgostiţii privesc fulgii dansând,
Iubirea lor, iubirea fulgilor, în cer şi pe pământ,
E totul efemer spre-a veşniciei ţel...
Azi doar un zbor frânt, iar mâine... iubire şi mister.

33. Din umbră spre lumină

Visare,
a mea salvare,
O, nu eşti tu! căci am greşit...
şi vreau din vis în vis să mă trezesc,
realitatea crudă să-mi fie eres;
dar mă voi ridica cândva
ca pasărea Pheonix din cenuşă,
ca dreptul Iov din ţărână
şi voi găsi izvorul
din care-mi voi adăpa
nemurirea...

Iubire,
izvorul inimii scăldate de dor,
de lacrima vieţii,
de visul neputinţei;
Te voi aştepta la poartă,
îţi voi întinde mâna
din lumea paradisului
când vom trece pragul...
şi-om fi atunci ferice,
căci este timpul nostru,
şi nu ne-om mai ascunde,
n-om mai răni pe nimeni,
ne-om pierde-n ochii fiinţei,
în ochii sufletului,
ne-om contopi într-un zâmbet
pentru eternitate...

Lumină,
flacără a credinţei,
aripă de înger,
Mi-ai sărutat sufletul,
arătându-mi calea;
nu e visul, nu e iubirea deşartă,
e adierea vântului de primăvară,
o primăvară simţită doar de sfinţi,
de sfinţii ce plutesc pe nori
purtaţi de aripile îngerilor spre paradis.
Mi-ai arătat deşertăciunea,
ce o căutam prin vis şi munţi de flăcări;
Mi-ai arătat înţelepciunea,
neînţeleasă în cuvânt,
dar ce o simţi cu ochii minţii,
în adierea vântului uşor,
căci rădăcina ei se-adapă,
din pomul vieţii
Ce-aşteaptă-a fi descoperit.

34. Ghicitoare

Biserică cu ziduri de vise
Ce soarbe veşnicia din cuvinte
Şi o presară în poezii,
Lumi veşnic vii.
(***Sufletul poetului***)

35. Aroma înţelepciunii

E totul nins, în foc, în valuri...
Şi inima-mi a prins scânteie,
Şi gânduri multe iar mă cheamă
Încet, prin trecătoarea vreme.

Bătrânii au murit demult,
Dorul de ei îmi umple pieptul,
Şi a murit acum poetul,
A nins prea mult şi s-a rupt cerul...

Lumină caldă
ce te-ai desprins din stele,
m-ai năucit
în taina fiinţei mele;
Mi-e sete de Luceafărul
ce-a apus în albastru,
Mi-e sete de lumina
pierdută-a unui astru.

În piatra stearpă
a dorului pierdut
se născu labirintul
luminii de-nceput;
Lumină caldă
coboară iar în lume
trezeşte la viaţă
ale Luceafărului urme...

*

De ce plânge copilul?
Că îi creşte un dinte?;
Că şi-a pierdut o jucărie?
Copilul plânge după înţelepciune.
Atunci de ce plânge bătrânul?
Plânge după copilăria pierdută-n întrebarea
frunzei ce s-a desprins de ram,
ploii ce plânge din ochi de nor,
furnicii ce şi-a deschis fereastră în pământ,
stâncii ce strigă în tăcerea nefiinţei,
a vieţii ce se sfărâmă în moarte;
Plânge de dorul neînţelesei fericiri,
a razei,
ce i-a bătut cândva la poarta sufletului,
dând naştere misterioasei ape,
din ochii minţii,
din ochii inimii,
o lacrimă,
din neînţeles de fericire,
de jale,
de foc de iubire.
S-a stins de vântul suferinţei pierdut...
omul, pădure vie cu izvoare
plânge;
după misterul vieţii
şi cade în abis.

36. Liturghie

Curge iubirea,
Aripi de înger
fac punte
şi împreună-s
pământul şi cerul;
Jertfa e viaţă,
Lacrimi de piatră
uscate pe lemn
devin sânge,
pâinea se frânge;
Simţi Învierea,
Clipa Edenului
o liturghie...
Gustă o secundă
din veşnicie!

37. Revelaţie

Ochii minţii s-au înecat în vise,
Din realităţi plânse, spre lucruri nescrise,
Piatră, amurg, biserică, străine locuri,
Îmi apăreau deodată din norii de flăcări.

Mă pierdusem, deodată-o lumină,
Călca amurgul şi-mi netezea cărarea,
Un om, un călugăr, ridică-o cortină
Şi îngerii albi acoperă acum zarea.

Călugărul simte şi vede cu ochii de suflet,
Căci ochii, organe de văz, au orbit,
Mă caută, eu fug, mi-e teamă de mine,
O păcătoasă, s-ating un mare om sfânt.

El vine, păcatul din mine mă sperie,
Şi fiinţa-mi strigă cu lacrimi de foc,
Părinte, binecuvintează-mă pe mine păcătoasa!
Doream şi eu har să-alunge muntele de păcate din loc.

O adiere mă-nalţă-n văzduh şi-o lumină,
Din cer mă pătrunde, călugărul vine,
E duh, nu e carne, lumină cu albele-i haine,
Se-apropie, mă-nconjoară, în pace deplină.

Simt atâta iubire, căldură, dăruire în el,
Pe cap îmi face o mare Sfântă Cruce
Şi-mi ia neputinţa, o clipă divină
Şi pleacă, pe norii albi un înger îl duce.

S-a deschis cerul pentru-a culege un sfânt,
Un sfânt ce mi-a vindecat neputinţa,
Nu mai doream să plece lumina ce-adânc,
O clipă de fericire veşnică, îmi săgetase fiinţa.

Venise la mine un călugăr, nu în trup, ci în duh de lumină,
Înainte de a-L urca pe norii albi la Tine,
S-aducă binecuvântare celei ce fugise-n disperare,
De teama păcatului, de ochii minţii sale.

Încet... mă trezesc... visasem; acum plâng,
Mai lasă cu noi, Doamne, aici pe pământ,
Un sfânt de-alinare, nu-i lua pe toţi la Tine,
Căci fără a lor rugăciune vom fi praf, chin şi suspine!

38. NINGE

Ninge cu sloi de gheaţă şi-n cerul sur s-a stins iubirea,
Iar oamenii în deasa ceaţă s-au rătăcit uitând menirea,
Pierduţi în cupa otrăvită de focul unei lumi deşarte
Au uitat ţara, uitat neamul, religia-n valuri dezmăţate.

Ca un ecou mai sună încă, în sufletul pierdut pe val,
Chemându-l să renască, glasul blândei măicuţe,
Ce sub lumina lunii, în vraja-i de cristal,
Spunea de-un prunc, de-o stea, de magi, vremuri acum apuse.

Stă mută-n cui icoana ce zugrăveşte viaţa,
O iesle, un prunc, speranţă şi tu nu bagi de seamă,
Te cheamă o scânteie, ţi se deschide-o poartă,
Scapă de vântul ce te soarbe, de faţa-i roasă, moartă!

E cald, în cercul inimii arse în focuri de izvoare,
Aşteptând mugurii pe ramuri, dar ei zăresc că-i cheamă un soare?
Să plâng de dorul unei lumi pierdute, fără iubire?

39. Floarea spinului

Printre toporaşi şi ghiocei,
Magnolii, narcise, stânjenei,
Flori de colţ şi păpădii,
Doar un spin, eu zării.

Spunând că-i nectar şi miere,
Inima dorind a-mi cere,
Mi-a întins o floare spinul,
Să cunosc ce e pelinul.

Nu-i floarea galbenă,
Albă sau verde-brună,
Ce vindecă şi-ntăreşte;
E otravă ce-ofileşte.

Are spinul o cutie,
Din flori de pelin o mie,
De te prinde-n a ei plasă,
Lacrima o-nveţi în viaţă.

Floarea spinului iubirea fură
Şi iarba verde o usucă,
Tăie ale păsărilor aripioare
Şi aduce nori negri de ploaie.

40. POVESTEA UNEI STELE

Notă: Aceast poem l-am scris pe când eram elevă la liceu. Am ţinut neapărat să public şi ceva din acea perioadă a vieţii mele, perioadă în care eram o adolescentă, o romantică. În argumentul de început şi în *Muguraşii 9* pot fi citite şi poezioare scrise de mine în gimnaziu, dar şi scenetele: ***Vine, vine primăvara!*** şi ***Cândva în noaptea sfântă*.**

Plângând, desculţ, făr' de-adăpost,
Aleargă-n miez de noapte,
Copil hoinar şi fără rost,
La uşile-ncuiate.

Şi obosit de drum şi vânt
Pe-o piatră se aşează,
Şi ruga şi-o înalţă blând
Spre ceru-nalt, şi-oftează:

- O, toamnă, ce târzie eşti!
Şi eu-s singur pe lume,
N-am adăpost, nici grai, nici port,
Şi-s plin de-amărâciune.

De ce copiii au părinţi,
Pe când eu n-am pe nimeni?...
De ce? răspunde-mi toamna mea,
Dă-mi tu înţelepciune!

Căci am crescut sub cer senin
Şi nu am ştiut ce-i casa,
N-am ştiut ce-nseamnă un cămin
Şi nu-nţeleg ce-i viaţa.

Şi tot plângând, adoarme-n frig,
Ne-nţelegând ce-i lumea,
Un copil trist, sărman şi blând,
Copilul nimănuia.

Afară vântul se-nteţi,
Dar lui, nici mai că-i pasă,
Acum el doarme fericit
Şi se visează acasă.

E mare-acum şi e bogat,
Fiu de-mpărat, e rege,
Viteaz ca leul neînfricat
Şi mândru de poveste.

Când trece-n pasul lui uşor
Cad fetele bolnave,
Cad florile de prin pridvor
La pieptu-i blânde toate.

În părul lui cel lung, bălai,
Străluc lumini de stele,
De-albaştri-i ochi te-nfiorai,
Te pierdeai în tăcere.

Prin codrii prinţul când trecea,
Flori îi creşteau pe cale,
Iar păsări lin doina-i cântau
Şi apele-osanale.

Veşminte de-aur fin avea
Ce străluceau ca focul,
Pe cap coroana îi ardea
Şi îi cânta norocul.

Dar ce-i prea rai şi prea frumos
Dispare-n miez de noapte,
Căci lumea-i vis misterios
Şi fericirea-i moarte.

În miez de noapte şi de zi
Zări pe geam o fată,
Din zări de mândru paradis...
Părea viaţa-i toată.

Şi cum mergea în pas uşor
Flori îi creşteau pe cale
Şi trandafiri-i sărutau
Micuţele picioare.

Iar negri-i ochi de vise-s plini
Pe când natura-i cântă,
Părea ca raza unui crin
Din lumea mohorâtă.

Şi păru-i lung, negru-i cădea,
Uşor pe alba-i haină,
Parfum de flori el răspândea,
Parfum de flori de toamnă.

Cum o zări, prinţu-nlemnit
Rămase la fereastră,
Că-n lume n-a mai existat
Minune mai frumoasă.

Gingaşa-i faţă când zâmbea,
Şi strălucea în lună,
Părea ca ruptă dintr-o stea,
Un chip mândru de zână.

Prinţul vrăjit alergă-n grabă
Şi la picioare-i cade,
Flori făr' de număr el i-a dat
Şi stele făr' de moarte.

Când zorile au început
Din munţi ca să răsară,
Nuntaşii toţi, cu pasu-ncet,
Spre casă-naintară.

Lin muzicantul mai cânta,
Cântecul de pe urmă,
Pe când cocoşul anunţa
Că-i vremea şi de-odihnă.

Încet, pe-ascuns, se furişau,
Prin codri, printre ramuri,
Duioase zori ce luminau
A nopţii mândre flamuri.

Pe când o luptă se dădea
În codri şi câmpie,
Pământul încă mai dormea
Şi cânta o stafie.

Lumina-i zi şi adevăr,
Şi noaptea-i prietenoasă,
Dar când se bat în ceasul rău
Nimic nu văd în faţă.

O ursitoare, val, vârtej,
Pe-un cal trecea călare,
Cu sceptru-n mână-nainta
Spre-a mirilor hotare.

Bătrânii încă povesteau
De-o prea mândră crăiasă
Ce pe la miri, neîncetat,
Trecând le ursi-n viaţă.

Şi pură era-n viaţa sa,
Şi bună era-n lume,
Dar ceasul rău şi vremea rea
O arse-un dor în vine.

Cum focul o ardea în piept
L-a blestemat cu jale,
Apoi din tot ce-a fost mai sfânt
Deveni vrăjitoare.

Şi un blestem aspru a spus,
Căci cum crăpă de ziuă,
Frumosul mire-n vultur sus,
Zbura printre lumină.

Iar blânda-i soaţă se-neca
Cu plânsul şi cu jalea
Şi nime-n lume nu era
Să-i afle alinarea.

Mereu plângând a adormit
Într-un târziu de noapte,
Iar flori o mângâiau smerit
Să uite a ei soartă.

Purtată-n visul ei uşor
Spre zări întunecate,
La al luminii blând izvor
Ce curge făr' de moarte.

O zână-n drumu-i o zări
Şi-n visu-i dulce-apare;
Şi soarele în loc se-opri
Şi foc era în zare.

- De ce tot plângi, zâna i-a spus,
Ce dor şi foc te arde?
Mai bine cere-n păr să porţi
Cununi de diamante;

Căci numai tu te-ai potrivi
Să porţi în păru-ţi stele,
Iar ochi-ţi negri în lumini
De umbre să se spele.

- O stea să fiu aş accepta,
A nopţii mândră fală,
Doar dacă tu m-ai ajuta
Să-l văd a doua oară.

Frumos şi mândru cum era,
Să ne privim de-aproape,
O clipă ca să stăm aşa
Şi-oi fi a ta în toate.

Dar să-mi promiţi că nici un rău
Apoi tu nu-i vei face,
Îl vei lăsa mândru flăcău,
Uitând de min' şi-n pace.

Şi noaptea neagră a trecut
Şi-o alta iarăşi vine,
Dar sus pe cer lume-a văzut
O nouă stea-n lumină.

Ce strălucind plângea privind
Spre-acel pământ, departe,
Iar taina-şi ascundea cântând
Un imn stingher în noapte.

*

Afară frigul se-nteţea,
Vântul zbura pe dealuri,
Iar lumea-ntreagă mai dormea,
Scăldată-n vis de lauri.

Şi câinii-au amuţit de tot,
Doară cocoşul Pană,
Vestea că zorile-au venit,
Că-ncet se furişară.

O lampă se zărea lucind
Ca un zâmbet de crăiasă
Şi o copilă-un fus torcea
Cântând mândră romanţă.

O floare-n păru-i negru-avea
Şi-ncet, încet, şi-ndreaptă
Privirea spre-un străin ce-l luă,
Din noaptea fermecată.

Străinul ce dormea întors
Cu faţa la fereastră,
Era hoinarul prietenos
Ce-acum îşi află casă.

Şi-n timp ce el dormea aşa,
Ea ochii îşi înalţă,
La ceru-nalt, spre-un mândru nor,
Ce-n zorii grei se-arată.

*

Şi zice-ncet, cu glas duios:
„- Copil pribeag din lume,
Cât m-am zbătut de te-am adus
În casă-acum la mine.

Din cerul infinit o stea
Mi-a spus că-n stradă-o floare
Se ofileşte-n frig şi vânt,
Erai tu, un mic soare...

Un trandafir... în asfinţit
Tăcut privea la mine
Şi cu-a lui glas mi-a şoptit
Cântecul stelei despre tine..."

*

Seara începea printre nori
Furtunoasă să răsară
Pe la vetre toţi sătenii
A lor pas îndreptară.

Frunze galbene, uscate,
Gânditoare umpleau pomii,
Vântul rece-ncet vuia,
Printre nori treceau cocorii.

Eu, sub pom citeam o carte,
Priveam frunzele cum cad,
Luna ţesea haina nopţii
Iar cocorii au plecat.

În grădina cea pustie,
Doar Grivei mai lătra,
Dormea porcul, dormea oaia,
Dormea toată făptura.

Într-un ceas vraja nopţii
Stăpânirea şi-a întins-o,
Stele lin tulburau cerul,
Ene fiinţa-mi a cuprins-o.

Cartea-mi căzu într-o parte,
Tot în juru-mi prinse viaţă,
Vedeam foc, lumini, speranţă,
Doruri ce fugeau de moarte.

Trandafiru-n umbră-ncepea,
Plictisit să-şi plângă soarta,
Căutam cu el a sta de vorbă...
Melancolic cânta apa.

- Cum de plângi gingaşă floare
Când natura-ncet îţi cântă?
Fii ca luna zâmbitoare,
Fii ca noaptea, fără frică.

Tot în juru-ţi doineşte
Şi tu plângi, sărman de tine,
Lasă jalea, lasă dorul,
Prinde clipa şi-o fi bine.

Când o pasăre îţi cântă,
Când o fată te mângâie,
Tu zâmbeşte cald a soare,
Lasă grijile de mâine.

- Să n-am grijă de ce e mâine
Când afară-i vânt de iarnă,
Când din cornu-i cântă moartea
Şi aleargă fără hrană?

- Chiar de toamna e târzie,
Chiar de bruma o să cadă,
Chiar de-o fată-n joc te rupe,
Clipa, asta-i importantă.

Tu podoabă fără seamăn,
Ce îţi pasă-al lumii joc?
Căci de mori acum, la vară
Tu răsari mult mai frumos.

Lasă gândul ce te soarbe
Şi te uită ce duios,
Toţi în jur îţi cântă imnuri
Şi te-atrage călduros.

Spui că toţi îmi cântă imnuri
Într-o toamnă-aşa târzie,
Spui ca să îmi uit necazul
Şi grija zilei de mâine.

Am văzut prea multe-n viaţă...
Şi o zână mi-a spus
Că o stea prin nori şi ceaţă
Din adâncu-i a pătruns.

Dute-n câmp şi vezi de-ţi place
Jocul ce se-aprinse-acum,
Vezi de nu-i deşertăciune
Şi totul un nor de fum.

Apoi vino şi ţi-oi spune
Un secret, o taină grea,
Îţi voi spune de un suflet
Care-i trist şi-i plâng iubirea.
*
Jos în câmp se alarmase,
Păsărimea toată,
Căci doamna Păuniţă
Fuse prinsă hoaţă.

Domnul Cintezoi se jură
C-a văzut când a furat
De la doamna Ciocârlie
Trei grăunţe şi-un gândac.

Cucul spune c-a văzut
C-a furat şi-o râmă,
Iară cioara tot afirmă
Că nu-i treabă bună.

Iată vine domn Sticlete,
Domnul poliţai,
Care ţipă, se cruceşte
Şi nu ştie ce să facă.

Rândunica strigă-ntruna
C-aşa furt nu-i de iertare
Şi pe doamna Păuniţă
Să o-nchidă la-nchisoare.

Sturzul îi ia apărarea,
Pupăza o-nvinuieşte,
Iar Păunul se tot roagă
Să o lase şi s-o ierte.

A venit şi Pitpalacul
Ca judecător,
Păuniţei să-i ia parte
Ca un stimat domn.

Vulturul, călău din fire,
Vrea să o omoare,
Pentru că şi Mierla spune
C-a furat mâncare.

Strigă Făzăniţa-ntruna
Unde e dreptatea?
Iară Gaiţa tot afirmă
C-aşa-i societatea.

Când sentinţa fuse dată...
Păuniţa se jură,
Curţii ca să-i mulţumească,
Legile să le păzească.
...
Tot pe câmp s-au adunat
Astăzi florile la sfat;
Se găteau de sărbătoare,
Toamna-i iarăşi pe ogoare.

-Vine toamna, vă grăbiţi,
Haine noi vă pregătiţi...
S-o-ntâmpinăm pe câmpii
Cu cântec şi bucurii.

-Eu mi-am ţesut haină albă
Ca ruptă din foc, zăpadă,
Şi aşa am învăţat
Să fiu pur, să fiu curat.

Azi sub soare strălucesc,
Câmpul eu împodobesc,
Printre iarbă strălucesc
Şi crin mă numesc.

-Uite, iarba nu-i mai verde...
Vine toamna prin fâneţe,
Haideţi s-o întâmpinăm,
Jocuri mândre să-i dansăm!

Ieri lumina-am cunoscut,
Crizantemă-s şi pe-ascuns,
Printre iarbă am pătruns
Şi spre soare lin m-am dus.

Acum văd cum păsările,
Stoluri, stoluri rândunele
Se grăbesc spre răsărit,
Căci din nou toamna a venit.

Şi natura imn înalţă
Toamnei ce prinsese viaţă,
Peste tot e-o sărbătoare,
Apă vie prin izvoare.

Cântă azi toată făptura
Verde-galben e natura,
Toamna la noi a sosit,
Tot pământu-i mulţumit.

-Azi o fată-n joc m-a rupt,
Prin cosiţă-i m-a ţesut,
Petale albe i-am dat,
Sufletul i-am bucurat.

Margaretă mă numesc
Şi sufletul veselesc
Flori, surate vă bucuraţi
Supărarea alungaţi.

Priviţi cum ţese toamna
Frunza-n codru, în câmp năframa,
Culori multe pe câmpii
Fructe-n coşu-i: sute, mii.

- Câte haine mi-am ţesut,
Căci trandafir sunt,
Cu flori multe mă întrec
Şi sub soare îmi petrec...

Râde, cântă-acum pădurea,
Vântul, apa, lin doineşte
Saltă-n codru căprioara
Haină mândră-are-acum ţara.

Şi insectele-n jocul lor
Se-ntreceau cântând în zbor,
Păsările ciripeau,
Toamna toţi o salutau.

- Mândră şi bogată toamnă,
Bun venit la noi în ţară!
Băieţi, fete, voi copii,
Jucaţi hora pe câmpii.
*
-Trandafir am fost în cîmp
Şi-am văzut o lume,
Totu-i goană după vânt,
Tot deşertăciune...

Tu acum vei învăţa
Că-n viaţă doar iubirea
Îţi aduce-n lume-o stea
Să-nveţi ce-i fericirea.

Pe-o strada-ngustă un copil
Ţi-aşteaptă prietenia;
Te du, îl ajută şi subtil
Vei înţelege nemurirea.
*
Şi noaptea, visul s-au pierdut...
Acum la mine-acasă
Eu te-am adus copil hoinar
Din vraja cea mai deasă."
*
Şi mână-n mână doi copii
Cu ochii blânzi ei caută
Ocrotitoarea stea pierdută-n zări
Spre veşnica ei soartă.

Parfumul deşertăciunii
– dramă –

ACTUL I

DECORUL

Încăperea unui spital de nebuni, o încăpere cu gratii, două paturi, o masă, un caiet şi un pix. Doi bolnavi stăteau întinşi pe spate, după câteva momente, unul dintre ei, un tânăr înalt, brunet, foarte frumos, se ridică brusc, se îndreaptă spre masă, scrie în caiet ceva indescifrabil, după care rupe foaia, o aruncă printre gratii rostind tare şi impunător, uitându-se în sus şi apoi spre coleg: (Decorul din spatele scenei arată haosul).

- De-acum vor fi dezlegate toate misterele universului, căci roata sorţii începu a se învârti iar, timpul a încetat în sfârşit a mai bate. Nimic nu mai stă la locul lui, stelele au început a se rupe şi arunca prin haos, îngerii au început să moară, oamenii şi-au descoperit eul ascuns, iar eu am descoperit în mine demonul. Da, eu sunt demonul (privind spre coleg), ai auzit, demonul, şi sunt cel mai fericit, mi-am făcut propria mea lume, am propria mea viaţă, colorată în lumini şi umbre, şi nimeni nu mă alungă din ea, şi nimeni nu mă condamnă, sunt nebun şi nimeni nu mă ia în seamă şi sunt cel mai fericit om în propria mea lume, un demon alungat din viaţa neînţeleasă a oamenilor... (se plimbă)

Da, am crezut că iubirea îmi va deschide uşa printre oameni, dar m-a alungat dintre ei, dar în umbra gratiilor am propria mea viaţă de iluzi, de iubire. Sunt un Adam, făcut din pământ căruia Dumnezeu i-a dat un cadou, iubirea, pe Eva. Sunt totodată, un înger de foc căruia Dumnezeu i-a dat cadou nişte aripi. Sunt fiul unui înger şi a unei fiice a lui Adam care a scăpat de mânia lui Dumnezeu, arătată fraţilor mei prin apele potopului. Sunt un demon însetat de iubirea absolută şi nimic nu mi-a putut alina această durere. Am descoperit în mine haosul, haosul unei fiinţe pământeşti, însetate de cel mai măreţ ideal, fericirea... (Se plimbă.)

Fericirea (ha, ha, ha), auzi fericirea, numai un nebun ca mine visează fericirea.

Durere, crudă durere este fiecare clipă a omului pe acest pământ (se plimbă), unde ne sunt armele, unde ne-ai ascuns fericirea, unde este ascunsă iubirea, unde putem găsi, unde putem dibui izbăvirea, unde? (Se aşează pe pat.)

Colegul (pe un ton calm):

- Medicamentele ce ni le administrează forţat ne distrug fericirea şi în acest infern, şi ne distrug şi infernul sufletului nostru, nimeni nu înţelege că noi nu avem nevoie de medicamente, ci de iubire şi înţelegere, altfel, vom fi pierduţi dintre oameni, pierduţi dintre sfinţi, vom rămâne nişte demoni pierduţi printre îngeri.

Tu eşti foarte tânăr, deşi foarte matur, foarte bătrân în gândire şi de aceea nu vei mai trăi mult, de nu-ţi vei găsi izbăvirea în viaţă, prin iubire, eu sunt trecut prin multe, răceala doctorilor, indiferenţa personalului auxiliar, este o cruzime, asemenea săbii de foc ce păzeşte mărul vieţii din grădina Edenului.

Puţină înţelegere, puţină dragoste este leacul ce ne poate rezolva problema sufletească, este singura noastră izbăvire.

Boala sufletului, e cea mai grea boală, iar cine se molipseşte de aşa boală grea nu mai poate fi vindecat niciodată, este boală fără leac. Există două remedii, primul vine de la oameni; dacă oamenii ar şti să ne acorde înţelegere, încredere şi adevărată iubire, vindecarea ar surveni neîntârziat; al doilea este pământul, locul unde nimeni nu ne va mai deranja din visul sufletului nostru.

O soră vine să le aducă medicamente însoţită de o gorilă cu înfăţişare de om.

Bolnavul ce se crede un demon rătăcit:

- Nu de *medicinuri* din astea avem noi nevoie soră, de adevăr avem nevoie, nu de minciuni.

Sora le pregăteşte medicamentele, iar apoi le administrează bolnavilor şi grăieşte:

- Tratamentul nu este o minciună, dacă îl veţi urma vă veţi însănătoşi cu siguranţă.

- Ha, ha, ha (demonul), însănătoşirea minţii sau a sufletului cu ierburi, cine mai crede asta, cu ierburi vindeci boli trupeşti soră, nu boli sufleteşti, iar mintea, mintea omului n-o poate controla nimeni şi nimic. Probabil aţi uitat că nebunii sunt şi foarte inteligenţi, nu pot fi minţiţi cu ierburi sau poveşti. Unde este adevăratul tratament al celor ce au învăţat să cunoască oamenii, al medicilor psihiatri, al psihologilor ca tine soră, a murit şi a fost îngropat în minciună, dar cel mai rău este că oamenii refuză cu încăpăţânare să cunoască cu adevărat oamenii...

Ce exemplu de dragoste dai dumneata, (uitându-se spre gorilă) exemplul urii, al violenţei? Dai tu acuma dovada dragostei ce poate muta şi munţii sau sufletul omului? La nici un caz ...

Iisus, ce exemplu de iubire şi jertfă! Martirii, sfinţii, iubire! Dar tu, dar contemporanii noştri, dar voi, dar eu? Putregaiuri.

Sora pleacă după ce ia temperatura şi tensiunea, însoţită de gorilă.

Celălalt bolnav (plimbându-se):

- Fraţii noştri, copiii lui Adam şi Eva, ce să mai găseşti iubire în ei, a trecut mult timp de la creaţie, deşi parcă ieri ar fi început totul. Ştii, mai nou oamenii nu mai ştiu să viseze, sunt nişte roboţi programaţi cu termenul viaţă.

Se îndreaptă spre gratii, le strânge în mâini şi strigă:

- M-am săturat de maşini, vreau oameni ce ştiu să viseze, vreau oameni ce ştiu să iubească, vreau oameni cu suflet ce ştiu să trăiască cu adevărat, vreau oameni adevăraţi.

Cade în genunchi plângând şi rugându-se.

- Doamne, ajută-mă că sunt ca un prunc ce plânge şi nu se poate apăra, întăreşte-mă Doamne pe calea dreptăţii Tale!

Demonul îl ridică de jos şi-l aşează pe pat, apoi spune:

- Să-ţi povestesc un vis. Totul a început în somn, apoi s-a transpus în realitate. În faţa ochilor zăream un tablou apocaliptic, totul se năruia în jur, fulgerele cădeau pretutindeni, cerul se rupea bucată cu bucată, pământul fugea, întunericul striga după lumină, oamenii strigau îngrijoraţi la cerul ce se sfârşea, izbăvirea, şi, instantaneu m-am trezit în mijlocul camerei, sudoarea curgea pe mine ca apa şi mă luptam cu un demon frumos, cu aripi negre, iar când mi-am dat seama bine, demonul acela eram tot eu, altă parte a mea.

Atunci am simţit revelaţia luminii în întuneric, apoi am început să vorbesc fără şir, lucruri ce nu aveau legătură între ele, tablourile ce reprezentau idolii mei prinseseră viaţă, se certau între ei până s-au luat la bătaie, se certau pentru nişte casete cu muzică rock până ce în cameră s-au umplut pereţii de sânge. Am reuşit să-i potolesc în cele din urmă... Demonii mei s-au luat la gâlceavă, dar am uitat robinetul curgând la baie, laptele dădea în foc şi mi-am aruncat o haină care mă incomoda în acel moment pe geam. Dintr-odată am auzit sunetul telefonului, apoi sunetul unui clopot, apoi un ţipăt şi m-am trezit îmbrăţişând o floare, mai pe urmă am auzit salvarea, nişte vecini alarmaţi de strigătele mele şi m-am trezit în această încăpere, singur, după care te-am zărit pe tine.

- Eu (colegul), eu am început un calcul fără şir, măsuram pereţii unei camere şi totul era interminabil.

Doctorul, un tânăr nepăsător, se îndreaptă împreună cu o frumoasă domnişoară şatenă spre încăperea lor:

- Iulian, ai o vizită, bineînţeles, veţi discuta printre gratii.

Iuliana:

– Iubirea mea, ce mă bucur să te revăd mai liniştit.

(Apucă cu mâinile, mâinile ce se ţineau de gratii).

Demonul îşi trage mâinile:

- Iarăşi de linişte îmi vorbeşti. Ce ştiţi voi de linişte făţarnicilor? Liniştea noastră, o prefăcătorie ce ne-a adus în această închisoare... Nu, nu închisoare, aici e adevărata libertate, aici s-a împlinit destinul nostru.

- Dar te iubesc, Iulian, tu eşti viaţa mea, tu eşti totul pentru mine... (Ea se ţine de gratii, în timp ce el vorbeşte gesticulând şi plimbându-se.)

- Ce ştii tu despre iubire? N-ai ştiut să mi-o dai la timp... Nu ştii să mi-o dai nici acum... Nu vei şti să mi-o dai niciodată... Vorbe, atât şti. Dar unde îţi sunt faptele de iubire? Probabil au fost atât de mari încât m-au închis după aceste gratii ca să nu-mi pot îmbrăţişa şi săruta niciodată iubita. Vreau să mă strângi în braţe de mă iubeşti. (Se iau în braţe printre gratii, el îşi strânge iubita din ce în ce mai tare, cu disperare). Mai tare, strânge-mă şi tu mai tare de mă iubeşti. Sunt disperat după tine, vreau să trecem unul prin celălalt, să ne contopim întru eternitate. Te ador pe tine ce dai vieţii mele sens.

Iuliana:

- Nu mai pot, mă doare. (El se agaţă mai cu disperare de ea şi îşi ridică capul în sus urlând, între timp vine doctorul şi-i descleştează braţele, iar iubita lui pleacă plângând pe când el este aşezat pe pat şi rosteşte întruna:„ frumoasa mea".)

Un timp e linişte.

Demonul: - Şti, eu într-o viaţă anterioară am fost soldat neamţ şi am murit pe câmpul de bătălie. Aveam o iubită evreică, frumoasă femeie, nu am mai putut s-o revăd, iar acum m-am născut prea repede, din cauza ei, speram s-o reîntâlnesc... Cel mai tragic, oamenii aceştia mi-au interzis să fac armata, mie, unui adevărat soldat, n-au îndrăznit să-mi dea armele, mi-au furat armele dar o să le regăsesc, aşa cum odată am găsit un pumnal la mine în dulapul cu cărţi care îmi apăruse în vis cu o seară înainte, aşa o să-mi găsesc şi sabia pierdută prin tufişurile castelului şi o să ucid toţi diavolii, alăturându-mă Arhanghelilor. Dumnezeu va trebui să-mi dea înapoi toate armele. Mi-a dat destul un destin pe care nu îl mai pot duce. Să-mi dea înapoi tot ce mi-a luat, dacă nu, să-mi ia viaţa, să vină în faţa mea şi să mi-o ia!

Colegul: - Ai treizeci de ani, poate abia acum îţi începi misiunea şi în primul rând nu îţi este îngăduit să te cerţi cu Dumnezeu, El nu ne este dator cu nimic, noi Lui da, căci ne-a creeat, El ne dă, nu ia de la noi...(Este întrerupt.)

Demonul: - Într-un spital de nebuni, din visuri şi iluzii, halal misiune, halal destin.

Se face din nou linişte. Colegul lui este luat din cameră pentru a fi mutat într-o încăpere, alături de mai mulţi bolnavi.

Iulian:

- Iată-mă cu adevărat singur, în infernul meu, pereţii încăperii mă apasă, florile au încetat să mai cânte, iar acum nici măcar nu-mi mai încântă vederea. Păsările şi-au uitat glasul, iar timpul a încetat să mai bată. Totul şopteşte misterios, nimic nu mai înţeleg sau abia acum au început să se limpezească lucrurile şi mintea mea să descifreze tainele ferecate ale universului. Simt că plutesc, totul se mişcă, acum mi-e cald, acum mi-e frig, nu mai ştiu ce se întâmplă, dar simt linişte în jur, simt linişte în mine.

Ameţesc, of, se surpă lumea, cade cerul, mor stihiile, totul plânge în juru-mi, da, ascult şi inima mea plânge, viaţa mea se sfârşeşte încet, totul mă apasă greu. (Zăreşte o lumânare pe masă, o ia, o aprinde.)

Haosul, da, se pierde totul în haos, e sfârşitul, sfârşitul unei vieţi. Se stinge lumina (În mână are o lumânare care abia mai pâlpâie.), nu mai are culoare flacăra ei, se stinge o stea, se stinge o viaţă, cade o frunză, se topeşte un fulg de zăpadă, iar marele univers îşi continuă şirul, lungul şir. Azi moare un nebun, mâine un geniu, poimâine o neînsemnată fiinţă. Nimic nestingheritor pentru el. (Face câţiva paşi.)

Acum am obosit, gândul mi se întunecă şi nu mai pot să suport greutatea corpului, mă lasă picioarele, acum simt că sufletul meu se eliberează şi plutesc, în sfârşit mă simt cu adevărat bine, bine... (Cade jos mort. În timp ce cade se stinge şi lumânarea.)

- Avea dreptate, (Iuliana pătrunde în salon.) grăieşte ea, n-am ştiut să-l iubesc cu adevărat, o dragoste adevărată nu se stinge în nebunia fiinţei unui om, în orice neputinţă a firii omeneşti, adevărata dragoste este eternă, ce este un foc trecător, e doar o minciună ce păleşte la adierea oricărui vânt de primăvară. Când simţi jocul adevăratei iubiri abia atunci înveţi să trăieşti, îţi cresc aripi, înveţi să zbori spre infinit întru eternitate. Iubirea adevărată trece peste toate şi ar da propria-i viaţă pentru fiinţa plăpândă ce o poartă veşnic în suflet... Am înţeles acest lucru mult mai târziu, când el nu a mai fost, când am descoperit esenţa jocului de primăvară, e tainică esenţa lui, cine o gustă, cine o găseşte va fi vrăjit pentru eternitate de dor de iubire, de infinitul ei... Dar oare am găsit esenţa focului de iubire...? Poate flacăra sufletului se aprinde şi nu înţelege nimic, poate esenţa iubirii e înţelepciunea. Prinsă în mrejele timpului am uitat să mai observ zâmbetul florilor, cântecul frunzelor... şi viaţa trece, şi ce folos dacă nu mai ai timp pentru frumuseţea naturii, pentru puritatea iubirii, au trecut zile fără să mai am timp să ascult cântecul unei păsări... Înţelepciunea alege iubirea ce îţi va fi călăuză şi dincolo, inima trebuie să i se supună, nu lăsa inima să zboare fără fructele cunoaşterii căci se va stinge în lacrimi focul ei...

ACTUL II

DECORUL: Aceeaşi cameră de spital. În cameră un pat, o masă, un scaun. Pe masă nişte scrisori.

PERSONAJELE: Iuliana şi preotul.

IULIANA: (aşezată jos) - Şi totul pare atât de îndepărtat, am avut o căsnicie pustie, nu i-am înţeles sensul. Eram studentă şi un coleg de la facultate îmi declara zilnic marea lui iubire ce mi-o poartă. Am încercat să fug, pentru că nu-l plăceam şi mai presus de acest lucru nu am mai avut niciodată un prieten, un iubit, eu doream o dragoste absolută, asemeni celei din visurile mele. Nu am reuşit să ocolesc însă destinul ce mi s-a deschis înainte şi i-am acceptat prietenia, dacă ceea ce a fost poate fi prietenie. Tot ce a fost vreodată vis de dragoste în imaginaţia mea, a devenit un coşmar, o veşnică hărţuire. Îmi amintesc. Da, aşa a început declinul meu. M-a obligat să-i jertfesc lui inocenţa primului sărut, a încercat să meargă mai departe, dar, fiindcă mă opuneam, a recurs la argumentul unui joc „doar ne jucăm puţin“... Şi totuşi, misterul a rămas doar sărutul furat, nimic mai mult nu se mai întâmplase atunci. Am acceptat căsătoria, nu ştiu de ce, poate din cauza inocenţei sărutului pierdut şi care doream să-l ofer iubirii absolute, poate datorită faptului că aveam impresia, în naivitatea mea, că e singurul bărbat din lume care mă iubeşte. Am făcut cea mai mare greşeală a vieţii mele...

Uşa salonului se deschide şi un preot pătrunde în încăpere, se aşează pe un scaun şi zice:

- Am ascultat rugămintea ta de a sta vorbă despre problemele ce îţi neliniştesc sufletul.

- Mulţumesc, spune Iuliana, îmi va fi de mare ajutor acest lucru, nu mai puteam să păstrez totul închis în inima mea, în gândul meu, mi-e foarte greu, sufletul meu plânge în neînţelesuri.

- Te ascult fiică, spune-mi ce probleme îţi apasă sufletul.

– Dacă îmi promiteţi că totul va rămâne ascuns sub pecetea tainei mărturisirii o să vorbesc...

– Ai încredere, fiică duhovnicească.

- Da, îmi amintesc părinte duhovnic, totul a început asemenea unui joc, un joc nefast, un joc de-a viaţa şi moartea, un joc de-a „ciuleandra“. Aţi citit romanul „Ciuleandra“ a lui Liviu Rebreanu?

- Cândva, în adolescenţă.

- Treptat, încet, mai apoi repede, mai repede, a avut loc prăbuşirea mea spirituală... Eram la un seminar de psihologie, la facultate şi ne-a pus asistenta pe toţi studenţii să ne jucăm, un joc banal, fiecare trebuia să mimeze ceva, să cânte... primeai o anumită pedeapsă dacă nu respectai regulile jocului. M-am jucat mecanic, asemenea unui robot, totul îmi părea o prostie, însă mai apoi am înţeles că am uitat să mă mai joc, sufletul meu îşi pierduse inocenţa copilăriei, dacă cumva în copilărie am ştiut taina jocului... şi atunci eram o bătrânică neînţeleasă de cei din jur... Îmbătrânisem spiritual. Mă jucam cu viaţa mea, un joc dureros ce îmi inunda sufletul de lacrimi, de un plâns amar. Ştiţi, în copilărie, şi mai apoi în adolescenţă mi-ar fi plăcut să mă călugăresc. Iubeam biserica, îmi doream să ajut oamenii, chiar şi pe cei ce mi-au făcut rău. Ştiam să iert, ştiam să trăiesc în inimă puterea milei şi a iubirii. Mă durea sufletul de suferinţa lumii, chiar şi acum mă arde în suflet greul ei.

- De ce nu ai reuşit însă acest lucru?

- Nu cred că eram pregătită pentru această viaţă, deşi iubeam mult biserica, eu totuşi căutam iubirea absolută dintre un bărbat şi o femeie, îmi căutam jumătatea. Eram o fire romantică, chiar o naivă - visătoare aş putea spune.

- Ai reuşit să o găseşti?

- Nu, am sperat că am găsit-o, dar mi s-a năruit printre degete asemenea nisipului.

- Povesteşte-mi, te ascult.

- Eram căsătorită. Soţul meu era bolnav, avea crize de personalitate din ce în ce mai dese, devenise violent. A fost necesară internarea lui de urgenţă la spital, spital unde şi-a petrecut ultimul an de viaţă... Se agăţa cu disperare de vindecare printr-o fărâmă de iubire. Am aici una din scrisorile lui, aşteptaţi puţin să o găsesc.

Iuliana se ridică de pe pat, se îndreptă spre masă şi alege o scrisoare, după care se aşezase din nou pe pat şi începe să citească:

Draga mea Iuliana,

Nici nu ştiu cu ce să-mi încep scrisoarea, pentru că mi-e mintea orbită de inimă, care de un timp încoace nu mai este decât o lumină prea puternică, greu de suportat. Gândurile mele nu mai sunt nimic altceva decât un imens ecran pe care fascicolul de lumină orbitoare proiectează fără încetare imaginea ta. Cu alte cuvinte, prezint toate simptomele unei maladii care în limbaj universal este cunoscută sub denumirea de dragoste disperată. În calitate de doctor, de suflete, la un asemenea diagnostic recomand un tratament de dragoste împărtăşită. Ai cumva deschisă farmacia, iubire? Uite că fac şi haz de necaz, în urma calmantului administrat prin telefonul din seara asta. Da, mie dă-mi leac, Iuliano „farmacisto“, nu calmante!

Atât m-a ţinut şi hazul. Altfel mi-e rău la suflet şi mi-e greu să suport o situaţie pe care o văd ca pe un noian de detalii din care ar putea ieşi o imagine de ansamblu care m-ar îngrozi. Sunt din ce în ce mai disperat. Tot viitorul meu e negru. Doar tu mă mai poţi ajuta. Tu eşti singura lumină în această beznă numită viaţa mea. Tu eşti iubirea mea, singura mea iubire. Tu eşti viaţa mea. Îmi aduc aminte de o poezie pe care am scris-o cu zece ani în urmă, dar care cred că s-a „împlinit“ în acest an. Nu e pentru prima oară când mi se-ntâmplă să văd mesajul unei poezii, scrisă de mine „tradus“ în realitate, după mai mulţi ani de la „naşterea“ ei: Se întunecă din nou,/ păsările scuipă venin,/ cavalerul orbeşte/ şi nebunul visează/ Fumul,/ această minunată femeie/ naşte neagra-mi pelerină,/ mă-nsoţeşte/ ca o iubire adormită./ Cine/ viaţa sau moartea/ eşti tu/ ori sunt eu?/ Dar cavalerul e învins/ şi nebunul şi-a găsit pieptul/ născându-te pe tine / lumină nevisată/ ce mă iubeşti/ din eternul ce mă doarme.

Timp de ani şi ani am trăit o viaţă ca o moarte. Viitorul era negru, umblam în beznă şi gândeam: ce bine-ar fi să cad! şi căutam astfel hăul cu fiecare pas pe care-l făceam în timp, dorinţa de-a adormi pe veci. Apariţia ta însă a alungat întunericul şi am putut să văd viitorul: liniştit, fericit, ceea ce înseamnă, într-un cuvânt, luminat de iubire.

Acum s-a-ntunecat din nou, iar eu am obosit să mai parcurg distanţa de ani-lumină într-un timp întunecat ca un cosmos necreeat sau ca un soare stins. N-am să mai fac nici un pas şi n-am să mai gândesc: ce bine-ar fi să cad! Nu. Acum mă voi opri pur şi simplu. Asta este.

Cine vrea să doarmă să-şi ia un somnifer. Cine vrea să doarmă mai mult să-şi ia două ş.a.m.d. Am ajuns să simt vorbele Sfântului Apostol Pavel până în cel mai ascuns colţ al sufletului „Dacă dragoste nu am nimic nu sunt." (Cor. c. 13, v. 2).

Iar dacă nimic nu sunt cum pot spune că trăiesc, că exist? Iar tu, ce inimă ai să-mi spui mie de un viitor ca scriitor, că scopuri în viaţă şi altă psihoterapie pentru toţi, când eu nu mai am viitor? Cum poţi să-i spui unui om adună-ţi puterile şi fă... când acel om nu mai are nici o putere? Cum poţi să-i spui unui om „umblă" sau „pleacă" după ce i-ai tăiat picioarele? N-ai înţeles? Eu nu mai am viitor decât cu tine, ori nu mai am deloc!!! Pot, dacă vreau, în mod conştient să-mi adâncesc depresia şi să dispar în scurt timp, definitiv, din „bunătatea" asta de viaţă, pentru că mi-ar fi de zece ori mai bine decât să trăiesc fără tine. Sau ai uitat că iubirea este învăţătura pentru care s-a sacrificat Mântuitorul Iisus Hristos?

Nu vreau şi nu pot să trăiesc fără tine. Îmi merge din ce în ce mai rău şi stările mele de plâns se ţin lanţ. Te iubesc prea mult ca să renunţ la tine şi sunt din ce în ce mai disperat. Mi-e teamă şi mi-e groază. Ţi-aş scrie mai mult dar am obosit.

Te iubesc mult şi sper doar o ultimă şansă. Dă-mi-o!

Cu dragoste şi disperare
Iulian E.R.

- Te-a iubit mult, spuse preotul, însă tu nu l-ai putut înţelege. Fiecare înţelegea viaţa în mod diferit. Totuşi, înclin să cred că nu aceste întâmplări ale existenţei tale îţi tulbură sufletul, ci altele, mult mai grele, mai adânci.

- Da... Mergeam la spital să-mi vizitez soţul. De fiecare dată medicul ce-l îngrijea îmi zâmbea dulce, mă invita la el în cabinet unde, după ce-mi dădea de înţeles că soţul meu nu va mai putea fi recuperat îmi făcea tot felul de propuneri apelând la jocuri de cuvinte, era foarte isteţ.

- Tu ce ai făcut?

- La început nu-l suportam, încercasem chiar să-i povestesc soţului meu ce mi se întâmplă, însă i-am agravat şi mai rău starea. Soţul meu ajunsese să-mi spună că el ar şti cum poate fi înfăptuită crima perfectă, într-un cimitir, într-o groapă anume pregătită pentru odihna unei fiinţe neînsemnate „Din codru rupi o ramurea / Ce-i pasă codrului de ea / Ce-i pasă unei lumi întregi / De moartea mea?" (George Coşbuc). Era un egoist în iubire, adevărata iubire nu pune condiţii...

- De ce nu ai încercat să-ţi convingi soţul să discute cu un părinte duhovnic?

- Am încercat, dar ura biserica, pe toţi ne considera păcătoşi, prefăcuţi, oricât greşea, oricât rău făcea în jur, numai el, doar el, era bun, toţi erau răi, el era victima, dar de fapt cei ce erau în contact cu el erau victimele lui. E mult mai bine că nu-l mai am în preajmă, că s-a dus... nu înţeleg nici în ziua de azi cum i-am putut suporta nebunia fără să mor înaintea lui, dar Dumnezeu e Bun şi Milostiv... poate, undeva în adâncul sufletului mai e o scânteie de iubire şi iertare, nu-i greu de căutat urma sentimentului, de fapt, tot ce iubeşti în viaţă, nu uiţi, există foc şi dor pentru toate... nici moartea trupului nu aduce uitare, pentru că sufletul a trăit... a căutat... a iubit...

- Ce s-a întâmplat cu medicul?

- M-a convins treptat că mă iubeşte enorm. Doream, simţeam nevoia să fiu iubită cu adevărat şi m-am îndrăgostit. Am ajuns să-l iubesc atât de mult cum n-am iubit pe nimeni până atunci sau aşa credeam eu în acele momente de neînţelepciune.

- Aţi păcătuit?

- Trebuia să merg după nişte medicamente ce-i trebuiau soţului meu, dar pe care nu le puteai procura decât în capitală. S-a oferit să mă ducă el cu maşina. Nu am vrut să accept, dar a insistat mult. Nu pot să uit merele, a cumpărat nişte mere ce mi le-a oferit. Simţeam că mi se oprise respiraţia . Nu am vrut să le gust, am amânat acest lucru invocând o scuză pentru mai târziu. Ajunsesem într-o zonă de câmpie unde şi-a dat toată silinţa de a mă avea, de a se uni cu mine. Îmi amintesc că l-am respins însă aveam impresia că dacă o să continui să mai fac acest lucru o să moară şi am acceptat să-l las să mă atingă. „ Să ne jucăm puţin!" Spunea el. Jocul lui însă, a mers doar spre ţinta dorită. Când am coborât din maşină mi-a oferit merele. Le-am luat mai mult din bun simţ, eu nu sunt de vânzare. Să fi fost acele mere un cadou în schimbul unei iubiri trupeşti şi sufleteşti? Îmi venea să le arunc cu ură, dar i le-am dus soţului meu. Eu n-am gustat nici măcar unul. Îmi era scârbă de tot, mă simţeam pustie. Nu vreau să mă disculp de vină, nu vreau să fac asemeni protopărinţilor ce nu şi-au asumat greşeala, Adam dând vina pe Eva, iar Eva pe şarpe. Am meritat tot ce mi s-a întâmplat, pentru că m-am îndrăgostit, am crezut în cel de lângă mine, am dorit un prieten adevărat...

- Vorbind acum din perspectiva lumescului, nu ca preot, dacă nu s-ar fi întâmplat atunci acest lucru, dragostea voastră ar fi fost aşa de mare încât tot ar fi explodat într-un final şi în unirea trupească.

- Nu ştiu, poate da, poate nu, înainte de sentimente sunt creştin şi nu sunt de acord cu păcatul sau minciuna înşelăciunii.

- Ce s-a întâmplat pe urmă?

- Soţul meu murise... Eu eram victima îndrăgostită de agresor, fiinţa ce nu mai gândea decât cu sufletul, fiinţa ce lăsase mintea să doarmă... El, iubirea vieţii mele, fugea de mine, mă respingea, găsea tot felul de scuze, dar eu îl vedeam mereu bun, îl iubeam enorm, i-am scris, de fapt am încercat să-i scriu, pentru că nu poţi aşterne pe o foaie de hârtie focul sufletului. O să vă citesc una din scrisorile sufletului meu ce a învăţat atunci să scrie. (Scrisoarea îşi pierde logica pe parcurs, arătând astfel sufletul ei zbucimat, ce nu mai înţelege nimic, trece de la o idee la alta, uitând sensul, de la iubirea pământească, mitul androginului la iubirea de Dumnezeu, de acolo la descoperirea naturii, la amintiri.)

Se ridică de pe patul din lemn de nuc pe care se juca o rază de lumină ce săgeta prin fereastra întredeschisă a salonului. Ridică de pe masă o foaie îngălbenită ce până atunci dormitase alene şi începe să citească câteva din suferinţele inimii, acum ofilite de prea mult dor de iubire. În timp ce citeşte se plimbă un timp prin salon după care se aşează din nou pe pat.

Scumpul meu,

Într-o zi mi-am citit atent în suflet şi am găsit acolo ceva ascuns, şi m-am descoperit pe mine prin acel ceva, aidoma mie, şi am pornit pe calea inimii fără a privi înapoi în suferinţă, am pornit însoţită de paznicii acestui drum: iubirea şi dorul, speranţa şi fericirea, adevărul şi căldura dragostei, smerenia şi virtutea.

Alergând pe acest drum, m-am rătăcit prin ascunzişurile lui şi am descoperit misterul iubirii ce îmi era neînţeles până atunci şi am prins de mână fericirea şi o ţin strâns legată într-un ungher al inimii ca să nu mai fugă niciodată.

E tare plăcut şi frumos acest miracol ţinut tainic şi armonios în suflet. Întotdeauna va fi prezent în inima mea, în viaţa mea, în tot ceea ce fac, şoptindu-mi că se bucură, deoarece l-am descoperit şi astfel de acum va fi cu mine toată viaţa, îmi va analiza destinul, iar eu lăsându-mă în voie, pe aripile lui fermecate, m-am lăsat purtată spre infinit, un infinit fără întoarcere, frumos, plin de lumină, lumina iubirii ce a aşteptat clipa să fie descoperită.

Acest ceva pe care l-am descoperit în adâncul sufletului, acest ceva pe care l-am căutat întotdeauna, îmi zâmbeşte de această dată descoperit, îmi zâmbeşte cald, toată viaţa, iubire şi această iubire poartă un nume:,, eternitate" şi se pierde în universul viselor acestei lumi şi a misterelor ei uitate-n veci.

Am căutat, am aşteptat fiorul iubirii neînţeles şi recitam în gândul meu versurile poeziei ,,Aştept" a scriitorului Emil Isac:

,,Aştept mereu şi nu ştiu ce aştept / ... / Mor toate morţile în mine / Şi renasc toate vieţile / Şi tot nu vine". Acum îi înţeleg dulceaţa şi veninul, focul şi apa, misterul pentru care imploram cerul cu toată făptura nevăzută a mi-l descoperii, dar esenţa lui doare deşi nu-şi are rădăcina în suferinţă, doare, căci i-a fost interzisă deplinătatea fericirii pentru absolutul eternităţii viitoare şi-am început să strig de durerea fiinţei mele deşertăciunea lumească.

Am aşteptat, am alergat, căutat şi întrebat pe întortocheatele cărări ale vieţii şi în apropierea a treizeci de primăveri am găsit ceva după care sufletul meu a plâns mult timp, am descoperit misterul celei mai nepătrunse taine, am prins în timpul zborului, de o aripă, marea mea dragoste,dar am dibuit-o prea târziu, atât de târziu încât izvorul ei stă sub semnul imposibilului,însă e cel mai frumos lucru ce putea să mi se întâmple vreodată.

Să ne abatem puţin de pe drumul filozofic al cuvântului măiestrit de gând şi să privim cu ochii unui simplu muritor marea taină descoperită şi apelez la conştiinţa personajului meu ce păşea cu gândul spre marea taină a spovedaniei, căci cu fapta n-a reuşit încă:

,,Mi-am dorit întotdeauna să găsesc acea scânteie, acel foc neadormit ce se cheamă iubire, şi în căutarea acestui lucru m-am amăgit în neînţelesuri. Vroiam să fiu iubită şi să iubesc, vroiam să descopăr iubirea a două suflete ce se contopesc într-un singur tot, frumosul mit al androginului, căutarea jumătăţii pierdute. Te doare când greşeşti. Am întâlnit un om, un necunoscut ce părea că mă iubeşte, am respins de nenumărate ori rugăminţile lui mai ales că sufletul meu aflat în veşnică căutare, privind oamenii de foarte departe hotărâse să-şi găsească plinătatea doar în biserica lui Hristos, în mănăstire, lăsând lumescul în neînţelesul lui, dar insistenţa lui, mai bine spus nevoia de a fi iubită m-a determinat să-l accept şi am făcut greşeala vieţii mele. Posibil să mă fi iubit, aşa cum înţelegea el acest lucru însă nebunia lui mă ofilea, îmi ardea sufletul. Am renunţat la multe dorind într-un final să biruiască binele ca în basmele ce mi-au îmbogăţit copilăria, dar obosisem să mă lupt cu morile de vânt asemenea lui Don Quihote, mai ales că sufletul meu se amăgise în a numi, o părere, neînţeleasă, iubire. Firea romantică ascunsă în inima tânără a fost lovită de săgeata dezamăgirii şi a însetat şi mai mult sufletul după sărutul absolut al iubirii, iar mintea căuta scăparea în lumea visului, a imaginarului, pentru a putea străbate realitatea în viaţă. Cu greu mi-am învins mila de a răni un om ce-mi aducea pieirea şi-am fugit strigându-te pe tine în ajutor, Doamne, la Tine în disperarea mea am cerut iertare, am mulţumit pentru toţi talanţii dăruiţi şi Te-am rugat să-mi mai dăruieşti unul, înţelepciunea iubirii absolute şi în marea Ta milostivire m-ai ascultat şi de această dată şi mi-ai întins cupa cu fiere şi dulceaţă şi am descoperit acea plăpândă floare timidă. Nu ştiu dacă toţi oamenii vor descoperii vreodată, în viaţa lor, ce mi-a îngăduit mie Dumnezeu să descopăr, dar cine a simţit miracolul acestui absolut a înţeles frumosul vieţii, fericirea.

Şi pentru un om, cel mai bun om din lume, nu aş putea să-l caracterizez, căci cu siguranţă nu aş reuşi să enumăr toate calităţile fiinţei ce o iubesc cel mai mult pe lume, pentru că omul iubit este unic pentru fiecare, pentru acest om am coborât din lumea visului în care am fost nevoită să fug pentru a minţi realitatea. Acum trăiesc realitatea iubirii absolute şi împreună cu ea păşesc în lumea visului fericită şi absentă la toate celelalte realităţi înconjurătoare, dureroase."

Mă doare că am descoperit prea târziu minunea ce astăzi îmi dă viaţă, dar fericirea ei e însăşi bucuria mea de a fi. Dacă cel pe care-l iubesc e fericit sunt şi eu fericită. Atât de mult îl iubesc încât de teamă că nu mă pot înălţa la nivelul aşteptărilor lui aş fugi de el, dar împreună cu el în lumea visului, însă am ales că e mai bine să nu fug şi astfel dau prilej dorului să plângă în inimă, să fugă în vis, până va sosi clipa când va putea să fugă din nou în braţele iubitului.

Toate visele romantice, din adolescenţă, abia acum îşi găsesc împlinirea, însă mai mult de atât, totul este de mii şi mii de ori mai frumos, nici visul adolescentin nu a putut dibui o asemenea frumuseţe.

Am întâlnit într-un târziu omul pe care-l iubesc, pe care-l respect, în care am încredere, omul cel mai bun, cel mai modest şi mai inteligent din lume, omul ideal, absolutul, frumosul în adevăratul lui înţeles, dar marea mea iubire doare, doare profund, căci este ascunsă în taina inimilor celor două jumătăţi îndrăgostite. În suferinţa durerii dată de dorul fiinţei iubite, pare că şi timpul a încetat să mai curgă şi totul pare mai greu de suportat în aşteptarea mângâietoare a fericirii veşnice.

Am început să mă refugiez în înţelesul tainic al naturii pentru a mai înşela sufletul cu câte o scânteie şi am privit cu atenţie cerul, parcă greu de norii neliniştiţi ai toamnei răcoroase ce prevesteau lungile, nesfârşitele ploi, clipele de melancolie şi am descoperit în infinitul lui ceva nou, ceva neînţeles până acuma, şi am pornit cu gândul să cutreier cărările lui atât de ascunse şi totodată atât de pline de lumină, lumina unei revelaţii după prea mult întuneric.

Însoţită pe acest drum miraculos al tainelor cerului de chiar paznicii lui: misterul, culoarea, lumina, întunericul, forma, adevărul şi speranţa am descoperit comorile cele mai ascunse ale universului, am descoperit până şi tainele creaţiei. Purtată pe acest drum pe aripile visului, în faţa mea, în gândul meu, lumea începea să ia naştere din formele unor nori. Ochii minţii mele au început să se lumineze. Prin faţa lor treceau mii de vedenii, popoare ce azi se năşteau iar mâine erau acoperite de albul uitării, poveşti cu zmei, balauri şi zâne, frânturi dintr-o natură edenică, totul era într-o continuă mişcare, totul se năştea odată cu clipa şi se stingea grăbit spre nefiinţă. Am descoperit plimbându-mă printre minunăţiile cerului adevărata înţelepciune şi totodată deşertăciunea, toate cele lumeşti sunt trecătoare, azi râd sub soare iar mâine pier în nefiinţă asemenea norilor ce într-o clipă îşi iau chip de înger iar în următorul moment imaginea li se sfărâmă în sute şi mii de alte imagini. Alergând astfel necurmat, pe calea infinită a cerului, sufletului i s-au relevat cele mai puternice sentimente de care fugisem cu puţin timp în urmă, am întâlnit durerea şi iubirea, ura şi binefacerile bunătăţii. E multă iubire în orice imagine, în orice fir de nălucire şi tot atâta durere din pricina răului ce aduce amărăciune în tot ceea ce este frumos şi bine. Când totul devine prea dureros, cerul îşi strânge toate gândurile lui ce oamenii le numesc nori şi plânge, iar lacrimile lui sunt ploaia binecuvântată pentru pământ.

Am cugetat apoi mai profund şi am privit spre culorile lui, spre hainele ce le îmbracă şi am constatat că ele coincid cu stările lui sufleteşti şi am descoperit în sufletul meu o linişte profundă, şi am început să mă contopesc cu înălţimile, cu tainele lor întru eternitate.

Într-un târziu, detaşată de tot ce este omenesc am hotărât să pun hotar călătoriei mele prin tainele universului, să uit de miraculosul vis spre cer, vis în care m-am descoperit pe mine, înţelepciunea creaţiei ascunsă în miracolul vieţii ascuns în imagini şi să cobor din nou la taina nepătrunsă a sufletului meu fără să uit de această dată că veşnicia se naşte din imagini şi toate imaginile sunt chipul lui Dumnezeu...

Cerul întârziase de mult să mai zâmbească. De pe buzele lui potopul de ape nu mai înceta revărsarea şi totul era pustiu...

E totul deşertăciune în lume, totul stă la graniţa nimicului şi ajung să mă întreb şi eu ca personajul Iona a lui Marin Sorescu „de ce oamenii îşi pierd timpul cu lucruri ce nu le folosesc după moarte? “.

La o primă privire a acestui citat, un laic ar putea răspunde că omul ar face o mulţime de lucruri doar pentru a se lăuda în veşnicie cu ele, dar Dumnezeu este un Dumnezeu al smereniei, nu al mândriei. Ce-i va folosi omului când va spune:(Doamne, am făcut

anume sau anume lucru dar din când în când mi-am adus aminte şi de Tine.)? Cu siguranţă va fi alungat spre partea stângă. Eu nu am nici măcar cu ce să mă laud. Dumnezeu mi-a dăruit o mulţime de talanţi, de câte ori L-am rugat ceva mi-a dat ascultare. Dar ce-am făcut eu ca să-i mulţumesc? Mai nimic. Nu ştiu ce aş putea răspunde când voi fi dusă în faţa tronului de judecată. Voi fi asemeni celor despre care Mântuitorul Iisus Hristos spune că au cunoscut totul şi cu cât înţelegeau mai bine nepătrunsul, cu atât le era mai greu să-l împlinească. Aş striga aşa cum strig şi acum:

- Iartă-mă, Doamne, pe mine păcătoasa şi nevrednica!

Eram la vârsta de doisprezece ani când i-am implorat lui Dumnezeu primul talant. Adoram natura, mă pierdeam în frumuseţea ei şi vroiam să-mi exprim simţămintele în versuri asemeni poeţilor mei preferaţi ce-mi erau nedezlipiţi sufletului şi Creatorul m-a ascultat, iar eu am început să alerg o goană nebună după ideal, vroiam cu orice preţ în încăpăţânarea fiinţei mele să fiu cât mai curând un bun scriitor, dar a trecut mult timp de atunci şi nu mi s-a îngăduit încă acest lucru.

Am trecut pe lângă adolescenţă fără a şti să-i preţuiesc frumuseţea. Când stau să recitesc filele jurnalului meu de când aveam vârsta de nouăsprezece ani mai că nu-mi vine să mă recunosc, am impresia că am întâlnit o altă persoană, o persoană ce a murit de mult, o persoană ce răutatea lumii a reuşit s-o ucidă...

În sfârşit, după trei decenii din viaţa mea sufletul meu a gustat apa dragostei însetat de atâta aşteptare şi dor...

Cu multă dragoste, respect şi prietenie, Iuliana

La un moment dat se făcu linişte.

- De ce te-ai oprit din lecturarea scrisorii?

- Nu-i mai înţeleg sensul, prea multe sentimente şi gânduri se împletesc, filmul vieţii unui om... mi-a fost aşa de greu, am suferit aşa de mult, inima mea se îneca în lacrimi.

- Nu ai meritat să te rănească. Ai putea continua?

- Am renunţat la iubirea vieţii mele, dacă fericirea lui era absenţa mea. Am fugit la mănăstire. Am predat religie unor eleve la liceul ce aparţinea de mănăstire şi într-o zi maşina ce traversa pădurea spre localitatea unde se afla liceul s-a prăbuşit într-o prăpastie. Şi acum mai simt mirosul acelui loc pe care îl numisem „Parfumul deşertăciunii“. Asfinţise soarele când m-au găsit, în dreapta mea era un copac ce părea să fie verde la înfăţişare, dar scorbura îi dădea de gol uscăciunea fiinţei. M-am trezit la spital. La capul meu acelaşi medic, eu fugeam de destin, iar el se împotrivea şi fugea după mine...

- Ce ai de gând să faci acum?

- Multe, mi-ar place să fac multe, să realizez în plan profesional tot ceea ce mi-am dorit vreodată, dar nu mai am timp, am înţeles că am leucemie şi nu mai am nici o şansă de a fi salvată. O să închid aici ochii pentru totdeauna privind chipul omului iubit ce destinul mi l-a adus iarăşi aproape.

- Întotdeauna mai există o şansă, un nou început.

- Noul meu început va fi în lumea de dincolo... Totuşi l-am trădat, l-am trădat povestindu-vă despre el.

- Eu nu vorbesc nimic, taina spovedaniei e sfântă.

- Ştiu, dar nu trebuia să vorbesc despre el oricât de mult sufletu-mi dorea să se descarce. Eu sunt cea rea, pentru că am vorbit, pentru că am încercat să arunc toată vina asupra lui. El niciodată nu şi-a respectat ameninţarea „Am să te nenorocesc dacă nu înţelegi că aventura s-a terminat. Mi-ai fost simpatică cândva, atâta tot“. A trecut totul. Aşa de repede trece timpul, viaţa aceasta e doar o clipă. Am întâlnit o bătrână cu suflet de copil care mi-a spus că nu a simţit timpul scurgându-se şi am întâlnit un copil ce nu ştia să aprecieze viaţa, îşi bătea joc de ea.

- Te căieşti de păcatele tale?

- Da părinte, de păcate îmi pare rău, însă dacă aş da timpul înapoi şi totul ar avea un nou început, cred că aş face din nou aceleaşi greşeli, cu speranţa că măcar a doua oară să nu-mi mai scape iubirea printre degete.

Preotul se ridică de pe scaun, aşează patrafirul pe capul bolnavei şi o dezleagă de păcate:

- Eu, nevrednicul preot, cu puterea ce-mi este dată, te iert şi te dezleg pe tine, Iuliana, roaba lui Dumnezeu, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Amin.

Actul III

DECORUL: Acelaşi salon al spitalului.

PERSONAJELE: Iuliana, Magda (o colegă de suferinţă) şi medicul.

Iuliana, privind spre geam:

- Am iubit cândva foarte mult un om, şi acum sufletu-mi sângerează după el, l-am iubit mai mult decât pe mine, mare a fost focul dragostei. Am trăit puterea iubirii în această viaţă şi am suferit enorm şi sufletu-mi a rămas pustiit de lacrimi şi nu mai are loc nici o altă trăire. Când iubeşti nu-ţi mai pasă de propria persoană. Eşti capabil de orice pentru ca fiinţa ce o iubeşti să fie fericită. Dacă fericirea lui ar fi lângă altă persoană şi nu lângă tine, l-ai ajuta să fie cu acea persoană chiar dacă ai muri de durere, şi totul pentru ca el să fie fericit.

Magda apropiindu-se de Iuliana:

- Să înţeleg că nu ai primit răspuns la iubirea ce ai oferit?

Iuliana, întorcându-se spre colega ei:

- Poate. Nu mai ştiu, nu mai înţeleg nimic, posibil să fi primit răspuns, dar, fiindcă fiecare gândea altfel, vedea lucrurile şi rezolvarea lor în moduri diferite, să nu fi înţeles mesajul dragostei ce-mi era adresat. (Se aşează pe pat, asemenea şi colega ei). Poate nimeni nu a greşit, doar atâta, nu a putut înţelege esenţa, fiecare a crezut că face ceea ce e bine.

Magda:

- Eu nu înţeleg ce spui.

Iuliana:

- Spun că pe cine iubeşti, ierţi. Orice ar face el, pentru tine e cel mai frumos, cel mai bun, cel mai scump şi nimic nu ar şterge această imagine din sufletul celui ce iubeşte cu adevărat, nici măcar moartea.

Magda:

- Să înţeleg că tu ai întâlnit marea dragoste?

Iuliana:

- Da. „Marea nu poate stinge dragostea, nici râurile s-o potolească“ (Cântarea cântărilor c. 8, v. 7). „Că iubirea ca moartea e de tare... Săgeţile ei sunt săgeţi de foc şi flacăra ei ca fulgerul din cer.“ (Cântarea cântărilor c. 8, v. 6). „Dragostea nu cade niciodată.“ (Corinteni 13, 8)

Se făcu un moment de linişte după care Iuliana a continuat:

- Fără dragoste nu simţi viaţa, eşti ca o sămânţă ce nu poate da rod. Nu ai nici pentru ce lupta, căci doar dragostea animă totul şi te face mai puternic, mai încrezător, mai bun. Fără dragoste, tot ceea ce ai face, nu ar avea temelie, s-ar pierde în vânt ca fulgul, nu ar avea suflet.

Magda:

- E mult prea greu să înţeleg tainele vieţii. Am trăit şi eu cândva un fior ce l-aş putea numi iubire. Se îndrăgostise de mine un tânăr pe care eu nu-l acceptam, dar insistenţa lui în a-mi demonstra că eu însemn totul pentru el m-a cucerit. Mi-am rănit părinţii pentru el, căsătorindu-mă cu acesta împotriva voinţei lor... Am renunţat la toate pentru el şi, acest el, deveni un coşmar. Eram obligată să aud fără să vreau blesteme adresate părinţilor mei de nişte părinţi fără minte, părinţii lui, părinţi ce nu aveau binecuvântarea lui Dumnezeu, n-au cunoscut Taina Sfinte Cununii. În familia aceea erau ... toţi certaţi cu biserica, dar pozau în mari creştini. Era de o gelozie cruntă, mergeam pe stradă şi avea impresia că mă uit la alţi bărbaţi. Mă lăsa singură, iar eu îmi doream să fiu lângă el, ne-am căsătorit doar din dragoste. Cel mai rău lucru, îşi arăta autoritatea lovindu-mă. Noi nu eram egali, uitase că soţul şi soţia sunt acelaşi trup, pentru el soţia trebuia să fie sclavă... M-am chinuit mult, doream ca într-o noapte acest om să fie cel de care mă îndrăgostisem şi mă ajutase cândva. Doream, măcar, să fie de aceeaşi condiţie socială cu mine şi aş fi rămas cu el orice rău s-ar fi întâmplat... Şi într-un final m-am hotărât, dacă e să suport neajunsuri, acel om trebuie să fie de aceeaşi condiţie socială cu mine şi acceptat de părinţii mei... Am plecat, nu i-am făcut nici un rău, atâta doar, ne-am eliberat unul de altul, dar el, el continuă să îmi facă rău şi acum, deşi are o altă familie... E diavol... Intersant, chiar şi acum îl iert. Câteva vorbe ale mele, spuse unei anumite persoane, l-ar nenoroci. Dar tac, sunt creştin, dar el, un demon ce mă ucide... Lumea e prea scăldată în întuneric...

Iuliana:

- Ai dreptate. E greu să ajungem la lumină într-o lume în care dragostea s-a ofilit. Singura şi adevărata dragoste ce ne deschide calea spre lumină e Dumnezeu.

Magda:

- Dar e foarte greu de pătruns cu mintea şi cu inima acest mister.

Iuliana:

- Adevărat grăieşti, dar fără această lumină a iubirii suntem morţi, cu ea mai avem o speranţă, o speranţă a unei oaze de verdeaţă.

Magda:

- Până ajungem pradă viermelui. El este câştigătorul, el este nemuritor, se hrăneşte şi cu cel ce credea că el e cel mai puternic... Am visat viermi, mâncau orice, culminând cu propria-mi carne. Era îngrozitor. Când m-am trezit îmi era scârbă de toate şi pentru prima dată în viaţa mea aş fi vrut să fiu mai bună, să fiu asemeni sfinţilor a căror trupuri emanau miresme plăcute, a căror carne se usca şi rămâneau frumoşi ca-n viaţă. Nu am putut să fiu mai bună, nu pentru că aş fi fost o rea, eram miloasă, îmi ajutam aproapele dar aveam răutăţile mele.

Iuliana:

Te-a ajutat vreo întâmplare din viaţa ta spiritual?

Magda:

Da, am întâlnit o bătrână ce dormea pe străzi, a fost dată afară de propriul copil, eram pe atunci studentă, mersesem la biserică să mă spovedesc şi, acolo, o femeie căuta pe cineva în stânga şi în dreapta să-şi facă şi ea o baie ca să se poată împărtăşi. Când m-a zărit a venit la mine şi a insistat. La început am refuzat-o, eu locuiam la un internat de fete. Pe urmă am luat legătura cu preotul paroh pentru a mă asigura de seriozitatea acestei femei şi am dus-o la internatul unde eram cazată şi unde la sfârşit de săptămână ţineam locul pedagogului având acces la cheile de la camerele unde nu cazase pe nimeni. Şi-a făcut baie, şi-a spălat hainele şi a doua zi, duminica, am mers să ne împărtăşim împreună. Mi-a fost foarte greu s-o ajut, dar dacă n-o ajutam meritam eu să mă împărtăşesc? nu cred.

Iuliana:

- Să înţeleg că ar fi putut s-o ajute alţi oameni înaintea ta?

Magda:

- Fiecare îşi cunoaşte problemele lui. Nu vreau să judec pe nimeni. Şi mie mi-a fost greu... Am văzut oameni ce-şi căutau hrana în gunoaie, gunoaie de care îţi era silă să te apropii. Acei oameni nu întindeau mâna să ceară. Aveau atâta demnitate, îmi era milă de ei.

Iuliana:

- Şi mie mi-e milă de oameni, suferă prea mult. E atâta suferinţă pe pământ, dacă mergi în spitale nu te mai poţi opri din plâns, dacă priveşti în lume, câte suferinţe, câte calamităţi, te îneci în amar. Câtă nevoie este ca floarea iubirii să prindă din nou rădăcini.

Magda:

- Aş vrea să ajut, dar ce sunt eu în faţa acestei lumi, totuşi oricât de neînsemnată aş fi, voi fi mereu o luptătoare, căci „O luptă-i viaţa / Deci te luptă" (George Coşbuc).

Iuliana:

- Va fi cândva lumină, va fi cândva bine, va fi atunci când va înceta plânsul şi Dumnezeu îşi va arăta faţa şi ne va mângâia în iubirea Lui cea mare, cea infinită. Va fi cândva...

Am visat într-o noapte că o asistentă îmi lua sânge pentru a-mi face analizele şi cum m-a înţepat în venă, sângele mi-a ieşit pe gură, era aşa roşu, un roşu foarte închis, i-am simţit gustul, un gust, să spun sărat, arămiu, un gust ce nu-l pot uita. Mă înecam. Nu mai puteam respira. Am început să-l înghit, să nu las nici o picătură să cadă şi m-am trezit. Am asociat pe urmă acel sânge cu împărtăşania. Sunt o păcătoasă. Sunt fericită când mă împărtăşesc, când mă unesc cu Hristos, dar..

În salon pătrunde medicul:

- Sunteţi libere. Aveţi aici fişele de externare. Tu, Iuliana, va trebui să vi periodic la control, cu leucemia nu e de joacă.

Medicul lasă fişele pe masă şi pleacă.

Iuliana:

- Libertatea. Omul e cu adevărat liber doar în Dumnezeu, căci doar El este „Calea, Adevărul şi Viaţa" (Ioan c. 14, v. 6). „Toate prin El s-au făcut şi fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut" (Ioan c. 1, v. 3).

Trebuie să trăim în iubire şi iertare. În fiecare zi ar fi necesar să cerem iertare aproapelui nostru, căci nu se ştie sub ce formă i-am greşit, în fiecare moment să-i cerem iertare lui Dumnezeu, căci multă înţelepciune şi cunoaştere îi trebuie omului ca să înţeleagă binele în sensul lui cel mai luminos...

Am visat că era seara, în amurg, şi-mi era foarte dor..., mă durea dorul după fiinţa iubită, doream să implor mai o clipă de fericire, dar îmi era refuzată, şi sufletul urla plângând aşteptând clipa milostivirii. Am început să simt în nări mirosul parfumului..., al adâncului..., al prăpastiei unde soarele nu se mai vede. Soarele apune, iar eu nu mai găsesc calea. Mă vei salva vreodată iubire din valea şi închisoarea deznădejdii, vei aduce zâmbetul pe buze de suflet sau mă vei pierde în neînţeles de iubire şi suferinţă? Aştept... aştept mugurii să ia chip, aştept mişcarea... aştept... Mi-am încâlcit gândurile în nimicurile vieţii, în neînţelesuri şi m-am pierdut crezând că sunt înţeleptă şi făceam aceleaşi greşeli. Nu reuşeam să înţeleg iubirea, nu am prins-o, nu am apucat s-o întreb: *Cine eşti*? şi *Ce eşti*?

A fost un timp când nu-mi mai zâmbea măreţia naturii, misterul ei nu mă mai fermeca, frumuseţea ce mă înconjura era fără viaţă pentru mine... Era neomenesc... pustiu... Acum zâmbesc minunându-mă până şi de miracolul firului de iarbă, nici unul nu-i leit altuia şi totuşi, mi-e dor... şi te rog să mă ierţi, pentru că nu te-am înţeles, iubire...

Am descoperit în această lume, iubirea vieţii mele, marea mea dragoste pe care ar trebui s-o uit, pentru că destinul ne este potrivnic, dar nu pot, nici măcar moartea sau trecerea în altă viaţă nu o va şterge din inima mea. Eu sunt firul de iarbă neînţeles şi care nu înţelege... iartă-mă, Mi-e dor...

Mărul, da, mărul. Trebuie să gust din măr pentru a înţelege... O să ţin mereu la puţinii mei prieteni,o să-i ajut dacă ar avea trebuinţă, dar de iubit n-o să mai iubesc niciodată, nu mai vreau.

Magda iese din salon urmată de Iuliana. Cortina cade.

Din spatele cortinei se aude un glas, glasul interior al Iulianei: - Doamne, ce multe mere, mult prea multe mere, mi-e frică!

ACTUL IV

După un scurt timp cortina se ridică. Se poate zări imaginea unui parc, a unei bănci pe care e aşezat un tânăr care răsfoieşte un ziar. Iuliana se plimbă prin parc cu gândul departe.Îşi îndreaptă paşii spre banca unde tânărul citeşte ziarul:

-Se poate?

Tânărul: -Ia loc.

Iuliana: -Am ieşit în natură să uit de toate, am ajuns într-un moment al vieţii mele în care nu mai ştiu ce vreau de la ea şi doream atât de multe, aveam atâtea idealuri. În gimnaziu aveam colegi pentru care idealul se pierdea în lucruri mărunte, mai bine cumpărau o prăjitură şi se distrau o clipă, în defavoarea unei cărţi ce le îmbogăţea sufletul. Erau puţini ce apreciau adevăratul ideal, doreau ceva de la viaţă, să simtă că au un scop pentru care merită să lupte cu orice preţ.

Tânărul: -Care a fost idealul tău cel mai de preţ?

Iuliana: Iubirea, doream să găsesesc iubirea absolută şi acest lucru m-a adus în acestă situaţie fără ieşire.

Tânărul: -Dar ce ţi s-a întâmplat?

Iuliana: -Am întâlnit un om pe care sufletul meu l-a iubit şi îl iubeşte la infinit. Totul a fost minunat, fermecător, m-a iubit şi l-am iubit. Acum omul ce m-a făcut fericită, ce m-a învăţat iubirea nu mai există, s-a transformat într-un monstru. A murit sau mai bine spus locul lui a fost ocupat de un monstru ce i-a furat înfăţişarea, un monstru care a uitat că m-a iubit, un monstru care dă impresia că nici nu ştie ce e acel cuvânt, iubire.

-Dar ce a facut?

-Multe... Important e că mi-a cucerit sufletul cu vraja dulce a iubirii pentru ca mai târziu să mă facă să alerg prin spini, iar când am crezut că mă ascultă din nou, că a reuşit să-şi deschidă portiţa sufletului mi-a recomandat să mă uit în jur, să zăresc o mulţime de bărbaţi, aşa cum el zăreşte o mulţime de femei şi să mă distrez. Aceasta e iubirea? Da, iubirea unui monstru fără suflet.

Tânărul: - Păstrează în suflet doar frumuseţea clipei ce v-a unit, iubirea adevărată a acelei clipe.

Iuliana:-Frumuseţea, puritatea clipei ce ne-a legat pentru eternitate rămâne veşnic în sufletul meu îndrăgostit.

Tânărul: Şi eu am întâlnit cândva o femeie, părea să fie ruptă din sufletul meu, dar m-am înşelat amarnic. Femeia e înzestrată cu un mare dar de către Dumnezeu, în sensibilitatea fiinţei ei poate transforma cel mai puternic leu, cel mai fioros tigru într-un miel la picioarele ei. Aş putea lua nenumărate exemple din Sfânta Scriptură, totuşi aş prefera să o amintesc doar pe înţeleapta şi frumoasa Estera care a primit trecere înaintea regelui ei şi a reuşit să-şi salveze poporul, însă ferească Dumnezeu de Dalila. Eu am întâlnit-o, îţi pustieşte sufletul, te lasă gol de orice dorinţă...Nu mai poţi să ai încredere în nimeni şi nimic.

Iuliana: -Poate şi aceşti oameni aparent răi au fost loviţi cândva la rândul lor în suflet de alţii, iar mai târziu au reacţionat fără raţionament, cu răutate. Poate fiecare om are un suflet bun ce caută iubirea, însă diavolul, acest element al urii, al răutăţii le otrăveşte sufletul.

Tânărul: -Poate, însă ar fi mai indicat să cugetăm şi la alte lucruri folositoare în viaţă.

Iuliana: -M-am gândit la Dumnezeu foarte mult, mereu am încercat să fiu un bun creştin şi m-am întrebat dacă aş putea afirma că Îl iubesc. Eu nu L-am văzut niciodată pe Dumnezeu, însă L-am simţit adesea, de câte ori mă ajuta. Am ajuns la concluzia că dacă iubesc binele, Îl iubesc pe Dumnezeu, însă e aşa de greu să faci mereu bine deşi e foarte plăcut acest lucru. De multe ori greşim şi nici nu ne dăm seama că am greşit. E greu e foarte greu să fi bun, să te laşi alinat de braţele mângâietoare ale binelui să simţi fericirea la picioarele Lui Dumnezeu. El e singurul care nu-şi calcă Cuvântul. El este Adevărul şi Dragostea.

Tânărul: -Încearcă să te relaxezi privind natura înconjurătoare, acest minunat peisaj, o pictură zugrăvită de cel mai bun Meşter,cel care nu imită cel care creează, Dumnezeu.

-Cu această natură se va contopi trupul nostru după moarte. Îmi era mereu frică de moarte, îmi era frică de durere. Acum nu-mi mai este frică, m-am obişnuit, te doare pentru totdeauna; iar dacă ai fost bun te duci spre fericire.

Tânărul: -Încearcă să gândeşti şi tu mai colorat, să simţi din nou viaţa, să respiri aerul cu toată fiinţa ta, să te bucuri de muzica văzduhului.

Iuliana: -Crezi că nu-mi doresc acest lucru, sunt nebună de iubire şi nu mai ştiu ce să fac, nu mai ştiu să înţeleg ce vreau şi sunt singură, atât de singură încât îmi aud plânsul sufletului, n-am nici un prieten care să mă ajute, un prieten adevărat care să preţuiască încrederea, prietenia, respectul şi iubirea. Nu mai mă simt vrednică să întâlnesc un astfel de om după ce mi-am lăsat fiinţa pustiită de înşelăciune.

Tânărul: -Mi-ar plăcea să te ajut, să-ţi fiu prieten, tu poate nu înţelegi, dar îmi semeni foarte mult sufleteşte.

Iuliana: -Acelaşi lucru mi l-a spus şi marea dragoste a vieţii mele până a reuşit să mă cucerească ca mai apoi să mă facă să mă simt ultimul om, ceva ce pentru el e doar o povară... o povară, un om de care fuge, de care vrea să scape.

Tânărul: -Poate a păţit ceva, ceva ce a stat în calea fericirii voastre şi a fost nevoit să reacţioneze astfel, poate că în adâncul sufletului fiinţei lui te iubeşte.

Iuliana: -Poate... Omul iubit trăieşte... răul ce a luat chipul lui, acel monstru a murit şi n-o să mai renască niciodată.

Tânărul: -Haide, încearcă să mai îţi aduni şi tu o fărâmă de încredere uitată într-un colţ de suflet şi acceptă-mi prietenia. Îi întinde mâna.

Iuliana: -Prieteni.(îi întinde şi ea mâna)

Tânărul: -E greu, e foarte greu să găseşti un prieten adevărat într-o lume mânată de ambiţii, mărire, iubire de sine, dar ai să înţelegi în timp că noi o să fim mereu cei mai buni prieteni care ştiu să înţeleagă că iubirea, acest minunat dar pe care Dumnezeu l-a dăruit omului, există. O să-ţi recit o poezie compusă cândva de mine în urma multor dezamăgiri avute din pricina fraţilor mei, oamenii:

Nu-s oare toţi oameni?

E pasăre, zbura spre cerul sfânt;
O alta, se desprinde de-aici, de pe pământ…
Şi uită... o micuţă făptură-naripată,
Ajută-a le fi lin zborul cu inima-i curată…
Şi toate de serviciu-i profită cu plăcere,
Dar când să-şi ia răsplata micuţa vietate;
Nu i-au întins o pană, n-au spus un mulţumesc,
Din cer au alungat-o ca ele să conducă,
Vorbind-o de rău toate pe cea nevinovată,
Au uitat adevărul… Oare când dreptatea
Nu mai adoarme geana, rănind pe cei nevrednici?
Dar totuşi de ce oare există răutate?
Nu-s oare toate păsări? N-au suflet oare toate?
Când cel năpăstuit îşi va primi dreptatea
Şi cei mişei vor fi pe veacuri ruşinaţi?

O floare fermecată şi-a dat din strălucirea-i
La toate-a ei surate pentru a fi fericite…
Când într-o zi stăpâna se duce a le îngriji,
Pe floarea fermecată prinsese a o jigni,
- Uitat-ai frumuseţea care te făcea zână,
Ai ajuns asemenea unei flori de grădină…
- Stăpână, spuse vinovata, din frumuseţea mea,
Am dăruit la toată floarea, pentru a bucura privirea.
- Nouă, nici n-o cunoaştem, răspunseră în cor,
Florile din grădină, noi am muncit cu spor…
Binefacerea şi recunoştinţa sunt scumpe comori;
Dar totuşi, aş întreba; până ce adevărul va triumfa...
Nu-s toate flori? De ce nedreptatea aceasta?…

Dacă iubeşti, nu poţi să fi indiferent,
Nici ura a o cunoaşte, nici pe tot ce-i nedrept,
Ajuţi pe cel ce cere o mână de-ajutor
N-aştepţi nimic în schimb, decât iubirea lor.

Iuliana: -Da, o să fim prieteni şi n-o să mai simt atunci în nări parfumul, parfumul acelei genuni în amurg de lume...parfumul acela ce îmi seca sufletul, pentru că am vrut să întâlnesc iubirea, pentru că am vrut să fiu iubită şi să iubesc.

Iuliana se ridică de pe bancă…Păşeşte apăsat pe frunzele veştede ascultându-şi glasul interior al inimii:

Terminasem de citit un roman trist al scriitorului Liviu Rebreanu, era atâta durere de viaţă, atâta foc mistuit în el „Jar“. Liana mi-a fost ca o soră în suferinţă, am ajuns să cerşim iubirea unor „pietre“, dar poate şi pietrele aveau mai multă demnitate. Spre deosebire de ea eu mi-am revenit asemenea Veronicăi din nuvela „ Jandarmul“ a scriitorului Ion Agârbiceanu. Veronica, după o lungă suferinţă, provocată de o iubire interzisă s-a trezit din somnul pierzării „Da! Acum îşi aducea aminte! Când l-a scuipat în faţă, şi-a scuipat toată dragostea păgână ce a legat-o de omul acesta!…Dar oare pe el l-am iubit sau mi-am iubit dragostea din mine“…

În ultimul timp devenisem atât de sensibilă, simţeam sufletul omului prin simpla prezenţă a unei fiinţe şi mă bucuram când rar mi se întâmpla să simt în jur blândeţe, bunătate…

Plâng des când văd suferinţa celor din jur, oamenii au dureri multe, numai de ei ştiute, şi-i sărăcie, şi-i boală, şi-i singurătate, şi-i dor, un dor de viaţă, un dor de bine, un dor de iubire. Singuri am venit în lume spre încercare şi căutăm iubirea, căci suntem făcuţi de Însăşi Iubirea Absolută, dar ne rătăcim alunecând spre lumea eternă şi-nspăimântătoare a necunoscutei veşnicii.

Fericirea nu constă în puterea bogăţiilor lumeşti. Nimeni nu e mai bogat, nimeni nu e mai înţelept, toţi suntem la fel, toţi suntem oameni. Nici un om nu se află în centrul universului, Bunul Dumnezeu ne iubeşte pe toţi şi ne-a făcut pe toţi buni. Adevărata fericire este iubirea, o iubire infinită…Am visat-o pe Maica Domnului mângâindu-mă şi m-am simţit cel mai păcătos om…

Am fost cândva într-un colţ, izolată de lume, ruptă de realitate. Plecând de acolo am început să înţeleg viaţa. Totuşi, iubirea nu cred că o pot înţelege vreodată. Iubirea eternă e Dumnezeu, iubirea dintre părinţi şi copii nu cunoaşte limite… dar iubirea dintre un bărbat şi o femeie poate dura o veşnicie??? Greu de dovedit eternitatea iubirii jumătăţilor ce se caută o viaţă.

Povestea mea s-a pierdut în afundul unei prăpăstii, fără de întoarcere, îi mai simt câteodată parfumul când soarele merge la culcare…

Acum s-a făcut târziu, e mai bine să adorm în vise asemenea timpului ce învaţă să nu mai fie.

O bătrână se apropie de personajul meu asemenea unui murmur de vânt pierdut în vraja stropilor de ploaie. Mâna ei îi atinse cu sfială umărul şi un murmur venit din privirea bătrânei asemenea unui bocet al destinului îi răsună în minte Iulianei:
- Uită-te în spatele tău şi spune ce vezi?
- Necaz, supărare, chiar şi cele mai fericite clipe ale unor reuşite sunt triste, căci sunt umbrite de sacrificii, muncă şi emoţii... spuse Iuliana.
- Omul e trimis pe acest pământ să înveţe… îi rămâne o speranţă, speranţa unei fericiri dincolo de graniţele acestei lumi, într-o viaţă ce o nădăjduieşte dacă a ştiut ce înseamnă excursia lui în această lume, dacă a fost înţelept să priceapă sensul vieţii… nu te pierde în parfumul amăgitor al genunii, căci nu vei mai găsi calea spre eternitate... Chiar şi demonii ar devenii îngeri ai luminii dacă ar gusta taina iubirii, iubirea e cea mai mare forţă din univers, nici o altă putere nu o poate învinge, ea poate săvârşi minuni şi aduce fericirea veşnică, când toţi o vor cunoaşte va fi Edenul veşnicei armonii.
Bătrâna se pierdu cu aceste ultime cuvinte într-o rază de soare, pesemne ea găsise drumul, a venit pe o cale şi a dispărut pe aripile unui curcubeu.
Iuliana se pierdu printre frunzele căzute pe aripile vieţii. Păşind uşor părăseşte parcul.
Iuliana: - Mă simt bătrână. A trecut viaţa pe lângă mine şi nu am înţeles-o, am vrut prea multe de la ea şi nu am ştiut cum să le cer, am căutat iubirea şi ea mă trăgea de mânecă, însă eu nu o vedeam, au trecut toate, adolescenţa a rămas demult uitată pe drum , iar acum fuge după ea tinereţea... totul se pierde, iar eu aş dori să o iau de la început, fără să mai greşesc drumul. Acum sunt bătrână în suflet, destinul meu a rămas fără aripi şi eu m-am pierdut într-un parfum de genune într-un amurg... Şi totuşi a rămas ceva, poezia, taina sufletului, cea mai bună prietenă... şi poate iubirea mă va urma...

Floare de colţ

Floare de colţ,
Coboară din stânca vieţii,
Alunecă în braţele dorului,
Bea apa izvorului,
Uită parfumul deşertăciunii,
Nu te mai pierde în umbra nopţii,
Strânge în suflet roua sorţii,
Fii fericită în zorii iubirii...
Şi-n bătrâneţe răsar muguri,
Îmbrăţişează-i cu mii de săruturi.

(Se face linişte şi întuneric câteva momente... acelaşi parc, aceeaşi bancă, Iuliana îşi vorbeşte sieşi...)

E târziu... A trecut mult timp de când m-am jucat cu viaţa... Bunul Dumnezeu mi-a trimis o clipă, o clipă de adevăr, tocmai atunci când nimic nu-mi mai zâmbea, când totul era pustiu, atât de pustiu încât nu mai puteam vedea faţa vântului şi simţi mirosul pământului... A fost aşa: Am alergat toată viaţa după o iubire pe care nu am reuşit să o înţeleg şi într-o clipă, atât a fost de ajuns, mi-a fost îngăduit să descopăr o altă iubire, o iubire ce te face să uiţi toată deşertăciunea... Am visat un călugăr. Venise la mine. Venise să-şi ieie rămas bun, căci se pregătea să plece dincolo... Îl cunoscusem cu ani în urmă. L-am văzut o singură dată în viaţă, era orb, vedea însă cu ochii inimii şi eu nu îndrăznisem să mă apropii atunci de un om sfânt, mă simţeam păcătoasă, îmi era teamă că sfinţenia lui mă va alunga... În vis am continuat aceeaşi fugă, însă ceva mă oprea. El mă simţise cândva, iar acum venise la mine să mă ajute. Visul meu îl percepuse iniţial, pe călugăr, lângă zidul unei biserici, necunoscute mie şi era noapte; ceva risipi întunericul, o lumină din cer, o lumină care însoţea un om bătrân ce cobora pe norii albi, la rându-i îmbrăcat în alb cu păr şi barbă albă. Bătrânul, îmbrăcat în lumină se apropiase de călugăr, îl atinse, călugărul devenii la rându-i lumină, nu mai avea trup material, ci deveni spirit, acum plutea puţin deasupra pământului şi o adiere uşoară de vânt mă înălţă şi pe mine. Am îndrăznit să mă apropii, el venea spre mine şi eu prinsesem curaj. Deşi mă simţeam atât de rea şi de neputincioasă inima mea a strigat: Părinte binecuvintează-mă pe mine păcătoasa! El s-a apropiat cu toată dragostea şi o cruce mare mi-a făcut pe cap în timp ce duhul lui m-a îmbrăcat în lumină, pătrunzându-mi în fiinţă atâta iubire, atâta linişte, atâta căldură, doar o clipă, o clipă ce va rămâne veşnic în mine. N-am simţit adevărata dragoste niciodată până atunci, eram detaşată de tot, nu mai ştiam nimic, decât acea împăcare... Călugărul plecase repede, îşi terminase misiunea, lumina plecă cu cei doi şi cerul se închise din nou, dar nu şi sufletul meu. Visasem... Trezită din vis plângeam, după un sfânt şi mă rugam Bunului Dumnezeu să nu-i ia pe toţi drepţii de pe pământ la cer, căci fără rugăciunea lor se va sfârşi o lume...

Dacă am gusta o fărâmă din suprema iubire am omorî deşertăciunea. Într-o lume oarbă, am descoperit adevărata iubire, printr-un vis.

(Începu să ningă, personajul se ridică de pe bancă, dar căzu, căzu în nefiinţă...)

Cortina cade.

ISBN 978-973-1717-33-3